

Giới thiệu Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bồn Vương Chín Rồi!

Bạn đang đọc truyện Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bồn Vương Chín Rồi! của tác giả Tô Dật Huyền. Nàng là một kẻ trộm, luôn lạc quan hướng về phía trước, tâm địa thiện lương, tội gì truy nàng đến cuối cùng, đến nỗi phải mượn xác hoàn hồn? Nàng xuyên không, gả cho một Vương gia bị bệnh vô lực phản kháng, vậy kỹ đến chỉ tắc an chi thôi! Nhưng mà, người nhà sao lại bị đoạn tụ hả? Nàng muốn ăn thịt, nàng muốn tính phúc! Nhân rồi không có chuyện gì làm, tay lại ngứa ngáy khó nhịn, nàng làm lại nghề cũ, trở thành "phi tặc Bạch Vũ" tiếng tăm lừng lẫy, vẫn giống như ban đầu mới thích! Hắn là Thân vương trẻ tuổi nhất, là nam nhân ngôn tình cổ đại của vương triều Hoa Hạ, có kinh thiên vĩ tài, chi trí định quốc an bang, lại sớm bước ra triều đình. Vèn vẹn mười năm, đi khắp thiên sơn vạn thủy, chỉ vì tìm nàng! Dán lên tấm mặt nạ da người, hắn là cục trưởng đại nhân trẻ tuổi nhất, của Bộ Hình Tư ở Hoa Hạ, vì muốn bắt nàng, hắn tự thân xuất mã! Vì thế, quan bất tặc, miêu diễn thử chuyện xưa trình diễn như vậy... Mời các bạn cùng đọc truyện xưa này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bồn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Truy Đuổi Sinh Tử

Cố Phán Hề nhìn lên bầu trời, trời xanh mây trắng, ánh nắng tươi sáng, thật là cảnh xuân vô hạn~ Cố Phán Hề thật sự hưởng thụ cuộc sống hiện tại, chẳng sợ bản thân là một kẻ trộm, nhưng mà bản thân cũng là một kẻ trộm vui vẻ. Làm một bại gia tử chuyên môn ăn cắp, hoàn khổ phú nhị đại, đáng khinh nam chức nghiệp trộm nhỏ, kỳ thực Cố Phán Hề thật tự hào. Bởi vì trừ bỏ số tiền cô trộm được chi trả bên ngoài, tất cả đều giao cho mẹ viện trưởng cô nhi viện, mua thêm một ít quần áo và đồ dùng học tập cho mấy đứa nhỏ từ bé đã không có cha mẹ giống như cô. Chẳng sợ bản thân ngày từ đầu đã lừa viện trưởng, cô không phải là người dẫn chương trình, nhưng lời nói dối có thiện ý, Cố Phán Hề chưa bao giờ áy náy qua, hơn nữa cảm thấy những ngày làm chuyện như vậy thật sự tốt lắm!

Hôm nay Cố Phán Hề mặc thật gọi cảm, một kiện áo lông dệt cao thắt lưng, phía dưới mặc một cái quần đùi da màu đen, một đôi ủng qua gối, một đầu tóc như thác nước rối tung, dáng người cô cao gầy, giả dạng như vậy làm người đi đường quay đầu nhìn cô gia tăng 200% rồi. Cố Phán Hề một bên hưởng thụ ánh mắt ngưỡng mộ của người qua đường, một bên mượn cơ hội đánh giá đám người rộn ràng nhốn nháo trên đường, tìm kiếm mục tiêu hôm nay xuống tay.

Trừ bỏ việc Cố Phán Hề luôn luôn yên lặng ở bên đường quan sát, không ai hoài nghi một mỹ nữ tướng mạo xuất chúng, khí chất tốt đẹp sẽ là một kẻ trộm. Hơn nữa cô còn là một kẻ cắp chuyên nghiệp. Mỗi lần đồng chí cảnh sát bắt được cô, cuối cùng cô phải đợi tìm cơ hội chạy trốn. Bởi vì mỗi lần xuống tay cô luôn chọn những tên bại gia tử ăn uống phiêu độ hoặc ăn chơi trác táng, đám cảnh sát cũng luôn luôn tỉnh liếc mắt một cái bẻ tắc, thẳng cho đến lúc vị Lãnh cảnh quan này đến. Cố Phán Hề bắt đầu kiếp sống chạy trốn của cô.

Cố Phán Hề nở nụ cười, bởi vì mục tiêu hôm nay của cô đã xuất hiện. Không, phải nói là hôm nay dê béo xuất hiện. Cố Phán Hề đi về phía nam tử, lộ ra nụ cười tươi mát ngọt ngào, nụ cười này làm người tới mất hồn, đánh mất hồn phách.

Người này cao đại khái 1m8, chính là rất gầy, hơn nữa cặp mắt hắn ta phát ra ánh sáng đậm uest, bởi vậy có thể phán đoán hắn ta nhất định phong lưu thành tánh, thích lưu luyến bụi hoa, tham luyến sắc đẹp. Chính là người này ăn mặc không tầm thường, toàn thân cao thấp không chỗ nào không phải hàng hiệu xa xỉ. Cố Phán Hề vừa thấy thì biết ngay đây là một nam nhân phá của mười phần, rất đáng khinh. Bằng không trên đường cái nhiều người lại náo nhiệt như vậy, sao có thể chỉ có ánh mắt đáng khinh của hắn chủ động nhìn hướng Cố Phán Hề đâu?

"Hi, mỹ nữ, có hứng thú tìm một chỗ nhờ một chút hay không?"

Nam tử đến gần Cố Phán Hề âm thầm nói, ánh mắt quân tốc lưu lại trên bộ ngực cao ngất của Cố Phán Hề.

"Tốt ~"

Cố Phán Hề vừa nói xong, giả bộ bất ổn ngã vào trong lòng nam tử.

"A ~"

"Ai u, cẩn thận cẩn thận..."

Nam tử thấy Cố Phán Hề ngã vào lòng, trong lòng cười như nở hoa, bàn tay nắm đen như tay heo đờ Cố Phán Hề, nhẹ nhàng lướt sát qua ngực Cố Phán Hề. Trên mặt lại giả bộ chính nhân quân tử. Chính hắn ta cũng không biết lúc này bản thân đã rơi vào bẫy của Cố Phán Hề.

Chính là loại phá gia chi tử lại còn ăn chơi trác táng dùng thủ đoạn dâm dục ghê tởm, làm Cố Phán Hề âm thầm bật cười trong lòng. Rõ ràng rất vui vẻ khi nữ nhân ngã vào lòng, vẫn còn muốn tỏ ra thanh tâm quả dục, thật sự làm cho dịch dạ dày người ta quay cuồng, nhìn không được muốn phun.

"Hôm nay ta muốn thay trời hành đạo! Cho các người nếm thử hậu quả người khoác da sói như thế nào nha!"

Lòng Cố Phán Hề nảy sinh ác độc nói.

"Cám ơn anh nhé!"

Cố Phán Hề nhìn xuống con xúc động buồn nôn trong lòng, tính toán mượn cơ hội này xuống tay, nhưng trong nháy mắt cô đánh về phía nam nhân phá gia chi tử đáng khinh kia, dư quang khỏe mắt thấy được một người, nháy mắt tóc gáy dựng đứng, làm cho cô không thể không đem miếng thịt béo chưa kịp nuốt này nhổ ra, thì phải lấy tốc độ sáu mươi mã tốc liều mạng chạy trốn.

Người lạnh lùng đó chính là Lãnh cảnh quan!

Hắn mỉm cười nhìn cô, cười cũng có thể tà mị như vậy, nhưng lại có chút ý vị thâm trường!

Chính là hiện tại lạnh lùng không tính toán tới bắt cô, lòng cô khẽ run lên, sử xuất khí lực cưỡng bức sắc mặt mình khôi phục bình thường.

Lúc này không đi, còn đợi tới khi nào!

Một chữ, chạy!

Cố Phán Hề không nói hai lời xoay người, cấp tốc hướng tới đường dành riêng cho người đi bộ chạy đi.

"Ai, mỹ nữ!"

Nhìn Cố Phán Hề chạy tới phía trước hô một tiếng, nháy mắt nam tử hóa đá. Đây là tình huống gì vậy? Vừa rồi cô ta không phải đã đáp ứng cùng mình đi khai phòng sao, sao đột nhiên lại chạy rồi. Chẳng lẽ lão công cô ta đến đây, cô ta bị hấn phát hiện? Hay là cô ta gặp người quen? Hắn nhìn quanh bốn phía, cũng không có phát hiện nhân vật nào phù hợp với tưởng tượng của hắn vừa rồi, đi? Đợi chút! Giờ phút này chỉ có một nam nhân ngồi trên vòng bảo hộ ở quốc lộ đang dùng ánh mắt chăm chọc, nhìn hắn cười.

"Ngốc tử, ngay cả bản thân kém chút bị trộm đều không biết! Thật đáng buồn!"

Sau khi nghe được câu này cùng ý tứ châm chọc bên trong, nam nhân đáng khinh rốt cục hiểu được —— vừa rồi xuân tâm bản thân đập dòn, **vì mỹ nữ gia tăng mãnh liệt, là một tên trộm.

Hắn ta sờ sờ cặp da trên người, ừm, xác định còn ở đây. Chính là, không thể để cho kỹ nữ thời này chạy, bất quá. . . Vừa rồi thân thể cô ta kia thật đúng là không kém. Nhất định phải bắt cô ta, sau đó phải thượng cô ta một lần, để cô ta ở dưới thân hắn phóng đảng rên rỉ mới đủ để cho hắn hả giận. Bằng không, hừ, trực tiếp bắt cô ta quăng đến cục công an ăn cơm lao đi. Bản thân nhưng là người bị hại. Nam nhân đáng khinh hoàn toàn quên mất là hắn chủ động tiếp cận mỹ nữ kẻ trộm.

Nếu để Cố Phán Hề biết ý tưởng xấu xa của hắn, nhất định Cố Phán Hề sẽ không chút do dự dừng lại, sau đó rất nhạt định tiêu sái đến trước mặt hắn, hào sảng và không bùn xin đưa chân lên đá hạ thân hắn, không, bốn chân! Làm cho hắn đoạn tử tuyệt tôn!

Lúc này, nam nhân đáng khinh phát ra tiếng rống giống như giết heo đuổi theo hướng Cố Phán Hề chạy:

"Bắt kẻ trộm . . . Bắt kẻ trộm . . ."

Chính là nam nhân đáng khinh bị từ sắc vết sạch thân thể, làm sao có thể so được sức bật của tên lạnh lùng, lạnh lùng như một trận gió vượt qua hắn đuổi về phía Cố Phán Hề. Vì thế, trên đường xuất hiện một cảnh tượng thật kỳ lạ: Ba người chạy marathon vượt đuổi nhau.

Tốc độ của Cố Phán Hề thật đúng là không phải người bình thường có thể so, dưới chân mang giày cao gót mười cm cũng không ảnh hưởng tốc độ cô chạy trời chết. Tốc độ như vậy đại khái là vì thường xuyên thao luyện trong cuộc vượt đuổi với cảnh sát!

"Nhường một chút, nhường một chút. . ."

Cố Phán Hề một bên hô, một bên liều mạng chạy. Chạy khoảng mười phút, nhưng mà Lãnh cảnh quan này vẫn sững sờ đuổi sát phía sau. Nếu đổi thành những người khác, cô đã sớm đem bọn họ vung rớt. Thật sự là rộng lòng!

Cố Phán Hề nghĩ trong đầu: Lần đầu tiên cô thấy hắn trùng hợp tránh thoát, cùng hắn gặp mặt chào hỏi, mà lần thứ hai gặp mặt này, liền đuổi theo cô đến cùng. Đại cảnh quan lạnh lùng này là đang ép cô chơi trò vận động cực hạn với hắn sao? Vượt đèn đỏ, khiêu cầu vượt cô cũng không phải chưa thử qua!

Lúc này, Cố Phán Hề của chúng ta xuyên thẳng qua đường cái đông đúc xe cộ, đáng người linh hoạt tránh thoát nhiều lần va chạm tử vong. Lập tức dừng lại làm mặt quỷ với Lãnh lạnh lùng đứng đối diện đường cái, lại bắt đầu chạy.

"Đứng lại! Cố Phán Hề, cô không cần chạy nữa. Nhanh chóng theo tôi trở lại cục lý, hồ sơ của cô đã xấp cao nhất, mà hành vi hôm nay của cô, tôi chính mắt thấy, lần này cô tuyệt đối chạy không được!"

Dứt lời Lãnh lạnh lùng cũng không cần mệnh vọt qua đường cái đối diện.

Lạnh lùng cũng không nghĩ tới Cố Phán Hề cư nhiên có bản lĩnh này, hơn nữa hắn càng thật không ngờ tới, nếu không phải mình tiếp nhận mệnh lệnh của thượng cấp đãi một nữ cấp chuyên nghiệp, mà trên tư liệu ghi rõ tên và thân phận của kẻ cấp chuyên nghiệp đúng là cô nương Cố Phán Hề biết chuyện lại nghe lời trong miệng mẹ viện trưởng.

Thật sự là người bất kể về ngoài, nước biển không thể đầu lượng!

Hình tượng này trước sau tương phản đối lập, thật là làm cho người ta tấp lưởi!

"Mỹ nữ, đừng chạy, đừng chạy . . ."

Lúc này nam nhân đáng khinh đã bị bỏ rơi rất xa, chạy đến không kịp thở, tùy thời có thể ngã xuống đất mà chết. Nhưng là, khuôn mặt Cố Phán Hề có thể vắt ra nước, bộ ngực cao ngất, mông rất mềm, đùi thon dài, đường cong hoàn mỹ như thế, lại làm cho hắn ta không nghĩ buông tha vưu vật này. Vì thế, mảo chừng kính nhĩ, liều mạng đuổi theo phía sau.

Loáng thoáng nghe thấy hai chữ "Mỹ nữ", mảy Cố Phán Hề nhú lại. Trong lòng không khỏi thầm mắng, từ sắc quý, sớm hay muộn phải chết trên thân thể nữ nhân. Nếu không phải xuất phát rượt đuổi với lạnh lùng, loại truy pháp không chết không ngừng, Cố Phán Hề thật sự rất muốn dừng lại chờ cái bại gia tử kia, nam nhân đáng khinh, trực tiếp một cước phệ hắn ta. Hừ!

...

...

Hai giờ về sau...

"Lãnh cảnh quan, Lãnh đại gia tôi xin anh, đừng đuổi theo, tôi không phải còn chưa có trộm được tiền của tên sắc quý kia sao? Anh đuổi theo tôi hai mươi tám con phố còn không buông tha tôi sao?"

Cố Phán Hề một tay đặt trên lan can quốc lộ, một tay ấn bụng mình, thở hổn hển nói.

"Cố Phán Hề, hôm nay tôi nhất định sẽ bắt được cô."

Lạnh lùng cũng cũng xoay người thờ hổn hển đứng cách Cố Phán Hề ba thước.

Ngay tại lúc Cố Phán Hề chống đỡ không nói gì, thất thần trong nháy mắt, cô phát giác có người giữ cánh tay cô —— lạnh lùng. Cúi đầu xem bàn tay lạnh lùng bắt lấy tay cô, thét to.

"A . . . Buông ra, nhanh chút buông tôi ra!"

Sau đó thân thể căng thẳng, ra sức hướng về phía trước.

"Rốt cục bắt được cô, buông cô ra, nghĩ cũng đừng nghĩ, hừ, tôi đến chết cũng sẽ không buông cô ra."

Lạnh lùng rành mạch trả lời.

Đột nhiên!

"Chạm vào. . ."

Một tiếng nổ, hai người như tên rời cung bị đánh bay ra ngoài, nháy mắt máu nhiễm đỏ ngã tư đường, đồng tử lạnh lùng dần dần mất đi tiêu cự, hai mắt mong ngóng nhìn Cố Phán Hề, tay hắn vẫn cứ gắt gao bắt lấy tay Cố Phán Hề, thật sự đến chết cũng không có buông ra.

Mắt Cố Phán Hề dần dần nhắm lại, cô buồn ngủ quá, buồn ngủ quá, hình như linh hồn cũng bị bớt chút thời gian, bóng dáng lạnh lùng ở trong mắt cô càng ngày càng mờ hồ... Càng ngày càng mờ hồ...

Lái xe gây chuyện thấy hai người ngã vào trong vũng máu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, rõ ràng là bị dọa choáng váng, không nghĩ tới một ly rượu liền làm mình đem xe đâm về phía vòng bảo hộ, hắn ngồi trên vị trí điều khiển, cả người xụi lơ, bị dọa tới mức tiểu ra quần cũng không biết. Mà nam nhân đáng khinh đứng ở xa xa chính mắt thấy chuyện xảy ra, quả thực không thể tin hai mắt mình, giống như bị điên vội vàng chạy trở về, càng ngày càng nhiều người vây lại xem, loáng thoáng xa xa truyền đến tiếng còi cảnh sát...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Có Mắt Không Tròng

Di nhân mùa thu luôn cho người ta cảm giác tiêu điều, nhưng trên đồng ruộng lại tràn ngập hơi thở khoái trá, đám nông dân đang cố gắng vun thành quả thu hoạch trong năm nay xuống. Cùng lúc đó dưới một tòa tuyết sơn. . . Trong rừng phong điệp thường thường có phiến phiến phong điệp bay xuống

dòng suối trong suốt không thấy đáy, phiêu du xuống phía dưới. . .

Sau lưng rừng cây, cẩn thận nghe, loáng thoáng có thanh âm truyền đến, tiếng nữ nhân reo hò, tiếng nam nhân chửi bậy, làm phiền rừng cây u tĩnh tăng thêm vài phần hơi thở sinh động, cái gọi là "Thiên táo lâm du tĩnh, chim hót sơn càng u."

Bên dòng suối, một hồng y nữ tử dáng người yếu điệu vô vô hai tay, bật ra âm thanh khiêu khích rất lớn:

"Ha ha, nhìn người còn dám trêu chọc bốn tiểu thư hay không!"

Vừa nói xong, liền nhặt tảng đá dưới chân ném vào trong nước. Nam tử ở dưới nước vốn là bị ném vào nước ướt sũng, lại bị bọt nước chung quanh bắn tung tóe chặt vật không chịu nổi. Quần áo nam tử bị tắm nước ướt đầm có thể thấy hẳn ta tuyệt đối không phải người bình thường.

Hồng y nữ tử làn da trắng nõn, phu như nõn nà, trên khuôn mặt trẻ con một đôi con ngươi thu thủy thiên chân vô tà, lông mày như liễu, cái mũi khéo léo, hai phiến môi mỏng không điểm mà chu (hồng), thật đáng yêu. Lại mặc một thân màu đỏ, đem dáng người đẹp để phác họa mạn diệu vô song, là nam nhân đều nhìn không được miên man bất định.

Nam tử dùng ánh mắt ác độc gắt gao nhìn chằm chằm nữ tử trên bờ, hẳn ta không nghĩ tới hôm nay bản thân sẽ lật thuyền trong mương, ăn vụng không thành, ngược lại chọc một thân chặt vật. Hắn ta dùng tay vén đầu tóc tán loạn phía trước, ẩm ướt bết trên vai, quần áo trên người bởi vì bị ướt mà dính trên người, hẳn ta dùng hết toàn lực muốn nhích tới gần bờ, đáng tiếc bị hồng y nữ tử ném đá loạn xạ nước bắn tung tóe chặn đường đi, bất đắc dĩ không có cách nào tiến về phía trước.

Đứng bên cạnh hồng y nữ tử là hoàng y nữ tử, bàn tay lớn nhỏ che đôi mắt như khảm đá quý trên gương mặt, lông mi thật dài như vậy buồm bướm, cái miệng nhỏ nhắn thoa chút son nhẹ nhàng, một bộ mỹ nhân bệnh tật nũng nịu, làm cho người ta nhìn không được muốn xông lên hảo hảo yêu thương một phen.

Hôm nay A Huyền khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, đâm tặc họ Hạ xứng đáng bị như vậy, nếu không phải hắn ta động tay động chân, sao A Huyền có thể quăng hắn ta vào trong nước? Nhưng mà Hạ đâm tặc tiếp tục ngâm trong nước, nhiều nhất chỉ là mát một chút, nằm trên giường hai ngày. Nhưng nếu Hạ Liễu xảy ra chuyện gì, Hạ gia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, mà nàng ta vừa vặn lại có thể làm một nhân chứng kích hữu lực.

Nàng ta nghĩ vậy, nhìn thấy tiểu nha đầu cách đó không xa, kể theo tâm đến. Nàng ta lui ra phía sau một bước, thấy hồng y nữ tử còn đang chuyển tảng đá ném vào trong nước, không rảnh bận tâm đến mình, nàng ta nhìn tiểu nha đầu của mình vẫy vẫy tay, nhẹ giọng thì thầm vài câu với nha đầu, trong mắt ảm ảm hiện lên ánh sáng ác độc. Nha đầu gật đầu, khom người lui xuống, chạy vào rừng cây. Vừa giao việc xong, nàng ta liền thấy hồng y nữ tử ôm lấy một khối đá lớn chuẩn bị ném Hạ Liễu.

Cơ hội tới!

Nàng ta giả bộ đưa tay ngăn hồng y nữ tử. Nhưng mà, hồng y nữ tử tập võ từ nhỏ, khí lực không biết lớn hơn so với nữ tử khuê phòng như các nàng bao nhiêu, ngăn cản của nàng ta chính là lấy trứng chọi đá. Huống hồ, căn bản nàng ta không phải thật tình muốn đi ngăn nàng lại, nàng ta chỉ là giúp nàng điều chỉnh phương hướng mà thôi.

Âm thanh "Oành" một tiếng vào nước, vô số bọt nước bắn lên tung tóe, trong khi giấy chết, tảng đá không chỉ ném vào trong nước, cũng đang chuẩn xác đập trúng Hạ Liễu. Lỗ thủng trên trán hắn ta chảy máu không ngừng, đồng tử bắt đầu tan rã, năm ngón tay mở ra, thân thể cứng ngắc hướng lên bầu trời, chìm vào trong nước...

Hồng y nữ tử thấy thế, kích động xoay người bắt lấy hoàng y nữ tử, mồ hôi lạnh làm quần áo nàng sũng nước, trên trán đã che kín mồ hôi, như thế nào liền ném trúng hắn ta vậy? Rõ ràng là nàng không có nhắm vào đầu Hạ Liễu ném mà! Trong lòng nàng kinh hãi, thét chói tai.

"Á Đồng, làm sao bây giờ? Hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ? Ta giết người!"

Hồng y nữ tử kích động nắm chặt tay Cổ Á Đồng, sốt ruột nói.

Nàng chỉ mới có mười sáu tuổi, chính là một đứa nhỏ bị chiều đến hư, nơi nào gặp qua cảnh tượng huyết tinh này, trước kia bắt luận xông họa gì, đều có lão cha Tướng quân thay nàng thu phục, hiện tại đó là mạng người!

Khi ánh mắt sợ hãi của nàng nhìn về phía hoàng y nữ tử, vậy mà từ trong mắt nàng ta thấy được nồng đậm hận ý. Sẽ không, Á Đồng là bằng hữu tốt nhất của nàng, làm sao có thể, sẽ không! Hồng y nữ tử thế nào cũng không tin hai mắt của mình, nhưng mà, có đôi khi hiện thực chính là tàn nhẫn như vậy, chỉ có thể nói nàng có mắt không trông, tin sai người!

"Vậy người và hắn ta cùng nhau xuống địa ngục đi!"

Hoàng y nữ tử lạnh lùng nói, trong lời nói không có một tia độ ấm.

Nàng ta dùng sức vung hai tay hồng y nữ tử, thừa dịp nàng sững sờ, không chút do dự lấy tay đẩy nàng xuống.

"A ——"

Hồng y nữ tử rơi vào suối, liêu mạng quẫy đạp trong nước, hai mắt tràn ngập sợ hãi, trong hoảng loạn muốn bắt lấy cái gì có thể trụ, mà trên bờ nữ tử kia chỉ lạnh lùng đứng xem, khóe miệng kéo ra một nụ cười tươi như anh túc.

Có lẽ lúc người sắp chết, đều sẽ hỏi tường chuyện trong quá khứ. Khi nàng nghĩ đến Cổ Á Đồng, nàng vẫn cứ không thể tin nhìn nụ cười như anh túc của nữ tử trên bờ. Ông trời, nàng vẫn là bằng hữu tốt nhất của Cổ Á Đồng sao? Hay là mọi chuyện đều do Cổ Á Đồng luôn lừa dối nàng? Hoặc mọi chuyện nàng đều chịu tội thay Cổ Á Đồng?

Hồng y nữ tử biết võ công, từ nhỏ ở phủ Tướng quân được nuôi dạy như nam nhi, nhưng điều duy nhất nàng không biết chính là bơi lội. Vận mệnh thường thường đều thật kỳ, bình thường đều là nàng khi dễ người, vậy mà hôm nay lại bại trong tay bằng hữu tốt nhất.

"Vì sao?!"

Nàng dùng hết khí lực toàn thân hô lên nghi vấn cuối cùng.

"Ha ha ha. . . Vì sao? Bởi vì ta ghen tị người!"

Hoàng y nữ tử lớn tiếng nói.

"Người là minh châu cao cao tại thượng của phủ Trấn Quốc Tướng quân, còn được Hoàng thượng đặc biệt phong làm Quận chúa Lan Hi, từ nhỏ đã nhận được vô tận sủng ái, bất luận người sai phạm cái gì, đều có người thay người gánh. Ta thì sao? Ta có chút nào kém người? Mà ta lại phải ở trước mặt mọi người giả trang nhu thuận biết chuyện, khắp nơi nhường nhịn để sống sót ở phủ Thượng thư."

"Dạ Tử Huyền, người nói xem ta có nên hận người, hay tiếp tục không hận người? Nhưng mà, ta không thể không tiếp cận người, lợi dụng thân phận cùng sự sủng ái của mọi người với người, được người khác hâm mộ, sau đó tìm một cửa hôn sự tốt, từ đây trở thành người trên người, cũng không cần xem sắc mặt người khác. Mà hiện tại, ta không cần dựa vào người, bởi vì ta. . ."

Đột nhiên, trong rừng cây truyền đến tiếng vang tất tất tác tác, hình như có người đến gần, nàng ta lập tức thay đổi sắc mặt, lớn tiếng khóc hô:

"A Huyền —— người đứng lên, người đứng lên, nhanh chút đứng lên ——"

Trong nháy mắt, dường như Cổ Á Đồng biến thành một người khác không để ý an nguy bản thân, giả bộ muốn xuống nước, sau đó trộn nhất giao, làm cho toàn thân ẩm ướt, chật vật không chịu nổi.

"A ——"

Bỗng nhiên, từ phía sau truyền tới một giọng nữ.

"Tiểu thư, tiểu thư, Điện Bộ đầu các người mau mau cứu tiểu thư!"

Phía sau nha đầu là một đám quan sai, nghe thấy tiểu thư nhà Thượng thư rơi xuống nước, sợ tới mức vội vàng nhào xuống dưới nước, nếu nàng ta thực xảy ra chuyện gì, đầu bọn họ đều phải chuyển nhà.

"Ô ô ô. . . Không cần lo cho ta! Mau cứu A Huyền! Mau cứu nàng! Nàng ngã xuống nước!"

Cổ Á Đồng khàn giọng khóc hô, giống như Dạ Tử Huyền và nàng ta thật sự là hảo tỷ muội đồng sinh cộng tử.

Đám quan sai vừa nghe Thất tiểu thư kêu ngoào ương ngành của phủ Tướng quân ngã xuống nước, nhất thời ba hồn bị dọa bay bảy phách, nếu vị Quận chúa Lan Hi này chết thật, vậy không phải đầu trên gáy của mình có vấn đề mà là tánh mạng cửu tộc mình cũng khó giữ được.

Vì thế, một đám bắt chập tất cả.

"Phù phù phù phù phù phù. . ."

Mỗi một tiếng, đều có người nhảy xuống nước!

Giây lát sau, có người ôm hồng y nữ tử lên khỏi mặt nước, nhưng mà mặt vị tiểu thư này trắng như giấy Tuyên Thành, không có một tia huyết sắc, vẫn không nhúc nhích, không có một chút hơi thở người sống.

Không chỉ quan sai, ngay cả Cổ Á Đồng cũng sợ hãi, chỉ lo phát tiết ngọn lửa ghen tị trong lòng mình, nếu Hoàng thượng truy cứu lên thì làm sao bây giờ? Chỉ sợ mấy người bọn họ đều khó thoát khỏi cái chết!

"Đầu nhi, còn có Đại công tử Hạ gia đâu!"

Chỉ trông chốc lát, một nha sai cũng đã khiêng thi thể Hạ Liễu lên. Nhất thời, tâm của vị Điện Bộ đầu này cũng giống như tro tàn!

Mà trên bờ cách đó không xa, nam tử nằm trên cây phong khoe miệng hân ta bắt đầu lộ ra một tia cười lạnh!

Chương 3: Phủ Nha Kinh Triệu Doãn

Trên công đường, Hạ đại nhân đứng đầu Kinh Triệu Doãn lão lệ tung hoành, ba huynh đệ Hạ gia ông ta chỉ có độc đinh mình Hạ Liễu, hiện tại Hạ Liễu đã chết, đây là chặt đứt căn cơ Hạ gia bọn họ!

Nhưng mà ông ta nhậm chức Kinh Triệu Doãn, hiện tại nằm dưới công đường còn có Quận chúa Lan Hi là nữ nhi sủng ái nhất của Trần Quốc Tướng quân, người đang quý là nữ nhi Cổ Á Đồng của Hộ bộ Thượng thư Cổ Hạc, Thái Tử sườn phi tương lai, liên lụy rộng như vậy, nên làm như thế nào cho xong việc?

"Người dưới công đường là ai, hãy mau xưng tên ra!"

Ông ta vỗ kinh đường mộc, dừng đầu đón trong lòng, bắt đầu điều tra từ đầu đến cuối.

Thân thể Cổ Á Đồng run lên, quần áo ướt đầm, chu sai sớm đã rơi ở nơi nào cũng không biết, tóc tai bù xù, nhìn thật thảm hại! Lại nhìn sắc mặt nàng ta trắng bệch, dùng răng nanh khẽ cắn cổ tay áo, cả người run run. Xem ra bị dọa không nhẹ, tiểu thư trong khuê phòng khi nào thì gặp qua người chết?

"Người dưới công đường là ai, hãy mau xưng tên!"

Lại một tiếng kinh đường mộc chụp xuống vang vọng toàn trường, Cổ Á Đồng sợ tới mức thân thể lại run lên.

Nha đầu quý bên cạnh nàng ta, không ngừng đập đầu khóc, nói:

"Đại nhân, tiểu thư nàng... Nàng khẳng định bị dọa..."

"Nha đầu lớn mật, bản quan. . ."

Hạ đại nhân một câu còn chưa nói xong, không thấy người đã nghe thấy tiếng trước, tiếng khóc kinh thiên địa, quý khiếp thần sâu bi thống vang lên bên ngoài. Người ngồi trên công đường vừa nghe, ngũ quan đều chấn đến cùng một nơi, nên đến cuối cùng cũng đến!

Trong giây lát, một nam nhân cao ngất như tùng, vừa khóc vừa đi vào, chỉ thấy ông ta mi như kiếm, mâu như thần, trên râu cá trê ẩm đất đất, hai mắt đầm lệ, so với phu nhân phía sau còn thương tâm hơn.

"Huyền Nhi, tâm can bảo bối của phụ thân!"

Hóa ra, nam nhân khóc thương tâm muốn chết này là phụ thân của Dạ Từ Huyền —— Trần Quốc Tướng quân Dạ Tu La. Dạ Tu La là nhân vật truyền kỳ nhất vương triều Hoa Hạ, mười sáu tuổi lãnh binh đánh giặc, hai mươi lăm năm trước trong chiến tranh tam quốc, chặt đứt thủ cấp Đại soái quân địch, khiến cho quân tâm quân địch tan rã, lập chiến công hiển hách, từ đây khiến cho vương triều Hoa Hạ nhất thống tam quốc, trở thành bá chủ thiên hạ. Bởi vậy, lúc Dạ Tướng quân mười tám tuổi đã được phong làm Trần Quốc Tướng quân, hai mươi lăm năm, thánh sủng không suy!

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan tới việc Dạ Tu La không có con trai, chỉ có bảy nữ nhi!

Trên công đường, cùng với tiếng khóc của Dạ tướng quân, sau đó cũng truyền đến một tiếng khóc khác, Hạ đại nhân cũng muốn khóc, nhưng là ở trước vị mưu chính này, mất lệ của ông ta sinh sôi cũng phải rạn nứt xuống.

"Liễu nhi, con tỉnh dậy nhìn phụ thân đi."

Thừa tướng đương triều Hạ Chính Hoa cũng khóc cực kỳ bi thảm.

"Là ai làm?! Là ai làm hả?! Ai giết con ta, ta muốn nàng ta nợ máu trả bằng máu!"

"Người cái lão thất phu này, nếu không phải người dạy con không được, sao Huyền Nhi nhà ta có thể đánh mất tánh mạng khi tuổi còn trẻ, ta muốn người đền mạng cho nữ nhi của ta!"

Dạ Tu La vốn là một võ tướng, luận đánh nhau còn có thể sợ ai sao? Nếu không phải Thụy nhi về báo tin, còn không biết nữ nhi bất bình thay Cổ nha đầu, hiện thời ái nữ đã đánh mất tánh mạng, chuyện này bất luận như thế nào cũng phải tính, chẳng sợ liều mạng già của ông, thậm chí cộng thêm toàn bộ Tướng Quân phủ!

"Ai sợ ai, Dạ Tu La người là lão hổ điên, ta muốn người nợ máu trả bằng máu!"

Trên công đường yên tĩnh, không một người nói chuyện, chỉ còn lại hai nam nhân tuổi gần nửa trăm bắt đầu mắng nhiếc nhau trên công đường, rất có bộ dạng đàn bà chanh chua chỉ trích nhau chửi bới. Nhị vị phu nhân phía sau thấy thế chạy nhanh tới giữ chặt, chuyện này nếu truyền đến tai Hoàng thượng,

còn ra thể thống gì? Truyền ra ngoài, làm sao đối mặt dân chúng thiên hạ, ngăn chặn từng miệng người trong thiên hạ sao?

Mà Cỗ Á Đồng quỳ trên mặt đất ở nơi mọi người nhìn không thấy, khoe miệng khinh loan, lộ ra tươi cười đạt được, trong ánh mắt toàn là đắc ý, chỗ nào giống một nữ tử gầy yếu kinh hách quá độ?

"Nhị vị đại nhân! Nhị vị đại nhân! Thỉnh an tĩnh, trước tiên để bản quan hiểu biết toàn bộ chân tướng, chúng ta lại định đoạt phải trái có được không?"

Hạ Vinh nhanh chóng điều hòa quan hệ căng thẳng giữa hai người, tuy rằng song phương đã chết một người, nhưng hiện tại phải tra ra manh mối rõ ràng, bằng không căn bản vô pháp giao đãi trước mặt nhị vị quan lớn, giao đãi với Hoàng thượng.

Dạ phu nhân ngừng khóc, nhìn về phía Hạ đại nhân Kinh Triệu Doãn, chờ giải quyết tình huống. Hạ Vinh còn có thể bảo trì lý trí như thế, tương lai cũng không phải vật trong ao, tiền đồ không có ranh giới.

Hạ Vinh thấy hai nhân vật quan trọng chịu ngâm miệng, cũng nhẹ nhàng thở ra. Chỉ thấy bọn họ đều tự nằm cạnh nhi nữ, nhi tử mình mà ní non, lúc này bọn họ không giống mệnh quan triều đình, hoàn toàn là hai phụ thân mất ái tử và ái nữ.

"Người dưới công đường, hãy xưng tên!"

Tiếng kinh đường mộc thứ ba chụp xuống, rốt cục Cỗ Á Đồng cũng mở miệng.

"Hồi đại nhân, dân nữ Cỗ Á Đồng!"

Cỗ Á Đồng tiếp tục giả bộ kinh hách quá độ, nom nớp lo sợ nói.

"Vậy bản quan hỏi người, người có nhìn thấy toàn bộ chuyện xảy ra?"

Cỗ Á Đồng chờ chính là lời này, hiện tại đem chuyện Hạ Liễu đùa giỡn Dạ Tử Huyền nói ra. Sau đó nói Dạ Tử Huyền vì tức giận quăng Hạ Liễu vào trong nước, lại dùng đá ném hán, không cẩn thận trượt chân rớt xuống nước. Kể toàn bộ câu chuyện rồi phui sạch quan hệ với mình, chối bỏ không còn một mảnh. Dù sao, lúc đó nhiều nha sai thấy nàng ta muốn xuống nước cứu người, nên sẽ không trì tội nàng ta thấy chết không cứu đi!

"Phải, dân nữ thấy toàn bộ chuyện xảy ra!"

Cỗ Á Đồng ần ần gật đầu nói, thanh âm thật nhỏ, nhưng đủ để tất cả mọi người nghe được.

"Tốt lắm, người tỉ mỉ kể toàn bộ chuyện xảy ra, để bản quan và các vị nhân sĩ trên công đường nghe tường tận!"

Cỗ Á Đồng nhẹ nhàng gật đầu.

"Sáng nay A Huyền tới tìm ta, nói phong điệp đỏ (lá phong đỏ) ở ngoại ô rất đẹp, muốn cùng nhau đi xem. Vì thế, ta liền mang theo nha đầu Tiểu Ngai cùng nàng xuất môn. Nhưng mà, còn không chờ chúng ta đến ngoại ô, lại gặp phải Hạ công tử, Hạ công tử hán ta. . . Hán ta. . ."

Nói tới đây, rốt cuộc Cỗ Á Đồng nói không được nữa.

"Hán ta như thế nào?"

Hạ đại nhân nghe đến đó, phỏng chừng đưa chất nhĩ này lại không làm chuyện gì tốt, nhưng vẫn bắt đắc dĩ tiếp tục truy vấn nói.

"Hán ta. . . Hán ta muốn khinh bạc A Huyền, nên chọc giận A Huyền!"

Cỗ Á Đồng che giấu sự thật, trên thực tế là Hạ Liễu động tay động chân với nàng ta, Dạ Tử Huyền vì giúp nàng ta hả giận mới quăng Hạ Liễu vào xe ngựa, sau đó đến phong điệp lâm, ném hán ta vào sông.

"Cái gì?"

Dạ Tu La vừa nghe Hạ Liễu khinh bạc nữ nhi bảo bối của mình, lần này Dạ Tướng quân lại nhin không được, bởi vì nổi giận mặt cũng đỏ lên, vừa đứng lên chuẩn bị khai chiến cùng Hạ Thừa tướng.

Dạ Tướng quân này cái gì cũng tốt, duy độc chính là quá mức sùng nịch ái nữ, điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu biến Dạ Tử Huyền thành "Người đàn bà khuê trung đánh đá" người gặp người trốn ở Hán Thành.

"Dạ Tu La! Người đừng vội nói hươu nói vượn!"

Hạ Thừa tướng đối với con trai của mình còn không biết là mặt hàng gì sao, bình thường cường thường dân nữ cũng không phải là không có. Nhưng vì nét mặt già nua, ông ta chỉ có thể lớn tiếng phản bác.

"Nhị vị đại nhân xin bớt giận, để nàng ta tiếp tục nói đi, nghe xong lại truy cứu cũng không muộn!"

Hạ đại nhân ăn nói khép nép, một người là đại ca của mình, lại là Thừa Tướng đương triều, một người khác là tâm phúc trước mặt đương kim Thánh

thượng, đây chính là tiền thôi lưỡng nan, ai cũng không thể đắc tội!

"Hừ!"

Hai người vung quan bào, không thèm nhìn mặt nhau!

Hạ đại nhân ý bảo, đề Cổ Á Đồng tiếp tục nói.

"Sau đó A Huyền đưa hần ta tới bờ sông, ném xuống. Tiếp tục ném đá vào trong sông, sau này. . . Sau này liền ném chết Hạ công tử. Lúc đó ta cực kỳ sợ hãi, mà A Huyền lại đứng trên bờ sông nằng Hạ công tử xứng đáng, ai biết, không nghĩ tới nàng cũng bị rớt xuống. Ta liều mạng kêu cứu mạng, sau đó đi kéo nàng, nhưng là. . ."

Cổ Á Đồng nói xong, đổ tất cả trách nhiệm lên người Hạ Liễu và Dạ Tử Huyền, Hạ Liễu gieo gió gặt bão, mà Dạ Tử Huyền là không cần thận trọng chân té chết, như vậy coi như là trừng phạt đúng tội.

Người trên công đường nghe xong, tiếng kêu rên nhất thời vang lên.

"Nhi tử đáng thương của ta. . ."

"Nữ nhi đáng thương của ta..."

Âm thanh bi thống vang vọng toàn bộ Kinh Triệu Doãn, Hạ đại nhân nghe xong thì ra là thế, nha sai cũng nói Cổ Á Đồng không để ý sinh mệnh nguy hiểm đi cứu Dạ Tử Huyền, cho nên chuẩn sườn phi Thái tử không có liên quan. Hần đương nhiên không muốn đắc tội Thái tử, nói không chừng tương lai Thái tử là cứu ngôi chí tôn.

"Hiện tại đã tra ra tình tiết vụ án, hai vị đại nhân thỉnh mạng xác trở về lo liệu hậu sự đi!"

Hạ đại nhân lắc đầu thờ dãi.

"Cổ tiểu thư cũng trở về đi!"

Cổ Á Đồng cúi đầu cười, nhỏ giọng nói:

"Tạ đại nhân nhìn rõ mọi việc!"

Chính vào lúc này, một nha dịch khăn trương lại hoang mang rối loạn chạy vào, vừa chạy vừa kêu.

"Đại nhân, đại nhân, có người nói là nhân chứng, hần ta thấy chuyện xảy ra."

Nụ cười đắc ý quý dị trên mặt trong nháy mắt cứng đờ, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin, mặt cười bỗng chốc trở nên trắng bệch, thân mình mềm liệt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Xác Chết Vùng Dậy Trên Công Đường

Mọi người chỉ thấy phía sau nha sai là một vị nam tử mặc hắc y. Ngũ quan tuấn tú, một thân chính khí, một đầu tóc đen tùy ý xõa trên vai. Dáng người cao ngất, toàn thân tản ra một cỗ anh khí. Bên người đeo một bảo kiếm chưa ra khỏi vỏ, ánh mắt lãnh khốc, nhìn cũng không thèm nhìn Dạ Tướng quân và Thừa tướng một cái.

Mà lúc Cổ Á Đồng nhìn thấy nam nhân này, chút chờ đợi trong lòng nháy mắt biến mất vô tung, mặt trắng bệch ứa ra mồ hôi lạnh, thân mình xụi lơ dừng không được run run, chẳng lẽ ông trời muốn tuyệt nàng ta sao? Cái bóng đen trên cây kia lại là một người thật, nàng ta luôn luôn nghĩ bản thân đa tâm xem hoa, không nghĩ tới, không nghĩ tới! Xong rồi, thật sự xong rồi, chuyện giết Dạ Tử Huyền hần ta thấy rõ ràng!

"Ai là Hạ đại nhân?"

Nam tử tiến vào đại đường, vào thẳng chủ đề, trong mắt hần ta cho tới bây giờ đều không cất chứa người không có quan hệ với bản thân!

"Chính là bản quan!"

Hạ đại nhân hơi điều chỉnh dáng ngồi, chính khí đỉnh nhiên nói.

"Nghe nha sai báo lại, người thấy toàn bộ chân tướng, là thật?"

"Đúng vậy!"

Đơn giản sáng tỏ, không chút nào dong dài dây dưa!

"Vậy người nói nhanh lên, kết quả chuyện này là như thế nào?"

Tướng quân phu nhân vội vàng mở miệng, cho tới nay bà ta đều lưu tâm tới Cổ Á Đông, không biết vì sao, luôn cảm thấy nữ tử nũng nịu này cũng không giống như mặt ngoài. Hiện tại có người đến Kinh Triệu Doãn làm chứng, bà ta khẩn cấp muốn nghe một chút đến cùng sự thật có phải giống như vừa rồi Cổ Á Đông nói.

Trên công đường, mọi ánh mắt đều nhìn nam tử đột ngột xuất hiện, bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Bản quan hỏi người, người họ gì, gọi là chi, người ở nơi nào?"

Lần thứ tư kinh đường mộc chụp xuống, Hạ đại nhân cương trực công chính mở miệng hỏi.

Trên mặt nam tử vẫn không có biểu cảm.

"Tuyệt Nhất, người Hán Thành!"

Hạ đại nhân vừa nghe, tên này rất quái dị, bắt quá hiện tại hỏi tình tiết vụ án là hàng đầu.

"Vậy người còn không tự thuật lại chuyện người nghe và chứng kiến? Nếu có nửa câu hư ngôn, thế nào bản quan cũng phải phán người tội coi rẻ công đường!"

Hạ đại nhân hét lớn một tiếng, hi vọng điều nam tử này nói không phải nói dối hoặc là cùng ngôn từ nhất trí với Cổ tiểu thư, bằng không. . .

Trong mắt nam tử tên Tuyệt Nhất hiện lên một tia khinh thường, nhìn Cổ Á Đông trên đất đã bắt đầu hoang mang lo sợ, nói:

"Ta ở trên cây ngủ, nhưng bị thanh âm cãi nhau đánh thức. Sau đó nhìn thấy hồng y nữ tử quăng một tên nam tử vào sông, rồi ném đá vào sông ngăn cản nam tử trèo lên bờ, nhưng là..."

Tuyệt Nhất lại nhìn thoáng qua Cổ Á Đông ngồi sững sờ trên đất, tiếp tục nói:

"Hồng y nữ tử lại ôm một khối đá lớn, chuẩn bị ném vào sông, nhưng mà vị tiểu thư trên đất lại tiến lên ngăn trở..."

Nghe đến đó, Cổ Á Đông lại lui xuống bộ dáng sợ hãi vừa rồi, hai mắt vô tội nhìn Tuyệt Nhất, thấy ta và nàng lời kéo đó là do khuyên nàng không cần ném nữa, căn bản nói không xong tính chân thực của vấn đề. Chính là, những lời mình nói không biết hấn ta có nghe thấy không!

Nam tử khinh thường.

"Ngoại nhân thấy nàng ta ngăn cản, nhưng mà, rõ ràng là nàng ta muốn đem tảng đá mà hồng y nữ tử ném nhắm ngay tên nam tử kia, mới làm hồng y nữ tử ném trúng nam tử! Rồi sau đó, vị tiểu thư này xô hồng y nữ tử xuống sông..."

"Oanh" một tiếng, người trên công đường đều dùng ánh mắt không thể tin nhìn nàng ta, sự phẫn nộ đã làm hai vị đại nhân đánh mất lý trí, nhất là Thừa tướng đại nhân, không để ý lễ nghi, vậy mà một cái tát liền đánh vào mặt của nàng ta. Trong nháy mắt, mặt Cổ Á Đông ửng ra một dấu bàn tay, mà Đại tướng quân cũng không chút do dự động chân!

Nhị vị phu nhân nằm ở trên người chết khóc rống, hóa ra cô nương này muốn mạng của bọn nhỏ nhà mình á!

Hai tình tiết tương tự, lại khác nhau một trời một vực, Hạ Vinh "Phanh" một tiếng vỗ kinh đường mộc lần thứ năm.

"Cổ Á Đông, lời hấn ta nói là thật?"

Cổ Á Đông ngồi dưới đất, mặt xám như tro tàn, nàng ta lên kế hoạch lâu như vậy, lúc chuyện sắp đại viên mãn, vậy mà bị nam nhân này làm hồng, kết quả vẫn thất bại trong gang tấc. Nàng ta không cam lòng! Cổ Á Đông nàng không cam lòng!

"Người nói dối, ta không có, ta không có ——"

Nàng ta kiệt lực nói sạo, vô tội nhìn người chung quanh.

"Không có?"

Về mặt Tuyệt Nhất không gọn sóng không sợ hãi rút cục lộ ra một nụ cười châm chọc, nữ nhân này thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

"Bởi vì ta ghen tị ngươi. Ngươi là minh châu cao cao tại thượng ở phủ Trấn Quốc Tướng quân, còn được Hoàng thượng đặc biệt phong làm Quận chúa Lan Hi, từ nhỏ liền nhận được vô tận sủng ái, bất luận ngươi sai phạm cái gì, đều có người thay ngươi gánh. Ta thì sao? Ta có chút nào kém ngươi? Mà ta lại phải ở trước mặt mọi người giả trang nhu thuận biết chuyện, khắp nơi nhường nhịn để sống sót ở phủ Thượng thư..."

Tuyệt Nhất một chữ không sót đem nguyên thoại của nàng ta nói ra, từng bước ép sát, nàng ta sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau, quả nhiên hẳn ta nghe thấy, là nghe thấy, ôm một tia may mắn cuối cùng cũng không có.

"A ha ha ha ha ——"

Tiếng cười tuyệt vọng vang vọng trên công đường, thật đáng thương cũng thật đáng buồn!

"Là ta làm, chính là ta làm, vậy thì thế nào, Dạ Từ Huyền đã chết, nàng đã chết, ta liền ghen tị, ta liền hận. . . ."

Cổ Á Đồng giống như đồ điên, từ trên đất đứng lên chỉ vào thi thể Dạ Từ Huyền.

"Không nghĩ tới ta mau như vậy liền đền mạng cho ngươi, hừ, Dạ Từ Huyền, cho dù đến địa phủ, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

"Ta không hối hận, ta không hối hận!"

Nói xong, không chút do dự nhắm phía cây cột, đầu đụng lên đó. Nhất thời, máu tươi đương trường!

"A ——"

Nha hoàn Tiểu Ngải nhất thời hết rầm lên.

"Tiểu thư, tiểu thư ——"

Hai vị phu nhân cũng bị biến cố đột ngột này dọa sợ tới mức mất hồn, người trên công đường đều bị tình cảnh này chấn kinh rồi, trừ bỏ Tuyệt Nhất. Thấy một màn như vậy, mí mắt hẳn ta cũng không chớp một cái!

"Người đâu, thông tri Cổ Thượng thư!"

Hạ Vinh phục hồi phản ứng trước, sau đó lớn tiếng rống lên, lập tức có nha sai chạy ra ngoài!

Hai người Hạ Thừa tướng và Dạ Tướng quân liếc nhau một cái, tuy rằng Cổ Á Đồng là đầu sỏ gây nên, nhưng là, hai nhà xem như kết thù lớn.

Nhưng mà, thời điểm Dạ Tướng quân đang đắp bạch bố lên người nữ nhi, vậy mà thi thể Dạ Từ Huyền lại giật mình, không chỉ có phu thê Dạ Tu La thấy, mà ngay cả phu nhân Thừa tướng đang chuẩn bị rời đi cũng thấy.

"A —— xác chết vùng dậy ——"

Thừa tướng phu nhân thét chói tai, người trên công đường sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu.

Tuy rằng mọi người phi nhờ tính cách kiêu ngạo buri hân của Thất tiểu thư Dạ gia, gặp mặt là tránh, nhưng mà, đối với tình cảnh của nàng cũng rất đồng tình. Ban ngày ban mặt xác chết vùng dậy, có thể thấy được oan tình của nàng nặng bao nhiêu!

"Huyền Nhi, con mở mắt nhìn cha mẹ đi, Huyền Nhi. . . Con có oan tình gì cứ nói với nương..."

Dạ phu nhân ôm lấy Dạ Từ Huyền, liều mạng lay, vậy mà Dạ Từ Huyền ho khan vài tiếng, sau đó mở to miệng nôn ra nước.

Mọi người sợ tới mức đòi mạng, trừ bỏ phu thê Dạ Tướng quân và Tuyệt Nhất, sau khi Tuyệt Nhất nghe Dạ Từ Huyền khụ hai tiếng, tay phải đặt lên cổ tay nàng.

"Nàng còn chưa có chết."

Tuyệt Nhất thu tay, mở miệng lạnh như băng nói:

"Nhanh đi tìm đại phu!"

"Đại phu, nhanh chóng đến Hồi Xuân đường tìm đại phu ——"

Dạ Tướng quân nghe nói ái nữ không chết, kích động lớn tiếng kêu la thỉnh đại phu.

"Mau, đi mau!"

Hạ đại nhân vừa nghe thấy người không chết, liền tiếp thúc giục, vài quan sai như gió chạy ra ngoài, giống như phía sau có chó đuổi.

Mấy nhà vui mừng mấy nhà sầu, Hạ Thừa tướng nghe thấy Dạ Tử Huyền không chết, hận ý kia thế nào cũng che giấu không được, vì sao nhi tử của mình chết, nữ nhi của lão thất phu Dạ Tu La lại sống sót? Vì sao? Vì sao chứ?

"Chúng ta đi!"

Hạ Thừa tướng đau lòng vung tay lên, một đám người nâng thi thể Hạ Liễu đi ra cửa, ông ta sẽ không dừng tay như vậy, ông ta nhất định phải để Dạ Tử Huyền sống không bằng chết, còn lão thất phu Dạ Tu La này không có ngày yên ổn!

"Huyền Nhi, nữ nhi ngoan của ta, con hù chết cha mẹ."

Dạ Tướng quân lão lệ tung hoành, nơi nào còn bộ dáng Tướng quân.

Tướng quân phu nhân kích động ôm chặt nữ nhi, bà ta sợ khi không nhìn qua sẽ bay đi, càng sợ đây là mộng.

"Người đâu, đưa thi thể Cổ Á Đồng xuống, chờ Cổ Thượng thư đến lại xử lý!"

Hạ Vinh phân phó nha sai xong, gõ kinh đường mộc lần thứ sáu hô.

"Bãi đường!"

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rời!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Trùng Sinh Ở Dị Thế

Ngoài cửa sổ, mưa mùa thu, giọt giọt tí tách, thanh thanh lãnh lãnh, giống như tinh linh rơi xuống phàm trần, mạn vũ khinh ca, rất mờ nhạt. Triền triền miên miên, như khóc như kể.

Ngoài trời ruộng đồng xanh tươi, mà trong nhà một nữ tử nõn nà yên tĩnh nằm trên giường, nặng nề ngủ. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cái mũi nhỏ như ngọc, môi hơi vênh lên, lông mi vừa mềm vừa cong.

Một tiểu nha đầu mặc quần áo thụy sắc đang cúi đầu thay nữ tử dịch góc chăn, ánh mắt nàng ta đỏ bừng, khóe mắt còn động lệ, đại phu Hồi Xuân đường có xem qua, ngự y cũng đã tới, vì sao tiểu thư còn không tỉnh lại? Thật sự là cấp chết người!

"Nương, ngự y nói như thế nào? Vì sao Thất muội muội còn chưa có tỉnh lại?"

"Chính là, chính là, ai bắt nạt muội muội của Dạ Tử Dung ta, ta nhất định làm cho hắn ta chịu không nổi! Hừ!"

"Đại tỷ tỷ không có nghe nói sao? Đầu là tiện nữ nhân Cổ Á Đồng kia làm hại Thất muội muội..."

"Được rồi, được rồi, các con đừng cãi nhau!"

Một giọng nữ mỗi một ngăn chặn các nàng.

"Àm ỉ chết đi được!"

Thanh âm cãi nhau từ xa lại gần, tiểu nha hoàn đưa tay xoa xoa khóe mắt, không thể bị phu nhân và các tiểu thư nhìn thấy nàng nỉ non, thật xúi quẩy, không thể chạm vào mày tiểu thư. Tiểu thư cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì!

Trong giây lát, phía sau Tướng quân phu nhân ôn nhu hiền thực có ba nữ tử như hoa như ngọc đi theo, đều bàn phu nhân kế, hiển nhiên đã gả làm vợ người ta. Ba nữ tử xinh đẹp, dáng người yếu điệu, tướng mạo tương tự, nhưng mỗi người đều có thần vận.

"Nô tì gặp qua phu nhân, đại tiểu thư, nhị tiểu thư, lục tiểu thư!"

Thúy nhi thấy phu nhân và tiểu thư vào, nhanh chóng khom mình hành lễ.

Tướng quân phu nhân vẫy vẫy tay với nàng ta, giờ phút này, còn muốn nghi thức xã giao đó làm chi?

"Huyền Nhi đã tỉnh sao?"

Không đợi Tướng quân phu nhân mở miệng, nữ tử áo lam phía sau bà ta đã mở miệng hỏi trước, lướt qua Tướng quân phu nhân, vội vàng đến bên

giường.

"Hồi Đại tiểu thư, tiểu thư còn chưa từng tỉnh qua!"

Thúy nhi hơi hơi ưỡn khuất cung kính đáp.

"Thất muội muội, mau mau tỉnh lại, các tỷ tỷ trở về thăm muội nè!"

Đại tiểu thư Dạ Từ Dung ngồi xuống bên giường, ôn nhu nói.

"Tỷ tỷ mang cho muội Phù Dung cao ở Túy Tiên lâu đó!"

Người trên giường vẫn như cũ không có phản ứng, nữ tử quần áo đỏ tươi vòng qua tiểu nha đầu đi thẳng đến trước giường:

"Thất nhi, nhanh đứng lên đi, nhị tỷ mang muội đi Thư viện tìm cái lão hồn dân kia, vậy mà còn dám trách móc không học vấn không nghề nghiệp! Hừ!"

Nhị tiểu thư Dạ Từ Vân năm đó cùng Dạ Từ Huyền thật là có nhất so, tỷ muội hai người ở Hán Thành đều là nhân vật nổi danh hiển hách, kiêu ngạo ương ngạnh, mãnh liệt vô lý, trừng mắt tất báo. Dạ Từ Vân năm đó mỗi ngày khiến cho người ở Hán Thành gà bay chó sủa, gặp mặt là tránh! May mắn sau khi con của Kỳ Hân cưới nàng ta, mới qua hai năm sống yên ổn. Không nghĩ tới, Thất tiểu thư này so với nhị tiểu thư, càng hơn chứ không có kém.

"Nhị tỷ, tỷ nói cái gì đó!"

Lục tiểu thư Dạ Từ Phù trừng mắt nhìn nhị tỷ nhà mình:

"Thất muội muội, nhanh dậy đi, không được nằm trên giường!"

Tướng quân phu nhân đứng tại chỗ đỏ mắt, cả đời này tuy rằng tiếc nuối không thể sinh hạ một nhi tử, nhưng bảy nữ nhi thật hữu ái, biết quan tâm, nâng đỡ lẫn nhau, như vậy bà ta cũng thấy thỏa mãn!

"Thất muội muội, mau rời giường!"

"Dạ Từ Huyền, muội lại không đứng dậy ta tấu muội, a?"

"Tiểu thất..."

Trong phòng yên tĩnh, đột nhiên nháo lên âm ỉ như cái chợ.

Người nằm trên giường rốt cục nhện không được huyền não, nhú mồm, tức giận nắm một cái gối đầu lên ném văng ra ngoài, rống lớn:

"Âm ỉ muốn chết!"

Mọi người không bị gối đầu phá liệt dọa, Dạ Từ Dung cách nàng gần nhất hưng phấn đưa thân thể của nàng mừng như điên nói:

"Nương, nương, Thất muội muội tỉnh, nàng tỉnh!"

Không bị đánh thức cũng bị người điều tỉnh!

Nghe thấy Dạ Từ Huyền tỉnh, mọi người trong phòng cao hứng không biết làm thế nào cho phải.

"Huyền Nhi, bảo bối của nương, đến, để nương nhìn, để nương nhìn thử!"

Tướng quân phu nhân kích động đẩy nhị nữ nhi ra, thật vui vẻ. Nước mắt dừng không được rơi xuống.

"Nương, con đi nói cho phụ thân biết!"

Lục tiểu thư Dạ Từ Phù kích động chạy ra khỏi phòng.

Cố Phán Hê còn đang buồn ngủ nhìn bảy người trước mắt kích động đến mức hai mắt đầm lệ, tất cả đều giả trang cổ đại, trần thiết trong phòng cổ kính, giống như đúc phim truyền hình diễn cổ trang, một nữ nhân lớn tuổi mở miệng ngậm miệng đều hô nữ nhi.

"A ——"

Đột nhiên Cố Phán Hê hai tay ôm đầu nhện không được lớn tiếng hét ầm lên, đây là nằm mơ, đúng, đây là nằm mơ, đây không phải thật sự, đây nhất định không phải thật sự!

"Huyền Nhi, con làm sao vậy?"

Tướng quân phu nhân kinh hoàng bắt lấy hai tay của nàng:

"Huyền Nhi, con không cần dọa nương!"

"Thất muội muội, thất muội muội, muội nhìn rõ ràng, là chúng ta."

Dạ Từ Dung cũng hoảng, tại sao có thể như vậy:

"Muội hảo hảo nhìn đi!"

"A —— mẹ —— mẹ viện trưởng ——"

Cố Phán Hề hoảng sợ kêu mẹ viện trưởng, nghe được người trong phòng là không hiểu ra sao, cái gì loạn thất bát tao. Chẳng lẽ Huyền Nhi bị thương đầu óc?

"Mau, Thúy nhi, nhanh đi thông tri lão gia, tìm thái y!"

Tướng quân phu nhân phản ứng lại, nhanh chóng kêu Thúy nhi đi tìm Dạ Tướng quân, nếu đầu Huyền Nhi thật sự xảy ra vấn đề nên làm cái gì bây giờ?

"Còn thất thần làm gì! Còn không mau đi!"

Nhị tiểu thư thấy Thúy nhi chưa động, quát to một tiếng!

"A —— ừm!"

Thúy nhi đã sớm sợ tới mức đánh mất linh hồn nhỏ bé, nghe được tiếng hô của Dạ Từ Vân hồn mới quay trở về. Hoang mang rối loạn chạy ra ngoài!

"Huyền Nhi, đứa nhỏ đáng thương của nương!"

Tướng quân phu nhân rút cục đem Cố Phán Hề tranh cãi ầm ĩ gắt gao ôm vào trong ngực, thanh âm chua xót nói.

"Nương, Huyền Nhi sẽ không có chuyện gì, nhất định sẽ không có chuyện gì!"

Dạ Từ Dung vỗ vỗ lưng bà ta, nghẹn ngào nói.

Dạ Từ Vân đứng ở đầu giường, lòng nóng như lửa đốt, nhưng bản thân lại làm không xong cái gì!

Cố Phán Hề ý ở trong lòng Tướng quân phu nhân, cảm giác ôm ấp này rất ấm áp, rất an tâm, giống như ôm ấp của mẹ viện trưởng, thật thoải mái!

Di, không phải cô đã chết sao, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này? An tĩnh lại Cố Phán Hề bắt đầu suy xét, vừa rồi là do nhất thời không tiếp thụ được mới có thể không khống chế, nhưng phần cảm giác này hình như là thật sự nha! Chẳng lẽ Diêm vương gia cảm thấy dương thọ của cô chưa hết, kiếp trước mệnh khổ, cho cô đến đây hưởng thụ ngày lành?

Cố Phán Hề cô vậy mà đầu năm nay gặp gỡ lưu hành xuyên việt, vậy lạnh lùng đâu? Có phải hay không cũng xuyên qua đến đây?

Cố Phán Hề nhẹ nhàng đẩy ôm ấp ấm áp này ra, dùng một đôi mắt xinh đẹp đem người và vật có thể nhận thức trong phòng cẩn thận nhìn một lần, ký đến chỉ tắc an chi, nàng hiện tại có nhà, có mẫu thân, có tỷ tỷ, nàng nhất định sẽ thay Huyền Nhi đã chết kia hảo hảo sống sót!

Vừa mới chuẩn bị mở miệng, một trận bước chân vội vàng hỗn loạn từ xa lại gần, còn có tiếng khóc của một nam nhân, không chỉ có Cố Phán Hề nhăn mày, ngay cả ba nữ nhân khác trong phòng cũng một mặt bất đắc dĩ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: Làm Người Ta Táp Lũn

Trong phòng, trừ bỏ Cố Phán Hề vẻ mặt mờ mịt, ba mẫu nữ còn lại đều liếc mắt nhìn nhau một cái, có cùng cảm giác "Gia môn bất hạnh", lại không thể không nề hà!

Ở Hán Thành, có ba nam nhân chuyên sủng nich tử nữ qua đầu, một người là đương kim Thánh thượng, sủng Cửu công chúa đương triều ở hoàng cung vô pháp vô thiên, các cung phi tần thấy nàng ta đều đi đường vòng; một người khác là Thừa tướng đương triều Hạ Hoa, Hạ Liễu khi nam bá nữ, không chuyện ác nào không làm chính là chứng minh tốt nhất; còn nữa, chính là vị Trấn Quốc Tướng quân Dạ Tu La vĩ đại này, ông ta so với Hoàng thượng còn muốn có "Mặt mũi", nhị nữ nhi và tiểu nữ nhi của ông ta ở Hán Thành đều là nhân vật "Cố uy tín danh dự", người người nhắc tới, đều là sợ hãi.

Cố Phán Hề nhăn nhu, ban ngày ban mặt cô lại không có chết, chỗ nào để khóc? Đang muốn mở miệng hỏi, một nam nhân hùng hùng hổ hổ vọt vào, phía sau đi theo hai lão phu từ lưng cổng hòm thuốc, còn có mấy gia đình đứng ở ngoài cửa.

Di, xem nam nhân trước mắt, Cố Phán Hề có chút kinh ngạc, đây là cái trận trận gì? Người vừa nháo đây hả?

"Tiểu thất, bảo bối của phụ thân, mau tới để phụ thân nhìn thử!"

Nam nhân tay trái nhất bát, tay phải vừa vén, đã gạt Tướng quân phu nhân và Đại nữ nhi trước giường sang một bên, bản thân ngồi ở bên người nữ nhi.

Ba nữ nhân chỉ phải lác đầu, thờ dài, lui ra sau hai bước, đứng ở một bên!

"Tiểu thất, con vì sao không làm nũng với phụ thân?"

Dạ Tu La lôi kéo nữ nhi tí mĩ đánh giá một lần, hôm nay rất không thích hợp, đứa nhỏ này không khỏi rất yên tĩnh!

Nếu đổi lại bình thường, thật xa đã nghe thấy âm thanh làm nũng của nữ nhi bảo bối với mình. Nhưng mà hôm nay, ngồi trên giường bé, nàng chỉ nháy cặp mắt to tròn đen nhánh ngập nước xem mình, sưng sờ không mở miệng nói thêm một câu!

Đến tận bây giờ Cố Phán Hề còn chưa rõ ràng tình huống, tướng mạo oai hùng, dáng người cao ngất, nam nhân miệng đầy râu chẳng lẽ là cha của nguyên chủ? Thật sự không xem không biết, vừa thấy đã dọa cô nhảy dựng!

Nói thật, nàng này thật tiện nghi có lão cha rất anh tuấn, nhìn như bốn mươi, mặc dù vẻ mặt đăm lẹ, lại che giấu không xong cổ anh khí phát ra từ trong xương. Dáng người khổng võ hữu lực, vừa rồi lay động cô vài cái thì cô đã biết, ông ta khẳng định là võ quan. Lại nhìn ông ta một bộ lo lắng, xem ra lão cha này là người đau nữ nhi, xem ra về sau mình thật có phúc. Có cha có nương, có tỷ tỷ...

"Trương thái y, Lý thái y, hai vị mau đến xem xem!"

Dạ Tu La thấy nữ nhi thẳng tắp nhìn chăm chăm mình, một chút phản ứng cũng không có, không khỏi đứng dậy, hướng về phía hai vị lão đầu hô lên.

Hai vị thái y vừa nghe Tướng quân thụ mệnh, liếc mắt nhìn nhau một cái, nhanh chân tiến lên.

Dạ Tu La đã sớm ngừng nói với nói, thu nước mắt, nước mắt tươi sống kia dọa hai vị thái y một cú sốc. Nhân vật oai phong một cõi này, thế nào ở trong nhà lại có hình dáng như vậy? Cùng Dạ Tướng quân trên triều đình anh khí bức người trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, lại càng miễn bàn là chiến thần trên chiến trường dũng mãnh thiện chiến, bách chiến bách thắng!

"Thất tiểu thư chớ sợ, đợi hai người lão phu trước thay người bắt mạch!"

Cố Phán Hề cũng rất phối hợp, gạt đầu, hào phóng đưa tay phải giấu trong chăn ra, năm ngón tay thon dài, trắng nõn như hành!

Lão thái gia khoảng hơn năm mươi bụng hòm thuốc, ông ta mấp máy miệng bị râu che khuất nói, tay trái nhiều nếp nhăn nhẹ nhàng nâng cổ tay phải Cố Phán Hề lên, ba ngón tay bàn tay phải khoát lên trên mạch đập của cô, trầm ngâm một lát, chậm rãi thu tay, lại đem tay cô thả lại trong chăn, từ từ đứng dậy.

"Xin hỏi thái y, bệnh tình tiểu nữ có trở ngại?"

Không đợi Dạ Tu La mở miệng, Tướng quân phu nhân đã lên tiếng hỏi trước.

Về mặt Tướng quân phu nhân đầy lo lắng nhìn nữ nhi nằm trên giường, tiểu bảo bối của mình giống như bị úy khuất thật lớn vậy, người làm nương như bà thật đau lòng. Nếu đúng như nữ nhân Cố Á Đồng kia nói, Hạ Liễu khinh bạc nữ nhi nhà mình, hơn nữa Tiểu Thất kiêu ngạo ương ngạnh, tính tình tùy hứng làm bậy, chung thân đại sự của nàng nên làm cái gì bây giờ?

Trương thái y ngẩng đầu nhìn thoáng qua Dạ Tu La, tầm mắt lễ phép nhìn về phía Tướng quân phu nhân, gạt đầu nói:

"Phu nhân xin yên tâm, Thất tiểu thư chính là kinh hách quá độ! Chỉ cần hảo hảo điều dưỡng vài ngày là tốt rồi!"

"Vậy muội muội thế nào..."

Dạ Tử Vân nhanh nhẹn nhanh miệng, muốn hỏi một chút vì sao Tiểu Thất thấy các nàng cãi lộn, nhưng bị Tướng quân phu nhân trừng mắt, nhanh chóng ngậm miệng lại. Nhìn nương rất ôn nhu, nhưng Dạ Tử Vân nàng lại mặc danh kỳ diệu sợ bà!

"Trương thái y, ông nói Huyền Nhi không có chuyện gì?"

Tựa hồ Dạ Tu La còn không thể tin được, ngày hôm qua nữ nhi nằm ở trên công đường không một chút tức giận, hiện tại thật sự không có chuyện gì!

Thái y gạt đầu, lát sau, mới chậm rãi mở miệng nói:

"Đúng vậy, Dạ Tướng quân. Mạch tượng hiện tại của Thất tiểu thư bình thường, chỉ là sắc mặt tái nhợt chút mà thôi, còn lại cũng không lo ngại! Các người ai theo ta đi lấy phương thuốc, nàng không thể đại bổ, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng!"

"Trương thái y, thỉnh đi theo ta!"

Dạ Từ Dung lớn tuổi hơn, hơn nữa tính tình ôn hòa, xử sự cẩn thận nhẫn nại, cực kỳ giống Tướng quân phu nhân, dứt lời, đi trước ra cửa phòng.

Thái y gật đầu, phía sau Lý thái y cũng đuôi kíp, hai nha đầu nhu thuận hiểu biết cũng lập tức đi theo.

Đột nhiên, trong phòng đang ảm ảm lại trầm tĩnh xuống, chỉ còn lại Cố Phán Hề, phu thê Dạ Tu La và bốn người Dạ Từ Vân, ai cũng không mở miệng nói chuyện!

Đều nói tiên phát chế nhân, nhưng Cố Phán Hề không biết làm như thế nào đánh vỡ loại bình tĩnh này, vì thế cô yên tĩnh mở to hai mắt chờ vài vị trước mặt mở miệng. Nhị vị tỷ tỷ này không phải muốn hỏi thái y sao?

Hiện tại sao lại yên tĩnh vậy?

"Huyền Nhi, đói bụng sao?"

Dạ Tu La nhẹ nhàng nâng tay phải lên vén tóc mai cho nữ nhi hỏi, hai mắt tràn ngập nồng đậm cưng chiều!

Cố Phán Hề thu hồi ánh mắt dừng trên người Dạ Từ Vân, nâng mắt nhìn Dạ Tu La, kiếp trước cô chưa từng được hưởng thụ qua yêu thương của cha, một ngày cũng không có. Hiện tại, lại có một phụ thân ái nữ thành si, mẫu thân ôn nhu, tỷ tỷ quan tâm yêu thương cô, Cố Phán Hề cô sẽ không cần làm cô nhi. Đôi mắt cô ửng đỏ, cảm động, hoặc là quá mức cao hứng, Cố Phán Hề nói không rõ ràng, chỉ cảm thấy mũi mình lên men.

"Huyền Nhi chớ khóc, Huyền Nhi chớ khóc."

Dạ Tu La ôn nhu dỗ nữ nhi bảo bối của ông.

"Người tới, nhanh chân đi chuẩn bị bữa tối cho Thất tiểu thư."

Hạ nhân lên tiếng, Tướng quân phu nhân vội vàng bổ sung thêm:

"Muốn nhẹ một chút!"

Sau đó, chính bà cũng thấy lo lắng, bọn hạ nhân làm không đủ tốt như mẹ ruột là bà.

"Chàng ở cùng Huyền Nhi, thiếp còn phải tự mình đi đi!"

Dạ Tu La đầu cũng không quay lại chỉ gật đầu, phu thê hai mươi mấy năm, những lời này đối ai nói, không cần chỉ tên họ cũng biết.

"Cám ơn nương!"

Cố Phán Hề nhìn xuống lệ nơi khóe mắt, quay đầu lại cho bà và lão cha một cái ôm ấp thật to.

Về sau cô chính là Dạ Từ Huyền!

Đời này, cô không còn cô độc!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bối Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Khẩu Dự Của Thánh Thượng

Hai ngày sau, Dạ Từ Huyền đều nằm chán nằm trên giường giết thời gian, bắt đắc dĩ, Tướng quân lão cha thật sự là. . . . Dừng lời cô hình dung thì chính là cưng chiều quá mức, tuy rằng bắt đắc dĩ, nhưng hiện tại cô cảm thấy hạnh phúc, thật hạnh phúc!

Mỗi khi cô muốn ra cửa hô hấp không khí mới mẻ, trên khuôn mặt Tướng quân lão cha hiện ra dè dặt cẩn trọng, cô cảm thấy muốn cười. Thân thể này của cô đã mười sáu tuổi, Dạ Tướng quân còn xem cô như đứa nhỏ lên ba, sợ nơi nào chạm vào, đụng, thế nào cũng muốn cô ở trên giường nằm chùng ba ngày mới chuẩn xuống giường! Càng miễn bàn xuất môn!

Lúc nằm chán vô nghĩa, Dạ Từ Huyền ở trên giường thân thân cánh tay, đá đá cẳng chân, mới đưa tay cầm Phù Dung cao mà nha đầu Thúy nhi đặt ở đầu giường, nhẹ nhàng cắn một ngụm, hương vị rất tốt, ngọt mà không gắt, vừa vào miệng đã tan, khó trách nguyên chủ chỉ thích mỗi loại cao này!

Nhưng mà nghĩ đến đây, rốt cuộc cô nuốt không nổi nữa, đem Phù Dung cao còn thừa trong tay thả lại trên bàn. Cô nghĩ tới nữ tử đáng thương kia, nàng giống như cô đều đã đánh mất tính mạng, hay cũng có thể như cô luân hồi nhận lấy hạnh phúc? Hi vọng nàng cũng sống lại thôi!

Đúng lúc này, Thúy nhi nhẹ nhàng mở cửa, thấy Dạ Từ Huyền tỉnh ngồi ở trên giường, nhanh chân đi đến trước giường.

"Tiểu thư, mau mau đứng lên tiếp chỉ, Công công trong cung mang khẩu dụ của Hoàng thượng đến đây!"

Thúy nhi nói xong, chạy đến tủ quần áo, mở tủ quần áo khắc hoa ra, nhanh chóng thay giúp nàng. Dạ Từ Huyền bị ép buộc sâu mi khô kiệt, cổ nhân chính là phiền toái như vậy, không phải nghe Hoàng đế phái người phát ngôn nói mấy câu sao? Cần gì ép buộc bản thân như vậy chứ!

Rốt cục, có đánh chết Dạ Từ Huyền cũng không để Thúy nhi đeo cho nàng mấy loại vật trang sức phức tạp này, chính nàng chọn một cây trâm cài tóc chạm rồng bướm đơn giản trên bàn, sửa sang lại quần áo một chút, vừa lòng gật gật đầu, tiểu sai nhắc chân tới đại sảnh.

Thúy nhi cả kinh sững sờ tại chỗ, miệng há to tuyệt đối có thể nhét một cái trứng gà. Một hồi lâu mới phản ứng lại, tiểu thư thật đẹp, đơn giản hào phóng, nhưng là... Nhưng là khẩu dụ cũng tương đương với Thánh chỉ của Hoàng thượng, làm sao có thể tùy ý?

"Tiểu thư, tiểu thư. . ."

Thúy nhi chạy đi, vừa chạy vừa kêu.

"Người như vậy không được, tiểu thư..."

Mà Dạ Từ Huyền từ trong phòng xuất ra, thật vất vả hít thở không khí mới mẻ bên ngoài, giống như chim nhỏ bay ra khỏi lồng, thật cao hứng. Nhìn chỗ này, xem chỗ kia, cao hứng bất diệc nhạc hồ!

"Ôi, tiểu tử tông của ta, nhanh chút, nhanh chút, Vạn Công công đều đợi người nữa canh giờ!"

Quản gia Trung thúc vội vội vàng vàng tiến lên nói, Tướng quân bọn họ đều ở đại sảnh chờ đợi, cảm tình tiểu tông này còn ở chỗ này lắc lư.

Dạ Từ Huyền đang thưởng thức quay đầu lại, nhìn thoáng qua đại thúc khoảng năm mươi tuổi, mới nhớ tới có cái Công công gì đó đến truyền lời.

"Đi thôi!"

Trung thúc vội vàng gật đầu, rồi cũng vội vàng đuổi theo!

Dạ Từ Huyền vừa mới vào cửa lớn, liền thấy chủ vị ngồi ở đại sảnh, bên trái là Dạ Tu La, bên phải là một người tóc trắng, trên mặt sạch sẽ không có một sợi lông, lông mày tuyết trắng, chân chính môi hồng răng trắng, chẳng lẽ thái giám này luyện tà công? Có phải hay không là Đồng Tử công trong truyền thuyết, rất lợi hại?

Dạ Từ Huyền càng nghĩ càng háng hái, xem ra trước kia ở trên tivi nhìn đến tri thức thật đúng là hữu dụng, vụng trộm xem võ hiệp phiên quả nhiên không có lãng phí thời gian!

Lúc Dạ Từ Huyền còn đang đắc ý, một đạo thanh âm bất nam bất nữ đánh gãy suy nghĩ của nàng:

"Quận chúa Lan Hi đến đây, Táp gia có lễ!"

Dạ Từ Huyền bắt đầu chăm chọc diễn viên diễn thái giám, diễn rất giống, động tác biểu cảm đều thật đúng chỗ, nhưng mà giọng nói kia khi nói chuyện rất giả. Một cái gốc rễ đều là nam nhân, thật đúng diễn không ra giọng thái giám thực!

Dạ Từ Huyền tươi cười gật gật đầu với thái giám, sau đó vòng quanh Vạn Công Công tả xem, hữu nhìn, khiến Vạn Công công không hiểu ra sao. Hôm nay vị tiểu Quận chúa này như thế nào vậy? Bình thường đối hân nhiệt tình, nhưng không đến mức kỳ quái như vậy á!

Hắn nào biết đâu rằng, vị cô nãi nãi này đang đem hân và thái giám giả ở thế kỷ hai mươi mốt so sánh với nhau!

"Huyền Nhi, chớ có vô lễ!"

Dạ Tu La ngồi ở một bên thật sự nhìn không được, một đại khuê nữ hoa cúc động thủ động cước với một lão thái giám thành ra thể thống gì!

"À!"

Dạ Từ Huyền tươi cười thu hồi móng vuốt của mình, ngoan ngoãn lui ra phía sau hai bước, đứng ở một bên!

Vạn Công Công cười nói:

"Không trở ngại, cho tới nay Quận chúa Lan Hi vẫn thật đáng yêu, có thể là có một đoạn ngày chưa đến cung, nhớ thương Táp gia!"

Dạ Tu La thấy Vạn Công công không tức giận, trừng mắt nhìn nữ nhi nhà mình, cười bồi nói:

"Đứa nhỏ này, làm hại ngài đợi lâu, hiện tại lại vô lễ như thế, bản Tướng quân muốn hảo hảo quần giáo mới phải!"

Ngoài miệng nói thật dễ nghe, hảo hảo quần giáo, ai chẳng biết Dạ Đại Tướng quân người ái nữ thành si! Nếu thật tốt quần giáo, sẽ cùng Cửu công chúa trở thành hai nhân vật truyền kỳ ở Hán Thành?

Trong lòng Vạn Công công đã có cách hoàn, lại khách khí với Dạ Tu La hai câu, mới quay đầu nhìn về phía Dạ Từ Huyền.

"Quận chúa Lan Hi bệnh hai ngày, bệ hạ và Thái hậu đều thật thắc thỏm, nay để Tạp gia mang khẩu dụ đến đây!"

"A!"

Dạ Từ Huyền vừa nghe thái giám này muốn niệm khẩu dụ, học bộ đáng xem trong tivi, không chút do dự quỳ xuống, xem đi, kỳ thực nàng vẫn hiểu quy củ lắm!

"Ha ha ha ha —— "

Tiếng cười chói tai truyền vào lỗ tai Dạ Từ Huyền, ngẩng đầu nhìn thái giám tóc bạc, chẳng lẽ nàng lại sai lầm rồi?

"Dạ Tướng quân quả nhiên dạy dỗ Quận chúa có hiểu biết, trước kia Quận chúa Lan Hi tiếp Thánh chỉ cũng không quỳ, hôm nay Tạp gia chính là đến truyền khẩu dụ liền quy củ quỳ xuống, nếu Thánh thượng biết, khẳng định mặt rồng đại duyệt a!"

Lời Vạn Công công nói Dạ Tu La nghe cũng thấy sững sốt, lời này của Vạn Công Công chẳng lẽ đang ám chỉ hần trước kia giáo nữ vô phương, coi rẻ Thánh thượng sao?

Mà nhìn lại Dạ Từ Huyền, vẻ mặt kinh ngạc, hóa ra nguyên chủ ngu bức như vậy, đến Thánh chỉ cũng không quỳ, trâu! Rất trâu! Rất rất trâu!

"Đa tạ Vạn Công công chỉ điểm, nữ nhi này bản Tướng quân nhất định sẽ hảo hảo dạy dỗ!"

Dạ Tu La đối với Vạn Công Công ôm quyền, cảm tạ hần chỉ điểm!

Vạn Hồng nghe thấy lời này cũng sững sốt, Trần Quốc Tướng quân không khỏi quá mức dè dặt cẩn trọng, Hoàng thượng cũng không truy cứu, hôm nay chẳng qua hần có chút kinh ngạc, mới thuận miệng nói một chút, liền dọa Dạ Đại Tướng quân nhảy dựng!

Xem ra đám lượng của Dạ Đại tướng quân này, còn không lớn bằng Quận chúa Lan Hi á!

Thật không biết vị Quận chúa này là ghé con mới sinh không sợ hổ, hay là căn bản không đem quy củ để ở trong lòng, xem bộ dạng này, người sau chiếm đa số!

Dạ Từ Huyền vẫn quy củ quỳ trên đất, nguyên chủ là nguyên chủ, nàng vẫn nên giữ chút quy củ đi, bằng không người cổ đại nói giết liền giết ngay, không chừng ngày nào đó đầu nàng liền chuyển nhà rồi!

Vạn Công công vừa lòng gật gật đầu.

"Phụng khẩu dụ Thánh thượng, ban cho Quận chúa Lan Hi Dạ Từ Huyền một cây Huyết nhân sâm trăm năm, một hộp Huyết tổ yến cực phẩm, cô Linh Chi một gốc, hơn nữa ngày mai giờ Mùi vào cung diện thánh!"

Vừa nghe nhiều thuốc bổ như vậy nên có chút ngạc nhiên, trong lòng Dạ Từ Huyền đều nhạc khai hoa, đời trước nào có loại thuốc bổ ăn hảo mệnh này.

"Tạ chủ long ân!"

"Quận chúa nhanh đứng lên đi!"

Vạn Công công đưa tay một cái nghi thức xã giao, quay đầu nhìn về phía Dạ Tu La.

"Tốt lắm, Dạ Tướng quân, Tạp gia thay Hoàng thượng truyền xong khẩu dụ liền phải hồi cung hầu hạ Hoàng thượng, chậm trễ không được!"

"Vậy không chậm trễ thời gian Vạn Công công, hầu hạ Hoàng thượng quan trọng hơn!"

Dạ Tu La làm một cái thỉnh:

"Trung thúc thay bản Tướng quân đưa Vạn Công công!"

"Dạ tướng quân dừng bước, Tạp gia cáo từ!"

Vạn Công Công tươi cười đầy mặt, nói:

"Quận chúa Lan Hi, buổi chiều ngày mai gặp ở hoàng cung!"

Dạ Từ Huyền cười gật gật đầu, Vạn Công Công vừa lòng ra đại sảnh hồi cung phục mệnh, Trung thúc lập tức đuổi kịp!

"Phụ thân!"

Dạ Từ Huyền làm nũng gọi một tiếng, ai biết hôm nay Dạ Tu La không mua trưởng.

"Nhanh chóng về phòng nằm đi!"

Nói xong, cũng không quay đầu lại tiêu sái bước đi!

Dạ Từ Huyền bất đắc dĩ nhìn trời, nàng thật sự không muốn trở về nằm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trèo Tường Ra Phủ

Đề ta nằm liên nằm, vậy rất không có tư tưởng, nếu tiếp tục không ra ngoài đi dạo, xương cốt này thế nào cũng phải nằm tới mức tan tác!

Ngươi có trương lương kế, ta có qua tường thê! Không thể ra cửa chính, chẳng lẽ còn ngăn cản ta trèo tường hay sao?

Chủ ý xao định, Dạ Từ Huyền tặc tặc nở nụ cười, không phải là đi ra ngoài dạo sao? Chẳng lẽ còn có thể làm khó một người hiện đại đến từ thế kỷ hai mươi mốt —— đùa à!

"Thúy Nhi!"

Dạ Từ Huyền nhìn ra ngoài cửa không một bóng người hô một tiếng, không biết Thúy Nhi vừa rồi tàng ở đâu, lập tức có người đáp!

Xem đi, nha hoàn cô đại liên là như thế này, tùy thời hậu mệnh!

"Tiểu thư, Thúy Nhi ở đây! Có phải đói bụng không?"

Thúy Nhi vội vội vàng vàng chạy vào nhà hồi, trên người nàng ta mặc một thân váy hoa thúy sắc phá lệ chói mắt, một đôi mắt to trong veo như nước rất có linh khí, mày liễu dài nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn ân đào, tiếp qua hai năm khẳng định trở mã thành một tiểu mỹ nhân!

Dạ Từ Huyền đánh giá tiểu nha hoàn một vòng, cười hề hề bả đầu tiến đến lỗ tai Thúy Nhi.

"Đi, tiểu thư mang người đi ăn!"

Đại tiểu thư như nàng đoán, vô luận hướng kia lớn, thành phố lớn, thành trấn nhỏ, địa phương có mỹ thực đặc sắc tuyệt đối không thiếu được! Hai ngày nay toàn ăn nhẹ, trong miệng một chút hương vị cũng không có, không ra ngoài nhấm nháp một phen, không phải làm bản thân thất vọng sao?

Nhưng mà, Thúy Nhi vừa nghe liền nóng nảy, lớn tiếng nói:

"Tiểu thư, Tướng quân nói không cho người đi ra ngoài, cũng đã nói qua với người gác cổng rồi! Huống hồ, người còn chưa có khỏe hẳn đâu, làm sao có thể..."

Dạ Từ Huyền lập tức lấy tay che miệng tiểu nha đầu, hai mắt bất đắc dĩ lật qua lật lại, thấy tiểu nha đầu không nói chuyện, vừa mới buông ra, ai biết nha đầu kia còn không dứt.

"Tiểu thư, người thực không thể... Ngộ ngộ. . ."

Roi vào đường cùng, Dạ Từ Huyền chỉ phải che miệng nàng ta lại, dùng ngón tay của bàn tay còn lại chọc chọc đầu tiểu nha đầu.

"Bốn tiểu thư có nói muốn từ cửa chính ra ngoài sao?"

Tiểu nha đầu quả nhiên dùng bộ dạng như nuốt phải con gián nhìn tiểu thư nhà mình, còn tưởng rằng tiểu thư thay đổi, nơi nào thay đổi, vẫn giống như trước chuẩn bị trèo tường chạy trốn!

"Ta hiện tại buông ra, không cho người kêu, bằng không về sau người không được đi theo ta!"

Chiều này quả nhiên dùng tốt, tiểu nha đầu gật đầu như đảo tời, sợ tiểu thư đi chơi thật, nàng ta cũng không thể không đi theo tiểu thư!

"Tốt lắm, đi tìm cây thang đến!"

Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng buông tay ra, lặng lẽ nói.

Ai biết, tiểu nha đầu này lại sợ phát khiếp, bộ dáng kia, cái miệng nhỏ nhắn kia khẳng định có thể nhét trứng gà!

"Này, không phải là một cây thang sao?"

Dạ Từ Huyền cho rằng hành vi của nàng làm tiểu nha đầu không tiếp thu được, ngẫm lại cũng phải, đường đường một thiên kim tiểu thư sao có thể đi trèo tường?

"Thế nào? Còn không đi?"

Dạ Từ Huyền vỗ vỗ tiểu nha đầu, nha đầu kia chẳng lẽ choáng váng?

Tiểu nha đầu thật vất vả mới lấy lại tinh thần, còn tưởng rằng tiểu thư không có chuyện gì, ai biết nàng vậy mà mất trí nhớ, khinh công của nàng nổi tiếng ở Hán Thành, hiện tại thế nào còn cần cây thang?

"Tiểu thư, tiểu thư ——"

Vậy mà tiểu nha đầu lại bắt đầu khóc!

Dạ Từ Huyền nóng nảy, đây là làm sao vậy? Không phải đi lấy cây thang sao, không đồng ý lấy, bốn tiểu thư tự mình đi!

Dạ Từ Huyền trừng mắt nhìn Thúy Nhi, bước nhanh ra đại sảnh, đến sau viện! Nàng không tin, ngay cả một cây thang mà nàng tìm không thấy!

Thúy Nhi thấy tiểu thư đi rồi, nàng ta còn đứng đây khóc cái gì chứ, lau nước mắt, cũng vội vàng vàng đuổi kịp.

Dạ Từ Huyền tìm một vòng, không thu hoạch được gì, kì quái, đường đường là phủ Trấn Quốc Tướng quân cư nhiên ngay cả một cây thang cũng không có! Nàng nào biết đâu rằng, tất cả những thứ này là do nguyên chủ ban tặng, hồi nhỏ thường thường mượn cây thang đi chơi, kết quả Dạ Tướng quân liền phân phó hạ nhân thiêu cây thang, mà Dạ Thất tiểu thư nàng cũng bắt đầu kiếp sống khổ luyện khinh công!

"Thúy Nhi!"

Dạ Từ Huyền nhíu mày hỏi:

"Nhanh chóng đi tìm một cây thang tới cho bốn tiểu thư!"

Ngày hôm nay, dù làm cách gì nàng cũng phải đi ra ngoài!

"Tiểu thư ——"

Thúy Nhi có chút ấp úng nói:

"Trước kia, tiểu thư đi ra ngoài không cần thang dây!"

Dạ Từ Huyền vừa nghe, cửa chính đi không được, cửa sau cũng đi không xong, không cần thang dây.

"Chẳng lẽ phải bay hay sao?"

Không nghĩ tới nàng thuận miệng đáp một câu, vậy mà đoán đúng rồi!

"Đúng vậy, tiểu thư, người rất cực nghĩ tới!"

Thúy Nhi ở một bên cao hứng hoan hô, nhảy nhót!

"A ——"

Lần này đổi thành Dạ Từ Huyền chán kinh rồi, chẳng lẽ nguyên chủ còn có một thân tuyệt học?

"Tiểu thư mỗi lần mang theo Thúy Nhi chính là nhẹ nhàng nhảy, liền đi ra ngoài!"

Thúy Nhi còn ở bên cạnh khoa tay múa chân, thật cao hứng, xem ra nha đầu kia cũng không ít lần đi ra ngoài!

Dạ Từ Huyền hồi tưởng một chút cảnh cao thủ giang hồ trèo tường trong TV, tay phải ôm chặt lấy eo Thúy Nhi, liền nhẹ nhàng nhảy, quả nhiên đứng ở đầu tường. Đang lúc nàng đắc ý, một cái bất ổn, hai người trực tiếp rớt xuống, Thúy Nhi đáng thương làm cái đệm thịt người!

"A —— "

Tường viện cao ba thước, rớt cuộc ra được rồi!

Dạ Tử Huyền cũng không so đo tư thế hiện tại của mình có lịch sự hay không, đứng dậy vỗ vỗ bùn đất trên người, kéo Thúy Nhi một phen, nghênh ngang đi tới đầu ngõ!

Quả nhiên cảnh xuân vô hạn tốt, khụ khụ khụ khụ, chẳng sợ giờ phút này là mùa thu, dù sao phong cảnh không sai là được rồi!

"Tiểu thư, người đợi em với!"

Thúy Nhi cố nhịn đau nhức trên người, đuổi theo!

Đi đến đường cái cổ đại phồn vinh, ngoạn ý cái gì cũng mới mẻ, chẳng sợ thứ đó sớm đã bị đào thải ở thế kỷ hai mươi mốt. Dạ Tử Huyền cao hứng không thôi, ăn, đùa, để Thúy Nhi bế thứ này thứ nọ đẩy tay, nhưng mà nhìn Đại tiểu thư này, hình như vừa mới bắt đầu mua sắm! Quả nhiên bất luận ở triều đại nào, nữ nhân mua sắm ** chưa bao giờ tiêu giảm, chỉ biết càng sâu!

Thúy Nhi cố hết sức đi theo phía sau nàng, tiếp được thứ gì đó mà Dạ Tử Huyền ném qua, sau đó gian nan trả tiền, chỉ có chút tò mò, ngạc nhiên, bên trong Dạ Tử Huyền căn bản không chú ý tới người xung quanh đang chỉ trỏ.

"Mau nhìn. Mau nhìn. Quận chúa Lan Hi lại xuất hiện làm ác đây! Ai!"

"Quận chúa chính là nhìn có chút không giống với trước á, ném chết người, cũng không có chuyện gì hết!"

"Hạ Liễu kia cũng thật xứng đáng!"

"Chỉ là, Quận chúa lần này làm được một chuyện tốt đó!"

"Thật không dễ dàng!"

...

Dạ Tử Huyền không hề cố kỵ nhìn cái này một chút, nhìn cái kia một lát, căn bản không để ý tới người khác, mà Thúy Nhi càng bình tĩnh, những trường hợp như vậy đã sớm gặp qua, thờ ơ!

Dạ Tử Huyền lại đem hai con rối tò he quăng cho Thúy Nhi, Thúy Nhi nhìn mấy thứ trong lòng còn cao hơn đầu mình, khuôn mặt nhỏ nhắn thật là khó coi, tiểu thư, mấy thứ này bình thường người không mua vì nó không vui sao?

Chờ Thúy Nhi trả tiền xong, nơi nào còn thấy bóng dáng tiểu thư nhà mình, tiểu thư không phải mất tích chứ? Ngay cả hô vài tiếng, cũng không có người trả lời, tiểu nha đầu nóng nảy, nếu tiểu thư mất tích, thế nào Tướng quân cũng sẽ bóc một lớp da của nàng ta đó!

Thúy Nhi vứt mấy thứ linh tinh trong tay, đi chung quanh tìm Dạ Tử Huyền, vừa quai đến đầu ngõ thứ nhất, liền nhìn thấy Dạ Tử Huyền đứng trước một quán!

"Tiểu thư —— "

Dạ Tử Huyền quay đầu thấy dáng vẻ lo lắng của Thúy Nhi, thè lưỡi, cười gượng hai tiếng!

"Tiên sinh, người tính tính cho ta!"

Lần đầu tiên Dạ Tử Huyền nhìn thấy chiêu bài thầy tướng liền cảm thấy trước mắt sáng ngời, nói không chừng hẳn biết phương pháp trở về?

Trong Hán Vũ Đế Đông Phương Sóc không phải là thần toán tử sao?

Thầy tướng ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, tươi cười trên mặt nháy mắt cương cứng!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quẻ Quẻ Không Cho

Tướng sĩ nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, nói:

"Ta không làm bút sinh ý này cho ngươi, ngươi đi nhanh đi!"

Hắn ta vội vã xua tay hạ lệnh trục khách, vừa cúi đầu hai tay vừa thu sạp chuẩn bị chạy lấy người!

Không làm? Hôm nay thật kì quái, mở cửa buôn bán, ngươi nói không làm sẽ không làm? Trên đời này nào có loại chuyện tốt này! Không biết khách hàng chính là thượng đế sao?

Dạ Tử Huyền nghe xong, tính bướng bỉnh nổi lên, ở trong lòng dỗi thê: Hôm nay không tính một quẻ cho nàng chuyện này sẽ không xong!

"Vì sao không làm?"

Nàng còn không đợi tướng sĩ trả lời, lại hỏi tiếp:

"Dựa vào cái gì không làm? Sợ ta không có tiền trả? Hay là ngươi chính là một kẻ lừa đảo, căn bản không dám tính?"

Trong lòng Dạ Tử Huyền tính toán, xem chiêu bài này hẳn là không ai đến xem bói mới phải, hắn ta khẳng định không có gì ăn, vậy mà còn dám cự tuyệt nàng! Hừ! Khẳng định là không dám ăn nói lung tung!

Xem phá chiêu bài này, nàng khẳng định làm hắn ta tính một quẻ, đó là nàng cứu tế hắn ta, hiểu không? Cứu tế!

"Nói không tính, sẽ không tính, không vì cái gì!"

Thầy bói đầu cũng chưa nâng, tiếp tục thu thập này nọ, hơn nữa giọng điệu cường ngạnh, không có nửa điểm nhà ra hoặc ý tứ thỏa hiệp.

Lần này, Dạ Tử Huyền thật sự phát hỏa, nàng không phải muốn tính một quẻ sao? Để thầy bà nói chút dễ nghe an ủi nàng một chút không được sao? Ai biết bản thân còn huyếch nhất cái mũi bụi, vội vàng đưa tiền nhân gia còn không muốn!

"Thúy Nhi, đưa bốn tiểu thư mười lượng bạc!"

Nàng vươn tay ra, ngón tay căn căn dài nhỏ, trắng nõn như hành!

Thúy Nhi nhìn tướng sĩ kia liếc mắt một cái, lại nhìn chiêu bài bên người hắn ta, nhú nhú đầu mày, rất muốn mở miệng khuyên nhủ tiểu thư không nên bị bọn gian hồ bịp bợm này lừa, nhưng thấy bộ dạng tiểu thư tức giận, căn bản sẽ không nghe khuyên bảo. Trong lòng nàng ta thực vội, nhưng mà không thể vi phạm mệnh lệnh tiểu thư, chằm chập lấy ra một thỏi bạc đưa cho Dạ Tử Huyền!

"Nha, mười lượng bạc mua ngươi một quẻ!"

Dạ Tử Huyền đưa tay đem bạc đặt ở trên bàn bút mực của tướng sĩ nói, cũng không tin ngươi thấy tiền mất không ra!

Lần này, quả nhiên tướng sĩ ngừng động tác trong tay, ngẩng đầu lên đối diện Dạ Tử Huyền, tựa hồ muốn xem mặt nàng như thông thường!

Lúc này, Dạ Tử Huyền mới chính thức thấy rõ trung niên nhân này, tóc hoa râm vẫn làm một cái kè, dùng một cái mộc trám cái cổ định trên đỉnh đầu, mày rậm như kiếm, ánh mắt dài nhỏ, lại như ngọn lửa sáng ngời hữu thần. Mũi cao thẳng, độ dày đôi môi vừa phải, lưu trữ một dùm râu son dương. Làn da ngăm đen, vừa thấy chính là mỗi ngày bãi quán nhi sở trí, kiếm ăn quả nhiên không dễ dàng!

Tướng sĩ nhẹ nhàng lấy tay vuốt râu, có chút đầm chiêu đánh giá tiểu cô nương trước mắt. Một đầu tóc đen thui như bọc tùy ý vẫn khời, làn da trắng nõn nhẵn nhụi, mi như tề liễu, con ngươi như đêm đen tinh thần bản sắc sáng trong suốt, môi hồng nhuận, cái mũi nhỏ khảm trên da thịt nõn nà phá lệ đặc biệt. Lúc này, nàng đang nghiêm cẩn nhìn hắn ta, đáng yêu nói không nên lời, đáng tiếc ——

"Nếu cô nương đã có thành ý như thế, vậy lão phu hôm nay ngoại lệ vì cô nương đoán một quẻ!"

Dạ Tử Huyền nghe thấy thanh âm ôn nhuận của tướng sĩ truyền đến, trong lòng thoải mái không ít, thu tính khí quật cường lại, ngượng ngừng cười cười!

Hơn nữa lúc này nàng còn hiểu một đạo lý —— kiên trì chính là thắng lợi!

Thúy Nhi thấy tiểu thư có thể coi quẻ, vài thứ kia còn để ở ven đường, không biết có còn đó hay không.

"Tiểu thư, người ở đây chờ Thúy Nhi chút nha, nô tì đi lấy chút đồ!"

Không đợi Dạ Tử Huyền trả lời, nàng ta như gió chạy xa!

Thúy Nhi tránh ra rất hợp ý nàng, định kiểm soát cho nàng ta rồi đi, nàng còn có chuyện để hỏi không thể để cho tiểu nha hoàn kia nghe thấy!

Dạ Tử Huyền cười, quay đầu lại nhìn về phía tướng sĩ, ai biết hắn ta vậy mà đang hết sức chuyên chú nghiên mực, chẳng lẽ giống trong TV đoán mạng phải đoán chữ hay sao?

"Cô nương là trực tiếp hỏi chuyện, hay là viết xuống một chữ để lão phu hóa giải?"

Tướng sĩ dè dặt cẩn trọng nghiền mực hỏi, đây chính là nghiền mực xứng cao nhất mặc tốt nhất, lãng phí đáng tiếc!

Đi? Còn có loại chuyện tốt này à, vậy mà còn có thể lựa chọn!

"Ta đây có thể hỏi trước hay không?"

Dạ Từ Huyền nghĩ nghĩ, nàng chớp cặp con ngươi thủy linh hỏi, đã có thể lựa chọn, không ngại điều thứ hai loại!

"Ha ha —— "

Tướng sĩ cười to, không nghĩ tới vẫn còn có nha đầu phiến tử thú vị như vậy. Nếu hôm nay đã ngoại lệ, không ngại lại ngoại lệ một lần!

"Lão phu hôm nay nói ngoại lệ liền ngoại lệ, có thể!"

Tướng sĩ vuốt vuốt chòm râu son dương không nhiều lắm, cười đáp.

Dạ Từ Huyền không nghĩ tới lúc này tướng sĩ lại biến tốt như vậy, để nói chuyện, dù sao hần ta đã đáp ứng rồi, vậy hỏi trước vấn an.

"Ta còn có thể trở về sao?"

"Trở về không được!"

Trả lời trăm nghìn tiết thiết, mí mắt cũng chưa nâng một chút.

"Ký đến chi tắc an chi, nơi này có chí thân của cô nương, cô nương hần là hảo hảo nắm chắc trước mắt mới phải!"

Dạ Từ Huyền gạt mình nhìn hần ta, vốn tưởng rằng hần ta chính là cái bọn giang hồ bịp bợm, không nghĩ tới hần ta vậy mà không chút do dự liền nói ra! Đã như vậy, lại hỏi xuống, khẳng định hần ta sẽ không nói tiếp, còn có thể nói cái gì thiên cơ không thể tiết lộ linh tinh.

Vì thế, nàng cầm bút lông, trúc trúc viết xuống giấy Tuyên Thành màu trắng một chữ "Trông"!

Tướng sĩ ngừng động tác trong tay, nhìn thoáng qua hần tử (chữ hán) xiêu xiêu vẹo vẹo, thán nhiên ngồi ở ghế tựa, nâng tay phải lên, ngón tay cái còn lại tứ chỉ mặt trên này kháp kháp, kia kháp kháp, sau đó bắt đầu hóa giải chữ này!

Tướng sĩ viết xuống một chữ "Mục".

"Địa phương xa xôi, có một đôi mắt luôn luôn nhìn ra xa, hi vọng tưởng niệm người có thể sống lại, chính là nguyện vọng này lại thất bại!"

Dạ Từ Huyền nghe đến đó, hốc mắt đỏ một vòng, mẹ viện trưởng, Hề Nhi cũng rất muốn người!

Tướng sĩ không để ý nữ tử ở một bên ánh mắt hồng giống như thỏ con, tiếp theo viết "Nhân" và "Đạo".

"Đáng tiếc cũng đáng thương, nhân nhân họa mà chia lìa, vĩnh viễn trở về không được! Họa hệ phúc sở ỷ, phúc hệ họa sở phục!"

Dạ Từ Huyền mê hoặc, giảng cái gì vậy? Nghe hảo thâm ảo! Tướng sĩ mặc kệ nữ tử hai mắt mê hoặc, đứng dậy đem bạc trả lại cho Dạ Từ Huyền.

"Một quẻ này là đưa cho người!"

Dạ Từ Huyền chất phác cầm bạc trong tay, trong đầu hoàn toàn nghĩ tới câu nói kia:

"Vĩnh viễn trở về không được."

Ngây ngốc tưởng tượng thấy bóng dáng mẹ viện trưởng tiều tụy cùng biểu cảm thương tâm khổ sở, một giọt lệ, bất tri bất giác liền theo khóe mắt nàng rớt xuống.

Đội nàng lấy lại tinh thần, tướng sĩ sớm đã đi xa, không biết tung tích!

"Tiểu thư —— tiểu thư ——"

Thúy Nhi gọi hai tiếng, Dạ Từ Huyền mới quay đầu lại nhìn nàng ta, chỉ thấy trong tay nàng ta cầm các loại đồ ăn vặt cùng đồ chơi, vậy mà giống như chưa quăng qua!

Ngắm lại cũng phải, đường đường "Nhất bá Hán Thành" thứ gì đó của Dạ Từ Huyền nàng ai dám động, không phải không muốn sống nữa à!

"Tiểu thư, người làm sao vậy?"

Vừa mới này không phải còn rất có tinh thần cùng tướng sĩ kích tướng sao? Hiện tại sao tiểu thư không có tinh thần giống như cái thìa bị phơi nắng vậy?

Dạ Từ Huyền rất muốn nói, ta nghĩ muốn trở về xem mẹ viện trưởng, nhưng mà, lý trí nói cho nàng biết nếu nói ra, Thúy Nhi nhất định lập tức trở về phủ báo cáo rồi đi thỉnh thái y!

"Không có chuyện gì!"

Dạ Từ Huyền vòng qua Thúy Nhi, tiếp tục đi về phía trước, thả lỏng tâm tình, ăn được thì ăn đi!

Thúy Nhi thấy tiểu thư nhà mình mất hứng, lập tức ở trong lòng hạ kết luận: Nhất định là tên giang hồ bịp bợm kia chọc tiểu thư mất hứng!

Nàng đã nói thôi, chiều bài hán ta viết đều là "Quê quê không cho", thay người xem bói sao có thể tính chuẩn! Kê lừa đảo này, nếu lần sau nàng lại thấy hán ta, nhất định sẽ chạy đến báo quan tra hỏi hán ta đi nha môn.

Nhìn bóng lưng cô đơn của tiểu thư, Thúy Nhi đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn ngõ nhỏ vài lần, cũng không biết tiểu nha đầu phiền tử trừng ai. Chọc người qua đường ào ào đáng mắt to nhìn nàng, đem nàng ta dọa sợ tới mức run run, nhanh chân đuổi theo Dạ Từ Huyền.

"Tiểu thư, tiểu thư người đợi Thúy Nhi chút!"

Chủ tớ hai người đi xa, ở một góc trong ngõ nhỏ đi ra tướng sĩ vừa mới xem bói, thấy bóng lưng hai người ý vị thâm trường nở nụ cười, chỉ mong người đã đến rồi, là một vận mệnh tốt bắt đầu!

"Xem bói, quê quê đều không cho!"

"Phu nhân, tính quê, không đúng không cần tiền!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tuyệt Vị Thiên Hạ

Editor: Bộ Yến Từ

Người xem bói kia quả nhiên đáng ghét, đã đi theo tiểu thư nửa canh giờ, tiểu thư vẫn phờ phạc ỉu xiu, làm sao bây giờ? Thúy Nhi ở trong lòng ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông tướng sĩ xem bói, thiên hạ nhỏ nhỏ ở trong lòng mắng chửi người cũng là một cái nhân vật ngoan, mỗi ngày ở trong phòng bếp đi qua đi lại, mưa dầm thấm đất cũng nhất định được trưng mẹ nhà tuệ!

Không khí cuối thu sáng khoải, thời tiết hợp lòng người, thời gian một cái dạo phố, nhưng mà thiên hạ phờ phạc ỉu xiu cũng là lãng phí phong cảnh tốt lần này.

Thúy Nhi chạy vài bước, vượt qua Dạ Từ Huyền.

"Tiểu thư, chúng ta đi ăn đi!"

Mặc dù là hỏi, nhưng mà, rõ ràng là dùng câu nói trần thuật. Cũng phải, mỗi lần Dạ Từ Huyền ra ngoài, mặc kệ cao hứng hay là mất hứng, đều sẽ đi từ lâu "Tuyệt Vị Thiên Hạ" ăn thoải mái, ăn thống khoái mới hỏi phủ, này đương nhiên cũng nhân tiện đem miệng tiểu nha đầu cấp dưỡng điều.

"Tuyệt Vị Thiên Hạ" danh như ý nghĩa, mặc kệ là đầu bếp hay là xanh xao, đều là số một Hán Thành. Hơn nữa, ở từ lâu Tuyệt Vị Thiên Hạ, đối với thân phận khách nhân yêu cầu cũng rất cao, cũng không phải người bình thường có thể tùy tiện vào vui chơi giải trí, bởi vì bên trong một mâm ăn vật đều là giá xa xỉ, liền đủ mấy nhân khẩu phổ thông sống mười ngày. Đối với khách nhân có thể vào cửa, chia làm khách quý cấp một, khách quý cấp hai và khách quý cấp ba!

Các khách quý cấp ba là một khối đồng phiền mỏng như cánh ve, thợ khéo tinh xảo, trên các điều khắc con ngựa lông bờm nhưng dài, trông rất sống động, có được thẻ bài khách quý cấp ba khách nhân nhiều nhất có thể ở lâu thứ hai uống rượu dùng cơm; Các khách quý cấp hai là một khối ngân phiền, mặt trên công tượng tạo ra là một loài cá dưới đáy biển, đuôi vĩ đại, đỉnh đầu còn có cột nước, khách quý cấp hai có thể ở lâu ba lấy hạ đi lại; mà thẻ bài khách quý cao nhất, tức khách quý cấp một, tạo ra từ bạch kim, một cái cao tường bằng phía chân trời. Có được thứ này tạp nhân có thể ở Chính Đông từ lâu tự do qua lại, mà lâu 4 tự thành chỗ một vị thần bí, khách quý cấp hai và cấp ba đều đối lâu 4 tràn ngập hướng tới, vương công đại thần trong triều cũng chỉ có thể dừng lại lâu ba, lâu 4 không biết muốn dạng thân phận tài năng gì đi lên!

Cảm giác thần bí đối với từ lâu Tuyệt Vị Thiên Hạ, chính là lão bản phía sau màn, không ai biết lão bản phía sau màn là ai, càng không có người gặp qua, mà không chút thua kém gì Tuyệt Vị từ lâu thần bí còn có thanh lâu "Đạp Tuyết Tìm Liễu" hán hướng lớn nhất thậm chí nổi danh nhất vương triều

Hoa Hạ. Nơi đây càng là đèn đuốc sáng trưng, hàng đêm sênh ca, tiếng ca suốt đêm vòng nhĩ không dứt. Tam giáo cửu lưu, nhân long hỗn tạp, nhưng mà chưa từng có phiền toái xảy ra, hoặc là nói nhất có phiền toái, sự tình nhanh chóng giải quyết, căn bản không để lại dấu vết gì.

Trở lại chuyện chính, tuy rằng trong lòng Dạ Từ Huyền không vui, nhưng việc đã đến nước này, Diêm vương để cho nàng trùng sinh, thuyết minh mệnh nàng không nên tuyệt, vậy nên hảo hảo hưởng thụ cuộc sống mới sẽ không đập hư một phen hảo ý của Diêm vương lão gia.

Vì thế, dưới đề nghị của Thúy Nhi, Dạ Từ Huyền lấy kẹo hồ lô trong tay Thúy Nhi qua chính tông băng nhất, vừa ăn vừa đi dạo, bất tri bất giác liền đến cửa Tuyệt Vĩ Thiên Hạ. Quả nhiên người như dòng chảy, khách nhân tiến tiến xuất xuất nhiều không đếm xuể.

Mất tiêu nhị sắc bén thấy được Thất tiểu thư Dạ gia mấy ngày nay nổi bật "Càng sâu", tuy rằng dưới dâm uy hoành hành ngang ngược của Dạ Từ Huyền, nhưng đến cùng vị tiểu thư này chưa đến ăn cơm đồ hoặc là làm khó điểm tiêu nhị bọn họ, vì thế cảm khẩn lau cười bảy phần rục rở cúi đầu khom lưng nghênh đón.

"Thất tiểu thư, người là thật lâu không có tới đâu? Mau vào bên trong, xin mời!"

Điểm tiêu nhị đứng ở cửa tửu lâu, cúi đầu chín mươi độ, tay phải bày ra tư thế thỉnh, Dạ Từ Huyền nâng mí mắt nhàn nhạt nhìn hấn ta, chậm rãi đi vào. Mà Thúy Nhi ở phía sau, muốn lấy thẻ khách quý trên người tới, bất hạnh trong lòng ôm một đồng đồ, không thể lấy.

"Thúy Nhi cô nương mau vào đi thôi, đừng tìm, nơi này không ai không biết Thất tiểu thư!"

Không biết những lời này của điểm tiêu nhị có phải ẩn tàng hay không, Thúy Nhi trừng mắt nhìn hấn ta, bãi tiểu thân thể đi vào.

Đối với khách nhân là Dạ Từ Huyền ba ngày ất tới, xoát mặt tạp là được rồi, nơi nào cần nghiêm thể!

Cửa sổ trong ghé lô lâu ba, một đôi mắt ôn nhuận luôn luôn nhìn chăm chú vào Dạ Từ Huyền, thẳng đến lúc nàng hoàn toàn đi vào trong tiệm.

"Hôm nay hình như vị Thất tiểu thư này không giống với ngày thường!"

Bạch y nam tử khí định thần nhàn nói, nhìn huyền y nam tử đối diện vẫn như trước ôn nhuận như ngọc.

"Nếu không ta đi xem thử?"

Huyền y nam tử thu hồi tầm mắt, nhìn về phía bạch y nam tử lộ ra chút cười:

"Kỳ Tu!"

Huyền y nam tử, tay phải nhẹ lay động quạt ngọc lưu ly, mặc biến thành màu đen như thác nước, dưới ánh mí là một đôi mắt đen như mực ánh nhìn trong suốt mà ôn nhu, tựa như một dòng suối, yên tĩnh xa xưa, lại giống như hồ sâu, thâm thúy trầm tĩnh. Dung nhan của hấn càng tuyệt thế khuynh thành, trên người lộ ra mỹ cực hạn, lại không yêu diễm.

Nam tử được gọi là Kỳ Tu, mặc áo bào trắng, dáng người yếu điệu, hạt bụi nhỏ bất nhiễm, dung mạo thượng thừa, so với nam tử đối diện, cũng là một loại mỹ khác.

"Ta hôm nay nhưng là thiên muốn đi gặp nàng!"

Nói xong, không đợi huyền y nam tử trả lời, hấn ta đã đứng dậy, mại động bước chân tới trước cửa. Mười ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng mở cửa, vừa vận gặp được tiêu nhị mời Dạ Từ Huyền lên lầu ba.

Chân thon dài của hấn ta bước tới, chắn phía trước Dạ Từ Huyền. Ý vị thâm trường cười cười với mỹ nữ, đáng tiếc mỹ nhân không hiểu ý, thấy mỹ nhân xem thường. Hấn ta ngượng ngùng sờ sờ mũi, hôm nay là điểm nhĩ lưng sao? Quận chúa Lan Hỉ thấy hấn ta sao giống như người xa lạ vậy, bên trong đồng tử toàn là xa lạ, không phải giả bộ đi!

"Huyền Nhi!"

Thấy mỹ nhân không để ý mình, hấn ta nên chào hỏi trước tốt lắm, cái này gọi là lễ nghi!

Kỳ Tu ở trong lòng vì hành vi bản thân đắc ý một phen, lại phát hiện mỹ nữ vẫn đứng tại chỗ, đáng tiếc, theo tầm mắt Thất tiểu thư, nam nhân trong phòng cùng vị Thất tiểu thư này đang yên lặng đối diện.

Hôm nay hấn ta không rõ, đoán mạng không phải nói hôm nay hấn ta xuất môn ngộ hoa đào sao? Tuy rằng ngộ Dạ Từ Huyền, nhưng nàng cũng có tiếng mỹ nhân đó! Nhưng mỹ nhân trước mắt hình như không đem lực chú ý đặt ở trên người hấn ta, nguy rồi, hấn ta nói sai ngày sinh tháng đẻ với thầy bói, khó trách hôm nay mệnh phạm hoa đào không phải hấn ta! Không ra thì hoàn hảo, vừa ra khỏi cửa vậy mà liền đoạt nổi bật của hấn ta... Chán ghét!

Lúc Kỳ Tu đang YY, Dạ Từ Huyền thu hồi tầm mắt nhìn người trước mắt, không nghĩ tới người trước mắt tự kỷ tảo bạo bộ dạng nhân thần cộng phần, mà người trong phòng còn muốn thẳng thượng ba phần. Diện mạo thờ ơ, trên khí chất đã thẳng. Tuyệt Vĩ Thiên Hạ trừ bỏ mỹ thực, vậy mà cũng ra mỹ nam!

Trong ghé lô huyền y nam tử vẫn cứ một bộ ôn nhuận như ngọc, không có vui sướng, cũng không có phiền chán, quạt ngọc lưu ly liền như vậy có một

chút không một hạ hoàng.

"Huyền Nhi!"

Kỳ Tu không cam lòng bị bỏ qua, lại gọi nữ tử một tiếng, còn làm ra bộ dạng thẹn thùng xen lẫn tức giận.

Ánh mắt Dạ Từ Huyền co rúc, nam nhân này vậy mà nhận thức nàng, còn đức hạnh này, sẽ không phải là người hay thân mật với Dạ Từ Huyền đi? Ý niệm này mười phần dọa Dạ Từ Huyền sốc, suy nghĩ một chút, xem dạng này cũng không giống, trong lòng không khỏi thở dài nhõm một hơi.

"Các hạ có việc?"

Dạ Từ Huyền tự nói với mình, không đánh khuôn mặt tươi cười của người, ba phần khách khí hỏi.

Trời ạ, Huyền Nhi vậy mà không biết hần ta, Kỳ Tu mang theo ba phần khốc nức nở, ba phần khổ sở, bốn phần trêu tức nói:

"Huyền Nhi à, sao nàng lại không biết ta?"

Chúng ta là oan gia, những lời này hần ta nói ở trong lòng.

Dạ Từ Huyền nhất thời dâng lên suy nghĩ muốn nghiên cứu một chút hôm nay xuất môn là đúng hay sai, thấy được nữ nam, vận khí vô cùng tốt; đáng tiếc trước mắt này cực phẩm, thật sự để cho nàng chịu không nổi! Không muốn bởi vì hần ta, đánh bại khẩu vị hưởng thụ mỹ thực của nàng.

"Không có chuyện gì xin đi cho, hảo — câu — không — chán — nói!"

Dạ Từ Huyền không chút khách khí gần từng tiếng, sau đó nghiêng người đi qua, điểm tiểu nhị vừa rồi sợ tới mức chân run run, mỗi lần nhị vị này gặp nhau đều sẽ không có chuyện gì tốt, hơn nữa không phải đầu người chết ta sống tuyệt không dừng tay.

Kỳ Tu nghe thấy những lời này cũng sờ tại chỗ, nhưng cũng không phải, không nhường cũng không phải, thấy Dạ Từ Huyền bước vào phòng cách vách, khuôn mặt tuần tú ghen đỏ, tức giận đến suyền!

Thúy Nhi che miệng cười khế, Nhân Vương Thế tử xem ra không có một lần có thể chiếm thượng phong của tiểu thư đâu!

Nam tử huyền y phía sau Kỳ Tu, độ cong khóe miệng lại kéo về trước một phần!

----- Ngoài lề-----

Nam chính xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bối Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ra Tiền Ra Mệnh

Tiến vào phòng, phòng bên trái bày biện một cái giá bác cổ, trên trần thiết bày đồ cổ, đồ sứ đơn giản hào phóng mọi thứ đắt tiền dọa người.

Kỳ lạ nhất là, trên mặt mỗi kiện đồ cổ hoặc đồ sứ đều bắt đồng, tư thái hoa lan khác nhau. Dạ Từ Huyền sùng sốt ghé mắt, không nghĩ nhiều lắm, chạy tới trước bàn. Thúy Nhi thay nàng kéo ghế cạnh cửa sổ, sau đó lại thay nàng rót một ly trà.

Dạ Từ Huyền cầm lấy cốc nước chuẩn bị uống một ngụm, không nghĩ tới lão bản Tuyệt Vĩ Thiên Hạ này lại độc đáo như thế, vậy mà ngay cả trên cốc và ấm trà đều có hoa lan. Sức sống ương ngạnh của hoa lan xuất hiện ở nơi này, có được tính như đang ám chỉ không?

Nàng nhẹ nhàng uống ngụm trà, ngược mắt quét một vòng trong phòng, trên vách tường cũng quai mấy phúc đề từ phong lan. Trong đó một bức u lan thâm giản hấp dẫn ánh mắt nàng, cực kỳ giống một màn nàng từng gặp qua, thác nước chảy xuống khe núi, bên cạnh suối nước mọc một gốc Chu Phong lan lâm thâm giản, xanh tươi xanh biếc, làm lòng nàng rung động, đồng thời cũng thật sâu cảm thấy đã từng đi một chuyến rất có giá trị.

Dạ Từ Huyền từng ở hiện đại đối hoa hoa thảo thảo cũng có yêu thích độc đáo, thứ nhất phải kể tới là phong lan, thậm chí từng đi qua rừng rậm Quý Châu tìm kiếm hoa lan hoang dại. Hoa lan có rất nhiều giống, nhưng trong đó Xuyên lan điểm lệ chói mắt, dung nhan yếu điệu, phong vận cao nhã, hương nồng vị thuần, là loại lan người trồng yêu thích nhất.

Nếu nàng đoán không sai, tầng này hẳn là ẩn bố trí mai, lan, trúc, cúc ...

Hôm nay Điểm tiểu nhị thấy thái độ vị Thất tiểu thư này đối đãi Nhân vương Thế tử thật bất đồng, không khỏi đại khí cũng không dám ra. Nhưng mà, hôm nay hần ta điểm nhị lưng, tổ tông Nhân vương Thế tử này lại tới nữa.

"Huyền Nhi, nàng thật không nhớ rõ ta?" Hiền Viên Kỳ Tu xem nhẹ lễ nghi nên có, để sát vào hỏi, tuần nhan phóng đại đến mức hai người đều có thể cảm nhận được hô hấp lẫn nhau.

Hắn ta không cam lòng lại thua trong tay Dạ Từ Huyền, lòng hắn ta thật không thoải mái. Hơn nữa, Nhân vương Thế tử hắn ta không thể bị mất mặt —— nhất là ở trước mặt tiểu Hoàng thúc!

Dạ Từ Huyền nhũn mày, sau đó lại nâng cốc lên uống một ngụm.

Nàng cố ý xem nhẹ tuần nhan gần trong gang tấc của Hiền Viên Kỳ Tu, mí mắt cũng chưa chớp một cái nghiêng đầu chậm rãi hỏi: "Thúy Nhi, ngươi nghe được thanh âm gì không?"

Điểm tiểu nhị và Thúy Nhi đều rất muốn cười, nhưng mà tình cảnh trước mắt không cho phép bản thân bật cười, được rồi, để cho mình ghen thành nội thương đi!

Thúy Nhi nhìn thoáng qua khóe mắt co rút mãi của Hiền Viên Kỳ Tu, đầu tiên là gạt đầu sau đó thấy Dạ Từ Huyền trở nên bất hữu thiện kiêu nhan, lập tức lại lắc đầu.

Hiền Viên Kỳ Tu quả thực bị đại thương, bình thường quan gia tiểu thư này đụng tới hắn ta đều là dán lên trên người hắn ta, nhưng mỗi lần nhìn thấy vị Thất tiểu thư Dạ gia, Quận chúa Lan Hi kiêu ngạo bá đạo, thấy hắn ta đều là lỗ mũi chỉ thiên, túm nhị ngũ tám mươi. Hơn nữa, trước kia tốt xấu gì nàng cũng sẽ động thủ, hôm nay thế nào biến thành quân tử? Chẳng lẽ trước mắt người nọ là giả?

Làm nửa ngày, Nhân vương Thế tử quả thật bị ngứa da, đáng đánh đòn!

"Huyền Nhi, đừng như vậy mà!"

Hiền Viên Kỳ Tu kéo ra một cái ghế, thân nhiên ngồi xuống. Trên mặt tươi cười rực rỡ đủ để mê đảo chúng sinh, nhưng giai nhân trước mắt ngay cả mí mắt cũng không thèm nâng lên.

"Huyền Nhi, hôm nay bản Thế tử mời khách, tùy nàng chọn!"

Hiền Viên Kỳ Tu lấy ra một chồng ngân phiếu, nhanh chân dán mặt nóng vào lòng lạnh của nhân gia.

Rốt cục, Dạ Từ Huyền ngẩng đầu nhìn hắn ta, trong đồng tử màu nâu tràn ngược ra tuần nam đang cười. Nói trong lòng, bộ dạng hắn ta rất tốt, xem dáng người cũng tuyệt đối là khuôn cách người mẫu, chính là trong mắt nàng không biết tại sao lại xem nhẹ thẩm mỹ này hơn ngân phiếu của hắn ta?

Được rồi, có người mời khách không ăn sẽ khách khí!

"Cúc hoa toàn ngư, Đường khô thiện ti, Tô tần hồ cua, Trầm hồ minh châu, Hoa quế chích cốt, Mứt táo thịt dê, vịt Bát bảo, Mây trắng hoàng hạc, Đường dấm chua mạch trác, Rượu gạo chưng kê, Bánh trôi trần châu, Kinh cá mập cao, Du phan cá bạc ốc khô, Hòa bạo trái vãi thất lung, Nam lộ túy tôm, Toan lật hải sâm, Cánh gà quý phi, cuối cùng là một nồi canh gà ninh cầu kỷ."

Dạ Từ Huyền một hơi gọi mười bảy món ăn và một món canh, không chỉ Hiền Viên Kỳ Tu, Thúy Nhi và điểm tiểu nhị bị động tác này của nàng dọa sợ, huyền y nam tử phòng cách vách nghe thấy từ trong miệng nàng bùm bùm gọi tên món ăn, khóe miệng nhẹ nhàng run rẩy, nâng ly trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, che khuất khóe miệng đang run rẩy.

"Thất tiểu thư."

Điểm tiểu nhị còn chưa nói xong, thu được ánh mắt như đao của Dạ Từ Huyền, nhanh chân chạy xuống phòng bếp dưới lầu giao thực đơn.

"Tiểu thư ——"

Thúy Nhi vốn muốn nói, nhưng thấy tiểu thư không đáp cũng chẳng để ý tới mình, ngượng ngừng ngâm miệng.

"Huyền Nhi, nàng xác định nhiều đồ ăn như vậy nàng có thể ăn hết?"

Hiền Viên Kỳ Tu cảm thấy hắn ta không có chuyện gì làm nên đi tìm chuyện, hảo hảo mời khách cái gì chứ, bất quá, hắn ta chính là khách khí xuất ra ngân phiếu, ai biết cô nãi nãi này một điểm khách khí cũng không có! Thất sách thất sách!

Hắn ta ra tiền, nàng ra mệnh!

Kỳ thực bản thân Hiền Viên Kỳ Tu cũng không biết, vì sao mỗi lần nhìn thấy Dạ Từ Huyền đều phải chủ động đi bói lông tìm vết, sau đó cùng nàng động thủ, rồi ngấm bộ dáng nàng mẫn mề miệng thờ phỉ phỉ.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Hiền Viên Kỳ Tu bất giác kéo lên, tuy rằng mỗi lần hắn ta đều chịu thiệt nhưng trong lòng cũng là ngọt ngào.

"Ăn không hết thì đóng gói!"

Dạ Từ Huyền không chút nào che giấu chuyện nàng ăn không hết, ăn không hết đóng gói đem về phủ buổi tối có thêm đồ ăn!

Đóng gói? Phủ Tướng quân khi nào thì thiếu thốn như thế, Thất tiểu thư này vậy mà ăn không hết sẽ đóng gói?

"Lãng phí đáng xấu hổ!"

Dạ Từ Huyền mí mắt không thèm nâng một cái nhìn hắt ta, cũng biết tiểu tử này đang nghĩ cái gì, vì thế không nhanh không chậm bồi thêm một câu.

Hiên Viên Kỳ Tu nghe đến đó, thật to rung động một phen, Huyền Nhi lại có giấc ngộ như thế. Ngày khác hẳn ta nhất định phải bẩm báo Hoàng thượng khen ngợi Huyền Nhi một chút.

Vừa hạ quyết tâm, liền nghe thấy âm thanh không nóng không lạnh của Dạ Từ Huyền vang lên:

"Người còn không đi?"

Hiên Viên Kỳ Tu không thể tin được nhìn nàng, trong con người hẳn ta vẫn là Dạ Từ Huyền xinh đẹp khả ái, nồn nà như phu nhưng sao lại có cảm giác thay đổi thành một người khác vậy?

"Huyền Nhi, đồ ăn còn chưa có bụng lên!"

Đây là một câu trần thuật khổng cáo Dạ Từ Huyền rất bá đạo, nhiều đồ ăn như vậy cũng không để cho hẳn ta ném thử.

"Cửa lớn sau lưng người mười bước, không tiến!"

Dạ Từ Huyền sẽ không quan tâm hẳn ta, hôm nay nàng không có tâm tình để ý hẳn ta, nàng muốn hóa bị phần thành thèm ăn, lang thôn hổ yết, ngoại nhân không thích hợp ở đây!

Chẳng sợ da mặt dày như Hiên Viên Kỳ Tu cũng không tốt tiếp tục ngồi chỗ này, năm lần bảy lượt ra lệnh đuổi khách nếu hẳn ta còn không nghe hiểu vậy thật là dọa người. Vì thế, hẳn ta có chút tức giận đứng lên nhìn nàng, giận dữ rời đi. Mà tiểu nữ nhân trước mắt, như trước vân đạm phong khinh uống trà.

"Ngồi đi!"

Những lời này là nói với Thúy Nhi: "Hôm nay có người coi tiền như rác đưa tới cửa."

Hiên Viên Kỳ Tu vừa ra cửa lại nghe thấy câu đó, nhân gia là nửa đêm một tiếng rống, hẳn ta kém chút nữa mất bình tĩnh té ngã.

Huyền y nam tử mở cửa phòng, thấy người nào đó bị nhục lòi kéo áo bào trắng, thay chiếu bài cười, quay đầu đang chuẩn bị đẩy cửa. Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, ôn hòa nói: "Đi thôi, hồi phủ!"

Nói xong, không đợi Hiên Viên Kỳ Tu trả lời, liền phe phẩy quạt ngọc lưu ly xuống lầu.

Dạ Từ Huyền đứng trước cửa sổ, nhìn nam tử nhấc rèm xe ngựa lên, không biết vì sao, bóng lưng tiêu sái của hắn lại cắt đứt một cổ cảm giác cô tịch.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Nàng Ở Đâu

Editor: Bộ Yến Từ

Đội xe ngựa chạy cách từ lâu khá xa, khách nhân trong đại sảnh lâu một nhận thức Hiên Viên Kỳ Tu bắt đầu thảo luận, người trẻ tuổi có thể để Nhân Vương Thế tử cung kính đối đãi cũng không nhiều đâu —— huống hồ người này bọn họ còn không biết.

"Nam nhân đi phía trước Nhân vương Thế tử là ai vậy? Nhìn qua anh tuấn tiêu sái hơn so với Thế tử gia của chúng ta đó!"

"Cũng không phải sao, người không thấy Thế tử gia rất cung kính à?"

"Đúng vậy, vừa rồi lúc ta thấy hắn xuống lầu còn gọi Thế tử gia là Kỳ Tu mà!"

"Xem ra là đại nhân vật!"

"Nhưng mà chưa thấy qua á!"

.....

Một đám người, người một câu ta một câu rất náo nhiệt, nhưng mà lại hiểu biết cực ít về huyền y nam tử có dung mạo tuyệt thế kia, căn bản không biết hẳn là thần thánh phương nào.

"Ta nói huynh đệ, vẫn nên uống rượu của chúng ta đi, chuyện của quan to quý nhân như thế này nên cân nhắc mới tốt đó!"

Một người trẻ tuổi mặc áo choàng màu lam cầm lấy bầu rượu nói với hắc y nam tử đối diện, dùng ánh mắt bảo hắc ta không cần làm vậy, bởi vì duyên có xảo hợp hẳn ta đã gặp qua hẳn một lần.

Trong mắt hắc y nam tử lộ ra một tia giảo hoạt, bung ly rượu lên uống một ngụm, sau đó đề thấp thanh âm hỏi:

"Huynh đệ có phải đã từng gặp qua người này, ha ha!"

Trên mặt nam tử áo lam nhanh chóng hiện lên một tia lo lắng, hẳn ta đã hảo tâm nhắc nhở qua, lại không hiểu được tâm ý, sợ là về sau sẽ chuốc họa vào thân thôi, vẫn nên cách người như thế xa một chút mới tốt nha.

"Huynh đệ, rượu này về sau lại uống, cáo từ!"

Nam tử áo lam lấy ra một tấm ngân phiếu đặt trên bàn, hào sảng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của người đối diện, đứng dậy nhanh chóng ly khai Tuyệt Vị tửu lâu.

"Mẹ nó, người chỉ là con trai của một tiểu quan tứ phẩm, rất giỏi sao, dám đối với ta như vậy!"

Hắc y nam tử tức giận đem ly rượu trong tay dùng một cái ném trên đất, rượu trong chén văng lên tung tóe, những khách nhân khác trong tửu lâu ào ào nhìn về phía hắc ta.

Làn da màu mặt ong, ngũ quan coi như đoan chính, chính là đôi mắt kia lại làm cho người ta chán ghét. Ánh mắt dài nhỏ, tròn mắt chuyển động quay tròn, cực kỳ giống con chuột, đặt chung với khuôn mặt vốn đoan chính, trở nên thập phần buồn cười, nhưng lại mang chút đáng khinh.

"Luu đại thiếu, không nên tức giận, không nên tức giận!"

Chưởng quầy lập tức đề tiểu nhị thay cốc mới, vội vàng khách khí nói lời an ủi khuyên nhủ.

Lưu Tị Tiêm là con một của phú thương Lưu Kiệt ở thành Tây, Lưu gia ở Hán Thành có chút danh tiếng, có thể nói gia sản bạc triệu. Nhưng mà, Lưu gia ở triều đình dùng tiền đáp ứng mọi người, không có người một nhà, đáng tiếc Lưu Kiệt anh minh cả đời, lại dạy dỗ ra một tên bại gia tử giống như Lưu Tị Tiêm, gia nghiệp Lưu Kiệt gãy đổ muốn nhập giấc mộng của con cháu.

Lưu Tị Tiêm liếc mắt nhìn chưởng quầy, tâm tình cũng không bởi vì khuyên giải an ủi mà thoải mái, chỉ cảm thấy càng tức giận. Vén tay áo rộng thùng thình, quăng ngã tất cả rượu và bát đĩa trên bàn xuống đất, vỡ nát, sau đó nghênh ngang rời khỏi tửu lâu.

Chưởng quầy là người khôn khéo, trong mắt tinh quang chợt lóe, nhìn bóng lưng Lưu Tị Tiêm, lớn tiếng hô:

"Nhanh chóng thu dọn đi!"

Lập tức có điểm tiểu nhị tiến lên nhanh chóng quét dọn, mà khúc nhạc đệm nho nhỏ này, lại kinh động khách nhân trên lầu, bao gồm Dạ Từ Huyền đang ăn mĩ vị.

Dạ Từ Huyền từ cửa sổ nhìn xuống, vừa vặn thấy được người gây họa vừa rồi là Lưu Tị Tiêm, vừa ra cửa đã đánh tiểu thương bán kẹo hồ lô, tiểu thương này thật sự oan uổng lắm?

Không biết vì sao, lúc Dạ Từ Huyền nhìn thấy Lưu Tị Tiêm, nàng rất muốn lao tới bứt xức động (móc túi), xem ra bệnh nghề nghiệp đời trước của nàng lại bắt đầu quấy phá.

Không được! Ngàn vạn lần không được!

Dạ Từ Huyền ở trong lòng mặc niệm, tốt xấu gì hiện tại nàng cũng là Thất tiểu thư Dạ gia, Quận chúa Lan Hi do Hoàng thượng sắc phong, sao có thể lại đi đường xưa?

Vì thế, nàng lắc lắc đầu, nhìn Thúy Nhi ăn bắt diệp nhạc hồ, cầm lấy đĩa bắt đầu tiếp tục nhắm nháp mĩ vị.

¥ ¥ ¥ ¥

Đây là một thư phòng cổ kính, trên giá sách bày đủ loại sách, trên bác cổ giá trừ bỏ bày biện một ít đồ sứ quý báu, bên cửa sổ còn treo mấy bồn Kiến lan. Lá cây hoa lan sinh trưởng tươi tốt, xanh mượt, đóa hoa hồng nhạt trình cầu hình, ngũ giác tinh dường như đem cánh hoa bao vây thành một cái hình cầu, lá cây lục sắc phụ trợ cho hoa càng thêm xinh đẹp.

Trong phòng đứng một nam tử, mi thanh mục tú, ánh mắt lạnh lạnh, khóe miệng hơi hơi kéo lên, ôn nhu khải lộ đoá hoa, con ngươi đen láy tập trung tinh thần xem đoá hoa kiều diễm nở, nhu tình trong mắt tựa hồ làm cho Kiến lan này rớt vào một uông thanh tuyến.

"Tuyệt Nhất, bồn vương cho người tìm người đã có tin tức chưa?"

Nam tử xem Hoa nhi này giống như xem thứ gì đó hân âu yếm nhất, tựa hồ lầm bầm lầu bầu, nhưng lời của hắn vừa nói, trong phòng đột nhiên nhiều hơn một nam tử mặc hắc y, đúng là nam tử ngày đó ở phủ nha Kinh Triệu Doãn làm chứng.

"Hồi chủ tử, thuộc hạ vô năng, Vạn Tín lâu tạm thời không có tin tức gì truyền đến!"

Tuyệt Nhất cúi đầu, thanh âm khàn khàn trầm thấp, đối nam tử trước mắt tất cung tất kính hồi đáp.

"Mười năm, vèn vèn mười năm, vì sao còn không tìm được nàng!"

Nam tử ngẩng đầu nhìn không trung, trời vậy mà bắt đầu mưa, lưu loát. Nam tử lầm bầm lầu bầu, Tuyệt Nhất và Vô Gặp đứng ở phía sau động cũng không động một chút.

"Tuyệt Nhất, phải đẩy nhanh tốc độ tìm nàng, bồn vương không có bao nhiêu thời gian đến có lệ."

Lời nói trầm trọng, chỉ có Tuyệt Nhất minh bạch, bởi vì là bọn hắn cùng nhau trải qua, mười năm, vèn vèn mười năm, tiểu cô nương vừa khóc nước mắt vừa an ủi hắn, không còn xuất hiện qua.

"Đại ca ca, huynh không cần chết được không?"

Tiểu nha đầu khóc sụt sùi nói:

"Ta giúp huynh vù vù, miệng vết thương của huynh sẽ không đau, nào uống nước đi..."

"Tránh ra, không được thương hại Vương gia, không cho người uy độc thủy cho ngài ấy, tránh ra! Lại không tránh ra ta giết người!"

Hai mắt Tuyệt đỏ quạch quắt, hắn ta cũng cả người quai thái, từ biên quan gấp gấp trở về gặp mặt Hoàng thượng lần cuối cùng lại không nghĩ rằng sẽ lọt vào mai phục.

"A ——"

Tiểu nha đầu bị Tuyệt đẩy ra xa, khẳng định ngã rất đau, nhưng nàng vẫn từng bước một bò đến, khóc nói:

"Đại ca ca không uống nước, huynh ấy sẽ chết!"

Tuyệt Nhất bị thương rất nặng, hơn nữa vừa rồi khi đẩy đã dùng sức, miệng lại ối ra một búng máu, nhưng tiểu nha đầu cũng không có mang thù, vất vả chạy đến thủy sai, đứng lên lại chạy đến bờ sông cách đó không xa dùng lá cây thịnh nước đến đây.

Sam vấy trên người nàng đã rách nát, vai quần áo đã bị nhánh cây quai lạn, mặt xám mảy tro chật vật không chịu nổi.

Nàng ham chơi mới chạy đến mức lạc mất gia nhân, nhưng mà trong lúc vô ý cứu mệnh hắn và Tuyệt Nhất, hắn nhớ được, vĩnh viễn nhớ được cặp con người như tinh thần bản lóc ra của nàng, cùng đoá hoa lan trên vai phải phía dưới lớp quần áo rách nát kia.

Chờ khi hắn tỉnh lại, hắn nằm ở phủ Dật Vương, nhưng mà bên người lại không có nàng.

Ngày khác đêm phải người tìm kiếm, ở trong vương phủ bày đủ loại hoa lan, mượn bệnh từ chối tất cả chuyện trong triều đình, chỉ vì tìm kiếm nàng, năm đó hắn mười bốn tuổi, mà một lần tìm kiếm, chính là vèn vèn mười năm.

Hắn ru rú trong nhà, chỉ vì tìm nàng!

"Chủ tử, người yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ tìm được nàng, thuộc hạ —— thuộc hạ còn chưa chính miệng nói cảm ơn nàng!"

Có thể để Tuyệt Nhất băng sơn mở miệng nói ra lời này, hắn biết, Tuyệt Nhất nhất định sẽ tìm được nàng.

"Ừ" một tiếng, như có như không, tiếp tục cúi đầu đùa nghịch hoa lan.

"Thời điểm tất yếu, để Dạ Ảnh hỗ trợ đi tìm, tình hắn ta suốt ngày nơi nơi đi dạo!"

"Dạ!"

Tuyệt Nhất lĩnh mệnh, trong nháy mắt đã biến mất ở trong phòng.

"Nha đầu, nàng ở đâu?"

Chương 13: Đôi Chọi Gay Gắt

Sáng sớm hôm sau, Dạ Từ Huyền đã bị Tướng quân phu nhân đốc thúc háo hức thu thập một phen, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm một lớp thi phấn, trên búi tóc cắm một căn trâm cài ngọc bích đơn giản, cao quý hào phóng. Một cái váy dài bằng gấm nguyệt sắc kết hợp hồng phấn giao tạp với nhau, làn váy và cổ tay áo viền chỉ bạc, trên cổ tay áo phồn tể có thêu hoa văn màu vàng, trên vai khoác áo choàng sa y hồng nhạt, thân váy thêu từng đóa Từ Ương hoa lớn, trông rất đẹp mắt; bên hông trát một căn đai lưng màu phấn trắng, dáng người cân xứng, kỳ dị hoa văn ở mang theo chỉ chút ma mị phân bố.

"Huyền Nhi, tiền cung nhất định không thể cùng Cửu Công chúa phát sinh tranh chấp, con đã mười sáu tuổi, ở trong lòng nương con là đứa bé hiểu chuyện."

Tướng quân phu nhân ôn nhu vuốt ve gò má Dạ Từ Huyền nói, mặt cười ôn hòa.

Bà ta cũng không phải lo lắng Dạ Từ Huyền chịu thiệt trên tay Cửu Công chúa, nhưng hai người mỗi lần giận dỗi, Hoàng hậu luôn ở trước mặt Hoàng đế trừng gió, làm hại Hoàng thượng mỗi lần đều ném oán giận lên người Dạ Từ Huyền. Quái chỉ đồ thừa, hai người đều là người ái nữ thành si!

Dạ Từ Huyền ngồi trên xe ngựa trong cung phái tới, gật đầu.

"Nương, con đã biết!"

Hôm nay nàng muốn gặp Cửu Công chúa dừng mảnh kia, chính là, tâm trí nàng đã thành thực sao có thể cùng tiểu thí hài so đo.

"Vậy Tướng quân phu nhân, tiểu nhân cáo lui!"

Một tiểu thái giám thi lễ với bà ta, sau đó huy tay xe ngựa bắt đầu chậm rì rì chuyển động.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa chạy đến trước cửa Hoàng cung thì ngừng lại.

Dạ Từ Huyền cho rằng đã đến, đang chuẩn bị xốc rèm cửa lên, lại nghe thấy tiểu thái giám hành lễ với người khác.

"Tiểu nhân tham kiến Dật Vương gia."

"Ừ, đứng lên đi!"

Giọng nói ôn nhuận giống như thiên âm, Dạ Từ Huyền không khỏi nâng màn cửa lên, từ trong cửa sổ xe ngựa nhìn lại.

Đó là một nam tử cười một thất tuần mã màu đen, mã tuần người càn tuấn. Da hắc trắng nõn, ngũ quan thanh tú mang theo chút tuấn tú, suất khí lại mang theo chút ôn nhu! Trên người hắt phát ra khí chất hào phức tạp, như là các loại khí chất hỗn hợp, nhưng ở trong ôn nhu và suất khí, hắt lại có độ chói không linh cùng tuấn tú. Mũi cao thẳng, môi mỏng vài sợi ô phất roi xuống mày kiếm tà tà bay vào thái dương. Sườn mặt anh tuấn, bộ mặt hoàn mỹ không thể soi mói.

Dật Vương gia Hiên Viên Đình trong truyền thuyết, quả nhiên tiêu sái phiêu dật.

Bộ dạng suất không làm cho Dạ Từ Huyền nâng tò mò, cái nàng tò mò là, Dật Vương gia này dĩ nhiên là nam tử ngày hôm qua nàng nhìn thấy ở Tuyệt Vĩ Thiên Hạ. Quả nhiên là có duyên phận!

"Tiểu nhân còn phải phục mệnh, cáo lui trước!"

Thái giám thi lễ, xa phu huy nhất tiên, đánh xe ngựa vào cửa cung.

Tiến vào cửa cung, thị giác Dạ Từ Huyền liền bắt đầu chuyển biến, cung điện kim bích huy hoàng lộ ra một đám ngói lưu ly đỉnh, như một tòa đảo nhỏ màu vàng, vòm quanh lầu các hoa lệ là một cái ao, lục bình bên ngoài, xanh biếc mà trong vắt. Nhất là hai con phi long trên mái cong, kim lân kim giáp, rất sống động, giống như muốn bay lên. Ở dưới bầu trời xanh thẳm, ngói lưu ly màu vàng trọng diễm điện đỉnh, có vẻ phá lệ huy hoàng. Quả nhiên là xuất phẩm hoàng cung, thật sự là bâng bạc đại khí!

"Nô tài tham kiến Cửu Công chúa!"

Thái giám dẫn đường hành lễ, trong lúc đó xe ngựa đột nhiên ngừng lại. Dạ Từ Huyền muốn nhìn thấy Cửu Công chúa, nhưng là, không nghĩ tới lại nhanh

như vậy.

"Trong xe ngựa là ai?"

Một giọng nói giống như chim Hoàng anh truyền vào tai Dạ Từ Huyền, thanh thúy dễ nghe, nghe thanh âm cũng biết là tiểu nữ nhân.

"Hồi Cửu Công chúa, là Quận chúa Lan Hi."

Thái giám dẫn đường cung kính đáp, đối với ân oán lúc trước giữa Cửu Công chúa và Quận chúa Lan Hi, đám nô tài bọn họ nghe thấy không ít, không biết hôm nay sẽ như thế nào?

"Dạ Tiểu Thất?"

Thanh âm êm tai của Cửu Công chúa biến mất, lập tức thay đổi thành bộ dạng như thấy kẻ thù.

"Dạ Từ Huyền, nhanh lên xuống xe cho bản Công chúa!"

Kiều ngạo! Bá đạo! Cuồng vọng! Không coi ai ra gì!

Nghe đối thủ kêu gào, nếu còn không chịu lộ mặt không phải sẽ bị mất hết mặt mũi sao, Dạ Từ Huyền chậm rì rì xốc rèm cửa, trong mắt là hình ảnh: Một nữ tử mặc cung trang thủy lam, tuổi bất quá nhị tám năm hoa, sơ một búi tóc Công chúa, trên đầu đội một bộ kim điêu, bướm bướm tung bay, dưới ánh mặt trời làn da nữ tử càng thêm trắng nõn. Tóc mái tà phân, lông mày dài nhỏ như liễu, một đôi mắt đen như tinh thần, cái mũi khéo léo, miệng anh đào nhỏ nhắn, là một mỹ nữ cổ đại điển hình. Lại nhìn căn roi da trong bàn tay trắng nõn như hành của nàng, tay trái chống nạnh, tay phải cầm roi da chỉ vào xe ngựa.

Cô gái này hình như nàng đã gặp qua, nhưng không có khả năng, đúng rồi, rất giống một người, giống ai nhỉ? Thật đáng thương, vậy mà trong lúc nhất thời nàng nghĩ không ra.

Nhìn Cửu Công chúa thế này, là muốn cùng nàng ở tại hoàng cung nháo một hồi à!

"Dạ Từ Huyền, lần trước ngươi và bản Công chúa còn chưa đánh xong đâu!"

Cái miệng nhỏ nhắn quyết thật cao, ánh mắt tràn ngập khiêu khích, nếu không phải lần trước phụ hoàng đột ngột xuất hiện, lúc đó khẳng định các nàng đã phân ra thắng bại.

Xem manh muội tử này quyết miệng, Dạ Từ Huyền ở trong lòng lưu hân một phen. Mặc dù kiếp trước nàng chỉ sống mười chín năm, nếu so sánh, thì lúc nàng mười sáu tuổi cũng không mạnh như vậy!

"Ách —— Cửu Công chúa, tiểu nữ tử thấy hay là thôi đi, lại đánh tiếp sẽ ảnh hưởng tới thân phận Công chúa của ngươi đó!"

Nàng là hảo haid tử, thời khắc đều ghi nhớ lời mẫu thân nói: Không thể cùng Cửu Công chúa phát sinh tranh chấp, như vậy nàng sẽ nhện!

"Không được!"

Sắc mặt Cửu Công chúa càng thêm khó coi, nói:

"Hôm nay phải kết liễu!"

Ôi mẹ ơi, đại sự gì mà phải đáng giá dùng từ "Kết liễu" này vậy! Nguyên chủ và Công chúa này đã hạ thù gì hả, Dạ Từ Huyền không biết là, thù của các nàng đã kết xuống từ khi còn nhỏ.

"A ——"

Dạ Từ Huyền sững sờ.

"Cửu Công chúa, hôm nay thực không được, ta vội vã đi gặp Hoàng thượng, đến giờ rồi nha!"

Phim truyền hình cổ đại diễn không phải tùy thời đều có thể roi đầu sao? Nếu hiện tại nàng và Cửu Công chúa này đánh nhau lâm canh giờ, vậy không phải Hoàng đế sẽ cho đầu nàng rơi cô à? Nàng cũng không muốn vừa tới vài ngày đã đánh mất đầu!

"Vậy cũng không được, ngươi muốn gặp phụ hoàng, nhất định phải đánh thắng ta trước!"

Cửu Công chúa nói chưa dứt, trường tiên đã huy tới người Dạ Từ Huyền. Dạ Từ Huyền nghiêng người, tránh thoát một roi này, đứa nhỏ này hùng, nàng hảo hảo nói chuyện cùng nàng ta không phải không thành sao?

"Cửu Công chúa, Quận chúa Lan Hi nói thật đó, giờ Mùi hôm nay Hoàng thượng muốn gặp nàng ở Ngự hoa viên!"

Công công ở một bên thật sự không dám đắc tội tiểu tổ tông này, nhưng mà lâm canh giờ, không phải hấn ta sẽ khó xử trước mặt Hoàng thượng à. Nó

tài chính là mệnh khổ, chuyện của chủ tử đến cuối cùng đều là tạo tai ương cho nô tài.

Hiên Viên Tịnh vừa nghe, hừ một tiếng lại quát thêm một roi, Dạ Từ Huyền thoăn thoắt tránh đi, nơi vừa rồi nàng ngồi để lại một đạo vết roi thật sâu.

"Cửu Công chúa, canh giờ sắp đến rồi, người để nô tài mang người đi trước nhé!"

Trong không khí cuối thu, nhưng mồ hôi trên trán thái giám dẫn đường lại to như hạt đậu ào ào chảy xuống, ngày hôm nay sang năm sợ là sẽ thành ngày gổ của Tiểu Đức Từ hân!

"Cút ngay, người cái nô tài chết bầm!"

Cửu Công chúa càng giận, đánh Tiểu Đức Từ một roi, đau đến nỗi khiến hân ta lăn lộn trên đất.

Dạ Từ Huyền không thể nhịn được nữa, Cửu Công chúa này điều ngoa bốc đồng, không cho nàng ta chút giáo huấn, nàng ta còn không biết nhân ngoại hữu nhân. Hai mắt nàng như hai ngọn lửa tập trung thành một điểm, như muốn thiêu hủy tiểu hạt tiêu trước mắt, Hiên Viên Tịnh nhìn tự nhiên thấy sợ hãi trong lòng. Hôm nay Dạ tiểu Thất này sao không giống trước kia vậy?

Cửu Công chúa sao có thể quản này nọ, cho rằng cảm giác không giống với trước chẳng qua là nửa tháng này không có gặp Dạ Từ Huyền mà thôi, tiếp tục chém ra một roi, lại bị một lực lượng cường hữu giữ chặt, kéo cũng không nhúc nhích.

"Tiểu Hoàng thúc!"

Hiên Viên Tịnh miệng lâu bầu, tay phải cầm roi dần dần thả lỏng, hôm nay sẽ không hay ho.

"Tịnh Nhi, chớ có hồ nháo!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Long Tâm Đại Duyệt

Tiểu Hoàng thúc? Đây không phải Dật Vương gia vừa rồi gặp ở cửa cung sao?

Thấy Cửu Công chúa từ mẫu sư tử rít gào đột ngột biến thành cừu nhỏ dịu ngoan, điều này làm cho thị giác Dạ Từ Huyền chịu kích thích cực lớn, người hoàng cung quả nhiên là hỗn!

"Thần nữ gặp qua Dật Vương gia!"

"Nô tì tham kiến Dật Vương!"

"Nô tài tham kiến Dật Vương!"

"Đều miễn lễ!"

Dật Vương buông roi của Cửu Công chúa ra, tay phải cầm cây quạt ngọc lưu ly, giọng nói như nước suối thấm vào ruột gan.

Trong phạm vi lớn như vậy, dường như cung nhân chung quanh đều thành bài trí, chỉ còn lại ba người đang đứng, bề ngoài xuất chúng, khí chất đặc hữu, tương dung tương tự.

"Tiểu Hoàng thúc, người khi nào thì trở về?"

Cửu Công chúa Hiên Viên Tịnh đã thu roi, hai tay kéo cánh tay Hiên Viên Đình, làm nũng nói:

"Nhân gia thật lâu không có gặp người!"

Dạ Từ Huyền đứng một bên, da gà nổi đầy người, run lên, thanh âm này, lặc lặc, cùng mẫu sư tử vừa rồi quả thực khác nhau một trời một vực.

"Vừa trở về thôi!"

Khóe miệng Hiên Viên Đình kéo ra nụ cười tươi như hoa, lấy tay vuốt lại mái tóc thay Cửu Công chúa.

"Tịnh Nhi càng ngày càng nghịch ngợm."

"Nhân gia nào có!"

Hiên Viên Tĩnh nói xong, còn nhếch môi lộ ra tươi cười thật to với Dạ Từ Huyền, chỉ là trong mắt đều là lửa giận tàn sát bừa bãi, ánh mắt đủ đem Dạ Từ Huyền ăn sống nuốt tươi.

Dạ Từ Huyền ngượng ngùng nhìn Dật Vương gia, Dật Vương gia là thân đệ đệ của Hoàng thượng, Vương gia ôn nhuận như ngọc, tính tình chắc cũng không kém hơn Hoàng thượng? Nhưng thấy đức hạnh này của Cửu Công chúa, Hoàng thượng sẽ không phải là một bạo quân đi?

Trong lòng Dạ Từ Huyền không khỏi nảy sinh ý nghĩ này, nàng sợ tới mức cả người run run, sống hai đời còn chưa thấy qua chân thân Hoàng đế đâu, huống hồ còn có khả năng là bạo quân trong truyền thuyết, ai nghĩ tới cũng sẽ run lên cho mà xem!

"Vương gia, tiểu nhân muốn dẫn Quận chúa đến Ngự hoa viên phục mệnh, xem ra đã sắp đến giờ, nô tài xin phép được cáo lui trước!"

Thái giám là người đầu tiên nhúc nhúc mở miệng nói, khóe mắt còn lờm Cửu Công chúa một cái, sợ roi trong tay cô nải nải này lại đánh lên người hắn ta.

Hiên Viên Đình nhìn Dạ Từ Huyền, nói:

"Vừa vặn, bốn vương cũng muốn diện thánh, cùng nhau đi!"

Không nghĩ tới Dật Vương gia cũng muốn gặp Hoàng thượng, cũng tốt, có hắn đi theo, ít nhất Hiên Viên Tĩnh sẽ không động thủ lần nữa. Dạ Từ Huyền yên tâm hơn, liền nói:

"Vương gia xin mời!"

Nói xong, Vương gia liền nhắc chân đi tới Ngự hoa viên, Quận chúa được đặc phong như nàng cũng chỉ đành xuống ngựa đi bộ phía sau. Dạ Từ Huyền đi phía sau hai người, Cửu Công chúa đi đằng trước không ngừng liú riu, giống như chim nhỏ, giảng giải những chuyện xảy ra gần đây cho Hiên Viên Đình nghe.

"Tiểu Hoàng thúc, người khẳng định không biết, Kỳ Tu ca ca muốn nạp Thế tử phi!"

"Tiểu Hoàng thúc, biểu ca Hạ Liễu cư nhiên bị Cổ Á Đồng hại chết!"

"Tiểu Hoàng thúc..."

Tay trái Hiên Viên Đình đặt ở sau lưng, tươi cười nhợt nhạt gật đầu, cảm giác giống như nghe chuyện bát quái, từ chối cho ý kiến.

Dạ Từ Huyền quay đầu nhìn thoáng qua cung nữ và thái giám phía sau, tất cả đều cúi đầu, muốn bao nhiêu rồi rầm có bấy nhiêu rồi rầm, hình như cùng các nàng đi chung là chuyện rất thông khổ vậy đó, bất quá, cũng phải, phỏng chừng Hiên Viên Tĩnh không kém làm như vậy thật!

Xem cảnh sắc chung quanh không ngừng biến hóa, càng ngày càng nhiều hoa cúc hiện ra trước mắt, Dạ Từ Huyền biết, rốt cục cũng tới Ngự hoa viên.

Cửu Công chúa chạy đến đình nghỉ mát phía trước, một cái bàn tròn, trên bàn bày một mâm hoa quả tươi, có Hắc Thiên Luân, Hòa Long quả, táo và lê. Bên cạnh mâm trái cây còn có bộ trà cụ tinh xảo, một cái bàn điêu khắc và bốn cái ghế, cung nữ thái giám đều tự giác dừng chân, đứng bên ngoài đình.

Hiên Viên Đình và Dạ Từ Huyền vừa đi vào trong đình, liền nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Vạn Công Công: Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm.

"Tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu nương nương!"

"Hoàng thượng cát tường, Hoàng hậu nương nương cát tường!"

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu!"

Mọi người cúi đầu hành lễ, cho đến lúc Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương ngồi xuống, mới nghe Hoàng thượng trung khí mười phần mở miệng: Bình thân!

Đội cung nữ bưng nước trà lên, Hoàng thượng Hiên Viên Tề giật giật kim khâu:

"A Đình, ngồi đi!"

Hoàng thượng vừa mở miệng vàng, Hiên Viên Đình thật khách khí đáp trở lại: Tạ Hoàng thượng! Sau đó tào nhả tiêu sái ngồi xuống.

"Huyền Nhi, thân thể khôi phục sao?"

Hoàng thượng triệu nàng tiến cung, thật đúng là chưa từng quên ước nguyện ban đầu.

Dạ Từ Huyền ngẩng đầu, nhìn phong thái Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương bên cạnh hắn.

Hoàng đế này nhìn qua hơn bốn mươi, mày kiếm mắt sáng, mặt hình chữ quốc, mũi cao lưng bạc môi, da màu mật ong, đôi mắt sáng ngời hữu thần, long bào vàng sáng, làm nổi bật lên anh khí bức người của ông, dò xét không tha một chi tiết nhỏ, thực đáng được mỹ danh vua tốt.

Lại nhìn Hoàng hậu nương nương, quần áo cùng ba ngàn sợi tóc cao cao vấn ở trên đầu, đơn giản cầm một bộ kim điêu Cửu Vĩ Phượng Hoàng, cả người rất có tinh thần. Thân mang cung trang màu đỏ, bên hông cũng cột một cái mớ đỏ, hiện rõ dáng người mảnh khảnh. Mũi đỏ tươi, thực đúng là một Hoàng hậu xinh đẹp, cao quý.

Chỉ là, trên mặt vị Hoàng hậu cao quý kia lại hiện rõ nụ cười lạnh, ánh mắt ác độc làm người ta rét lạnh, điều này khiến toàn thân Dạ Từ Huyền nhin không được run lên một cái.

"Hồi Hoàng thượng, thần nữ đã khỏi hẳn, tạ Hoàng thượng thác thôm, thần nữ cảm thấy vinh hạnh sâu sắc!"

Dạ Từ Huyền tất cung tất kính trả lời, dù sao cứ theo ý của Hoàng thượng đi, vượt mong ngựa, khẳng định sẽ không có chuyện gì. Nhưng mà, có đôi khi trời không toại nguyện cho người!

"Mạng thật sự rất lớn!"

Ngữ khí khắc nghiệt châm chọc của Hoàng hậu cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, thật sự đáng chết, chất nhi của bà đã chết, nhưng tiểu tiện nhân trước mắt vẫn sống rất tốt!

Hoàng hậu là đích nữ Hạ gia, thân muội muội của Hạ Chính Hoa, thân cô cô của Hạ Liễu, nhìn thấy Dạ Từ Huyền, đủ để cho bà phát cuồng không khống chế được, nhưng mà, bà có thể nhin không tìm gậy Dạ Từ Huyền phiền toái, lời nói chen ép châm chọc người ngồi ở đây không ai không hiểu.

"Nhận được hoàng ân chao liệng, quốc thái dân an, hoàng thiên che chở, Huyền Nhi phúc lớn mạng lớn, mới may mắn còn sống!"

Một câu nói này tức vớ mã thí Hoàng thượng, nói ông là minh quân trị quốc, cũng châm chọc Hạ Liễu bạc mệnh bạc phúc, mới đánh mất tánh mạng.

Sắc mặt Hoàng hậu trở nên khó coi, lời Dạ Từ Huyền nói bà nghe và hiểu rõ, nhưng lại không có cách nào khác phản bác.

"Ngươi..."

"Mẫu hậu!"

Cửu Công chúa thấy thế, lập tức đi tới trước mặt Hoàng hậu, đưa cho Hoàng hậu ly trà, xem ra Cửu Công chúa này cũng không ngu xuẩn, còn có chút thông minh.

Hoàng thượng chỉ nhẹ nhàng chút mày, nhưng cũng không mở miệng, tuy rằng Huyền Nhi không phải hung thủ, nhưng có bao nhiêu sai lầm Hạ gia tổn hại dòng tộc đình, con giận này muốn Hoàng hậu tiêu xuống khẳng định cần chút thời gian.

"Hoàng huynh, đây là lúc thần đệ trở về, tiên đường hái, cũng là lễ vật thần đệ đưa cho hoàng huynh."

Hiên Viên Đình thấy không khí không đúng, thức thời mở miệng chúc mừng cách trị quốc của hoàng đế, là một thể hệ minh quân, xem đi vị Vương gia nho nhã này cũng biết cách vượt mong ngựa đó chứ!

Hoàng thượng tiếp nhận cái hòm Hiên Viên Đình đưa qua, nhẹ nhàng mở ra, bên trong là một thóc hạt thóc vàng urom, mỗi một hạt thóc đều to lớn, mập mạp no đủ.

"Thật sự quá tốt, năm nay dân chúng có thể có một mùa thu hoạch bội thu!"

Hoàng thượng long tâm đại duyệt, dường như cảm nhận được niềm vui của dân chúng:

"Vẫn là thần đệ biết rõ lòng trẫm!"

Dạ Từ Huyền biết biết miệng, động tác nhỏ này đúng lúc bị Hiên Viên Đình xem ở trong mắt, hần nhẹ nhàng cười trong lòng, nha đầu kia vẫn đáng yêu giống như ở từ lâu hôm qua. Không biết ngày hôm qua nàng có đóng gói thức ăn mang về không? Đột nhiên, Hiên Viên Đình bị ý tưởng của hần dọa sợ, sao hần có thể từ bỏ nha đầu dễ thích nữ tử khác?

"Vạn Công công truyền Hộ bộ thượng thư, để cho hần nghĩ chỉ, truyền ý chỉ của trẫm, năm nay miễn giảm ba thành sưu cao thuế nặng! Sau đó để Lễ bộ thượng thư chuẩn bị hiến tế, trẫm muốn cảm tạ thương thiên, khấu tạ liệt tổ liệt tông!"

"Dạ!"

Vạn Công công lĩnh mệnh, lập tức khom người lui xuống.

Đúng như lời Hoàng thượng nói, con dân của ông có thể ăn no, không chịu cơ hàn khổ sở, đó là chuyện may mắn nhất thiên hạ rồi!

"Đúng rồi, Cửu nhi và Huyền Nhi đều ở đây, trẫm có lễ vật đưa cho các ngươi!"

Hôm nay quả thật tâm tình Hoàng thượng cực tốt, mặt mày hớn hờ:

"Người đâu, đem lễ vật trăm chuẩn bị tới!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Giống Tây Dương

Hiên Viên Tễ vừa dứt lời, lập tức có bốn thị vệ khiêng hai thùng lớn lên, bốn người đều là võ trang hạng nặng, một thân ngân giáp màu bạc, trông rất đẹp mắt. Quả nhiên, bất luận là niên đại nào người tham gia quân đội đều rất suất.

Tất cả mọi người tò mò nhìn hai thùng tông nâu, trong mắt Hoàng thượng không chỉ lộ ra chút sùng ái cùng nụ cười đắc ý.

"Phụ hoàng, không phải người muốn đưa lễ vật cho chúng con sao, sao lại là hai cái thùng to?"

Cửu Công chúa biết biết miệng hỏi, thùng phổ thông như vậy khẳng định không phải thứ gì quý báu.

Còn Dạ Tử Huyền nghe cửu Công chúa nói, trong lòng bắt đầu khinh bỉ Công chúa bình hoa này, vừa mới khoe khoang là người thông minh, hiện tại sao lại biểu hiện ngu xuẩn như vậy, đến cùng là loại người nào nhỉ? Mặc dù là thùng phổ thông, nhưng muốn lọt vào mắt Hoàng thượng, vậy cũng không phải tục vật?

Sờ soạn một phen mồ hôi giả dối, Dạ Tử Huyền kết thúc câu chuyện:

"Hoàng thượng, người muốn nhường ta và Công chúa chọn thùng sao?"

Hoàng thượng và Hiên Viên Đình nghe xong, trong lòng đều nổi lên một tia tán thưởng.

"Đúng vậy, lễ vật ở bên trong, các người ai muốn chọn trước?"

Hoàng thượng tránh câu hỏi của cửu Công chúa, vừa lòng nhìn về phía Dạ Tử Huyền, khiến Hoàng hậu ở bên cạnh cắn chặt răng.

"Điều kiện tiên quyết là không thể đánh khai!"

Cửu Công chúa bắt tay hướng chỗ khóa đồng, không nhanh không chậm bồi thêm một câu.

Thật sự cửu Công chúa hận chết Dạ Tử Huyền, bản thân đường đường là Công chúa con vợ cả, lại luôn cam chịu trong tay Dạ Tử Huyền, phụ hoàng vốn dĩ yêu thương mình hôm nay cũng thiên vị Dạ Tử Huyền, không thể không rứt tay trở về.

"Công chúa thân phận tôn quý, cửu Công chúa, mời người mở trước!"

Dạ Tử Huyền lộ ra nụ cười tươi tắn làm chiêu bài, như xuất thủy phù dung, làm hoa cúc điểm lệ xung quanh trở nên âm đạm.

Hoàng thượng cùng Hiên Viên Đình lại thêm vừa lòng, Hoàng hậu uống một miệng trà, liếc mắt nhìn nàng một cái, xem ra người còn có chút tôn ti.

Cửu Công chúa xì khê một tiếng, dùng ngọc thủ thon thon chỉ thùng bên cạnh Dạ Tử Huyền.

"Bản Công chúa chọn cái thùng kia!"

Cửu Công chúa đắc ý liếc mắt nhìn Dạ Tử Huyền, mới vừa rồi nàng ta nhìn thấy Dạ Tử Huyền chuyển hai bước tới cái thùng kia, nàng ta muốn chọn thứ mà Dạ Tử Huyền coi trọng, làm nàng không thể chiếm được!

"Cửu Công chúa người xác định?"

Dạ Tử Huyền sợ nàng ta đổi ý, lại hỏi một câu.

Cửu Công chúa không quan tâm nàng, nhẹ nhàng hừ một tiếng.

"Tốt lắm. Đã như vậy, Hoàng thượng, thần nữ chọn cái thùng này."

Dạ Từ Huyền nói xong, đi hai bước, đứng giữ một cái thùng.

Hoàng thượng thú vị gật đầu, uy nghiêm mở miệng:

"Người đâu, mở thùng ra!"

"Dạ!"

Bốn vị thị vệ đứng đó có hai người lĩnh mệnh, đưa tay mở thùng ra, đứng một bên làm cọc gỗ.

Trừ bỏ Hoàng đế và Dật vương, mọi người trong đình không khỏi hít một hơi, hai chú chó nhỏ thật đáng yêu, một lớn một nhỏ.

Lông con chó nhỏ có màu lá cọ, bộ lông thật dài che khuất nhãn tình, dài ngắn đại khái bốn mươi cm. Chó nhỏ trong rương bật ra, nhìn thấy ánh mặt trời, có thật nhiều người đỏ mặt! Chân trước của nó chồm lên mép thùng nhảy ra ngoài, liên tiếp ngã vào lòng cửu Công chúa, còn lúc Hiên Viên Tĩnh nhìn thấy con chó nhỏ thì ánh mắt sáng lên, thật sự rất đáng yêu.

"Phụ hoàng người thật tốt!"

Nàng ta hưng phấn ôm lấy con chó nhỏ, dùng đầu dán lên đầu nhỏ của nó, miệng còn không quên nịnh hót hai câu.

Lại nhìn tới Dạ Từ Huyền đang hóa đá bên cạnh cái thùng, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn đủ nhét một cái trứng gà. Cửu Công chủ đắc ý nhìn thoáng qua Dạ Từ Huyền, kẻ quê mùa này, khẳng định chưa từng thấy qua mấy thứ này, nhìn bộ dạng ngu ngốc của nàng liền biết.

Đại cầu của nàng dĩ nhiên là loại Allah tư thêm trượt tuyết, chuyện này làm người ta rất không thể tin được! Đào hình mặt, lông rậm bụi màu đen, giống như một kiện da cửu mặc trên người nó. Nó ngủ thật sự hương, rất ngọt!

"Dạ Từ Huyền, người với đại cầu của người sẽ không giống nhau, đã chết đi?"

Cửu Công chúa khắc nghiệt mở miệng cười nhạo, bởi vì đại cầu của Dạ Từ Huyền vẫn nằm bất động trong thùng, chưa hề động đậy.

Người chung quanh cũng thấy kỳ quái, Quận chúa Lan Hi này sao vậy, không phải chỉ là một con chó thôi sao? Đám cung nhân cười nhạo trong lòng, người ngoài cung quả nhiên không lên được mặt bần.

"Huyền Nhi!"

Hoàng thượng khẽ gọi một tiếng, Dật vương cũng kỳ quái nhìn nàng, không ai đắc ý bằng mẹ con Hoàng hậu, nàng chết mới tốt!

"Huyền Nhi, có thích lễ vật này không?!"

Hoàng thượng hô hai tiếng, nàng cũng chưa phản ứng, nhất đẳng cung nữ bên người Hoàng hậu nhận chỉ thị của bà ta, tiến lên trước đẩy nàng một cái.

"Quận chúa Lan Hi, Hoàng thượng hỏi người đó!"

"A ——"

Khi Dạ Từ Huyền phản ứng lại, nàng đã luống cuống, Hoàng thượng sẽ không phải muốn mạng của nàng đi?

Nàng lập tức quỳ xuống đất, miệng niệm lý lẽ nói năng hùng hồn.

"Hoàng thượng vạn tuế, thần nữ đáng chết, thỉnh Hoàng thượng thứ tội, chỉ là thần nữ nhất thời kích động, mới sững sờ ngu si, thần nữ không phải cố ý đâu, Hoàng thượng người đại nhân đại lượng, bụng có thể chống thuyền, người tha tội cho thần nữ nha!"

Hiên Viên Tễ và Hiên Viên Đình nghe nàng bùm bùm nói, huynh đệ hai người rất ăn ý nở nụ cười, nha đầu kia thật đúng là đáng yêu.

"Trăm khi nào thì nói muốn giết người?"

Hiên Viên Tễ cười ha ha, tiểu nữ nhi của Dạ Tu La quả nhiên khả ái.

Hiên Viên Đình ngồi một bên, mỉm cười nhìn nàng như tắm gió xuân, khoe miệng hơi hơi kéo lên, xem Dạ Từ Huyền ba hồn đã đánh mất bảy phách.

"Đứng lên đi!"

Hoàng thượng nhấp một ngụm trà, vừa nhìn Hoàng hậu và Hiên Viên Tĩnh bên cạnh đang cao hứng đùa chó nhỏ, vừa hỏi nàng:

"Thích không?"

Dạ Tử Huyền đứng lên, lập tức gật đầu như đảo tới, sợ bản thân chậm một chút, đầu liền chuyển nhà.

"Thích là tốt rồi, đây chính là do thương nhân Tây Dương mới dâng lên!"

Đối với giải thích của Hoàng thượng, Dạ Tử Huyền cảm thấy hợp tình hợp lý, hai con chó này chỉ có ở Tây Dương.

"Hoàng thượng, thỉnh ân chuẩn cho ta đặt tên cho nó."

Dạ Tử Huyền chỉ chỉ đại cầu còn ghé vào trong thùng, trung cầu đồng ý của Hoàng thượng. Sợ hôm nay Hoàng thượng sẽ ban tên cho chó thay nạng, vậy sẽ không tốt!

"Chuẩn!"

Hoàng thượng vừa nghe, thì ra là có ý này.

"Nhiều Hon!"

Dạ Tử Huyền đặc ý nhìn cửu Công chúa, Thái Dịch khuyển trong tay ngự, còn không lớn bằng một phần tư của ta, hừ!

Hoàng thượng ni non một lần, đang muốn mở miệng, lại bị Dật vương gia luôn trầm mặt đoạt trước:

"Ý của Quận chúa Lan Hi là gì?"

"Hắc hắc, tiền nhiều hơn!"

Hoàng thượng nghe xong cao giọng cười to, Dật vương gia nghe xong khóe miệng co rút, xem ra phủ Tướng quân quả thật thiếu tiền mà, hiện tại hẳn không cần suy xét hôm qua nhà đầu kia có đóng gói đồ ăn về hay không?

Mẹ con Hoàng hậu vừa nghe, đều lộ ra khuôn mặt cười nhạo, quả nhiên là tục tằng không chịu nổi.

"Hoàng huynh, thần đệ muốn tới chỗ mẫu hậu, cáo lui trước!"

Hiên Viên Đình đứng dậy, hơi cúi người cáo lui.

"Đi thôi, tháng sau là đại thọ sáu mươi lần đầu của mẫu hậu, đệ nên thay mẫu hậu chuẩn bị một phần hạ lễ, làm vừa lòng lão nhân gia người mới phải!"

Hoàng thượng hơi hơi mở miệng, thoái lý hữu thoái.

"Thần đệ tuân chỉ!"

Hiên Viên Đình nhàn nhạt đáp, chỉ có nửa tháng!

Nhìn bóng dáng Dật vương đi xa, Dạ Tử Huyền hồi thần, liền nghe thấy thanh âm chim hoàng anh của cửu Công chúa kia:

"Phụ hoàng, ta đã chuẩn bị ca múa chúc thọ cho Hoàng tổ mẫu đó!"

Dạ Tử Huyền dùng khóe mắt lườm Công chúa mẫu sư tử kia, mỗi ngày ngự chỉ biết ngoạn roi da, còn có thể nhảy ra một đóa hoa hay sao?

"Ừ, Tịnh Nhi thật sự là hiếu thuận, đến lúc đó Hoàng tổ mẫu của con sẽ rất vui vẻ!"

Hiên Viên Tề hào phóng không bủn xỉn khen ngợi nữ nhi của mình.

"Dạ Tử Huyền, đến lúc đó ngự không nên mang tay không đến á!"

Đối mặt với khiêu khích của cửu Công chúa, nàng chỉ cười nhàn nhạt, chỉ cần đến lúc đó cửu Công chúa ngự đừng dùng mắt cầu nhìn là được!

Vốn dĩ Dạ Tử Huyền muốn đi bãi phóng Thái hậu, nhưng tình huống hôm nay là không được, vậy thì cáo lui trước!

"Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, Huyền Nhi sẽ không chậm trễ Hoàng thượng nhật lý vạn ky! Thần nữ xin phép cáo lui trước!"

"Ừ, đi xuống đi!"

Hoàng thượng uống một ngụm trà, gật đầu đáp.

Nhận được chỉ thị, Dạ Tử Huyền vui vẻ ngồi xổm xuống đối diện với đại cầu hô:

"Nhiều Hon, đi thôi, về nhà!"

Chương 16: Chuẩn Bị Thọ Lễ

Dạ Tử Huyền mang theo Nhiều Hồn trở lại phủ Tướng quân, lượm mủ ánh mắt mọi người trong phủ. Tin tức này rất nhanh bị lộ ra ngoài, càng ngày càng có nhiều nha hoàn và gã sai vặt tụ tập chung quanh sân nhỏ của nàng nói nhỏ, nháy mắt một chủ đề về chó được hình thành, từ đó đến giờ bọn họ chưa bao giờ thấy qua đại cầu đáng yêu như vậy đâu!

Dạ Tử Huyền ngồi trên bàn đu dây ở tiểu viện, miệng nhả nhả ăn Phù Dung cao, nhìn đám nha hoàn tới tở đầu đầu lộ đuôi, ánh mắt cười thành một cái khâu. Hoàng thượng quả nhiên danh tác, nhiều Công chúa như vậy mà cũng không thương cho họ lại chỉ cho duy nhất Cửu Công chúa và nàng, xem ra Hoàng thượng thật sự sủng Dạ Tử Huyền nha!

"Được rồi, các người muốn xem thì vào xem đi, đừng lén lút nữa!"

Thật sự nhìn không được nữa, Dạ Tử Huyền bỏ một khối Phù Dung cao vào miệng nói. Tiếng gió trong phủ quả nhiên truyền rất nhanh, thông tin thông thường đều dựa vào rống niên đại, hôm nay tin tức nàng mang về phủ một đại cầu chắc chắn ngoại nhân phủ Tướng quân đều biết hết rồi.

Vừa nghe Thất tiểu thư lên tiếng, trên cây, trong bụi cỏ, trên tường tất cả mọi người ào ào chui ra, vây quanh Nhiều Hồn.

"Ồi trời! Con chó này thật đáng yêu!"

"Không phải à, người xem bộ lông của nó rậm như vậy, mùa đông ôn nhất định rất ấm áp!"

"Các người xem, các người xem, nó nhìn chúng ta kìa!"

"Thật sự, thật sự đó!"

.....

Dạ Tử Huyền thấy người chung quanh quỳ rạp trên đất xem Nhiều Hồn đến mức kích động, có cảm giác tự chuyển đá đập lên chân mình —— thật sự là ảm tử muốn chết!

"Các người tụ ở trong này làm gì? Bữa tối đã chuẩn bị tốt chưa hả?" Một thanh âm uy nghiêm truyền đến, mọi người chấn kinh tản đi như chim bay loạn.

"Cha!" Dạ Tử Huyền thấy gương mặt tức giận của Dạ Tu La, thề lưỡi gọi một tiếng.

Dạ Tu La liếc mắt nhìn nữ nhi bảo bối của mình, mắt to quay tròn, thật sự rất đáng yêu, con tức vừa dâng lên bỗng chốc lại dập tắt. Mâu thuẫn giữa Thất Nhi và Cửu Công chúa, cũng không phải một hai ngày, muốn ông quyết tâm khắc khe giáo huấn Thất Nhi, đúng là ông luyến tiếc.

"Đây là đại cầu mà Hoàng thượng thưởng cho con à!" Dạ Tu La tới gần Nhiều Hồn, tỉ mỉ đánh giá một vòng. "Rất không sai!"

"Ừm, cha, nó gọi là Nhiều Hồn!" Dạ Tử Huyền nhảy xuống khỏi bàn đu dây, chạy đến bên người Nhiều Hồn, giúp nó vượt vuốt lông, cao hứng nói.

Nhiều Hồn phát ra thanh âm ô ô, tựa hồ nói với nàng, vuốt lông nó như vậy thật sự thoải mái lắm.

Dạ Tu La gật đầu, không quan tâm Nhiều Hồn, đi đến một băng đá ngồi xuống. Thất Nhi lập tức bung trà lên, thổi lui sang một bên.

Dạ Tử Huyền cảm giác hôm nay Dạ Tu La có tâm sự, cũng không chơi đùa với Nhiều Hồn nữa, trở lại cạnh Dạ Tu La ngồi xuống.

"Cha, hôm nay cha có tâm sự sao?"

Dạ Tu La thấy nữ nhi hôm nay ngoan như vậy, cũng cảm thấy không có gì hay gạt, nhấp một ngụm trà nói: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là sắp tới sinh thần của Thái hậu, năm trước phụ thân tặng một tòa ngọc Quan Âm, năm nay cũng không biết nên đưa cái gì cho tốt!"

Hóa ra là như vậy, Dạ Tử Huyền đã hiểu rõ mặt mang theo nụ cười dễ thương hoạt bát, một bên giúp Dạ Tu La xoa bóp một bên thở thề nói: "Phụ thân yên tâm, lễ vật tặng cho Thái hậu Huyền Nhi đã chuẩn bị ở trong này."

Dạ Tử Huyền chỉ chỉ tâm mình, lại nói tiếp: "Ngày mai con sẽ bắt đầu chuẩn bị!"

Dạ Tu La trưng ra bộ mặt khó tin nhìn nữ nhi bảo bối của mình, nói hồ nháo, nàng đứng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất, nhưng mà đây là thọ yến của Thái hậu nương nương, không thể hồ nháo, nếu chạm vào mặt rồng vậy thì cần phải đến đại mỗc.

"Thất Nhi, con đừng hồ nháo, một nha đầu phiến tử có thể làm cái gì!" Tuy rằng giọng điệu mang theo chút trách cứ, nhưng mà trong lòng Dạ Tu La lại ngọt như ăn mật, nữ nhi đã biết phân ưu suy nghĩ giúp ông rồi.

"Phụ thân, sao người không chịu tin con?"

Khó trách Dạ Tu La không tin, đổi lại thành nàng, nàng cũng không tin.

"Phụ thân chính là. . ."

Dạ Tu La còn chưa nói hết, Dạ Từ Huyền đã đánh gãy lời của ông: "Phụ thân yên tâm, chờ đến ngày sinh thần của Thái hậu nương nương, phủ Tướng quân của chúng ta sẽ cấp một thọ lễ tuyệt đối oanh động toàn bộ thọ yến."

Không đợi Dạ Tu La trả lời, Dạ Từ Huyền vội vội vàng vàng kéo Thúy Nhi ra sân, lưu lại Dạ Tu La kinh ngạc ngồi trên ghế, hồi tưởng bộ dáng tự tin vừa rồi của nữ nhi, trong nội tâm ông vậy mà đi tin nàng. Đã như vậy, không bằng để cho nàng đi làm đi!

Trong thời gian nửa tháng này, buổi sáng mỗi ngày Dạ Từ Huyền rời giường ăn đồ ăn sáng, liền dẫn Thúy Nhi xuất môn. Buổi chiều trở về, trong tay hai chủ tớ đều dính đầy thứ gì đó, sau đó đứng trong tiểu viện đào cỏ này nọ.

Cự tuyệt xuất môn! Cự tuyệt gặp người! Cự tuyệt thăm hỏi!

Kỳ quái là, Dạ Từ Huyền còn ra ngoài tìm một gánh hát trở về. Điều này làm cho nhất quán dung túng của Tướng quân phu nhân đều tới cửa hỏi thăm, coi thử gần đây tiểu nữ nhi của mình lại phát điên cái gì?

Tướng quân phu nhân sau bốn lần bị cự tuyệt gặp mặt, hôm nay bà lại tới nữa.

"Huyền Nhi, con mau mở cửa ra cho nương, nửa tháng rồi nương không gặp được con!" Tướng quân phu nhân dẫn nhất đẳng nha hoàn Mộc Lan đến gõ cửa.

Dạ Từ Huyền nghe tiếng đập cửa, lại xem kiệt tác trước mắt, lộ ra nụ cười đắc ý. Ngày mai chính là sinh thần của Thái hậu, mấy thứ này nhất định sẽ làm Cửu Công chúa đỏ mắt.

"Thúy Nhi, người coi chừng nha, ta đi ra ngoài trước tránh để nương lo lắng!" Dạ Từ Huyền vỗ vỗ tay, căn dặn một tiếng, mở cửa phòng.

Thúy Nhi lẳng lẳng dạ một tiếng, nhìn vật mới mẻ trước mắt, mấy thứ này tiểu thư học được từ đâu vậy?

"Huyền Nhi, mấy ngày nay con ép buộc nhốt mình trong phòng làm gì vậy?" Tướng quân phu nhân ngại Dạ Từ Huyền đứng chắn ở cửa không cho bà vào trong, chỉ có thể nường dài cổ nhìn vào phòng, trừ bỏ việc nhìn thấy đại cẩu kỳ dị lười nhác quý rạp trên mặt đất bên ngoài, hết thấy không có gì dị thường.

"Không có gì ạ, nương, chúng ta ra ngoài đi dạo đi!" Tướng quân phu nhân còn chưa có trả lời, bà đã bị bức lui một bước, Dạ Từ Huyền bảo vệ cửa phòng chặt chẽ, sau đó lôi kéo bà ra ngoài.

Tướng quân phu nhân vẫn cứ cảm thấy kỳ quái, cùng Mộc Lan liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn nhìn phòng ở, bà khẳng định viện này có cổ quái nhưng mà lại không biết ở nơi nào.

"Nương, gần đây trời lạnh đó! Ngày mai vào hoàng cung tham gia thọ yến Thái hậu, người nên mặc nhiều một chút nha!"

Nghe nữ nhi quan tâm, Tướng quân phu nhân ấm lòng cười, cũng không nhớ tới chuyện lúc nãy, ôn nhu vỗ vỗ mu bàn tay nữ nhi: "Nương biết rồi!"

"Đúng rồi nương, ngày mai mọi người đi trước đi, con muốn tới nay lại đến."

Tàng đá vừa được buông xuống, bây giờ Tướng quân phu nhân lại nhắc nó lên. Đến cùng thì Huyền Nhi có bí mật gì mà vội vã đến vậy?

"Huyền Nhi, con có thể nói cho nương biết chút xíu, mấy ngày nay con vội cái gì không?" Tướng quân phu nhân thân thiết nhìn nàng.

Dạ Từ Huyền dừng bước, hôm nay mầu thân mặc một thân màu tím, nàng phát giác mầu thân thật là xinh đẹp tươi trẻ, khuôn mặt bảo dưỡng rất tốt, đã qua tuổi bốn mươi nhưng lại giống như người ba mươi tuổi, sinh bảy nữ nhi, đáng người không chút biến dạng, khi tuổi trẻ tuyệt đối là mỹ nhân trong mỹ nhân.

"Nương, người thật xinh đẹp!" Dạ Từ Huyền không đầu không đuôi nói một câu, làm Tướng quân phu nhân dờ khóc dờ cười.

"Con đó!" Tướng quân phu nhân kháu nhẹ lên đầu của nàng, sùng ái nói.

Cũng thế, Huyền Nhi đã là ác mộng trong lòng hán hướng nhân, bản thân còn bắt kẻ nàng làm nhiều như vậy làm chi? Lại nói, gần đây nàng không phải không ở bên ngoài gây chuyện thị phi sao?

"Huyền Nhi, nương thay con làm một bộ quần áo ngày mai vào cung, con đi cùng nương thử một chút đi, xem coi có chỗ nào cần phải sửa lại không."

"Ừm, tốt!"

Hai mẹ con nói nói cười cười đến hậu viện của Tướng quân phu nhân, Thất tiểu thư đúng là có thay đổi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Giai Điệu Thần Bí

Sáng sớm hôm nay, trên bầu trời lại bao phủ bởi một tầng sương mù, ánh mặt trời vàng óng ôn nhu gắn vào trên đám sương làm cho người ta cảm nhận được một loại cảm giác nhu hòa.

"Huyền Nhi, con không cùng cha mẹ tiến cung, con muốn làm gì đó?"

Hôm nay trên mặt Dạ Tu La có chút không vui, nha đầu kia hồ nháo quá mức, hôm nay là sinh thần sáu mươi của Thái hậu nương nương. Ngoài quan viên tam phẩm, phu nhân và đích nữ đều phải tham gia, còn vì chọn phi cho Nhân vương Thế tử, nàng cũng không biết đi tranh thủ?

Dạ Tử Huyền sao có thể đi lo lắng chuyện nào không có yên lòng, vì thọ lễ chúc thọ của Thái hậu còn kém một bước mấu chốt cuối cùng, nàng phải đi xem nên làm sao bây giờ?

Sau khi trái lo phải nghĩ... Có rồi!

"Phụ thân, mọi người đi trước, sau đó chờ con ở cửa cung nhé."

Dạ Tử Huyền nói xong, thừa dịp Dạ Tu La không chú ý, vận khinh công, đi khỏi đại sảnh, bay lên mái hiên. Chuyện này làm Dạ Tu La tức giận không nhẹ: "Người đâu, đuổi theo bắt Thất tiểu thư xuống cho ta."

Thật sự là tức chết ông rồi, nữ nhi này trước kia hay nghịch ngợm gây sự, nhưng còn không đến mức đối nghịch cùng ông như vậy, hôm nay thật sự là tức chết ông mà. Quả thực, trước kia Dạ Tử Huyền sẽ không đối nghịch ngoài sáng với ông, thông thường đều là âm độ trần thương, chỉ là lão nhân gia ông không biết mà thôi.

"Thụy Nhi, người gom toàn bộ những gì ta chuẩn bị cho Thái hậu hoàn hảo không tổn hao gì đưa đến cửa cung chờ ta, nếu có một chút sai lầm, về sau người không cần đi theo ta nữa."

Phân đông thị vệ "Vây diệt" Dạ Tử Huyền ở dưới, ở trên đỉnh chạy trốn, tuy rằng nói võ công không tốt, nhưng khinh công trên giang hồ cũng không có mấy người có thể vượt qua nàng.

Nhìn Dạ Tử Huyền biến mất không thấy, Dạ Tu La hung hăng quát Thụy Nhi, lại không thể không nề hà tới cửa cung đứng chờ.

"Người đâu, đi mời phu nhân, xuất phát!"

Dạ Tu La sải bước đi nhanh tới đại sảnh ngồi xuống ghế chủ vị, Thụy Nhi vốn bị Dạ Tu La nhìn đến mức trong lòng sợ hãi, cả người run lên, tiểu thư, người không mang theo em chính là đây em xuống hồ đó! Nhưng mà, nếu làm không tốt chuyện tiểu thư cản đạo, nàng ta sẽ bị tiểu thư vứt bỏ, tiểu thư, Thụy Nhi chỉ là một nha hoàn!

Bị bức bách bất đắc dĩ, dưới tình huống Dạ Tu La mở một con mắt nhắm một con mắt, Thụy Nhi trở lại Huyền Vũ cư của các nàng, tìm bốn gã sai vặt, khiêng thọ lễ Dạ Tử Huyền đã sớm dùng tơ lụa đỏ thắm che khuất đi ra ngoài, sau đó gọi một nha hoàn đi mời người của gánh hát kia ra cửa phủ Tướng quân chuẩn bị xuất phát.

Không chỉ có phu thê Dạ Tu La, ngay cả các hạ nhân khi thấy tình cảnh lớn như vậy, trong lòng thập phần tò mò thứ mà Dạ Tử Huyền chuẩn bị là cái gì.

.....

"Chương quây, thứ mà ta muốn đã chuẩn bị tốt chưa?"

Dạ Tử Huyền một thân là quần màu tím nhạt, bộ dáng hoạt bát đáng yêu, mười phần dọa chương quây nhảy dựng. Thời điểm Thất tiểu thư phủ Tướng quân không bao nổi đứng là tiểu nữ nhân nha!

"A, Thất tiểu thư à, thứ lần trước người muốn đánh gì đó tiểu nhân đã chuẩn bị tốt, chuẩn bị tốt! Chuẩn bị tốt lắm!"

Chương quây khúm núm nói, ai biết, giây tiếp theo Dạ Thất tiểu thư này lại nổi điên tấp tiểu điểm của hấn hay không chứ! Đây chính là tiểu bản sinh ý của hấn đó!

"Thất tiểu thư, thứ mà người muốn kia!"

Tiểu nhị đưa một gói đồ bọc bằng bố y màu xám cho Dạ Từ Huyền, nàng cầm gói đồ tới nhìn nhìn, không sai, mặc dù không tinh xảo như ở hiện đại, nhưng thế này đã rất tốt rồi.

"Cấp!"

Thu gói đồ, trả một thỏi bạc tiêu sái xoay người rời đi.

Chường quây thấy Dạ Từ Huyền sớm đã đi xa, sững sờ không thể tin được hỏi một câu: "Đến, Tiểu Tam Từ, dùng sức nhéo ta một cái, đó vẫn là Dạ Thất tiểu thư mang khuê danh là người đàn bà đánh đá sao?"

"A ——" Tiểu Tam Từ sững sốt: "Lão bản, tiểu nhân không dám!"

Muốn hấn ta nhéo lão bản, trừ phi hấn ta không muốn bát com này nữa, nương hấn ta còn đang chờ hấn ta lấy tiền về mua thuốc á!

...

"Phụ thân!" Dạ Từ Huyền thấy người phủ Tướng quân đứng ở cửa cung chờ mình, ngọt ngào gọi, lộ ra tươi cười thật to.

Dạ Tu La lắc đầu, thờ dài một hơi, sinh nữ nhi như thế không biết là hạnh phúc hay là bất hạnh của ông đây!

"Đi thôi!"

Dạ Tu La kéo dây cương, đi ở phía trước, mọi người cũng theo tới. Trải qua nghiêm cẩn kiểm tra, người phủ Tướng quân chính thức vào cửa cung.

Dạ Từ Huyền đã vào cung một lần, sớm mất đi cảm giác mới mẻ, hôm nay nàng mang theo nhiệm vụ mà đến. Mà người khác, nhất là người gánh hát, xem cung điện kim bích huy hoàng, trông mắt đều muốn rơi xuống.

Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng nhấc tờ lụa tường đồ lên, đảo cổ xem bên trong một hồi lại xem từ trên xuống dưới, sau đó lại thì thầm vài câu bên tai Thúy Nhi. Thúy Nhi có chút tò mò, có chút kinh ngạc, sau đó gật gật đầu.

"Dạ Tướng quân, Dạ phu nhân đến! Quận chúa Lan Hi đến!"

Thanh âm thái giám vang lên, các đồng liêu có quan hệ tốt với Dạ Tu La đều đứng dậy chào hỏi. Sau đó khi nhìn thấy thứ phía sau Dạ Tu La, đều tràn ngập vẻ tò mò và kinh ngạc.

"Đây là cái gì?"

"Khí phái thật lớn!"

...

Các quan viên, phu nhân và tiểu thư chung quanh nghe được tiếng thảo luận đều đình chỉ nói chuyện với nhau, ngẩng đầu nhìn về phía bên này.

Chỉ thấy phía sau Dạ Từ Huyền là, bốn gã sai vặt khiêng một cái gì đó dùng hồng trù che khuất bốn phía, giống như tường đồ tứ phía, không biết phủ Tướng quân này đang bán cái nút gì, khiến cho cao như vậy điều xuất chúng. Xem bộ dạng dè dặt cẩn trọng của đám sai vặt, hẳn là thứ gì đó thật đáng giá thật trân quý, bằng không thì dạng bảo bối gì lại đáng giá bốn người khiêng chứ?

Vậy mà còn mang theo gánh hát, ha ha, phô trương của phủ Tướng quân quả thật không nhỏ!

Mọi người khe khẽ nói nhỏ, vừa rồi có mấy đồng liêu dùng ánh mắt dò hỏi, nhưng Dạ Tu La chỉ vô lực lắc đầu. Nhìn đám đồng liêu kia dùng ánh mắt "Không nói quên đi", "Thật sự là keo kiệt", khóe miệng Dạ Tu La thoáng run rẩy, không phải không nói mà thật sự là ông không biết.

Hạ Thừa tướng đã sớm vào chỗ, dùng ánh mắt giết người nhìn chăm chú phụ nữ (cha và con gái) Dạ Tu La. Nếu ánh mắt là con dao sắc bén, vậy thì nhất định cha con bọn họ đã bị ông ta thiên đao vạn quả rồi!

Mọi người vừa dò hỏi vừa ngồi xuống chỗ của mình xong, thanh âm hoạn quan kia lại tiếp tục vang lên: "Thái hậu nương nương giá lâm, Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu đến, Dật Vương gia đến!"

Thái hậu nương nương thật cao hứng, mặt mày hồng hào, cười phá lệ hiển lãnh. Trên đầu đội một bộ kim điêu Phượng hoàng chạm rồng, đó là vật đỉnh ước năm đó Tiên hoàng tặng cho bà. Hình thể hơi mập, một thân cung trang màu vàng sáng, nổi bật lên dung mạo ung dung đẹp đẽ quý giá của bà.

Hoàng thượng uy nghiêm ngồi ở ghế chủ tọa, long bào màu vàng sáng làm cho tinh thần ông ta có vẻ sáng láng. Bên trái là một nữ nhân cao quý, chính là Hoàng hậu nương nương, trên mặt mang theo nụ cười nhân nhật.

Dật Vương ngồi bên cạnh Thái hậu, một thân tử bào nổi bật đáng người quý khí bức người của hấn, dư quang nơi khóe mắt hấn đảo đến bóng dáng màu tím nhạt kia, ngừng lại giây lát rồi lại nhanh chóng dời đi.

"Cung chúc Thái hậu nương nương vạn thọ vô cương!"

Đội vài vị nhân vật quan trọng ngồi lên chỗ của mình, tất cả văn võ bá quan và các mệnh phụ trên thọ yến đều quỳ thân chúc mừng.

"Hãy bình thân!" Giọng nói Thái hậu nương nương mang theo một tia vui sướng mở miệng, hôm nay thật sự bà rất cao hứng.

"Tạ Thái hậu!"

"Dạ Từ Huyền, lễ vật ngươì chuẩn bị đâu!"

Mọi người vừa ngồi vào chỗ của mình, thanh âm của Cửu Công chúa liên vang vọng toàn bộ thọ yến. Thái hậu nương nương hơi không vui nhũn mày, Cửu nha đầu này bị Hoàng thượng sủng ái đến vô pháp vô thiên. Dạ Từ Huyền nâng mí mắt lên, liếc nhìn Cửu Công chúa kiêu ngạo ngu xuẩn này một cái, màu đỏ rêu rao như vậy mà ngươì không phát hiện ra sao, ánh mắt ngươì bị mù à?

"Không phải ngươì nói sẽ chuẩn bị thọ lễ cho Hoàng tổ mẫu sao?" Cửu Công chúa khí thế bức nhân hời, nàng ta không để ý phản ứng của mọi người, hôm nay nàng ta muốn làm cho Dạ Từ Huyền chộc giận Hoàng tổ mẫu.

"Thần nữ chúc Thái hậu nương nương hàng năm đều có hôm nay, tuổi tuổi đều như sáng nay!" Dạ Từ Huyền trực tiếp xem nhẹ Cửu Công chúa: "Thần nữ vì Thái hậu nương nương chuẩn bị thọ lễ, thỉnh Thái hậu nương nương không cần ghét bỏ!"

Cửu Công chúa cứ như vậy bị bỏ quên ở một bên, kém chút nữa bị tức giận ngắt xiu. Còn Thái hậu vừa nghe, nha đầu kia có lòng như vậy, chút không vui vừa rồi đều tan thành mây khói.

"Thất Nhi vì ai gia chuẩn bị cái gì?" Thái hậu từ ái nhìn Dạ Từ Huyền hỏi.

Dạ Từ Huyền lộ ra nụ cười tự tin, đảm bảo khi các ngươì nghe xong trông mắt đều không phải là của mình.

"Luu bầu gánh, thẩu nhạc!"

Giai điệu vang lên, vẻ mặt mọi người đều kinh ngạc, đây là nhạc khúc gì nhỉ?

Chỉ thấy Thái hậu nương nương đang ngồi trên chỗ cao cao tại thượng kia nắm chặt hai tay, là lỗi tại bà nghe lầm sao? Là bà nghe lầm sao?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đúng Là Đồng Hương?

Editor: Bộ Yến Từ

Giai điệu động lòng người, tiết tấu khoan khoái, tràn ngập vui sướng. Dạ Từ Huyền mang nụ cười chúc phúc nhìn Thái hậu trên ghế cao, thu hết biểu hiện kích động, hưng phấn và không dám tin trên mặt Thái hậu vào trong mắt.....

Các vị đang ngồi ở đây trên mặt đều mang theo biểu cảm kích động hoặc khiếp sợ, hoặc kinh ngạc, hoặc phẫn hận, hoặc ghen tị... Dù dạng màu sắc trong phòng có thể đem ra so với chảo nhuộm lớn, các loại sắc thái cần có đều có.

Xem bộ dáng kích động của Thái hậu, Quận chúa Lan Hi này có khả năng rất lớn sẽ trở thành Nhân Vương Thế tử phi! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Trong lòng mọi người bắt đầu thấy lo lắng, đặc biệt là người không muốn Diệp Từ Huyền gả cho Hiên Viên Kỳ Tu càng gấp đến độ vô cùng lo lắng.

Chỉ có Dật Vương gia, sau khi có chút sững sốt, trầm tĩnh lại cười vân đạm phong khinh, ý cười lười nhác, tựa hồ hần đã nghe qua thủ khúc này, hoặc là hần một chút cũng không kinh ngạc. Ngọc lưu ly kim phiến trong tay, ngẫu nhiên nhẹ nhàng lay động qua lại, khóe miệng tươi cười treo trên gương mặt phong thần tuấn lãng, mê đảo nhân tâm một mảnh. Chỉ đáng tiếc một túi da tốt. . .

Dạ Từ Huyền xem nhẹ đám người mang lòng muông dạ thú, ánh mắt chân thành nhìn Thái hậu, bắt đầu hát vang ca khúc chuẩn bị cho Thái hậu nương nương nửa tháng nay:

"Chúc ngươì phúc thọ cùng trời đất

Ăn mừng ngươì sinh nhật vui vẻ

Hàng năm đều có hôm nay

Tuổi tuổi đều có sáng nay

Chúc mừng người

Chúc mừng người."

Đoạn thứ nhất đã hát xong, Thái hậu nương nương roi lệ đầy mặt, hát thật tốt quá, đây là thọ lễ tốt nhất mà bà nhận được trong nhiều năm qua.

Hoàng thượng uy nghiêm ngồi ở một bên cũng bị dọa đến sững sờ, tuy rằng bài hát này có ý rất mới, tâm ý trong ca từ hát ra ông ta và văn võ quan đều nghe, nhưng là Thái hậu lại mừng đến phát khóc, quái tai quái tai.

Mặt mày mẹ con Hoàng hậu chỉ có phần hận nhìn chăm chăm Dạ Từ Huyền, nữ nhân đáng chết này, vốn muốn để nàng làm trò cười cho thiên hạ, nhận lấy trừng phạt. Hiện tại nhìn phản ứng người toàn trường đang ngồi ở đây, đang dùng ánh mắt bắt đầu từ hăm dọa và sùng bái đã sớm làm cho bà ta giận tái đi. Thật sự là trộm gà không thành lại mất nắm gạo, còn cấp cơ hội cho người biểu hiện.

"Cung chúc người phúc thọ cùng trời đất

Ăn mừng người sinh nhật vui vẻ

Hàng năm đều có hôm nay

Tuổi tuổi có sáng nay

Chúc mừng người

Chúc mừng người."

Dưới các loại ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú, Dạ Từ Huyền và người của gánh hát đã hát xong đoạn thứ hai.

Tiếp theo một đoạn từ kia Dạ Từ Huyền nói càng thâm thúy tâm Thái hậu nương nương, cung chúc người:

"Lão như tùng bách, thiếu như chi lan

Phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn

Cung chúc người phúc thọ cùng trời đất

Ăn mừng người sinh nhật vui vẻ

Hàng năm đều có hôm nay

Tuổi tuổi có sáng nay

Chúc mừng người

Chúc mừng người."

Một khúc tất, tứ tòng đều kinh.

Yên tĩnh, thần kỳ yên tĩnh, không biết ai là người thứ nhất vỗ tay, sau đó tiếng vỗ tay như sấm rền, đình tai nhức óc.

"Bảo tháp trấn hà yêu!" Thái hậu nương nương mặc danh kỳ diệu nói, làm cho tiếng vỗ tay nhiệt liệt lập tức trở nên lạnh ngắt như tờ.

"Thiên lôi câu địa hòa!"

Vậy mà Dạ Từ Huyền đáp lại không chút do dự! Chẳng lẽ...

Tất cả mọi người kỳ quái nhìn đôi này: chuyện này đối với hai người mà nói, cái gì loạn thất bát tao, hôm nay tuy rằng Thái hậu nương nương cao hứng, nhưng mà cũng không đến mức cùng nha đầu này điên đi?

Tĩnh... Hiện trường thần kỳ tĩnh... Chỉ có mình Thái hậu nương nương và Dạ Từ Huyền một bộ biểu cảm hận gặp nhau quá trễ, làm mọi người nghĩ mãi không xong, nhất là Hoàng đế đang ngồi cạnh Thái hậu, dùng loại ánh mắt nhìn quái vật nhìn quét mẹ ruột của ông ta.

"Khụ khụ. . . . Thát nha đầu, khúc nhạc này của người là gì? Trầm cùng chư vị đại thần chưa từng nghe qua đâu!"

Hoàng đế bệ hạ ho khan hai tiếng, giảm bớt không khí xấu hổ quỷ dị trong hiện trường.

"Hồi hoàng thượng, bài hát này tên là (Chúc thọ ca)." Dạ Từ Huyền lấy lại tinh thần một năm một mười đáp, không thể không muốn, nhất định phải lên

hỏi Thái hậu nương nương một chút, không xác định một chút, nàng không cam lòng.

"Chúc thọ ca? Khá lắm Chúc thọ ca!" Hoàng đế bệ hạ cao giọng cười to: "Người đâu, thưởng!"

"Thất nha đầu, thật sự là rất có tâm, đến, đến đây với Hoàng tổ mẫu."

Thái hậu nương nương hoàn hồn, kích động đến mức nói năng lộn xộn, vốn tùy khẩu nói ra ba chữ lại như rồng chỗi ngồi làm cho chúng nữ tử chưa lấy chồng dùng ánh mắt phần hận và ghen tị nhìn Dạ Từ Huyền, trong mắt hừng hực lửa giận giống như muốn thiêu chết nàng.

Chẳng lẽ Thái hậu nương nương nhận định Quận chúa Lan Hi là Nhân Vương Thế tử phi tương lai sao? Thật sự là đáng giận!

Còn Hiền Viên Kỳ Tu cũng là vui như nở hoa trong lòng, một lát nữa nhất định hẳn ta sẽ thuận theo ý của Hoàng tổ mẫu, chọn Huyền Nhi làm Thế tử phi của hẳn ta.

"Đợi chút, Thái hậu nương nương, Huyền Nhi còn có lễ vật chưa có tặng cho người đâu!"

Dạ Từ Huyền nghịch ngợm nháy nháy mắt, hoạt bát đáng yêu nói không nên lời.

Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, đám gia đình khiêng vật thể không rõ bị tường đồ che khuất lên. Sau đó nhẹ nhàng buông, lui xuống.

Mọi người sớm tò mò đó là thứ gì, đáp án lập tức sắp công bố, giống như hươu cao cổ càng là thân dài quá cổ.

Hoàng hậu và Cửu Công chúa càng là ghen ghét, khi nào thì lại có nhiều ý tưởng vui mừng như vậy, Dạ Từ Huyền lấy từ nơi nào đến nhiều ý đồ xấu tới vậy?

"Thần nữ cả gan, thỉnh Thái hậu nương nương đi giá, tự tay kéo hồng trù này xuống!"

Dạ Từ Huyền quỳ hai gối xuống đất, khẩn cầu nói.

"Được! Bản cung muốn nhìn đó là cái gì!" Thái hậu nương nương không chỉ không giận, ngược lại lời nói vô cùng sùng nịnh, thật sự rất vui vẻ.

"Hoàng tổ mẫu, không cần, nói không chừng Diệp Từ Huyền là thích khách!" Cửu Công chúa ở một bên giữ chặt Hoàng thái hậu nói.

Khóe miệng Dạ Từ Huyền có chút run rẩy, trong đầu óc Hiền Viên Tịnh người chẳng lẽ chỉ toàn là bã đậu hay là tương hồ sao? Muốn hại ta cũng phải tìm một lý do tốt chút đi, quả nhiên là ngực to não nhỏ, vô cùng ngu ngốc.

Quả nhiên, Thái hậu không vui nhìn nàng ta một cái, tốt xấu gì cũng là cháu gái của mình, không nên tức giận, chỉ là thoáng cảnh cáo qua, lại nhìn Cửu Công chúa trong lòng sợ hãi, Hoàng tổ mẫu thật đáng sợ!

Thái hậu dưới sự nâng đỡ của Thanh Cô, chậm rãi bước xuống bậc thềm, đi về phía tường đồ.

"Mời, Thái hậu nương nương!" Dạ Từ Huyền giao dây thừng trong tay cho Thái hậu: "Thái hậu nương nương chuẩn bị tốt sao?"

Thái hậu khẽ gật đầu, liền nghe thấy âm nhạc lại một lần nữa vang lên. Khi hồng trù rơi xuống, ánh mắt các vị đang ngồi ở đây lần nữa mê mang. Đốt ngọn nến đó lên làm gì vậy nhỉ?

"Chúc người sinh nhật vui vẻ

Chúc người sinh nhật vui vẻ

Chúc người sinh nhật vui vẻ

Chúc người sinh nhật vui vẻ."

Thanh âm dễ nghe của Dạ Từ Huyền vang vọng toàn bộ thọ yến, Thái hậu bị cảm động lệ nóng doanh tròng, nếu nói thủ khúc (Chúc thọ ca) kia chính là trùng hợp, như vậy bánh sinh nhật (Sinh nhật vui vẻ) này gồm bảy tầng bánh ngọt lớn tuyệt đối là chứng cứ có lợi nhất: Các nàng tuyệt đối đến từ cùng một chỗ!

Khi Dạ Từ Huyền đang thỉnh cầu Thái hậu, Thúy Nhi đã ở trong tường đồ châm nến, mặc dù bản thân chưa từng gặp qua vật thần bí mà tiểu thư nói là "Bánh ngọt sinh nhật" gì đó, nhưng vẫn nhìn không được rung động một phen.

Đây là một cái bánh ngọt hoa quả bảy tầng, bánh ngọt giống như Kim Tự tháp, trên mỗi một tầng bánh ngọt đều trang trí hoa quả tươi bắt mắt. Trên bánh ngọt đỉnh đủ sáu mươi ngọn nến đủ màu đủ dạng, chỉ chỉ ánh nến long lanh, nhảy lên âm phù, cùng ánh mặt trời chiếu rọi lẫn nhau, phá lệ xinh đẹp.

Vốn nghĩ sẽ chờ buổi tối mới dâng lên, nhưng cái kẻ đáng ghét Hiền Viên Tịnh kia ngăn chân mình giống như đụng vào thứ đó sẽ chết vậy. Thật sự làm người ta chán ghét không cách nào hình dung!

Tuy rằng không đạt tới hiệu quả như Dạ Từ Huyền tưởng tượng, nhưng các vị đang ngồi ở đây đã khiếp sợ nói không ra lời. Các đại thần đều dùng ánh

mất thất vọng nhìn nữ nhi nhà mình, nhìn xem nhân gia Quận chúa Lan Hi người ta đi, tuy rằng được xưng là "Người đàn bà đánh đá trong khuê trung", nhưng mà, tốt xấu gì nhân gia cũng có sức sáng tạo vô tận tưởng tượng, đồ Thái hậu cao hứng!

"Thái hậu nương nương, cầu nguyện đi!"

Dạ Từ Huyền hai mắt ngập nước nhìn Thái hậu, đây chính là thứ nàng bỏ thời gian nửa tháng mới làm ra được, cổ đại không có lò nướng, thật sự là mệt chết nàng!

Thái hậu rất nhanh thu thập xong tâm tình kích động của bản thân, hai tay tạo thành chữ thập, nhắm hai mắt lại, sau đó cầu nguyện với bánh ngọt lớn. Khó trách mọi người đều nói Thất Nhi thay đổi, không phải thay đổi cái gì, đó là linh hồn dịch chủ, có thể không thay đổi sao? Thay đổi cũng tốt, ít nhất bản thân bà có đồng hương đến đây!

Dạ Từ Huyền xem động tác Thái hậu thuần thục mà tiêu chuẩn, trong lòng lộ bộ roi, nhìn bộ dạng Thái hậu thành thạo, khẳng định là trải qua vô số lần sinh nhật PARTY, thật sự là quá tốt, thật tốt quá.

Thái hậu cầu nguyện xong, thổi tắt ngọn nến tượng trưng trên bánh ngọt lớn, sau đó nhìn Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng nhảy, sau đó thay bà thổi tắt các ngọn nến khác. Thái hậu vừa lòng gật gật đầu, tựa đầu để sát vào lỗ tai Dạ Từ Huyền: Tràng áo vận hội năm linh tám kia thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 19: Không Khí Quý Dị

Dạ Từ Huyền nghe thấy thanh âm như muỗi của Thái hậu nương nương, như bị lời đánh ngoài khét trong sống. Nụ cười tươi rói buổi sáng cứng ngắc trên mặt không có tán đi. Ta lại nhai, không hồ là Thái hậu nương nương, giác ngộ chính trị cao như vậy, xuyên việt còn nhớ thương chuyện Áo vận hội linh tám năm mà tổ quốc tổ chức, có bao nhiêu ái quốc đây?

Ở đây có vài người nội lực thâm hậu vẫn có thể nghe được lời Thái hậu một cách rành mạch: Linh bát Áo vận hội là thế nào? Đó lại là từ ngữ hoặc hoạt động mới à, sao bọn họ lại không biết? Kết quả là, ánh mắt nhìn về phía Thái hậu và Dạ Từ Huyền càng thêm quý dị.

"Phi thường thành công!" Dạ Từ Huyền sừng sốt nửa ngày, bốn chữ độ cao khái quát hồi báo Áo vận hội cho Thái hậu nương nương.

Thái hậu nương nương lại lần nữa kích động thốt ra: "Tốt! Tốt! Tốt!" Trong thanh âm dè dặt không được trào dâng.

Ba chữ "Tốt", làm chư vị đang ngồi giật nảy mình, một đám đều âm thầm oán thầm. Hôm nay Thái hậu nương nương cũng quá không tầm thường, cùng bình thường bọn họ thấy ung dung đẹp đẽ quý giá, Thái hậu đậm mặc lạnh lùng hoàn toàn bất đồng. Sẽ không phải Thái hậu bị đánh tráo?

"Đến, Thất Nhi lên ghế trên bồi bản cung, nói chút chuyện rầm rộ đương thời cho bản cung nghe." Thái hậu nói xong không đợi Dạ Từ Huyền phản ứng liền kéo nàng lên trên.

Mọi người trừng lớn hai mắt nhìn một màn quý dị này, sau khi qua đi, tầm mắt mọi người nhất tề xoát xoát nhìn về phía phu thê Dạ Tu La, muốn từ trên người hai người nhìn ra chút sơ hở, nhưng nhìn đến cùng vẫn giữ bộ mặt mờ mịt khiếp sợ.

Hoàng thượng trên cao tòa thấy động tác chứng đại thần đều nhịp và biểu cảm quý dị, banh mặt ném chút phá công, động tác quá mức chính tề, tựa như trước đó lập giống nhau. Bất quá, ông ta cũng rất ngạc nhiên, hôm nay biểu hiện của mẫu hậu cũng thực kỳ quái, mang theo nghi hoặc biểu cảm nhìn về phía Thái hậu.

Lúc này cung nữ đã thêm một cái ghế bên cạnh Thái hậu, sau khi Dạ Từ Huyền ngồi xuống. Thái hậu thực lực lôi kéo hai tay nàng luyện tiếu buông ra, như nhập cảnh giới vong ngã bỏ qua người xung quanh. Đều nói "Đồng hương gặp đồng hương, hai mắt nước mắt lưng tròng." Thái hậu nương nương chứng thực câu này vô cùng nhuần nhuyễn.

"Thất Nhi, mau, mau nói cho ai gia, đương thời rầm rộ như thế nào?" Thái hậu thật đã quên phía dưới còn có cả triều văn võ bá quan và người khác đến chúc thọ bà. Nhưng mà hiện tại bà nghĩ muốn nghe sự rầm rộ của Linh bát Áo vận hội, đó là huyết lệ sử của bà đó nha!

Dạ Từ Huyền xấu hổ liếc mắt nhìn Hoàng đế bên cạnh, trong mắt tràn ngập tội lỗi. Tha thứ cho nàng đoạt đi nổi bật, nàng thật sự không có cố ý đâu, ai biết Thái hậu nương nương cũng giống nàng làm chi, là một hàng không binh? Còn vô cùng nhiệt tình!

Nhìn thấy ánh mắt có tội của Dạ Từ Huyền. Hoàng thượng tuy có chút nan kham, nhưng vì mẫu hậu ăn mừng sinh thần không phải làm bà cao hứng sao?

Thôi! Thôi!

Hoàng thượng nhìn thoáng qua hai người tán gẫu hân hoan mà quên mất luôn chính sự, rất bất đắc dĩ. Mặc kệ mẫu hậu lôi kéo Thất Nhi nói này nọ, nhưng ông ta làm Hoàng thượng cũng không thể phớt lờ văn võ bá quan và gia quyến bọn họ ở phía dưới. Vì thế chỉnh chỉnh thân, uy nghiêm mở miệng:

"Thọ lễ của Quận chúa Lan Hi khiến Thái hậu yêu thích, không biết các thiên kim khác có chuẩn bị thọ lễ tạm thời biểu lộ tâm ý cùng Thái hậu hay không? Nếu quả có, có thể đến chỗ Vạn công công xếp hàng lĩnh hào, biểu đạt chúc phúc với Thái hậu nương nương."

Mọi người nghe được đoạn đầu đối thoại của Hoàng thượng, trong lòng hưng hăng khách sáo một phen, tình cảnh vừa rồi các nàng cũng không phải người mù. Còn đoạn sau lại cảm động đến rơi nước mắt, hóa ra các nàng cũng có cơ hội. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!

Thời điểm chúng thiên kim kích động nghĩ động tác nên đoạt đến hào bài phía trước, một thanh âm mềm nhẹ dễ nghe đột nhiên vang lên, làm mọi người sùng sốt, ào ào quay đầu chuyển hướng đến chỗ phát ra thanh âm kia, cũng chính là đích nữ Tể tướng phủ, đệ nhất tài nữ danh chấn Hán Thành —— Hạ Tuyết.

"Thần nữ Hạ Tuyết ti mỉ chuẩn bị một khúc Kinh Hồng vũ, chúc mừng Thái hậu nương nương hồng phúc tề thiên thịnh bệ hạ ân chuẩn!"

Mặc dù lời nói ôn nhu uyển chuyển, nhưng bên trong ả ả lộ ra một cỗ ngạo khí. Mặc dù Hoàng thượng không quá thích loại người không giữ quy củ tác pháp này, nhưng xét thấy là đích nữ Phủ Thừa tướng, không quá tình nguyện gặt đầu nói: "Chuẩn!"

Hạ Tuyết thấy đã đạt thành mục đích, khoe miệng khinh loan, mang theo ánh mắt trào phúng nhìn thoáng qua mặt mày hờn hờ của Dạ Từ Huyền. Chỉ bằng Dạ Từ Huyền người mà cũng dám cùng ta tranh vị trí Nhân Vương Thế tử phi, quả thực là không biết tự lượng sức mình! [Từ: Mợ ơi, không ai thêm dành với mợ đâu. Mà là người ta không thêm đấy. Đồ ngu ngốc!]

Tiếng ti trúc vang lên, nữ tử liền ngâm hát: Vùn vụt như nhận múa, uyển chuyển như rồng bay, vịnh điệu thu cúc, hoa mậu thanh từng. Phảng phất như vạn tới bích nguyệt, lay động tựa tuyết phiêu lãng trong gió...

Từ khúc duyên dáng, nữ tử bắt đầu nhẹ nhàng múa, vũ bước duyên dáng, kỹ thuật nhảy cảm động, thực đậm rất tốt: Tám chữ to "Vùn vụt như nhận múa, uyển chuyển như rồng bay."

Hoàng hậu mang vẻ mặt đắc ý nhìn chất nữ của mình, sau đó quay đầu nhìn về phía Thái hậu. Ai biết Thái hậu chỉ mãi lôi kéo Dạ Từ Huyền nói nói cười cười, không thèm liếc mắt nhìn Hạ Tuyết một cái. Dung nhan tuyệt mỹ của Hoàng hậu nháy mắt trở nên vụn vụn, cắn chặt ngân nha, thật sự đáng giận. Dạ Từ Huyền này thời khắc ngọt ngào nhân gia hận không thể trừ bỏ nàng.

Hoàng thượng thu toàn bộ cảm xúc của Hoàng hậu vào trong mắt, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Mẫu hậu", sau đó dùng ánh mắt ý bảo người trên vũ đài hết sức chăm chú khiêu vũ.

Thái hậu tiếp đến khăn cầu của con trai, không tình nguyện quay đầu nhìn về phía nữ tử như tiên nữ hạ phàm, động tác tao nhã, mềm mại không xương, đây là nữ tử múa điệu múa Kinh Hồng vũ tốt nhất mà bà từng thấy. Có thể đem Kinh Hồng vũ nhảy đến mức này quả thực không dễ, nhưng nếu so với đồng hương cùng bản thân, vẫn là kém xa. Chỉ cần không nói bà có bao nhiêu năm chưa thấy qua bánh ngọt, chỉ là trên chuyện Dạ Từ Huyền trả giá hết tâm sức và dùng hết sức sáng tạo liền thấy không có người nào sánh kịp.

Dạ Từ Huyền theo tầm mắt của Thái hậu cũng nhìn về phía Hạ Tuyết, thật sự là một mỹ nữ. Hạ Tuyết mặc một thân váy áo mỏng lụa sắc tuyết trắng, trên váy còn đính không ít kim phiến, đón ánh mặt trời sáng lóng lánh. Người mặc một kiện áo choàng trắng ngà, búi mái tóc phi tiên kễ, trên tóc kết một chi dây kết bộ điệu. Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn nhỏ bằng bàn tay, mi như tế liễu, ánh mắt dài nhỏ, nơi khóe mắt có một nốt lệ chí, vì vậy lại tăng thêm ba phần xinh đẹp. Quỳnh mũi nhẹ chút, môi mỏng không điểm mà chu, loại mỹ nữ này quả nhiên là thuần thiên nhiên, không biết người Hàn Quốc biết sẽ xấu hổ thế nào! [Từ: ta nghe nói nữ nhân mà có nốt lệ chí bên khóe mắt là người rất đậm đặn, không biết có đúng không nữa?]

Một khúc tất, tuy là cuối mùa thu, nhưng Hạ Tuyết đã đỏ mồ hôi đầm đìa. Điệu nhảy này nàng ta đã luyện tập khá lâu, lại không nghĩ tới hôm nay nhảy lại phải cố hết sức như thế, hoàn hảo không có sai lầm.

"Thần nữ Hạ Tuyết cung chúc Thái hậu nương nương phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn!" Thanh âm Hạ Tuyết thùy như chuông bạc mê đảo không biết bao nhiêu công tử, đều nóng lòng muốn thử tướng ở đêm nay trên yến thượng Nhân Vương Thế tử tuyền phi có đem hết khả năng, thắng được tâm giai nhân.

"Ừ, ai gia hôm nay thật sự mở mang tầm mắt! Hạ Thừa tướng quả nhiên là giáo nữ có cách!" Thái hậu khôi phục tính tình nhất quán cự nhân ngoài ngàn dặm, lời nói đậm mạc xa lạ làm tâm tình kích động của Hạ Tuyết mất thâu một nửa.

"Tạ Thái hậu tán thưởng!" Hạ Thừa tướng nghe nói như thế tuy có chút không thoải mái, nhưng vẫn đứng dậy tạ ơn.

"Đem vòng ngọc nạm vàng của ai gia ban cho nha đầu kia đi!" Thanh âm Thái hậu lại vang lên, đưa chút đồ tốt cho nha đầu đó, công lao hôm nay của nàng ta không thể không tính!

"Tạ Thái hậu ân điển!" Vòng ngọc nạm vàng, đó là vật mà Thái hậu nương nương thích, vậy mà bỏ được thưởng cho mình, xem ra Thái hậu nương nương cũng thích mình. Hạ Tuyết âm thầm kích động trong lòng, trả giá nhiều như vậy, vẫn có hồi báo.

"Nha đầu, quay đầu lại, ai gia đem bộ kim điêu Tiên hoàng tặng cho ai gia tặng lại cho con, là một bướm bướm trông rất sống động, thích hợp với con hơn loại như hoa niên kỳ này."

Vốn dĩ trong lòng Hoàng hậu nương nương phi thường sung sướng, khi nghe được lời Thái hậu, ánh mắt nhìn về phía Dạ Từ Huyền hận không thể đem nàng thiên đào vạn quả, nhân gia và bà ta giống nhau, thế nào cũng phải muốn đoạt đi ái tài người khác mới cam tâm, nhân gia! Nhân gia!

"Tạ Thái hậu!" Dạ Từ Huyền ngọt ngào mở miệng tạ ơn, không nhìn thấy hung quang chột lóe lên trong mắt Hoàng hậu.

"Ai già già đi, không còn dùng được, thân mình mệt mỏi, về cung Phụng Tê trước, các người tiếp tục!" Thái hậu đứng dậy nói với mọi người.

"Cung tiến Thái hậu nương nương!" Quân thần đứng dậy cung tiến phụng giá Thái hậu nương nương.

"Thất Nhi, cùng đi với ai già!"

"Dạ!"

Nhìn Thái hậu nương nương rời đi, đám đào kép trong cung bắt đầu lên sân khấu biểu diễn ca múa, nhưng tâm tư mọi người khác nhau, có vẻ hứng thú, chờ đợi tiệc tối mau đến.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chết Kiểu Này Không Hay Ho

Editor: Bộ Yến Tử

Dạ Tử Huyền dịu Thái hậu trở lại cung Phụng Tê, dọc đường đi Thái hậu nương nương lại tiếp tục lôi kéo nàng nói nói cười cười, nơi nào có chút dấu hiệu thân mình mệt mỏi? Nàng không khỏi giật giật khóe miệng, Thái hậu nương nương người cũng có thể giả trang giỏi đến thế đấy!

Cung Phụng Tê là cung điện lớn nhất xa hoa nhất hoàng cung, trùng kiến mười năm trước. Hoàng đế bệ hạ biết chân cảnh mẫu hậu mình có phong thấp, không nên ở địa phương rét lạnh, đặc biệt vận dụng ngân lượng trong quốc khố, cải tạo lại cung Phụng Tê trước kia, nền vền vền nâng lên ba thước. Cung Phụng Tê hiện tại, tọa Tây hướng Đông, một năm bốn mùa mặt trời thẳng phơi, bốn mùa như xuân, ấm áp hợp lòng người.

Dạ Tử Huyền đánh giá tòa cung điện khí thế rộng rãi này, chỉ thấy trong tâm điện vẫn đỉnh đàn mộc làm lương, thủy tinh ngọc bích làm đăng, trần châu làm liềm mạc, phạm kim làm trụ. Lục thước khoan trầm hương mộc rộng rãi, bên giường huyền giao tiêu bảo la trường. Trên trường thêu hoa Hải Đường, gió nổi lên tiêu động như trụ vân sơn nhuyển hải. Trên sập thiết thanh ngọc ôm hương chầm, bày đệm mềm làm bằng tấm Băng Diệm, điệp ngọc đá điệp la khảm. Bảo đỉnh trong điện khảm một viên dạ minh châu cực lớn, rạng rỡ sinh quang, giống như minh nguyệt. Phò bạch ngọc, bạch ngọc hạ khảm nhiều đóa nhụy hoa, nhìn kỹ, đúng là ngọc thạch Lam Điền khó có được, đi trên mặt đất, tám bàn chân đều có thể cảm giác được nhiệt khí mỏng manh. Quả nhiên là Xích Cự tư tạo ra, Hoàng đế bệ hạ thật là hiếu tử!

Cảm thán xong, Thái hậu nương nương đã sai người mang bộ điều kia ra: "Thất nha đầu, nào, ai già thay con đeo lên." Thái hậu từ ái tự tay mang bộ điều lên cho nàng, trên dây kết thật dài đính rất nhiều Tử ngọc, dây kết buông xuống tán gian lay động, buồm buồm vàng mỏng như cánh ve rất sống động, nhẹ nhàng múa lên, linh động đáng yêu.

"Tạ Thái hậu nương nương!" Dạ Tử Huyền nhìn bản thân hoạt bát đáng yêu trong gương đồng do cung nữ mang đến, bộ dáng cũng không thất cao quý, trong lòng âm thầm vui sướng, ai không thích bản thân là mỹ nhân chứ?

"Ừm, các người đều đi xuống đi, ai già và Thất nha đầu có chuyện nói với nhau!" Thái hậu vừa lòng gật đầu, sau đó cho cung nữ và thái giám bên người lui ra ngoài.

Cung nữ thái giám lui ra, nhẹ nhàng đóng đại môn cung điện lại, Thái hậu nương nương tựa như thay đổi thành một người khác: "Ta nói đồng hương à, làm sao bây giờ con mới đến, hoàng cung lạnh như băng này ta ở lại chính là mười bốn năm. Con không biết đâu..."

Dạ Tử Huyền thấy Thái hậu trước mắt, không khỏi co rút khóe miệng, ta nói Thái hậu nương nương, đừng nói đã tới chậm, ta không chút nào muốn nghĩ tới. Muốn ô tô không có, muốn điện không có, muốn di động trao đổi thông tin cũng không có, muốn máy tính, muốn tivi đều không có... Thật sự là muốn gì cũng không có, là người bình thường đều không nghĩ tới đâu.

Dạ Tử Huyền hết sức chuyên chú nghe bà châm chọc oán giận nơi này có cỡ nào không tốt, nếu không phải là mình có hai con trai, bà thật muốn chết để quên đi, nói không chừng còn có thể trở về. Vừa nói này, lại hết hai canh giờ.

Khóe miệng Dạ Tử Huyền co rút đến cứng ngắc, bất đắc dĩ đánh gãy Thái hậu vẫn còn tiếp tục lái nhái, run run rẩy rẩy hỏi: "Thái hậu, làm sao người tới nơi này được? Sẽ không phải cũng bị chuyện ngoài ý muốn đi?"

Ai biết, Thái hậu nương nương vừa nghe, đê-xi-ben khi nói chuyện lập tức đề cao tám độ: "Con không biết ta có nhiều không hay ho, ta nhớ được ngày đó là ngày lành, ngày 8 tháng 8 năm 2008, ai già mang tâm tình kích động đến Bắc Kinh nhìn Áo vận hội khai mạc, ai biết lúc vào sân, mọi người đều đè nén không được tâm tình kích động của bản thân, biên độ động tác cũng lớn, ai già mới không chú ý chút xíu đã bị bọn họ đụng đến trên khung cửa, sau đó... Liên... Sẽ chết."

Thái hậu nói xong, lại giống hệt một đứa trẻ ôm lấy Dạ Tử Huyền khóc lên. Trong lòng thật sự rất bất bình, đến lúc chết cũng không cho bà xem Áo vận hội, không nghĩ tới ông trời có ý chinh bà, làm Áo vận hội thành tiệc nuôi cả đời bà.

Đâm chết trên chằng khung cửa? Đồng dạng là đâm chết, không hở là Thái hậu, kiểu chết này so với mình bị xe đâm chết còn muốn trâu bò hơn, còn nặng hơn mỗi thù từ tám đời.

"Ngoan ngoan ..." Dạ Từ Huyền giống như đồ tiểu hài từ đồ Thái hậu, cung nữ liền đẩy cửa tiến vào.

Tiểu cung nữ thấy hai người ôm nhau, nhất là Thái hậu còn khóc sụt sướt. Tiểu tâm can đều bị dọa rớt, có phải Thái hậu nương nương sẽ giết nàng ta diệt khẩu hay không? Nàng ta thật sự không phải cố ý đâu, Thái hậu nương nương buông tha nàng ta đi!

"Chuyện gì?" Vậy mà Thái hậu nương nương lại khôi phục thành hình tượng quán thanh lãnh hình hời.

Cả người tiểu cung nữ run run trả lời: "Bệ hạ thỉnh Thái hậu nương nương qua đó, nói tiệc tối sắp bắt đầu."

"Ừ, đi xuống đi!"

Tiểu cung nữ như trút được gánh nặng, ba bước thành hai bước mà chạy khỏi cung điện, thật sự là hù chết nàng ta rồi.

"Đi thôi, Thất nha đầu!"

Hiện trường thọ yến ...

Trời mùa thu tối sớm, thời gian chạng vạng đám cung nhân đã thấp tất cả đèn lưu ly cung đình, ánh cây xanh hoa hồng, ba quang mặt hồ, toát ra ánh nền giống như một đám tinh linh, buồng bình đáng yêu.

Nhìn thấy Thái hậu nương nương giá lâm, tất cả mọi người đứng dậy hành lễ.

"Thái hậu nương nương kim an!"

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!"

Thái hậu gật gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua mọi người tinh khí thần cũng không tệ: "Ừ, đứng lên đi!"

"Tạ Thái hậu nương nương!"

"Khai yến!" Thanh âm tiêm tề của hoạn quan vang lên, vô số cung nữ bưng các món ngon mỹ vị lên, bày biện trên bàn dài.

Dạ Từ Huyền căn bản không biết tên những món ăn mỹ vị quý và lạ này, nuốt nuốt nước miếng, đòi trước nàng là một danh xứng với thực ăn hóa. Ăn hóa ở mỹ thực trước mắt là rất khó ngăn cản được mê hoặc, có nhóm ăn hóa hay không?

Sinh thần sáu mươi của Thái hậu nương nương, khắp chốn mừng vui, các đại thần vốn muốn bưng ly rượu lên kính đột nhiên nghe thanh âm Thái hậu nương nương, đều đình chỉ động tác. "Hoàng thượng, đã khai yến, như vậy hôm nay chúng ta chơi chút trò chơi mới đi!" Sau khi Thái hậu nói xong, các vị ở đây đều ào ào vãn tai qua nghe: "Yến hội này, ai gia vốn định thay Tu Nhi mệnh một phần hồng giai nhân, nhưng mà, Đình Nhi cũng trưởng thành, hôm nay liền cùng nhau định thân đi! Huống hồ, còn có nhiều tài tử giai nhân vĩ đại như vậy, hôm nay đều có thể mở sở trường, hi kết lương duyên!"

Mọi người nghe được muốn thay Kỳ Tu Thế tử mệnh Thế tử phi, đám thiên kim tiểu thư sớm dè dặt không được nội tâm vui sướng, vứt bỏ thẹn thùng nữ nhi qua một bên, ào ào vút mị nhãn về phía Hiền Viên Kỳ Tu. Nhưng mà, vừa nghe đêm nay Dật Vương gia cũng ở trong đó, tâm tình hưng phấn lập tức bị hắt một gáo nước lạnh bằng âm bốn mươi độ, không chỉ có lạnh, nhưng lại đau đớn —— ai chẳng biết Dật Vương gia có bệnh, vẫn là cái loại bệnh này!

Dạ Từ Huyền thấy biểu cảm các vị thiên kim trong nháy mắt chuyển biến và đám đại thần hận không thể cách tịch hời phù, trần ngập nghi hoặc, đây là thế nào? Có thể được Thái hậu tử hôn không phải là vô hạn vinh sủng sao?

Đang lúc Dạ Từ Huyền nghi hoặc, Thái hậu nương nương nhẹ nhàng gọi nàng một tiếng, sau đó ở bên lỗ tai nàng tất tất tác tác nói vài câu, cho nàng chủ trì, ha ha, này còn không đơn giản, nghe xong lời Thái hậu nói, Dạ Từ Huyền đã có suy nghĩ sẵn trong đầu, ha ha, nàng nhất định làm cho mọi người khó quên đêm nay! Khó quên đêm nay!

"Thất Nhi minh bạch!" Dạ Từ Huyền định liệu trước nói, vài người nội lực không sai nghe xong hai người thì thầm lại bắt đầu suy xét. Quận chúa Lan Hi này lại muốn làm cái dạng mới mẻ gì đây?

"Người đâu, phân bánh ngọt sinh nhật mà bản Quận chúa thay Thái hậu chuẩn bị cho các vị ở đây ném thử, thay Thái hậu nương nương cầu phúc!"

Dạ Từ Huyền dứt lời, các cung nữ dùng đĩa nhỏ đã được phân phát chứa bánh ngọt bưng lên, đưa tận tay các vị đại nhân. Mọi người nhìn nửa ngày, không biết ăn như thế nào, không mở miệng được. Không nghĩ tới Dật Vương gia một mực yên lặng không nói lại ăn được mùi ngon, vẫn là Dật Vương gia từng trải việc đời, bọn họ thật sự là kẻ què mùa! Xấu hổ! Xấu hổ!

"Ăn ngon thật!" Một võ tướng lớn tiếng đứng lên nói: "Quận chúa Lan Hi thật sự là tài tình!"

Không ai ra tiếng phụ họa, nhưng ở trong lòng âm thầm đồng ý, quả thật ăn rất ngon. Ngay cả hai mẹ con Hoàng hậu trong lòng nguyên rủa Dạ Từ

Huyền, bên ngoài cũng ăn bất diệc nhạc hồ.

"Hắc hắc ~" Dạ Từ Huyền cười gượng hai tiếng, sau đó không để ý tới tên võ tướng kia, mở miệng nói: "Thừa dịp thời gian các vị ăn bánh ngọt, ta nói một chút quy tắc trận đấu, đến lúc đó bất kể là ai, nhất định phải tuân theo quy củ mà làm việc, bằng không... Ha ha —— sẽ nhận trừng phạt thảm hại hơn so với quy định trước đó!"

Các công tử và tiểu thư đang ăn bánh ngọt lại nghe kinh hồn táng đả, biện pháp chinh người của Quận chúa Lan Hi này vừa so ra vừa cao minh! Chỉ có Hạ Tuyết, khoe miệng giờ lên độ cong ngoan lệ, nàng ta không tin, chỉ với đề mục Dạ Từ Huyền đề ra có thể làm khó một đệ nhất tài nữ Hán Thành như nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trò Chơi Mạo Hiểm

Dạ Từ Huyền không chút sơ hở thu hết động tác và biểu cảm của Hạ Tuyết vào đáy mắt, trong nội tâm cười nhạo Hạ tuyết một phen. Chỉ mong đêm nay bản Quận chúa ra đề sẽ không tổn hại đại danh "Đệ nhất tài nữ Hán Thành" của cô.

"Các vị công tử, tiểu thư, hiện tại xin nghe bản Quận chúa định quy tắc, để tránh đến lúc đó phạm quy." Dạ Từ Huyền tươi cười nhìn quét mọi người một lần, nói tiếp: "Thứ nhất: Mời các vị tài tử giai nhân tự hành phân tổ, mỗi tổ một nam và một nữ; thứ hai: Thi từ ca phú, cầm kỳ thư họa không ở trong phạm vi khảo hạch; thứ ba: người thường đáp phạm quy hoặc là người đáp sai, bản Quận chúa chuẩn bị trừng phạt trong thùng hình phạt, sau đó sẽ thực thi trừng phạt! Người trả lời đúng, sẽ được bản Quận chúa thưởng rượu trái cây bí chế!"

Dạ Từ Huyền thấy mọi người nóng lòng muốn thử, liền biết trò chơi này đối với bọn họ mà nói thật sự kích thích. Sau đó nàng vừa lòng gật đầu: "Lời thật lòng đại mạo hiểm" bị nàng dùng phương thức này xuất ra, thật sự là xấu hổ! Không biết các công tử, tiểu thư này đến lúc đó có thể trụ HOLD hay không?

Dạ Từ Huyền dứt lời, Hiền Viên Kỳ Tu lập tức lên tiếng hỏi: "Huyền Nhi, cái gì là rượu trái cây? Uống ngon lắm sao?"

Nhân Vương Thế tử hẳn ta cũng không phải có tiếng mà không có miếng, văn thao vũ lược đều là thật bạt tiêm. Lúc này đây nhất định hẳn ta phải hảo hảo biểu hiện, thắng được tâm của Huyền Nhi!

"Ừm, trăm có thể làm chứng, buổi chiều hôm nay trăm đã hưởng qua!"

Không nghĩ tới Hoàng đế sẽ đứng ra làm nhân chứng, rượu trái cây vị nho của nha đầu kia uống đúng là tốt thật, quay đầu lại hương nàng yếu điểm mới được. Khụ khụ khụ. . . Hoàng đế là tự bản thân nảy sinh ý tưởng vô cùng khinh bỉ mình!

"Ừ, Thế tử gia cần phải nỗ lực ~" Dạ Từ Huyền quay đầu nhìn yêu nghiệt này, cười mao cốt từng nhiên!

Vì sao hẳn ta cảm thấy Dạ Từ Huyền cười như vậy làm người ta bất an? Phảng phất nếu như bản thân hẳn ta đáp không đúng cũng sẽ bị nha đầu này thi hành cực hình!

"Đã hiểu quy tắc chưa?" Dạ Từ Huyền lại cao giọng hỏi.

Mọi người gật đầu, hiện tại bọn họ đang lo lắng ai sẽ một tổ với ai?

"Vây các người bắt đầu phân tổ đi, tự do tổ hợp, lá gan lớn hơn một chút, mới có thể thắng tâm tài tử giai nhân!" Dạ Từ Huyền sợ cổ nhân ngại ngùng, không thể không mạo hiểm vi phạm lễ thường bồi thêm một câu.

"Thế tử gia, Tuyết Nhi có thể chung một tổ với chàng không?" Dạ Từ Huyền vừa dứt lời, âm thanh của Hạ Tuyết làm cho xương cốt toàn thân người ta đều to vang lên, làm Hiền Viên Kỳ Tu không nhẫn tâm cự tuyệt nàng ta.

Hiền Viên Kỳ Tu xấu hổ gật đầu với nàng ta, còn gương mặt nhỏ nhắn của Hạ Tuyết cũng đỏ ửng. Thế tử gia vậy mà không có cự tuyệt nàng ta. Nàng ta đắc ý nhìn thoáng qua vài vị tiểu thư thế gia kia, phi vị Thế tử phi nhất định là của Hạ Tuyết nàng.

Nữ nhi vài vị quan to nhất phẩm khác thấy Thế tử gia tiếp nhận lời mời của Hạ Tuyết, lại thu được ánh mắt khiêu khích của nàng ta, lòng đổ kị hận không thể thiếu đốt Hạ Tuyết thành tro, nữ nhân này yêu thương nổi bật.

Không khí náo nhiệt đánh vỡ chế độ lễ nghi, phía dưới hảo không náo nhiệt. Dạ Từ Huyền đang chuẩn bị trào cưu đạo cụ quay đầu nhìn thoáng qua nam tử ôn nhuận kia, vậy mà không có ai đến mời hẳn, điều này cũng rất không tầm thường, thật sự là quái tai, quái tai mà! Hiền Viên Đình nhận thấy có người nhìn mình chăm chú, quay đầu lại nhìn, vừa vận nhìn thấy ánh mắt tò mò của Dạ Từ Huyền, hẳn mỉm cười, làm hại Dạ Từ Huyền xấu hổ ho khan hai tiếng sau đó tiếp tục làm chuyện của mình.

Đội Dạ Từ Huyền dùng bút lông viết xong mấy chữ kỳ quái, mọi người đã phân tỏ xong. Dạ Từ Huyền nhìn Thái hậu, ý bảo lão nhân gia nàng đã chuẩn bị tốt, Thái hậu gật đầu, sau đó quay đầu khổ sở nhìn tiểu nhi tử của mình, tin đồn về Đình Nhi chẳng lẽ là thật vậy chăng?

Dạ Từ Huyền tiếp đến chỉ thị của Thái hậu, tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Nhưng là muốn tạo không khí khẩn trương, cố ý bộc bạch một đoạn lời: "Hiện tại là thời gian quảng cáo, trước nghỉ ngơi mười phút... Khụ khụ khụ, là thời gian nửa nén hương!"

Mọi người đều có loại xúc động muốn đánh người, bọn họ thật vất vả mới chuẩn bị tốt, Quận chúa Lan Hi này lại nói tạm dừng, không thấy bọn họ vui vẻ sao?

Chỉ có Thái hậu nương nương cười bất diệc nhạc hồ, khiếu hài hước của nha đầu này quả thực cường!

"Hắc hắc ~" Dạ Từ Huyền tiếp thu đến ánh mắt không mấy tốt đẹp của mọi người, ngưng ngừng nở nụ cười: "Các người cũng phải dung ta nghĩ ý tưởng cho đề mục, chỉ số thông minh của các vị đều không bình thường, bản Quận chúa không thể ra đề mục quá tiêu bạch!"

Ngần mặc vụn vặt mã thí không mặc, trước tăng bốc cho đội bọn hắn, bọn họ cũng không tốt khó xử nàng không phải sao?

"Khụ khụ. . . " Dạ Từ Huyền giả vờ ho hai tiếng, sau đó đường đường chính chính nói: "Thứ nhất đề: Người có thể làm, ta có thể làm, mọi người đều làm, một người có thể làm, hai người không thể cùng nhau làm. Đó là làm cái gì? Bắt đầu!"

Đề mục vừa ra, mọi nơi đều tĩnh, đây rốt cuộc là đề mục gì há?

Dạ Từ Huyền nhìn mọi người, cuối cùng chuyển tầm mắt lưu lại trên người "Đệ nhất tài nữ Hán Thành", chỉ thấy tài nữ của chúng ta vậy mà cũng lâm vào suy xét. Ha ha, Hạ Tuyết ta cho người túm nhĩ ngũ bát vạn, lần này đủ uống một bình thôi?

Thái hậu nương nương thấy mọi người phía dưới trào nhĩ lao má, mừng rỡ thanh nhàn ở một bên uống trà cười trộm, Hoàng đế bệ hạ và Hoàng hậu nương nương cũng lâm vào trầm tư. Mặc dù Cửu Công chúa chán ghét Dạ Từ Huyền, nhưng hiện tại cùng con trai Bình bộ Thượng thư Tiết Bân chung một tổ, cũng không thể không đau khổ suy xét, đến cùng là cái gì mà hai người không thể cùng nhau làm?

Khi mọi người đang trầm tư suy nghĩ, một giọng nữ đánh vỡ yên tĩnh: "Quận chúa, thần nữ đã có đáp án, không biết đối cùng phù!"

Dạ Từ Huyền hướng thanh âm nhìn lại, một nữ tử trang điểm lược thi phần doanh nhưng mà lập, ngũ quan thanh tú, quần áo trắng trong thuần khiết, vật trang sức đơn giản, lại có tình làm người ta có cảm giác thật thoải mái. Dạ Từ Huyền đang muốn hỏi nữ tử tên là gì, lời nói lạng lẽ của Thái hậu truyền vào tai nàng, nàng ta là độc nữ Bước Đình của Hán Lâm viện sĩ Bước Viện!

"Bước tiểu thư mời nói!"

Thế nhưng như vậy sắp có đáp án, không sai, xem ra chỉ số thông minh của cổ nhân bắt đầu có thể khai phá vô hạn! Nói không chừng một cái đầu có thể khai phá ra con đường kiếm bội tiền, hắc hắc, con đường phát tài!

"Năm mơ!"

Cùng Bước Đình một tổ là Đại công tử Lễ bộ Thượng thư Tống Tuấn khẽ gật đầu, trong mắt tràn ngập kính nể và thương tiếc.

"A!" Mọi người vừa nghe đáp án chợt giật nảy mình, tiếp theo là bộ dáng bừng tỉnh đại ngộ, đề mục này... Đề mục này...

"Hoàn toàn chính xác, dâng rượu trái cây mỹ vị cho bản Quận chúa!" Dạ Từ Huyền dứt lời, đã có cung nữ dâng phần thưởng cho người chiến thắng.

Tất cả mọi người rất muốn ném thù tư vị của rượu trái cây, trong mắt đều là hâm mộ, còn trong mắt Hạ Tuyết chỉ thấy toàn là ghen tị và không cam lòng, ầm ầm lộ ra độc quang.

"Tốt lắm, các vị không cần hâm mộ, bắt đầu đề tiếp theo!"

Mọi người vừa nghe, lập tức ngồi nghiêm chỉnh, vành tai nghe đề, không thể lại để cho người khác giành trước!

"Nương Tiểu Minh có ba đứa con trai, con lớn gọi Đại Minh, con thứ hai gọi Nhị Minh, vậy con thứ ba gọi là gì? Bắt đầu!"

Dứt lời, lập tức có người lên tiếng: "Tam Minh!"

"Ha ha ha. . . " Dạ Từ Huyền vừa nghe thấy đáp án này lập tức cười lớn, quả nhiên có người mắc mưu, mọi người cũng bật cười phụ họa. Dạ Từ Huyền đang muốn xem là tiểu thư nhà ai thiếu căn cân, vậy mà thấy Hạ Tuyết đã mặt đỏ tai hồng.

[Từ: Ngụ vãi! Đại - Nhị, nhỏ nhất đương nhiên gọi Tiểu rồi. Vậy mà cũng xưng là Đệ nhất tài nữ.]

Nàng chính là rất muốn hòa nhau một ván, không nghĩ tới thốt ra lại chọc đại gia cười, "Đệ nhất tài nữ Hán Thành tài nữ" như nàng ta bị mất hết mặt mũi. Dạ Từ Huyền đáng chết!

"Thực xin lỗi, Hạ tiểu thư, cô đáp sai rồi!" Dạ Từ Huyền liếc hảo cười nhạo nói: "Thế tử gia, ngài có bổ sung sao? Bằng không hai người cùng nhau bị phạt!"

Dạ Từ Huyền lên tiếng hỏi, ngày đó tốt xấu gì thăng nhãi này cũng mời nàng một chút đại tiệc, nàng còn không muốn thấy hấn ta xấu mặt trước mặt mọi người.

"Huyền Nhi, bản Thế tử làm sao có thể bị phạt chứ?" Hiên Viên Kỳ Tu tươi cười nhợt nhạt nhìn Dạ Từ Huyền nói: "Con thứ ba gọi là Tiểu Minh! Đúng không?"

Thăng nhãi này quả nhiên có chút ý nghĩ: "Chúc mừng Thế tử gia, ngài trả lời đúng rồi!"

Dạ Từ Huyền chúc mừng Hiên Viên Kỳ Tu, sau đó chuyển tầm mắt qua Hạ Tuyết, mở miệng hỏi: "Hạ đại tiểu thư, cô chuẩn bị tốt trào cừu sao?"

"Chuẩn bị tốt." Hạ Tuyết không tình nguyện gật đầu, sau đó với ngọc thủ vào trong thùng trào cừu Dạ Từ Huyền đã chuẩn bị, khi hai tay nàng ta mở tờ giấy ra đọc nội dung bên trong, sắc mặt xoát một cái trở nên đỏ ửng, sau đó nhanh chóng biến thành tái nhợt! Sau đó dùng một loại ánh mắt không thể tin nhìn Dạ Từ Huyền!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thái Tử Cứu Mỹ Nhân

Dạ Từ Huyền cúi đầu liếc mắt nhìn nội dung trên tờ giấy, sau đó ngẩng đầu hảo sảng không lùi bước nhìn Hạ đại tiểu thư đối diện, bản Quận chúa muốn nhìn "Đệ nhất tài nữ Hán Thành" cô qua cửa này ra sao.

Hạ Tuyết dùng ánh mắt không thể tin nhìn chằm chằm Dạ Từ Huyền, nàng ta nổi giận, hận không thể giết nữ nhân trước mắt, luôn luôn lóe ra không chừng, hay thay đổi. Nàng ta chưa từng nghĩ tới, cư nhiên trên giấy sẽ là nội dung này, nàng ta hận không thể vượt thẳng tờ giấy, nhìn xem có phải rõ ràng vi phạm tam cương ngũ thường. Hiện tại nàng ta phải làm sao bây giờ? Không làm, không biết tiện nhân Dạ Từ Huyền này lại nghĩ ra ý tưởng quá đáng nào đến chính nàng ta, nếu làm, Hạ Tuyết nàng về sau còn có thể lập gia đình sao?

Mọi người thấy Hạ Tuyết trương ra khuôn mặt nhỏ nhắn rức rỡ bảy màu, đều tràn ngập tò mò với nội dung trên tờ giấy, hơn nữa là vô hạn tò mò. Không ai không rõ biểu cảm trên mặt Hạ đại tiểu thư là "Làm không được".

Dạ Từ Huyền quét mắt nhìn nhìn hoàng thân quốc thích ngồi trên ghế cao, sau đó lại dùng thị thực 5.2 nhìn phản ứng mọi người một vòng. Ha ha, đại gia đã mong chờ như vậy, vậy thì bản Quận chúa làm "Ác nhân" thỏa mãn một chút lòng hiếu kỳ của các vị.

Dạ Từ Huyền thừa dịp Hạ Tuyết xuất thần sững sờ, đoạt tờ giấy trong tay Hạ Tuyết, sau đó bắt đầu thì thầm: "Bất luận ngươi là nam hay là nữ, mời tìm một người nam từ tuổi còn trẻ đối với hấn kẻ ra loại tình cảm ái mộ, sau đó biểu hiện biểu cảm ngưỡng ngưỡng hồi hấn, hấn đối với ngươi có ái mộ chi tâm hay không. Nhân tuyển đặc biệt là, Dật Thân vương!"

Dạ Từ Huyền đọc xong, những tiểu thư đứng ra xem mặt đã đỏ ửng, hơn nữa, trong lòng các nàng âm thầm may mắn, hoàn hảo không phải là mình. Nếu đối Dật Vương gia kể ra ái mộ chi tâm, trùng hợp hấn lại có ái mộ chi tâm với mình, chẳng phải sẽ gả cho một người bệnh "Tĩnh —— vô năng". Ngẫm lại đều đáng sợ!

[Từ: Tường bờ ghé ha. Suy nghĩ thật hay!]

"Hạ đại tiểu thư, cực kỳ bất hạnh, cô bắt trúng hình phạt (một tám chân tình đại mạo hiểm) mà bản Quận chúa chuẩn bị, mời cô bắt đầu, xin mời tranh thủ thời gian nói đi!" Dạ Từ Huyền nhìn thoáng qua Hiên Viên Đình vẫn mỉm cười như cũ, thăng nhãi này có phải đầu óc có bệnh hay không? Giống như người không có chuyện gì xảy ra, cứ như ước gì Hạ đại tiểu thư kia đến kể ra nỗi lòng với hấn là chuyện bình thường. Di, vì sao nàng nghĩ đến đó, ngực lại như có một con kiến gặm nhấm, thật là khó chịu!

"Ngươi... Ngươi..." Hạ Tuyết xấu hổ đỏ mặt đối với Dạ Từ Huyền nói ngươi nửa ngày, cũng chỉ có thể nói một câu ngươi. Xem ánh mắt những tiểu thư cười nhạo mình khi người gặp họa, ngực nàng ta nghẹn đến khó chịu. Dạ Từ Huyền, ngươi thật sự là sát tinh! Sao chời!

Hạ Tuyết chuyển ánh mắt xin giúp đỡ đến Hạ Thừa tướng đang sốt ruột, mục tiêu của bọn họ là Nhân Vương Thế tử Hiên Viên Kỳ Tu. Muốn đoạt cũng là vị trí Nhân Vương Thế tử phi, không phải vị trí Vương phi của tên Vương gia có bệnh không tiện nói ra đó. Ở trong lòng làm tương đối, Hạ Thừa tướng nhũn nét mặt giả nua đứng lên.

"Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, dung thân một lời, trừng phạt này của Quận chúa Lan Hi rất vi phạm cương thường, đều này là dùng cho nơi yêu hoa liễu hạng, sao có thể tùy ý thi hành trong hoàng cung?"

Hạ Thừa tướng vừa dứt lời, Dạ Từ Huyền uy phong lẫm lẫm đứng lên phản bác: "Hạ Thừa tướng là đang khống cáo Hoàng thượng và Thái hậu nương nương đọc thi thư không bằng một Thừa tướng ngươi sao?"

Chụp xuống một cái mũ lớn như vậy, nét mặt già nua của Hạ Thừa tướng cứng đờ: "Lão thần không dám!"

"Thái tử đến!" Hạ Thừa tướng dứt lời, thanh âm hoạn quan liền vang lên, thời điểm Thái tử từ biên quan xa cách trở về quả thực là hoàn hảo!

Tiếp theo, Dạ Tử Huyền liền nhìn thấy một thân y bào màu vàng, dáng người cao ngất, một trương tuấn mỹ tuyệt luân, ngũ quan rõ ràng như đao khắc, mặt mày tuấn mỹ phi phàm. Bề ngoài thoạt nhìn làm người ta có loại cảm giác phóng đảng không kiềm chế được, nhưng trong mắt lại toát ra tinh quang không thể khinh thường. Một đầu tóc đen rậm rạp được vấn khỏi ngọc quan, một đôi mày kiếm trên đôi mắt hoa đào câu hồn, tràn ngập đa tình, khiến người ta không nghĩ qua là sẽ luân hãm vào. Quả nhiên là tướng Đế vương!

Đợi lúc Dạ Tử Huyền hoàn hồn, bên tai đã vang lên thanh âm hưng phấn không đè nén được của Thái tử Hiến Viên Hạo.

"Hạo Nhi xin thỉnh an Hoàng tổ mẫu, phụ hoàng và mẫu hậu."

"Đứng lên đi!" Hoàng thượng rất vui vẻ, nhưng ở mặt ngoài vẫn cứ biểu hiện vân đạm phong khinh, làm người ta tróc đoán không ra.

"Tạ phụ hoàng. Hoàng tổ mẫu, tôn nhi thần hồi đến chậm, thỉnh Hoàng tổ mẫu trách phạt!" Hiến Viên Hạo lại quỳ xuống, chắc chắn, đầu gối anh không đau à?

"Trở về là tốt rồi, Hoàng tổ mẫu cao hứng lắm! Mau đứng lên, đến ngồi xuống bên người Hoàng tổ mẫu, đại gia đang chơi trò chơi mới!" Trong mắt Thái hậu đó là sự sùng nịch như đại dương mê mông.

Hừ, có tôn tử đã quên đồng hương, ghé dựa bên người lão nhân gia ngài không phải là chỗ ngồi của đồng hương tôi đây hả? Khinh bỉ! Khinh bỉ hành động của ngài! Khinh bỉ nhân cách của ngài!

Hiên Viên Hạo đứng dậy, cười tủm tỉm nhìn thoáng qua Dạ Tử Huyền: "Huyền Nhi, hôm nay muội lại đùa ra như vậy nữa à?"

"Ha ha, Chuột, trò chơi mới, trò chơi mới!" Dạ Tử Huyền cũng không biết thế nào mà bản thân lại thuận miệng nói, đương kim Thái tử đã bị nàng dùng một xưng hô là "Chuột", hoàn toàn là tiềm thức tác quái!

"Nhũ danh lúc nhỏ của bản cung Huyền Nhi vẫn còn nhớ rõ!" Hiến Viên Hạo chẳng những không tức giận, ngược lại cười ha ha.

Tiếng cười đó làm lòng Dạ Tử Huyền sợ hãi, nếu nàng biết tiền thân của mình bao nhiêu lần chinh Hiến Viên Hạo, phỏng chừng nàng lập tức vận khinh công trốn không thấy bóng dáng tăm hơi.

"Ha ha, Thái tử, lão gia ngài xin mời ngồi, hiện tại Hạ đại tiểu thư đang muốn nhận trừng phạt!" Dạ Tử Huyền ngượng ngùng nở nụ cười: "Người đâu, mời Thái tử điện hạ ném thử rượu trái cây bí chế của bản Quận chúa!"

"Đợi chút!" Hiến Viên Hạo vừa nghe Hạ Tuyết phải bị trừng phạt, một mặt đau lòng: "Tuyết Nhi muội muội vì sao phải bị trừng phạt?"

Tuyết Nhi muội muội? Anh nha, có cần ghê tởm như vậy hay không!

"Ách, vậy Huyền Nhi thay Thái tử gia nói một chút đi!"

Dạ Tử Huyền nói đại khái tình tiết lại một lần, dùng ánh mắt ý bảo Thái tử ngài có thể đi lên ngồi, Thái hậu nương nương còn đang chờ! Nhưng mà thăng nhãi này giống như không thu được ánh mắt nàng, quay đầu nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng như củ của Hạ Tuyết. Sau đó nói một câu như thiên lôi đánh chết người không đến mạng.

"Trừng phạt của Tuyết Nhi muội muội, bản Thái tử sẽ làm giúp nàng!"

"Phốc!"

Lần này người phun rượu dĩ nhiên là Dật Vương gia luôn luôn không đếm xỉa đến, tất cả mọi người dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nhìn Hiến Viên Hạo, sau đó lại nhìn về phía Hạ Tuyết, cuối cùng nhìn Dật Vương gia. Hôm nay quả nhiên không đến không, chuyện gì thú vị đều bị bản thân gặp được!

Nhưng mà, Hạ Tuyết cũng không vì lời nói của Hiến Viên Hạo mà vui vẻ nhảy nhót, ngược lại chỗ sâu trong con ngươi cất giấu một cỗ hận ý nồng đậm.

"Tiểu Hoàng thúc, ý ngài như thế nào?" Thái tử nhất quyết không tha, tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân hôm nay hẳn ta diễn định rồi!

"Khụ khụ khụ..." Hiến Viên Đình xấu hổ ho khan vài tiếng, nha đầu chết tiệt này định ra ý định quỷ quái gì, hiện tại khen ngược, chất nhĩ của hắn sẽ biểu đạt ái mộ chi tâm với hắn. Nói không chừng chờ Hiến Viên Hạo nói xong, ngày mai Hán Thành sẽ lưu hành lời đồn đãi mới, một câu chuyện rất nhảm nhí! Dật Vương gia không phải hoàn toàn không thể, chính là đoạn tụ mà thôi, còn cùng chất nhĩ của mình là Thái tử điện hạ có một chân!

"Quận chúa, hôm nay xem như nể mặt bốn vương và Thái tử, trừng phạt này coi như hết! Nàng thấy thế nào?" Đây là câu nói đầu tiên hôm nay của Hiến Viên Đình, mọi người thấy Thái tử, Thân vương đều mở miệng cầu tình, như vậy khẳng định trừng phạt dành cho Hạ Tuyết sẽ được miễn.

Thất vọng! Thất vọng!

Dạ Từ Huyền thấy biểu cảm thất vọng của mọi người, thật sự thì nàng cũng thấy thất vọng. Nàng cũng rất muốn trông thấy bộ dáng cam chịu của "Hoa không trước" này mà, quên đi, không thể đắc tội hoàng thân quốc thích, về sau tôi sẽ tìm cơ hội!

Dạ Từ Huyền biết biết miệng, thăm mắng mười tám đời tổ tông Hiên Viên Đình. Ngay cả anh cũng đã lên tiếng, một Quận chúa nhỏ nhỏ như tôi còn có thể kiên trì à? Thật sự là buồn cười! Anh xứng đáng không được nữ nhân coi trọng!

"Hạ đại tiểu thư, cô còn không cảm ơn Dật Vương gia và Thái tử điện hạ!" Dạ Từ Huyền quay đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Hạ Tuyết.

Hiên Viên Đình, trận ngày hôm nay lão nương sẽ tìm cơ hội trả trả về.

"Tuyệt Nhi cảm ơn Dật Vương gia, Thái tử điện hạ!" Thanh âm nũng nịu không tình nguyện của Hạ Tuyết âm hỗn cùng nhau, quái dị nói không nên lời!

----- lời ngoài mặt -----

Dạ Từ Huyền rất muốn trả thù trận này, nhưng là niết!

Mỗ nam là một nam nhân phúc hắc, trận này có thể trả lại sao?

Chẳng qua, hắc hắc, về sau nữ nhân vật chính của chúng ta làm mỗ nam đau đầu rất nhiều chuyện nha!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Năm Cũng Trúng Đạn

Editor: Bộ Yến Từ

"Hoa không trước" dứt lời, nổi tiếp cao thấp vang lên thanh âm thôn thức.

Bất luận hôm nay Thái tử có diễn anh hùng cứu mỹ nhân hay không, phần trừng phạt đáng chết này đã làm cho mặt mũi Hạ Tuyết quét rác. Dạ Từ Huyền người là một người tiện, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Trong mắt Hạ Tuyết ảm ảm độc quang nhưng rất nhanh được nàng ta che dấu dưới lớp lông mi thật dài, không để ý tới ánh mắt trào phúng của mọi người, bước sen nhẹ nhàng về tới chỗ ngồi. Nàng ta nghiêng đầu nhìn thoáng qua Hiên Viên Kỳ Tu xem chuyện đó như không liên quan đến mình, nàng ta hận không thể xé nát gương mặt tươi cười rực rỡ kia của Dạ Từ Huyền.

Dường như Hiên Viên Kỳ Tu không có chú ý tới tầm mắt oán hận của Hạ Tuyết, như trước nhìn Dạ Từ Huyền cười thập phần thư thái.

"Hạo Nhi, mau tới nơi này với Hoàng tổ mẫu, để Hoàng tổ mẫu hảo hảo nhìn xem!" Hoàng thái hậu quả nhiên lâu cư thâm cung, kịp thời lên tiếng, đánh vỡ bầu không khí xấu hổ. Trừng phạt này của đồng hương tại đây, thật là có chút khác người!

"Dạ, Hoàng tổ mẫu!" Hiên Viên Hạo lộ ra một nụ bạch nha, thanh âm phá lệ thanh thúy.

Thái hậu vừa lòng gật đầu, sợ đồng hương của mình khó xử tôn nhi nhà mình, sau đó cười nói: "Thất nha đầu, tiếp tục bắt đầu trò chơi đi!"

Ngài nha, tiếp tục bắt đầu trò chơi, không thấy được đại gia đã bị "Chuột Hoàng gia" làm mất hứng sao?

Quên đi, lại ra một đề, kết thúc trò chơi!

Dạ Từ Huyền oán thầm nửa ngày, mưu ma chước quỷ lại đánh vào trên người Hiên Viên Hạo. Một vòng này nàng chuẩn bị ra hai đề, một đề dành cho các vị đang ngồi, một đề còn lại dành cho Thái tử Hoa Hạ Hiên Viên Hạo, dù sao hần ta yêu thích nào động như vậy mà!

"Thái hậu nương nương, một vòng này Huyền Nhi muốn ra hai đề, thỉnh Thái hậu nương nương cho phép!" Hôm nay Thái hậu lớn nhất, nàng sớm thấy Hoàng hậu hận không thể giết nàng lại không thể không chịu đựng ghen ghét!

Thái hậu thật nghi hoặc, nha đầu kia khẳng định là muốn chơi một ván cuối cùng, nhưng cũng không cần ra hai đề! Chẳng lẽ lại muốn ra biện pháp gì chinh người?

Thật sự là ở trong này ngây người hơn bốn mươi năm, tuổi lớn, trí lực đều có chỗ giảm xuống. Thái hậu nương nương ở trong lòng oán thầm một phen, vẫn cao giọng mở miệng nói: "Chuẩn!"

Trên mặt Dạ Từ Huyền lập tức lộ tươi cười đạt được "Chuột Hoàng gia" anh chờ đó cho tôi.

"Khụ khụ ——" Dạ Từ Huyền giả ho hai tiếng, thấy mọi người lại tiến nhập trạng thái chuẩn bị chiến tranh, vừa lòng gật đầu nói: "Đề thứ nhất dành cho Thái tử điện hạ, coi như chúng ra đón gió tẩy trần cho hần!"

"Hào!" Có người e sợ thiên hạ không loạn lập tức mở miệng trầm trồ khen ngợi!

Nhưng mà Thái hậu vừa nghe lời này, trong lòng "Phù phù" một tiếng, nha đầu kia nói, Hạo Nhi muốn ăn một. Vừa định nói giúp Hiền Viên Hạo, bà liền tiếp thu ánh mắt của Dạ Từ Huyền: Nếu ngài dám giúp thân tôn tử, về sau ngài cũng đừng tìm tôi tiến cung chơi với ngài, nói chuyện mới mẻ cho ngài.

Quả nhiên, Thái hậu xấu hổ cảm lấy chén trà bên cạnh lên uống, trò chơi tốt như vậy nên để người trẻ tuổi tham dự nhiều một chút!

Dạ Từ Huyền thấy động tác đả điệu kia của Thái hậu, ở trong lòng khách sáo với Thái hậu một phen, trong lòng nghĩ, chuyện mới mẻ ở thế kỷ hai mươi mốt quả nhiên trọng yếu hơn thân tôn tử!

"Thái tử điện hạ, xin nghe đề." Dạ Từ Huyền đặc ý nhìn Hiền Viên Hạo nói: "Tiểu bạch thỏ vì sao chỉ thích ăn cà rốt?"

Hiền Viên Hạo vừa nghe, sắc mặt lập tức có vẻ hơi mất tự nhiên, xú nha đầu này, bản thân đã đi ba năm rồi, còn đối với hần ta như thế này. Thật sự là quá độc ác! Quá độc ác!

"Thái tử điện hạ, ngài chậm rãi suy nghĩ, không vội!" Hừ, anh cũng dám phá hư kế hoạch tôi thu thập "Hoa không tước" Hạ Tuyết kia, anh từ từ nghĩ đi thôi!

Tiếp theo, Hiền Viên Hạo lâm vào trầm tư. Hần ta không phải nghĩ không ra đáp án, mà là không biết thi từ ca phú, cảm kỳ thư họa này căn bản không nằm trong vòng khảo hạch kẻ quê mùa. Hôn nữa, tuyệt đối không nên suy xét vấn đề theo lẽ thường. Đợi khi hần ta biết, lại chỉ có thể hô to oan uổng!

"Muội muội, đường đệ, biểu ca của ba ba ngơoi và thúc thúc, con trai tẩu tử ngơoi là quan hệ thế nào?"

Đề mục vừa ra, các vị công tử, tiểu thư lại lâm vào suy nghĩ khổ tuởng, mà càng khôi hài là Cửu Công chúa, vậy mà bắt tay vào làm tính, Dạ Từ Huyền thấy vậy trong lòng đem mười tám đời tổ tông Hiền Viên gia cười nhạo một lần.

"Thái tử điện hạ, ngài có thể giải?" Dạ Từ Huyền nhìn phản ứng của mọi người, sau đó quay đầu lại nhìn về phía Thái tử đang cau mày trên đài cao.

Hoàng thái hậu ở một bên cấp, bà rất muốn lặng lẽ nói với tôn nhi của mình, nhưng lại sợ Dạ Từ Huyền nói là làm, ại, đến cùng có nên nói hay không? Thật sự là rối rắm chết đi!

"Thái tử điện hạ!"

"Huyền Nhi, bản cung thua!" Hiền Viên Hạo mở miệng nhận thua, nhưng trong lòng còn để tâm vào chuyện vụn vặt, con thỏ không phải ăn cái củ sao?

"Ha ha." Dạ Từ Huyền vừa lòng cười: "Bởi vì con thỏ nó mua không nổi thịt!"

"Phốc!" Về mặt vận năm không đổi của Hoàng thượng lại một lần nữa động dung.

"Này... Này..." Đợi Hiền Viên Hạo minh bạch, đã quá chậm!

Cho anh thôi thí, cho anh anh hùng cứu mỹ nhân!

"Quận chúa, ta cũng có đáp án!" Một giọng nam đánh vỡ Dạ Từ Huyền đang YY, nói tiếp: "Quan hệ thân thích!"

Dạ Từ Huyền nhìn người này, dĩ nhiên là công tử Lễ bộ Thượng thư Tống Tuấn người cùng Bước Đình chung một đội. Hai người tài tình như vậy quả thực rất xứng đôi, nhìn bộ dạng Tống Tuấn cũng là tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp!

"Trả lời đúng rồi!" Dạ Từ Huyền vỗ vỗ tay, một mặt bát quái nhìn Bước Đình và Tống Tuấn, khiến cho mặt hai người nóng lên.

"Dâng rượu nho đặc chế!" Đã trước thường quả táo vị nhân, hiện tại đổi khẩu vị cũng không tệ!

"Cấp Thái tử điện hạ trình lên một bình, chúc mừng Thái tử điện hạ hồi cung!" Dạ Từ Huyền cao giọng nói, Hiền Viên Hạo đã nhận thua, nàng cũng không cần thiết không cho đối phương con "Đường sống", không phải sao? Nàng biết, Hiền Viên Hạo này uống một bình rượu Hạ đồ, đủ cho hần ta nằm trên giường ba ngày. Rượu nho mỹ vị này, tác dụng chậm thật sự quá lớn, Thái tử điện hạ cũng không trụ hold!

Đội hai người phẩm rượu xong, Cửu Công chúa vẫn còn đang tính, thấy Tiết Bán hận không thể tìm cái lỗ chui vào, hần ta thật muốn không biết nàng ta!

Chơi trò chơi, rượu cũng thường, tựa hồ nên đến phiên chính sự. Dạ Từ Huyền tuyên bố trò chơi kết thúc, tự giác thối lui đến một bên thưởng thức mỹ vị món ngon, lưu lại nổi bật cho Thái hậu nương nương bọn họ!

Thức ăn ở Ngự thiện phòng quả nhiên rất ngon, hương vị tốt, đồ ăn bán tướng cũng tốt! Hôm nay bản thân vậy mà ăn đồ ăn trong hoàng cung. Dạ Từ Huyền đối với ăn không hề sức chống cự, thể giới hiện tại của nàng chỉ có ăn, hoàn toàn xem nhẹ tình huống ngoại giới. Cho đến lúc Thái hậu gọi tên của nàng, nàng mới không tình nguyện ngừng chiếc đũa trong tay, ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu. Vì sao trong ánh mắt mọi người đều là biểu cảm tiếc hận hoặc vui sướng khi người gặp họa?

"Huyền Nhi, ai gia giả con làm Vương phi của Đình Nhi, con có bằng lòng hay không?"

"Cái gì?"

Dạ Từ Huyền cho rằng lỗi tại mình có tật xấu nghe không rõ, tuyển phi không phải Hiền Viên Kỳ Tu sao? Nàng nào biết, Thế tử phi của Hiền Viên Kỳ Tu đã sớm định xuống, hôm nay chẳng qua là đánh nguy trang mà thôi, tất cả mọi người đều bị lừa!

"Ai gia giả con cho Đình Nhi làm Vương phi được không?"

Dù sao Đình Nhi khẳng định cũng bệnh kia, tuổi cũng không nhỏ, lại nói đồng hương thành nàng dâu của mình, về sau khẳng định sẽ không nhầm chán. Thật sự quá tốt!

"Khụ khụ khụ khụ..."

Ăn ăn ăn, người cái ăn hóa, hiện tại được không, không có tiếng tăm gì nằm ăn cơm cũng trúng thương. Bản thân và Hiền Viên Đình không có cảm tình, chỉ thấy mặt vài lần, nói cũng chưa nói một câu, lại vội vàng kết hôn như lên sọt? Thái hậu, ngài có thể ăn no không có chuyện gì làm, quên đi nơi chúng ta có quyền tự do yêu say đắm và tự do hôn nhân à!

Tại sao Hiền Viên Đình không phản kháng?

"Thái hậu, ta ——" Dạ Từ Huyền không yên nói, Thái hậu nhẹ bồng ngăn lại lời nói của nàng: "Huyền Nhi, ai gia biết con khẳng định không có ý kiến."

Không ý kiến? Làm sao có thể không ý kiến! Lại nhìn biểu cảm khổ sở của cha mẹ, cả nhà nàng đều có ý kiến. Nhưng mà, nghe thấy lời này, thế nào nàng có cảm giác mình bị uy hiếp?

"Tốt lắm, cứ định như vậy đi!" Thái hậu càng nói, Dạ Từ Huyền biết chung thân đại sự của bản thân đã xong rồi.

Thời gian kế tiếp nàng đều lâm vào hỗn độn, đối với việc thế nào trở về phủ Tướng quân, ngày hôm sau tỉnh dậy nàng hoàn toàn không nhớ nổi.

----- lời ngoài mặt -----

Thái hậu thật sự rất phúc hắc, đánh nguy trang tìm con dâu!

Huống hồ, người già nhưng tâm không già, mười phần lão ngoan đồng!

Các bạn khẳng định nghi hoặc vì sao Hiền Viên Đình không có phản đối?

Ha ha, có thể các bạn đã sai sai!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Lại Bị Hố

Thụy Nhi đứng ở xa xa nhìn hình ảnh một người một chó hài hòa, nước mắt "Lạch cạch lạch cạch" rơi xuống, sao tiểu thư lại đáng thương như vậy. Một thời gian trước mới cửu tử nhất sinh, tối hôm qua đang yên đang lành tham gia yến hội lại bị Thái hậu hứa giả cho Dật Vương gia, dân gian không mấy người gặp qua Dật Vương gia lớn lên trong thế nào, nhưng chuyện Dật Vương gia có bệnh đại gia đều nhất thanh nhị sở!

Tiểu thư của ta, sao mệnh của người lại khổ như vậy...

"Thụy Nhi, nhìn cái gì vậy?"

Một giọng nam đánh gãy Thụy Nhi đang khóc sụt sướt, dứt lời Thụy Nhi còn nhìn nhìn hình dáng trong tiểu viện, cuối cùng thấy được bóng dáng Dạ Từ Huyền.

"A ——" Thụy Nhi giật nảy mình, nhanh chóng xoa xoa nước mắt hành lễ với Hiền Viên Kỳ Tu: "Nô ti tham kiến Thế tử."

Hiền Viên Kỳ Tu gật đầu, không lại quan tâm Thụy Nhi, yên tĩnh xem thiên hạ ở phía xa, tựa hồ tâm tình của nàng cũng không tệ.

Sau yến hội, khi Hiền Viên Kỳ Tu về phủ thông thả đi đi lại lại trong phòng, cả đêm không thể ngủ. Yến hội này không phải mượn cơ tuyển Thế tử phi cho hắn ta sao, thế nào cuối cùng cưới Vương phi liền biến thành tiểu Hoàng thúc? Hơn nữa đối tượng lại là Huyền Nhi, này sao có thể được? Về sau hắn ta phải gọi nàng một tiếng Hoàng thím. Càng làm cho hắn ta tức giận là, buổi sáng Thái hậu nương nương phái thái giám trong cung đến truyền ý chỉ,

nói nhân tuyển Thế tử phi của hần ta là chi nữ của Phó Thái phó—— Phó Ngọc Trà.

Thực sự làm hần ta đứng ngồi không yên, không dám kháng chỉ, lại không muốn cưới, tìm phụ vương nói chuyện, ai biết phụ vương đóng cửa không chịu gặp, còn kêu chuyện gì! Vì thế sau khi đến tường ngoài phủ Tướng quân tìm Dạ Tử Huyền, chắc hần nha đầu kia cũng rất buồn bực đi! Vừa mới tiến đến một lát, liền đụng tới Thúy Nhi!

Hai mắt Thúy Nhi đỏ bừng nhìn Hiên Viên Kỳ Tu, trước kia không phải Thế tử gia luôn đối đầu với tiểu thư sao, hôm nay hần ta tới làm gì? Hần ta có thể trợ giúp tiểu thư không gả cho Dật Vương gia sao? Tiểu thư gả cho Dật Vương gia liền không có hạnh phúc, đời này thật sự bị hủy.

Hiện tại Thúy Nhi đã tuyệt vọng nên cái gì cũng có thể thử, vậy mà nghĩ muốn xin giúp đỡ từ Hiên Viên Kỳ Tu, đôi mắt nhỏ kia khẩn cầu làm Hiên Viên Kỳ Tu hạ không được quyết tâm nói ra lời tàn nhẫn: Bản Thế tử cũng không có cách nào!

"Thúy Nhi, ta đối bụng!"

Dạ Tử Huyền rống to với khoảng sân trống vắng, trời biết Thúy Nhi lại trốn ở nơi nào hậu mệnh đâu! Nha đầu cổ đại chính là tốt, tùy truyền tùy đến, tri kỷ giữ ấm.

"À, Thúy Nhi lập tức đi phòng bếp thúc giục bọn họ làm!" Thúy Nhi cũng cao giọng đáp trả một câu sau đó chân nhanh như tia chớp chạy đi, nàng ta đều quên Thế tử gia là một nam nhân, nam nhân là không thể tùy thời bước vào hậu viện.

Chủ tớ hai người đối thoại, khoe miệng Hiên Viên Kỳ Tu sinh sôi co rút, quả nhiên người thị phi huấn luyện ra người.

Hiên Viên Kỳ Tu dần dần tới gần Dạ Tử Huyền, nghe nàng nói một ít lời mà mình không hiểu.

"Setdown!"

"Standup!"

"Verygood!"

...

Chỉ thấy chú chó kia rất có linh tính ngồi xuống, đứng lên, sau đó vui vẻ cọ cọ lên người Dạ Tử Huyền, hình ảnh một người một chó hài hòa nói không nên lời.

"Huyền Nhi!"

Dạ Tử Huyền biết có người tới gần, còn tưởng rằng là Thúy Nhi, không nghĩ tới dĩ nhiên là "Coi tiền như rác", thằng nhãi này tới làm gì, chẳng lẽ là muốn xin nàng đi Tuyệt Vĩ Thiên Hạ ăn cơm? Di, dù sao tâm tình không tốt, cũng không phải là không thể được tể hần một chút! Dê béo đưa lên tận cửa, tuyệt đối không thể thả điếu!

Nghiêm nhiên lúc này, Hiên Viên Kỳ Tu ở trong mắt Dạ Tử Huyền đã thành nường giá thượng lưu du dương, mặc người xâm lược, nhưng là từ chỗ nào hạ đao?

"Hắc hắc ~" Dạ Tử Huyền cười quý dị, ánh mắt tính kế giống như tia X quét qua quét lại ở trên người Hiên Viên Kỳ Tu, nhìn đến mức cả người Hiên Viên Kỳ Tu không được tự nhiên.

"Huyền Nhi, nàng đừng như vậy, có gì nàng cứ nói đi! Nàng như vậy ——" hần ta thực nói không được nữa, ánh mắt này làm trong lòng hần ta thấy sợ hãi, giống như bị cô gái nhỏ này tính kế.

Quả nhiên, dứt lời liền thấy Dạ Tử Huyền tặc hề hề cười rộ lên, "Thế tử gia, lão gia ngài đối bụng không?"

Hiên Viên Kỳ Tu nghe thấy lời này nên cho rằng Dạ Tử Huyền muốn giữ hần ta lại cùng nhau ăn cơm, đỏ mặt ngốc nghếch gật gật đầu, Huyền Nhi vậy mà quan tâm hần ta!

Nhưng mà, Dạ Tử Huyền hạ một câu kém chút nữa làm cho hần ta suýt ngã quỵ.

"Vừa vặn ta cũng đói bụng, ngài lại mời ta ăn đồ ăn ở Tuyệt Vĩ Thiên Hạ lần nữa đi!" Cặp mắt kia còn lập tức vút cho hần ta mị nhãn!

Hiên Viên Kỳ Tu nhất thời dờ khóc dờ cười, hần ta chỉ biết cô gái nhỏ này tuyệt đối không có hảo tâm như vậy, bản thân suy nghĩ nhiều, bản thân suy nghĩ nhiều! Nhịn không được ở trong lòng tự giễu!

"Không thành vấn đề!"

Chính là vài bữa cơm Vương phủ Thế tử gia hần ta vẫn có thể mời nổi, huống hồ, mời Huyền Nhi ăn cơm, hần ta cam tâm tình nguyện.

Dạ Tử Huyền nghe xong, vỗ vỗ tay, không e dè vận khinh công, một đường theo đỉnh thượng lướt qua. Hiên Viên Kỳ Tu hơi kinh ngạc sau đó cũng đuổi theo sát phía sau. . . .

"Tiểu thư, cơm tốt lắm, tiểu thư. . ."

Thúy Nhi nào biết đâu rằng, nàng ta lo lắng nửa ngày cho tiểu thư vô lương, giờ phút này đã rào bước tiến lên đại môn tửu lầu Tuyệt Vị Thiên Hạ.

...

Cửa tửu lầu. . .

"Thất tiểu thư, Thế tử gia, xin mời vào trong!" Tiểu nhị tay trái vung khăn vắt lên vai, tay phải tiêu chuẩn làm ra tư thế mời.

Hôm nay hai vị này thế nào ấy, vậy mà có thể hòa bình ở chung? Hôm nay mặt trời mọc ở phía Tây sao? Nhưng hiện tại là giữa trưa, buổi sáng khi mặt trời mọc đúng là không chú ý tới! Lần này tiểu nhị dẫn bọn họ vào gian phòng thứ nhất ở lầu ba, chờ sau khi Dạ Từ Huyền đi vào phòng nhìn một lượt, mới biết được lần trước tự bản thân cho rằng mình thông minh là sai.

Bởi vì sau khi nàng đi vào, toàn bộ bài trí trong phòng vẫn thuần một sắc hoa lan, tầng này lúc trước chẳng phải ẩn bố trí mai lan trúc cúc. Lão bản nơi này thật thích hoa lan, có cơ hội thật muốn kết bạn cùng hần hoặc nàng một chút, cùng nhau tham thảo một chút. Ánh mắt Dạ Từ Huyền xem chung quanh, Hiên Viên Kỳ Tu hiểu rõ cười.

"Nhị vị hôm nay muốn ăn gì?" Tiểu nhị thay hai người bưng tới trà nóng, đánh gãy không khí yên tĩnh, sau đó cung kính đổi trà.

"Huyền Nhi, nàng chọn đi!" Hiên Viên Kỳ Tu thấy ánh mắt xích lửa của Dạ Từ Huyền, không thể không giao quyền chủ động gọi món ăn cho nàng.

"Hắc hắc ~ vậy cảm ơn!" Dạ Từ Huyền làm bộ ngượng ngùng sờ sờ mũi, sau đó đặt toàn bộ lực chú ý trên thực đơn.

Nửa nén hương trôi qua...

Một nén nhang trôi qua...

Dạ Từ Huyền nhìn chằm chằm thực đơn nửa ngày, vậy mà tên một món ăn cũng không có gọi. Đang lúc Hiên Viên Kỳ Tu muốn mở miệng hỏi, nữ nhân như tượng gỗ điêu khắc nửa ngày không đổi tư thế lại mở miệng: "Ài, vẫn là ẩn một phần thực đơn lần trước bốn tiểu thư gọi đi!"

Vừa nói lời này, sau đầu Hiên Viên Kỳ Tu và tiểu nhị nhất tề treo lên ba đạo hắc tuyến. Đã như vậy, người còn xem thực đơn nửa ngày như vậy làm chi? Hơn nữa biểu cảm của cô gái nhỏ này vẫn là một bộ rất khó khăn, trời ạ, còn có thiên lý nữa không?

Mười bảy món ăn một món canh, đầy đủ mười tám món ăn, rõ ràng là bản thân bị hù, nàng còn muốn bày ra một bộ khó xử, Dạ Từ Huyền, không nên hù theo nàng như vậy nha.

"Thế tử gia, này?"

Tiểu nhị khó xử nhìn Hiên Viên Kỳ Tu, gọi mười tám món ăn thật sự là quá lãng phí, lần trước hai chủ tớ các nàng chỉ ăn được một nửa.

"Liên ần theo Huyền Nhi nói mà làm, tốc độ nhanh chút!" Hiên Viên Kỳ Tu bất mãn nhìn thoáng qua tiểu nhị, ở trước mặt Huyền Nhi làm sao có thể biểu hiện mình là người rất keo kiệt!

Tiểu nhị nghe xong, chạy nhanh như gió, đó là Thế tử gia nha, có rất nhiều tiền, bản thân hạt gạo kính tâm làm gì. Hần ta lại không biết, thực ra Hiên Viên Kỳ Tu thật đau lòng!

Dạ Từ Huyền đặc ý uống trà ngon trong chén, đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt bình lá trà thật xấu, lại nghe thấy Hiên Viên Kỳ Tu hô một tiếng: "Tiểu Hoàng thúc!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Phúc Hắc Vương Gia

Editor: Bộ Yến Tử

Dạ Từ Huyền nghe tiếng "Tiểu Hoàng thúc" trong lòng thầm mừng gặp quý, ra cửa ăn một bữa cơm vậy mà cũng đụng trúng "Vị hôn phu" trên danh nghĩa. Mặc dù Thánh chỉ còn chưa hạ xuống, nhưng tối qua mọi người có mặt ở đó đều nghe Thái hậu tứ hôn, trên trán nàng đã bị đánh dấu ấn "Dật Vương phi".

Oán thâm thì oán thâm, vẫn muốn chút mặt mũi không phải à? Huống hồ, cùng nàng ăn cơm là đứa cháu trong tương lai, này...

"Dật Vương gia sớm!" Nàng vừa nói, vừa nâng tay phải lên, nở nụ cười tươi tắn chào hỏi Hiền Viên Đình.

Dạ Từ Huyền bịa một câu như vậy, khiến Hiền Viên Đình ở ngoài cửa và Hiền Viên Kỳ Tu ở trong phòng đồng thời treo ba cằm mì sợi màu đen sau ót, đã đến buổi trưa rồi còn sớm chỗ nào?

"Hắc hắc ~ "

Dạ Từ Huyền thấy hai vị soái ca đồng thời nhìn chằm chằm mình, trong lòng nói thầm bản thân cũng không phải vương tử sữa, sao dám nhận ánh mắt cực nóng của hai vị ở đây. Nàng cười gượng, thì thấy Hiền Viên Đình tao nhã bước đến.

Hiền Viên Đình nhìn thoáng qua đứa cháu nhỏ hơn mình sáu tuổi, trong mắt hiện lên một tia cười giảo hoạt, sau đó đáp lời Dạ Từ Huyền: "Quận chúa cũng sớm!"

"Phốc!" Một miệng nước trà của Dạ Từ Huyền trực tiếp phun tới, mà Hiền Viên Kỳ Tu ngồi đối diện nàng trực tiếp "Trúng đạn", bị văng một mặt nước trà.

Hắn ta không thể tưởng tượng được vì sao tiểu Hoàng thúc bởi Huyền Nhi cùng nhau động kinh? Về phần muốn như vậy trả thù bản thân? Ngay sau đó, toàn bộ tửu lâu liên vang lên một tiếng rống như giết heo của Hiền Viên Kỳ Tu: "Chuẩn bị nước, mau chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa!"

Dạ Từ Huyền đột nhiên cảm giác vừa rồi rất quý dị, tại sao vừa rồi nàng cảm thấy sau lưng có một cỗ lực lượng cường đại vỗ vào mình chứ?

Nhìn nhìn bộ mặt ghét bỏ phía đối diện, vén lên tay áo sát mặt Hiền Viên Kỳ Tu, lòng tràn đầy áy náy biến thành khinh bỉ. Này nha, mặt không phải là bị văng ít nước trà à, có cần ác tâm như vậy sao? Nước miếng trong nước trà của bốn tiểu thư nhưng là có công hiệu làm đẹp nhé. Cưng nhiên dám ghét bỏ!

Mồ nữ vô sỉ chằm chọc trong lòng, đem nước miếng ghê tởm nói thành thánh phẩm làm đẹp chỉ có thể ngộ không thể cầu!

Nếu hai vị quý nhân trước mặt biết ý tưởng của nàng, phỏng chừng sẽ trực tiếp té ngã trên đất, vô sỉ, quả thực vô sỉ!

Hiền Viên Đình nhàn nhạt nhìn lướt qua hai mắt tràn đầy lửa giận của Dạ Từ Huyền còn tại sát mặt Hiền Viên Kỳ Tu, khóe miệng khẽ kéo một đường cong, tự mình rót một chén trà lên phẩm: "Ừm, năm nay vị trà mới không sai!"

Lời Dật Vương gia nói hiển nhiên không khiến hai người kia chú ý!

Lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm tất cung tất kính của gã sai vặt: "Thế tử gia, nước đã chuẩn bị tốt!"

Hiền Viên Kỳ Tu ừ một tiếng, sau đó đứng lên: "Tiểu Hoàng thúc, người và Huyền Nhi uống trà đợi một lát, ta đi trước tắm rửa một cái." Hiền Viên Kỳ Tu nói xong liền đi ra ngoài, hoàn toàn không chú ý tới bản thân đã bị mồ nữ dùng đôi mắt có thể so với hoa nhân kim tính thiêu ra một cái động.

"Ừm, đi thôi!"

Hiền Viên Đình gật đầu, còn ra vẻ phong lưu nhẹ nhàng lay động quạt ngọc lưu ly nạm vàng.

Đã sắp cuối thu, thời tiết không biết mát mẻ cỡ nào, vậy mà còn tùy thân mang theo cây quạt —— giả diên!

Di, cây quạt này được tạo ra từ vàng ròng đó, hơn nữa trên chỗ phiên bính giống như còn khảm một viên dạ minh châu nhỏ, ở trong cổ tay áo rộng rãi của Hiền Viên Đình ần ần sáng lên —— cây quạt này thật đáng giá. Dạ Từ Huyền ở trong lòng âm thầm đánh giá, nghĩ nếu bán ra, có thể cứu tế thật nhiều người! Tỷ như tiên sinh xem bói lần trước!

Hiền Viên Đình thấy hai mắt Dạ Từ Huyền thẳng tắp nhìn chằm chằm cây quạt của mình, hắn cố ý chuyển cây quạt qua bên trái, trông mắt Dạ Từ Huyền liền hướng sang trái, cây quạt qua bên phải, trông mắt nàng lại chuyển sang bên phải. Qua lại vài lần, mồ nữ rốt cục tỉnh ngộ, thì ra bản thân bị đùa giỡn! Vì thế thờ phỉ phỉ, phỏng má như nhét hai cái bánh bao thịt hôi hối, phần nộ trừng mắt nhìn Hiền Viên Đình!

Hiền Viên Đình thấy nàng trừng mắt nhìn mình, cũng không giận, ngược lại dùng thanh âm ôn nhã như ngọc hỏi: "Quận chúa giống như thật thích chuôi quạt này của bản vương!"

"Hừ!"

Dạ Từ Huyền quay đầu không quan tâm hắn, sau đó đứng lên nhìn nhìn cửa thang lầu, sao lúc này đồ ăn còn chưa bưng lên?

Sở dĩ nàng không để ý Hiền Viên Đình, là vì nàng nhớ tới một câu nói ở kiếp trước: Không quan tâm hắn, chính là đánh trả hữu lực nhất đối với hắn!

"Quận chúa, nếu không bản vương đưa chuôi quạt này cho nàng?" Thanh âm ôn nhuận như ngọc lại vang lên.

Dạ Từ Huyền cúi đầu ghét bỏ nhìn thoáng qua Hiền Viên Đình, lại nhìn thoáng qua cây quạt kia, đừng xem qua quang, ngồi xuống tiếp tục uống trà: "Không cần!"

"Vẫn là đưa cho nàng đi?"

Hiên Viên Đình tiếp tục đầu gối xuống, cho rằng nàng sẽ tiếp tục cự tuyệt, ai biết, người nào đó thừa dịp lúc hắn không chú ý, đoạt lại cây quạt, miệng lại lạnh như băng nói hai chữ: "Cám ơn!"

Hiên Viên Đình chợt lóe chút kinh ngạc, cười nói: "Vậ Quận chúa cần phải bảo quản tốt đó!"

"Đó là tự nhiên!"

Dạ Từ Huyền miệng đáp lưu loát, nhưng ý tưởng trong lòng lại khác một trời một vực. Muốn bốn tiểu thư bảo quản tốt hả? Hừ, nằm mơ! Buổi chiều hôm nay bốn tiểu thư sẽ tìm một pho gia đòi thành bạc.

Hiên Viên Đình còn muốn nói thêm chút chuyện, ngoài cửa lại truyền đến giọng nói của tiểu nhị: "Thất tiểu thư, hiện tại có thể bùng đồ ăn lên hay không?"

Rốt cục làm xong rồi, Dạ Từ Huyền sốt ruột khó nén thúc giục nói: "Nhanh chút, đòi chết bốn tiểu thư!"

Khỏe miệng điểm tiểu nhị rút trầu, xem bộ dáng Thất tiểu thư trung khí mười phần, cách đòi chết còn kém rất xa? Bất quá, hắn ta vẫn nhanh chóng cho người bùng thức ăn lên: "Thất tiểu thư, các ngài chậm dùng!"

"Đi xuống đi!"

Dạ Từ Huyền nói xong, cầm lấy chiếc đĩa chuyển động, nơi nào quán được Hiên Viên Kỳ Tu đã tắm nửa canh giờ còn chưa thấy. Hôm nay nàng thật sự đói lắm, cùng Nhiều Hơn chơi một buổi sáng, mệt chết khiếp, quả nhiên huấn luyện chó cũng là một dạng kỹ năng sống.

Hiên Viên Đình thấy mình bị nàng lơ một bên, tướng ăn của nữ nhân bên cạnh không hề hoặc có thể nói là căn bản không tính toán mời hắn cùng nhau ăn cơm, hắn đang do dự muốn hay không nâng chiếc đĩa lên gia nhập "Chiến đấu", Tuyệt Nhất vội vã đi đến, hô một tiếng Vương gia.

Tướng ăn của Dạ Từ Huyền, cũng làm tòa băng sơn vạn năm như Tuyệt Nhất bị dọa rớt. Quận chúa Lan Hi này phải gả cho Vương gia, tướng ăn này. . . Tướng ăn này. . . . Thật là nan đấng nơi thanh nhâ!

"Vương gia. . ." Tuyệt Nhất ở bên tai Hiên Viên Đình thì thầm vài câu, trong nháy mắt khuôn mặt tuần tú của Hiên Viên Đình đổi sắc, không kịp nói một lời với Dạ Từ Huyền, chủ tớ hai người vội vã đi ra cửa.

Thiếu Hiên Viên Đình cùng các nàng thường đồ ăn, Dạ Từ Huyền càng thêm cao hứng, sao có thể quan tâm Hiên Viên Đình đi nơi nào, vì thế nàng mở to miệng ăn mỹ vị món ngon, ăn bất diệc nhạc hồ!

Vì thế, thời điểm Hiên Viên Kỳ Tu trở về nhìn thấy cảnh tượng như vậy: Tiểu Hoàng thúc đã không còn ở đó, trên bàn bày đầy mỹ vị món ngon, mà nữ tử hắn ta cho rằng đáng yêu lại đang nhồi mỹ thực vào cái miệng nhỏ nhắn, còn chưa kịp nuốt, lại vội vàng vàng gấp thức ăn, nha đầu kia tuyệt đối có tiềm chất bị ghen chết!

"Hi, người đã về rồi, nhanh ngồi xuống ăn, đồ ăn đều nguội rồi!"

Dạ Từ Huyền nhìn thoáng qua Hiên Viên Kỳ Tu, không tình nguyện nói một câu, sau đó lại bắt đầu chiến đấu cùng món ngon mỹ vị!

Miệng Hiên Viên Kỳ Tu mãnh liệt co rút, nhìn chung quanh bốn phía một vòng, thấy quả thực tiểu Hoàng thúc đã ly khai, mới vui vẻ ngồi xuống, tâm tình thoải mái cầm lấy chiếc đĩa gia nhập "Cướp đoạt chiến" mỹ thực!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thứ Không Thể Cầm

Editor: Bộ Yến Từ

Sau khi rượu chùng com no, mười tám món ăn trên bàn chỉ còn lại tàn canh lạnh chích. Dạ Từ Huyền và Hiên Viên Kỳ Tu chỉ có thể dùng ánh mắt trao đổi, thật sự là ăn rất chóng đờ, chóng đờ ngay cả miệng cũng không dám mở ra, sợ một khi hé miệng sẽ phun thức ăn ra ngoài.

Vì thế hai người vận dụng ánh mắt và mí mắt đối thoại như sau:

"Chúng ta như thế này đi làm gì nữa?"

"Là ta, không phải chúng ta!" Người nào đó ghét bỏ hất hất lông mày.

"Huyền Nhi, chuyện thú vị với ta sao!" Mỗ Thế từ tề mi lộng nhãn cầu xin, tiết tháo đã nát nát.

"Không có cửa đâu!" Mồ nữ tức giận trừng mắt liếc hắt ta.

"Huyền Nhi ——" đau khổ cầu xin, biểu cảm kia muốn bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười!

"Bỏn tiểu thư đi rồi, bản thân thành thật tính tiền đi, không cần tặng!" Mồ nữ tức giận trừng mắt nói, từ cửa sổ lầu ba nhảy xuống, sau đó vận khinh công, trong chớp mắt đã biến mất không thấy.

Hiên Viên Kỳ Tu che miệng nhìn về phía ngoài cửa sổ, nơi nào còn thấy bóng dáng nha đầu kia. Vốn dĩ hắt ta chuẩn bị đuổi theo, nê hà vị bộ như ba đào mãnh liệt quay cuồng, rốt cuộc nhìn không được "Oa oa" đại nồn ra.

Vì cùng Dạ Từ Huyền hợp lại ăn, hắt ta dùng tánh mạng ra đánh bạc. Tưởng Hiên Viên Kỳ Tu hắt ta sinh ra cảm thía vững chắc, mười tám năm áo com không lo, son trần hải vị hưởng dụng vô cùng, hôm nay lại cùng nha đầu kia hợp lại ăn, cái bụng không bị nứt vỡ, nhưng là chống đỡ không nổi đến mức ối ra. Chuyện này nếu truyền ra ngoài, không chỉ đánh mất mặt mũi phủ Nhân Vương, ngay cả mặt mũi lão tổ tông Hiên Viên gia đều mất hết.

"Thế tử gia, ngài không có chuyện gì đi?"

Vừa vận một tiểu nhị từ gian phòng khác bước ra, đi ngang qua cửa thấy Hiên Viên Kỳ Tu phun người ngã ngựa đổ, không sợ dơ bản tiến lên thân thiết nói. Thất tiểu thư đi chung cùng Thế tử gia sớm đã không thấy bóng dáng tăm hơi, xem bộ dạng này của Thế tử gia, sợ là lại cùng Thất tiểu thư kia thoát không xong can hệ!

"Hình tượng tốt đẹp" của Dạ Từ Huyền đã sớm lạc hạ ấn ký tâm lý sâu thẳm với dân chúng Hán Thành, chỉ cần là sự tình không tốt, người bình thường đều sẽ nghĩ đến nàng, không tiếc rờ ban phát "Thù vinh" như thế này cho nàng.

"Không có chuyện gì, đi chuẩn bị nước tắm và quần áo cho ta!" Hiên Viên Kỳ Tu đem những thứ trong bụng ối ra sạch, còn hoa hoa lệ lệ hy sinh kiện áo bào trắng vừa đôi không lâu!

"Dạ!"

Vì thế, Hiên Viên Kỳ Tu hắt ta phải nghênh đón lịch sử vinh quang hai lần tắm ở tửu lâu trong vòng một ngày...

....

Dạ Từ Huyền tự bay ra tửu lâu về nhà, lại vây quanh ngã tư đường hẻo lánh ở Hán Thành bay một canh giờ, mới có thể tiêu hóa hết một ít mỹ vị món ngon, không còn cảm giác ghê tởm, mới thu công, đứng lên đi lại trên con đường lát đá.

Đường lát đá luôn luôn kéo dài đến phương xa, quanh co khúc khuỷu, hai bên ngã tư đường đều là dân trạch, làm cho nàng nhớ tới cổ trấn mà nàng từng đi qua. Cổ trấn trong mưa bụi mông lung đẹp như cuốn tranh Giang Nam, nước trong leng keng chảy xuôi về Tây Nam cổ trấn... Một vài hình ảnh xinh đẹp nhẹ nhàng lướt qua trong tâm trí nàng, tiếc nuối là nàng rốt cuộc trở về không được.

Dạ Từ Huyền nở nụ cười khổ, như bây giờ chẳng phải rất tốt sao? Có Hiên Viên Kỳ Tu coi tiền như rác để cho mình khi dễ, có Thái hậu nương nương là đồng hương, mọi người ở phủ Tướng quân nâng niu trong lòng bàn tay như trân bảo, còn có Nhiều Hơn... Có được tất cả những thứ này đã tốt lắm rồi.

Bất tri bất giác, Dạ Từ Huyền chạy tới cửa ngã tư phồn hoa, người đến người đi, rộn ràng nhộn nhạo, thật sự rất náo nhiệt. Các tiểu thương thét to sản phẩm của mình, chào hàng cho các phụ nhân và tiểu thư lui tới.

Dạ Từ Huyền sờ sờ cây quạt trong lòng, nhìn tình huống bốn phía, ngã tư đường náo nhiệt như vậy, khẳng định có cửa hàng cầm đồ khá lớn! Vì thế, nàng theo đám người, đánh giá chung quanh, tìm kiếm tung tích hiệu cầm đồ.

Rốt cục, nàng thấy cách đó không xa dưới mái hiên một cửa hàng lộ ra chữ "Cầm", cười thật tươi, bước thật nhanh về phía trước.

Đi đến cửa hiệu cầm đồ, người ra vào cũng không nhiều, hơn nữa vài người ra vào quần áo đều là chất liệu tốt nhất, cũng không phải dân chúng phổ thông.

Lại nhìn câu đối dán hai bên đại môn, vẽ trên là: Cầm vật trân quý của người; vẽ dưới: Giải quân nan trước mắt; hoành phi cũng chính là chiêu bài của cửa hàng: Trăm làm đi! Đã nói thông tất cả những thứ này!

Dạ Từ Huyền vừa bước vào đại môn, nhà giàu trong quầy nhiệt tình tiếp đón nàng. Dạ Từ Huyền không lộ vẻ gì giao cây quạt trong lòng mình cho hắt ta: "Người xem xem, thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?"

Nhà giàu gật gật đầu, nhận lấy cây quạt trong tay nàng, sau khi nhìn thấy viên dạ minh châu nằm chỗ phiên bính, biến sắc, sau đó ra về trấn tĩnh nói: "Tiểu thư xin chờ một lát, tiểu nhân giao quạt này cho chương quầy nhìn một chút."

Nếu hắt ta không nhìn lầm, chuôi quạt này là...

"Được, nhưng phải nhanh chút!"

Dạ Từ Huyền cũng không già lắm rồi, bảo tốc độ nhà giàu kia nhanh chút, nàng phải hao hao cầm tiền trở về, bản thân tiêu thất lâu như vậy, nhà đầu Thủy Nhi kia cũng không biết cấp thành bộ dáng gì nữa. Hừ, Hiền Viên Đình, bốn tiểu thư mới sẽ không ngốc giúp người bảo quản cây quạt!

Nhà giàu cầm cây quạt hoang mang rối loạn trương trương vào nội đường, vốn định giao cây quạt cho chương quỳ, nhưng là hôm nay Ân chủ vậy mà cũng ở đây.

"Chương quỳ, Ân chủ, vừa rồi mới có người mang đến cầm!" Nhà giàu nói xong, cung kính đưa cây quạt cho hắc y nam tử.

"Đây là vật của chủ tử, ai lấy đến?"

Hai mắt hắc y nam tử nhìn cây quạt, thanh âm lạnh như băng lộ ra một cổ khẳng định, đây là quạt của chủ tử.

"Là một cô nương hơn mười tuổi!"

"Cô nương?" Trong lòng chương quỳ và hắc y nam tử đồng thời lộ ra nghi hoặc của bản thân, vật này của chủ tử sao có thể ở trong tay một cô nương?

"Đúng vậy!"

Nhà giàu lại gật gù đầu đáp, lần trước may mắn gặp qua chuỗi quạt này, hoàn hảo lần này bản thân không nhìn nhầm, bằng không phiền toái lớn.

"Nếu không ta đi xem đi, Ân chủ?"

Chương quỳ là một trung niên gần bốn mươi tuổi, thái độ đối với hắc y nam tử này cũng là tất cung tất kính, cúi đầu xin chỉ thị.

Hắc y nam tử đứng lên, hắn ta muốn nhìn, ai có gan lớn như vậy dám đảm đương vật này của chủ tử? Cầm cây quạt đi tới cửa nói: "Ta tự mình đi nhìn!"

Hai người chương quỳ và nhà giàu, thấy Ân chủ đi ra ngoài, lập tức vui vẻ đi theo.

Xuyên thấu qua ám cách, hắc y nam tử thấy được người đi dạo bên ngoài, Dạ Từ Huyền phiến phiến, hóa ra là nàng, ha ha, thật là thú vị!

"Nhạ, cầm trả lại cho nàng, nói thứ này không thể cầm!" Hắc y nhân đưa cây quạt cho nhà giàu nói, sau đó xoay người đi vào nội đường.

"Dạ!"

Nhà giàu đi ra ngoài, trả lại cây quạt cho Dạ Từ Huyền, còn chuyển nguyên lời hắc y nhân lại một lần, nhưng là này nha cũng không y, cái gì kêu "Thứ không thể cầm"?

"Cô nương, nơi này của chúng ta chỉ là tiểu bản mua bán nhỏ, thực không đảm đương nổi!"

Đang lúc nhà giàu khó xử là lúc, chương quỳ từ trong đường xuất ra đáp, nếu hôm nay bọn họ cầm vật này của chủ tử, thật là lão thọ tinh thất cổ —— chán sống!

"Thực không đương?" Dạ Từ Huyền còn ôm chút hi vọng, cây quạt này giá trị bao nhiêu tiền?

Chương quỳ gật gù đầu, một mặt thận trọng nói: "Thật sự!"

Theo góc độ Dạ Từ Huyền nhìn lại, chương quỳ này dĩ nhiên là một mặt thật đau, phỏng chừng là hắc y nam tử cũng muốn thu, nhưng thật sự không đủ tiền!

Dạ Từ Huyền lại tự cho là thông minh phỏng đoán trong lòng, sau đó dưới "Hai mắt đầm lệ" nhiệt tình của chương quỳ quay gót bỏ đi. Càng làm cho nàng không thể nói gì là, đi hết ba tiệm cầm đồ lớn, vậy mà cũng chưa thể đổi cây quạt này thành bạc trắng.

----- lời ngoài mặt -----

Các nàng đoán đoán, hắc y nam tử này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Không Cần Chạy Thoát

Dạ Từ Huyền cầm cây quạt không thể cầm bước đi, mắng trong lòng, ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông Hiền Viên Đình một lần, anh không có chuyện gì làm tạo ra cây quạt đáng giá như vậy làm chi? Làm hại lão nương ngay cả bạc đều đổi không được!

Bất tri bất giác, đôi trước nàng là người mù đường vậy mà dựa vào cảm giác trong óc có thể đi tới cửa phủ Tướng quân, đang do dự muốn đi từ cửa chính vào trong hay không, vậy mà cửa chính phủ Tướng quân lại mở ra, thấy lão cha nhà mình đang nhiệt tình tiễn người ra cửa, hai người ngáng đầu làm thấy nàng đứng ngoài cửa chính.

"Di, đây không phải tiểu Quận chúa sao?" Vạn công công có dụng ý khác nhìn Dạ Tu La một cái: "Quận chúa mới đi chỗ nào chơi về sao?"

Thanh âm kia của Vạn công công vang lên, Dạ Tử Huyền nháy mắt mình bạch, cảm tình lão cha không tìm được nàng, sau đó nói dối với lão thái giám này mà!

"Hắc hắc, Vạn công công tốt!"

Dạ Tử Huyền xấu hổ nở nụ cười, xem nhẹ lão cha tề mi lộng nhãn với mình, huy tay nhỏ bé, bán manh hướng Vạn công công chào hỏi.

"Lão nô trước chúc mừng Quận chúa, hảo hảo chuẩn bị làm tân nương từ xinh đẹp, lão nô phải hồi cung phục mệnh!"

Vạn công công cười nói, cáo từ với Dạ Tu La: "Dạ Tướng quân đừng tiễn nữa, Tật gia cáo lui!"

"Vạn công công xin mời!"

"Vạn công công, hẹn gặp lại!"

Ba người sau một phen hàn huyên, Vạn công công dưới sự ủng hộ của đám tiểu thái giám đi xa dần!

"Con theo cha vào nhà!" Dạ Tu La trừng mắt nhìn nữ nhi, xoay người vào đại môn phủ Tướng quân.

Dạ Tử Huyền thè lưỡi, sau đó vui vẻ hoạt bát chơi đùa cây quạt cầm trong tay đuổi theo phía sau. Phụ thân mỗi lần đều sấm lón mưa nhỏ, lần này, khẳng định sẽ không làm gì mình đâu! Nhưng mà, lần này nàng lại đoán sai!

Đội Dạ Tử Huyền đi vào đại sảnh, phát hiện chung quanh không có một hạ nhân, đang thấy buồn bức, liền nghe thấy thanh âm lão cha nhà mình truyền đến.

"Quý xuống!"

Dạ Tu La ngồi ở chủ tọa, uống một ngụm nước trà, uy nghiêm mở miệng. Nha đầu kia càng ngày càng vô pháp vô thiên, hôm nay cư nhiên ngay cả Thúy Nhi đều không có dẫn ra ngoài, thật sự là tức chết ông!

"A ——" Dạ Tử Huyền còn chưa lấy lại tinh thần, quý xuống? Lần này lão cha giận thật rồi hả?

Dạ Tu La thấy nàng không nhúc nhích, đặt mạnh chén trà "Loảng xoảng" lên bàn, quắc mắt nhìn trừng trừng quát: "Quý xuống!"

Má ơi, hóa ra lúc Tướng quân lão cha phát hỏa lại lợi hại như vậy, Dạ Tử Huyền bĩu môi, không cam lòng không nguyện ý quý xuống. Không phải là đi chơi một chút sao, mấy lần trước lão gia ngài không phải là mở một con mắt nhắm một con mắt không tìm ta phiền toái sao?

Làm sao nàng biết được, Dạ Tu La bị chuyện tứ hôn làm phiền. Nữ nhi mà mình nâng niu trong lòng bàn tay mười sáu năm, Thái hậu nương nương nói tứ hôn liền tứ hôn, cũng không có hỏi người làm cha như ông có nguyện ý hay không, ai chẳng biết Dạ Tu La ông sùng nữ nhi? Dật Vương gia hoàn toàn không được, Thái hậu muốn hủy cả đời nữ nhi bảo bối của ông! Thánh chỉ cũng đã hạ rồi, nên làm cái gì cho phải đây?

Nửa ngày sau, Dạ Tu La chậm rãi nói: "Đứng lên đi!"

"A ——" Hôm nay Dạ Tử Huyền thực bị lão cha nhà mình cấp lời đến, một lát quý xuống, một lát đứng lên, đây là muốn làm gì?

"Huyền Nhi à, cha có lỗi với con, trơ mắt nhìn con gả cho Dật Vương gia, là cha không có bản sự!" Dạ Tu La vừa nói, mắt ông lại bắt đầu lão lệ tung hoành, Dạ Tử Huyền sợ tới mức nhanh chân chạy tới thay ông lau nước mắt.

"Cha à, không có chuyện gì, ai mà không phải gả đi! Phủ Dật Vương bắt quá cách phủ Tướng quân chúng ta bốn con phở, nữ nhi tùy thời đều có thể trở về hiếu kính người và mẫu thân!"

Dạ Tử Huyền cho rằng lão cha luyến tiếc nàng lập gia đình, vội vàng lên tiếng an ủi, bốn con phở mà thôi, bằng bản sự của Dạ Tử Huyền nàng, chẳng qua chỉ chậm trễ thời gian nửa nén hương.

Dạ Tu La vừa nghe, lão lệ càng dừng không được rơi xuống, nữ nhi hiếu thuận như vậy, làm sao ông có thể bỏ được? Không được, ông còn muốn đi van cầu Thái hậu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra! Nghĩ đến đây, Dạ Tu La kéo quan bào xoa xoa nước mắt, nói: "Huyền Nhi, có thể con không biết, Dật Vương gia kia hai mươi tư tuổi còn chưa có nạp phi, là vì... Bởi vì..."

[Tì: hắc hắc, Tướng quân tưởng anh nam9 của chúng ta không được...]

Loại chuyện này làm sao ông có thể mở miệng nói với một khuê nữ hoa cúc, nói Dật Vương gia có chi chứng "Không được"? Mặt lão đỏ lên, lắp bắp nói mãi không ra kết quả.

"Chẳng lẽ hán không được sao?" Dạ Từ Huyền mang tư tưởng thế kỷ hai mươi mốt, mở miệng nói, từ ngữ không dọa chết người không nghĩ, quên nơi này là thời đại nữ nhân tam tông tứ đức, hai chữ "Không được" sao có thể tùy tiện nói ra miệng?

"Khụ khụ..." Mặt lão của Dạ Tu La đỏ lên, xấu hổ ho khan, không nghĩ tới miệng nữ nhi đã nói tới cảnh giới không chừng mực.

Thở hổn hển nửa ngày, liếc mắt nhìn nữ nhi bảo bối, nét mặt già nua ửng hồng gật đầu nói: "Từ quan viên triều đình, cho tới dân chúng lê dân, đều biết chuyện Dật Vương gia bị bệnh này!"

"Chàng nói với nữ nhi chuyện đó làm gì?"

Dạ Tu La dứt lời, Tướng quân phu nhân đi đến quát lớn, tối hôm qua bà không cùng nữ nhi nói chuyện này, là muốn nhường nữ nhi xa chạy cao bay, không để trong lòng nàng có gánh nặng đào hôn. Nhưng là hiện tại...

"Oa tắc, thực bị con nói trúng rồi." Dạ Từ Huyền ở một bên vỗ vỗ tay, nói tiếp: "Thật tốt quá, nếu hán không được, bôn tiểu thư nhưng là tình lắm chuyện!"

Hai phu thê nghe thấy nữ nhi bảo bối nói lời này, cho rằng nữ nhi giận đến hồ đồ, nào có ai lại cao hứng vỗ tay khi biết phu quân tương lai của mình có chi chứng "Không được"? Thái hậu thật sự là khinh người quá đáng, nếu bản thân nữ nhi thực sự xảy ra chuyện gì, Dạ Tu La ông không để yên cho bà ta!

"Huyền Nhi, con không cần dọa cha nương!"

Tướng quân phu nhân kéo kéo nữ nhi còn bị vây trong trạng thái hưng phấn, bàn tay bạch ngọc xoa xoa trán nữ nhi, Huyền Nhi sẽ không sinh bệnh chứ!

"Ai, nương, con thật sự không có chuyện gì!"

Dạ Từ Huyền vui vẻ kéo tay Tướng quân phu nhân xuống nói, vì chứng minh mình nói thật, còn hoan thoát tại chỗ vòng vo vài vòng: "Xem đi, xem đi, nữ nhi thực không có chuyện gì!"

Xem bộ dáng này của nữ nhi, hai mắt Dạ Tu La đỏ bừng, đột nhiên nghĩ, thừa dịp cách đại hôn nửa tháng, nên để nữ nhi trốn đi!

"Thất Nhi, con mau thu dọn đồ đạc, suốt đêm rời đi đi!"

Dạ Tu La quay đầu nhẹ nhàng nói, có lẽ, nữ nhi vừa đi, cả đời này các nàng cũng không thể gặp mặt! Nhưng là, vì hạnh phúc chung thân của nữ nhi bảo bối, không thấy mặt lại tính là cái gì?

"Trốn? Vì sao phải chạy trốn?" Dạ Từ Huyền đột nhiên tỉnh táo lại, không hiểu hỏi: "Nếu con muốn chạy thoát, cha và mẫu thân làm sao bây giờ? Huống hồ, con cảm thấy như vậy rất tốt, không cần phải trốn!"

Tên Vương gia đó không được, bản thân còn trốn kính nhi cái gì, nếu hán bình thường, nàng mới muốn chạy trốn! Cùng một người mà mình không yêu phát sinh quan hệ, nàng tuyệt đối sẽ điên mất!

"Huyền Nhi, Dật Vương hán..." Tướng quân phu nhân nghẹn ngào nhắc nhở, chẳng lẽ nữ nhi thật sự hồ đồ?

"Cha, nương, Vạn công công nói khi nào thì đại hôn?"

Dạ Từ Huyền không ngốc, có thể làm phiền Tổng quản thái giám tự mình đi một chuyến, trừ bỏ tuyên đọc Thánh chỉ, tại đây thái bình thịnh thế thật đúng tim không thấy ông ta!

"Mười tám tháng này!"

"Nhanh như vậy?"

"Ừm!" Dạ Tu La gật đầu, thanh âm vô hạn mệt mỏi, tựa hồ bỗng chốc già thêm vài tuổi.

"Cha, nương, hai người yên tâm đi, nữ nhi sẽ sống rất tốt, thật sự!"

Dạ Từ Huyền vui vẻ cười, đẹp không gì sánh nổi. Nàng nói xong xoay người đi khỏi đại sảnh, lưu lại khuôn mặt ưu sầu của phu thê Dạ Tướng quân.

Bôn tiểu thư đã muốn gả cho người, vậy trước tiên BON TIỂU THƯ không để ý danh hiệu "Dật Vương phi" làm thanh danh Dật Vương gia anh càng vang thêm chút đỉnh!

Chương 28: Tắm Rửa Tao Khuy

Editor: Bộ Yến Từ

Trong thư phòng phong cách cổ xưa, ánh nến trên giá nhẹ nhàng toát ra, ngọn đèn mờ nhạt chiếu vào trên cánh hoa hồng nhạt, vì vậy mà phủ thêm một tầng mờ nhạt. Trên sạp mỹ nhân nằm một nam tử tà mị, mí mắt vì hớp, tầm mắt lưu lại trên chậu hoa lan, thật lâu không dời đi.

Tim vèn vèn mười năm, cho rằng hôm nay có thể tìm được nàng, tâm tình bản thân vô cùng kích động, tâm nhảy nhót không thôi, lại biết được nàng đã gả làm thê tử người ta, giống như bị xối một chậu nước lạnh băng. Nàng đã là thê tử người khác, người bảo ta đi phá hư hạnh phúc của nàng sao? Bây giờ làm sao có thể?

"Đình, để tất cả những thứ này đi thôi!" Hiên Viên Đình nhắm mắt lại, trong tiềm thức yên lặng lặp lại câu nói này, để tất cả những thứ này đều đi thôi!

Còn một thanh âm khác, bá đạo lại ngoan lệ thét lên: "Không, không, không thể, nàng là của ta, ta không có gì cả, nàng là của ta, chỉ có thể là của ta..."

"Ta giúp người tìm nàng vèn vèn mười năm, đã từng đáp ứng người, ta thay người cưới nàng, nhưng mà, hiện tại nàng đã lập gia đình, hơn nữa sống rất tốt, người an tâm đi thôi!"

"Không, ta không muốn, ta muốn người cưới nàng, ta muốn người cưới nàng. . . . Ta không phải rời khỏi nàng, ta không phải rời khỏi nàng..."

Trong ý thức người kia giống như nổi điên, điên cuồng khàn giọng gào thét, Hiên Viên Đình ôm đầu mình, thống khổ không chịu nổi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ trên trán rơi xuống. Tuyệt vừa nhìn thấy hấn như vậy, gương mặt không gọn sóng không sợ hãi cũng xuất hiện nghi vấn, tháng này chủ tử đã phát bệnh lần thứ hai.

"Chủ tử!"

Thanh âm lạnh băng nhưng cung kính của Tuyệt Nhất truyền đến, không thể nghi ngờ là kéo Hiên Viên Đình thoát khỏi thống khổ, dần dần khôi phục ý thức, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

"Người đâu, đi chuẩn bị nước!"

Giọng nói có chút suy yếu, người bên ngoài nghe thấy nhanh chóng chạy đi. Chỉ chốc lát sau, bên ngoài có người báo lại: "Vương gia, nước đã chuẩn bị tốt!"

"Ừ, đi xuống đi!"

Hiên Viên Đình kéo thân thể mệt mỏi chuẩn bị đi ra ngoài, lúc gần đi còn không quên liếc mắt nhìn chậu hoa lan.

"Chủ tử, ngài không phải trở về Tây Uyển lộ à!" Tuyệt vừa thấy Hiên Viên Đình bước về phía đại môn vương phủ, nghi hoặc lên tiếng, vừa rồi không phải nói muốn tắm rửa sao?

"Đi Dạp Tuyệt Tim Liễu!"

"Dạ!" Tuyệt Nhất cung kính lĩnh mệnh, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì: "Chủ tử, Dạ Ảnh có việc tìm ngài, bởi vì không phải việc gấp, thuộc hạ cho hấn ở Tây Uyển chờ ngài."

"Ừm, người bảo hấn ta trực tiếp tới bề gặp ta!"

"Dạ!"

Tuyệt Nhất lĩnh mệnh cấp tốc rời đi, Hiên Viên Đình cũng vận khinh công, nháy mắt biến mất trong bóng đêm.

...

"Chủ tử!"

Hồng y nam tử cung kính mờ miệng gọi, hấn ta sửa mi như kiếm, mũi anh tuấn, hai mắt hẹp dài câu hồn đoạt phách, lông mi dài nồng đậm như phiến, đôi môi ân hồng như cánh hoa anh đào nở rộ ngày xuân, lộ ra một loại mê hoặc cực hạn. Khóe mắt hấn ta có một viên lệ chỉ làm gương mặt tăng thêm ba phần xinh đẹp, nam sinh nữ tướng, thật sự là nhất đại kỳ tích.

[Tứ: Ôi trời! Tả nam nhân mà ta cứ tưởng mỹ nữ ở đâu ấy.]

Hiên Viên Đình nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, liền đi vào trong phòng tắm sương khói lượn lờ.

Hồng y nam tử hiểu ý cười, chủ tử hẳn là hảo hảo bong bóng, vừa rồi hẳn ta ngồi được trên người chủ tử có một cỗ mùi vị mồ hôi nồng đậm

"Thuộc hạ cáo lui!"

"Đi xuống đi! Dạ Ảnh đến đây, để hẳn ta đợi ta bên ngoài!"

"Dạ!"

Hồng y nam tử lui xuống, nhẹ nhàng khép cửa. Hiên Viên Đình đưa tay thử nước trong ôn, nước vừa vặn, hẳn không chút ngại ngần thoát y bào trên người, ném y bào trong tay, ngâm toàn bộ thân thể vào trong ao.

Nhưng quần áo này ném không quan trọng, vừa khéo tạt trúng trên người Dạ Tử Huyền đang ẩn nấp. Mùi vị mồ hôi nghênh diện đánh úp, nàng thẳng thắn cảm thán thực TMD không hay ho! Hiện tại muốn làm sao bây giờ?

Đêm nay, sau khi Dạ Tử Huyền trở về phòng liền cân nhắc làm cách nào tiến vào tòa thanh lâu "Nổi tiếng cử quốc" dạo chơi, nhưng mà nàng không dám dẫn Thúy Nhi theo, trên người một xu cũng không có. Tới nơi này làm trò cười đều là người phi phú tức đất tiền, vào cửa còn phải giao một trăm lượng mua tòa phí, cũng không biết ai đặc sao quy định. Nếu cây phá quạt kia có thể đem cầm, thật đúng là không thiếu tiền. Nhưng mà. . .

Đại môn vào không được, ta sẽ đi cửa sau, nhưng vừa tiến vào, vừa vặn đã bị mùi hôi quần áo huân thiên tạt trúng!

"Ài?"

Dạ Tử Huyền chính là nghĩ đến chút chuyện "Đản đau" có chút kích động thôi, ai biết đã kinh động người trong phòng. Nàng rất muốn xem uyên ương tắm rửa đỏ, nhưng mà, đó là lạng lẽ xem, bây giờ đã bị người ta phát hiện, còn muốn xem tiếp sao?

Vừa mới chuẩn bị ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, đuôi nàng đã bị một căn tắm kỳ bố cuốn lấy —— đi không xong!

"Hắc hắc ~" Dạ Tử Huyền xấu hổ nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía "Người bị hại" bị nàng quấy rầy, khi nàng nổi giận dùng dùng quay lại nhìn, mắng to gặp quỷ!

Hiên Viên Đình cũng không nghĩ tới, người nhìn coi hẳn tắm rửa dĩ nhiên là Dạ Tử Huyền, còn là nữ phần nam trang. Vương phi hẳn sắp cưới đến cùng là quái thai gì? Nhìn thấy nam nhân tắm rửa, vậy mà mặt không đỏ khí không suyền!

"Dật Vương gia, thật sự là khéo!" Thân mình Dạ Tử Huyền cương cứng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc, sao lại không hay ho như vậy chứ?

Khóe mắt Hiên Viên Đình run rẩy, thật sự là chỗ nào cũng có thể gặp gỡ nàng, quả thực "Thật khéo"!

Cả người Dạ Tử Huyền cứng ngắc đứng ở đằng kia, hai mắt đen bóng cao thấp đánh giá, chắc chắn chắc chắn. . . . Dáng người này, dáng người to lớn, mông hẹp khoan kiên, cơ bụng sáu múi với những đường cong hoàn mỹ. Xuống chút nữa, vậy mà thấy được... Thấy được... Điều quái [chìm] lớn như vậy nằm ở đằng kia, Dật Vương gia này không phải tung tin vịt "Không được" sao?

Hiên Viên Đình cảm giác được ánh mắt xích lửa của nàng, theo tầm mắt nàng nhìn lại, vậy mà nàng đang nhìn tiểu đệ đệ hẳn.. Xem tiểu đệ đệ hẳn. . . . Oanh một tiếng, mặt hẳn nóng như lửa thiêu, càng ngày càng hồng như mông khi.

"Dạ Tử Huyền!"

Gầm lên giận dữ, Dạ Tử Huyền còn chưa kịp nói tiếng xin lỗi, đã chiêu ba người uống trà chờ hẳn ở cách vách bước vào.

Ba người tiến vào nhìn được cảnh tượng như thế này: Chủ tử bọn họ trần như nhộng đứng ở trong ao, nước vừa khéo không qua đuôi hẳn, mà tiểu đệ đệ của hẳn còn ở phía trên mặt nước; còn bên phải góc bể, Dạ Thất tiểu thư nữ phần nam trang đang như pho tượng hóa đá đứng nơi đó, tầm mắt còn lưu lại trên cái đó của chủ tử. Lúc này Vương gia bình thường ôn nhã như ngọc của bọn họ đã gân xanh tẫn lộ, một bộ muốn giết người!

Xong rồi, ba người bọn họ xong rồi, bọn họ thấy được thứ không nên thấy. Dạ tự lấy hai mắt vẫn là tự mình kết thúc? Thật sự hảo rồi rầm!

"Đi ra ngoài! Tất cả đều ra ngoài cho bản vương!"

Hiên Viên Đình lại hét to một tiếng, giơ tay lên, dùng bình phong ngăn cách tầm mắt Dạ Tử Huyền. Thật sự rất đáng giận, rất đáng giận!

Lúc này không đi còn đợi đến khi nào? Dạ Tử Huyền phục hồi tinh thần, xoay người bay ra ngoài bằng đường cửa sổ, tốc độ chạy trời chết có thể nói "Phi mao thổi", tựa hồ chỉ cần chậm trễ, mạng nhỏ sắp khó giữ được!

"Thuộc hạ cáo lui!"

Ba người Tuyệt Nhất đang cảm thán khinh công của Dạ Tử Huyền rất cao, như gió thoát khỏi hiện trường, trời biết kế tiếp chủ tử sẽ làm sự tình gì quá khích đi!

Phòng tắm rất cực khôi phục bình tĩnh, vừa rồi trải qua sự kiện "Cảnh xuân chột tiết", Hiền Viên Đình không còn tâm tình tắm bồn! Nhưng mà, không biết vì sao, vậy mà bây giờ khoe miệng hân lại giờ lên, giống y chang ngốc tử —— thật sự kỳ lạ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lần Đầu Làm Tặc

Editor: Bộ Yến Tử

"Chủ tử!"

Ba người Tuyệt Nhất thấy Hiền Viên Đình mang bộ mặt tươi cười như tắm gió xuân bước vào, mười phần giật mình. Theo lý thuyết, không phải chủ tử nên đen mặt sao?

Ba người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được nghi hoặc trong mắt đối phương, ai, điều này chính là chính triệu sắp tiến vào bão táp trong truyền thuyết đi! Ba người bọn họ đêm nay đỡ nhiều lạnh ít!

Hiền Viên Đình nhận nhạ "Ừm" một tiếng, tiêu sái bước đến chủ tọa ngồi xuống, vươn ngọc thủ thon dài nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Chủ tử rất quái dị, rất rất quái dị! Rất không tầm thường! Nam nhân bị nhìn nơi đó, chẳng lẽ không nên cuồng nộ sao? Nhưng hình như, kết quả cuồng nộ cũng không quá tốt...

"Chủ tử!" Bạch y nam tử nuốt một ngụm nước miếng, gian nan gọi.

Hiền Viên Đình ngẩng đầu, tựa tiểu phi tiểu nhìn hấn ta: "Dạ Ảnh, người đi buôn bán đoán mạng lời không ít tiền đi? Khi nào cũng trợ cấp một chút chi tiêu cho Vương phủ?"

Vừa dứt lời, hồng y nam tử che mặt cười trộm, Tuyệt Nhất ngẩng đầu ngưỡng vọng bốn mươi lăm độ nhìn nóc nhà, nam tử trẻ tuổi một thân bạch y bị gọi là Dạ Ảnh khoe miệng run rẩy, một bộ khổ đại cừu thâm.

"Chủ tử, thuộc hạ sợ hãi!"

Dạ Ảnh âm thầm than thở, hấn ta không phải chỉ là thích bãi quán xem bói thôi sao? Đáng giá chủ tử dùng những lời này đến nói móc hấn ta? Cứ coi như đêm nay thấy được cái đó của lão gia ngài, vậy cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn được không? Đúng, đó là ngoài ý muốn!

"Còn biết sợ hãi là tốt rồi, không có chuyện gì đừng lão ở trên đường lặc lư! Người là ám vệ, không phải thầy bà!" Lúc nói những lời này không mặn không nhạt, hoàn toàn là mượn đề tài để nói chuyện của mình!

"Dạ, thuộc hạ biết sai!"

Mỗ nam đắc ý nhìn mặt hai người khác liếc mắt một cái, giết gà dọa khỉ, hai người các người chú ý chút cho ta! Hừ!

"Nói đi, tìm bốn vương có chuyện?"

Hiền Viên Đình lấy lại bộ dáng ôn nhuận ngày xưa, lại nhấp một ngụm trà nóng hổi.

"Chủ tử, là Vương phi, nàng. . . Nàng..."

"Vương phi?" Hiền Viên Đình đầu tiên là nghi hoặc, tiếp theo bưng tỉnh đại ngộ nói: "Nàng như thế nào?"

Dạ Ảnh lau mồ hôi một phen mở miệng nói: "Buổi chiều hôm nay Vương phi cầm quạt của chủ tử tới Bạch Đường Hành!"

"Đi chỗ đó làm cái gì?"

"Đi... Đi..."

"Người không phải làm thầy bói hai ba ngày cùng thần phật giao tiếp, nên quên mất ngôn ngữ nhân loại?"

Lời này vừa ra, hồng y nam tử "Phốc" một tiếng phun ngụm trà trong miệng ra ngoài, Dạ Ảnh đứng mũi chịu sào, về sau khẳng định chủ tử sẽ tìm hấn ta và Tuyệt Nhất phiền toái, ai, chủ tử, ngài thật nhỏ mọn!

"Ách. . . Vương phi đi Bạch Đường Hành cầm cây quạt của chủ tử! Kết quả bị thuộc hạ dùng 'Thứ không thể cầm' lui trở về!"

Dạ Ảnh nói xong, trong lòng thống khoái hơn. Hiên Viên Đình một bộ muốn giết người, làm cho người ta xem nhện không được bật cười.

Hiên Viên Đình vạn vạn không nghĩ tới lá gan nha đầu kia lớn như vậy, giữa trưa vừa lấy quạt của hắn, buổi chiều liền khăn cấp đi hiệu cầm đồ, rút cuộc nàng thiếu rất nhiều tiền sao? Khóe miệng rút trầu, đem chén trà trong tay trùng trùng nhất phóng: "Nói với các cửa hiệu cầm đồ, từ lâu, chỉ cần nha đầu kia cầm cây quạt đi vào, đều không tiếp đãi!"

Đang chuẩn bị bước ra cửa, thanh âm ầm ầm truyền vào lỗ tai hồng y nam tử: "Ám Ảnh, nếu bốn vương biết nha đầu kia vào Đạp Tuyết Tim Liễu của ngươi, cẩn thận da của ngươi!"

"Chủ từ, này..." Rất khó xử thuộc hạ, khinh công của Vương phi đêm nay bọn họ đã thấy qua, không có mấy người có thể ngăn được!

Hiên Viên Đình sẽ không quản hắn ta vì sao khó xử, cũng không quay đầu lại bước ra cửa, nha đầu, lá gan cũng không nhỏ, nàng chờ đó cho bốn vương!

....

Dạ Từ Huyền cảm giác bản thân đã trốn đủ xa, mới từ trên nóc nhà được xuống. Nhưng mà nơi này hắc nước sơn qua loa, là chỗ nào?

Tuy rằng tầm mắt mơ hồ, nhưng mà, có vẻ đây là sân một kẻ nhất phú có tiền. Di, giống như có người nói chuyện! Tới gần thanh âm nói chuyện với nhau mỏng manh kia, thanh âm đó dần dần rõ ràng hơn, trong phòng còn đốt một ngọn nến mờ nhạt. Dạ Từ Huyền quan sát hoàn cảnh, thả người nhảy lên một thân cây, quan sát tình huống trong phòng nhất thanh nhị sở.

Trong phòng một nam tử mặc cẩm y đứng đưa lưng về phía Dạ Từ Huyền, bên trong bày biện vài cái thùng lớn, một nam nhân khoảng bốn mươi tuổi chỉ vào mấy cái thùng chung quanh nói với người mặc cẩm y.

"Công tử, đây là một đám hóa kiếm tiền! Đây đủ có mười vạn lượng bạc!"

Lão nam nhân dáng điệu khiêm cung siểm nịnh, hướng công tử nói giống như hiến vật quý, đôi mắt chuột lóe lên, đáng khinh nói không nên lời.

"Nhiều như vậy?"

Trong lời nói cẩm y nam tử tràn ngập hưng phấn, thật sự là quá tốt, không nghĩ tới con nhóc này giá trị nhiều tiền như vậy.

"Đúng vậy!" Lão nam nhân cũng rất vui vẻ, lần đầu tiên tham gia loại mua bán này, không nghĩ tới lại được nhiều tiền như vậy: "Công tử, con nhóc này thật sự là rất đáng giá, cũng không uống công tử ở trên giường đau các nàng một hồi!"

Lão nam nhân vừa dứt lời, phòng trong truyền ra tiếng cười dâm dăng của hai người. Dạ Từ Huyền cau mày, ánh mắt hận không thể giết hai tên tai họa này, thay cô nương đó báo thù. Vừa rồi bọn họ nói cái gì, nơi này có mười vạn lượng bạc, mười vạn hai không phải có thể cứu trợ rất nhiều người?

Trong lòng hạ quyết tâm, chờ hai tai họa vừa đi, nàng sẽ đem số bạc đó trộm long tráo phượng, làm cho bọn họ chỉ còn biết khóc lóc! Sau đó lại tìm hiểu nguồn gốc, một lưới bắt hết đám ăn thịt người này!

"Công tử, số tiền đó..."

Lão nam nhân khó xử nhìn nam nhân đáng khinh hỏi, nhiều tiền như vậy, lại là tiền bẩn, xử lý không tốt!

Nam nhân đáng khinh cũng thật sàu, số tiền ngàn vạn này không thể để cho lão cha của hắn ta biết được, nếu không mười cái mạng cũng không đủ chết.

"Đúng vậy, số tiền đó làm thế nào mới tốt đây?"

Trong nháy mắt lúc hắn ta xoay người, Dạ Từ Huyền thấy rõ bộ mặt thật của tên công tử này, đó không phải Lưu đại thiếu Lưu Mang ngày đó khóc lóc om sòm ở Tuyệt Vĩ từ lâu sao? Thật sự là châm chọc, lão cha hắn ta đang lúc làm sinh ý, thất lung triệu bạc triệu, hắn ta lại nổi lên phong trào buôn bán dân cư!

"Bằng không..."

"Khóa cửa cho kỹ, không cho bất luận kẻ nào tới gần, suốt đêm bốn thiếu gia ở trong phòng sửa mật thất!"

Đột nhiên Lưu Mang đánh gãy lời lão nam nhân, trong ánh mắt lộ ra một cỗ ngoan lệ. Hắn ta báo cho lão nam nhân, ai dám đánh chủ ý lên bút tiền này của hắn ta, Lưu Mang hắn ta sẽ làm cho kẻ đó chết không có chỗ chôn!

Lão nam nhân bị Lưu Mang tránh cả người run run, vội vàng cúi đầu nói: "Dạ, công tử!"

Không cho bất luận kẻ nào tới gần? Thật sự là chê cười, bốn tiểu thư liền hành hiệp trượng nghĩa giúp người đem số tiền đó phân phát cho người nghèo, thay người tích chút âm đức!

Đội hai người Lưu Mang khóa chặt cửa, kiểm tra mấy lần mới chịu rời khỏi, Dạ Từ Huyền hướng về phía hai người biến mất cười đắc ý, chờ khi người

phát hiện ra tiền của mình bị mất thì chính là lúc dân chúng bình dân Hán thành đồn đãi thiên thượng diệu tiền, nhất định phải nhớ cảm tạ bồn tiểu thư!

Dạ Từ Huyền lại ở trong lòng cảm thán một phen "Thiên đạo thù cần", bản thân chạy trốn chết phát hiện một bút tiền tài bất nghĩa này điểm tô cho đẹp thành bản thân vất vả làm việc sau hồi báo, xem nhẹ bản thân vốn là chạy thoát khỏi chuyện đạo kỹ viện, sau đó nâng nhẹ nhàng bước chân đứng lý hợp tình vào phòng...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bồn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Làm Mướn Không Công

Editor: Bộ Yên Từ

Vì nghe nhân sĩ bát quái "Ca công tụng đức" bản thân, hôm qua lúc canh ba Dạ Từ Huyền đi ngủ, canh năm rời giường, tinh thần này đáng giá người ta tán dương cỡ nào? Nếu người đọc sách đều có tinh thần như nàng, bảo đảm người người đều đỗ Trạng Nguyên! Khinh bỉ xong người đọc sách treo đầu dê bán thịt chó, nàng đã sớm vứt tạt ngủ đến mặt trời lên cao ra sau đầu!

Dạ Từ Huyền được Thúy Nhi ti mi trang điểm, sớm ăn xong đồ ăn sáng, dưới sự cầu xin đau khổ của Thúy Nhi, chủ tớ hai người bắt đầu xuyên việt từ phố lớn đến ngõ nhỏ ở Hán thành!

Đều nói một ngày chi kế ở chỗ thần, thật là đúng, dậy sớm không khí cũng tươi mới hơn so với bình thường. Nghĩ nghĩ bình thường bản thân ngủ trưa đến ba sào mới dậy, chất lượng không khí thật đúng là kém. Đi theo thần hi, các cửa hàng bắt đầu mở cửa quét dọn, người bán hàng rong cũng vội vàng xuất môn làm buôn bán!

Đi trên phố, người trên đường dần dần nhiều lên. Nhưng mà, Dạ Từ Huyền bắt đầu nghi hoặc, tối qua nàng đã tàn nát qua cửa sổ từng nhà phát bạc, sao đến thời điểm này còn không có động tĩnh?

"Tiểu thư, sớm như vậy người ra đây làm chi?" Thúy Nhi đánh ngáp hỏi, từ sau khi tiểu thư tỉnh lại, thời gian nghỉ ngơi đều thay đổi, nên thời gian nghỉ ngơi của nàng ta cũng phải thay đổi. Sớm như vậy rời giường, nhân gia thật sự thật vậy!

"Đừng" một tiếng, Dạ Từ Huyền không chút do dự dùng cây quạt của Hiên Viên Đình đập vào đầu Thúy Nhi, trừng mắt nhìn Thúy Nhi nói: "Tiểu nha đầu em thì biết cái gì!"

Thúy Nhi sờ sờ đầu bị ăn đau, khoe miệng rút trầu, sau ót treo ba vạch hắc tuyến, dùng ánh mắt viết: Ra vẻ, tiểu thư chỉ lớn hơn Thúy Nhi ba tháng tuổi!

Dạ Từ Huyền không để ý tới tiểu nha đầu, lắc lư chung quanh thường thức quạt Ngọc lưu ly nạm vàng, thật sự là kì quái, sao còn không có tin tức! Lại "Đừng" một tiếng, tự đập cây quạt vào ót mình, thật sự quá ngu ngốc, nghe mấy tin tức này phải đi ngã tư đường bình dân kế bên!

Dạ Từ Huyền ở trong lòng thầm mắng bản thân một phen, kéo Thúy Nhi đến ngã tư đường nhỏ hẹp heo lánh bình thường. Quả nhiên, rất xa đã nghe thấy âm thanh ồn ào!

Ha ha, bồn tiểu thư biết, bồn tiểu thư chỉ biết...

Dạ Từ Huyền bước nhanh bộ pháp đến gần chỗ phát ra âm thanh, miệng không ngừng nhắc tới, làm Thúy Nhi ở phía sau càng thêm hồ đồ một đường chạy chậm đến mức thờ hồn hên, rốt cuộc tiểu thư biết cái gì?

"Tiểu thư, người đợi Thúy Nhi chút!"

Thúy Nhi sau lưng Dạ Từ Huyền thờ hồn hên hô, thật sự là mệt chết nàng ta mà, sáng sớm đã đi hơn nửa Hán thành, tiểu thư không ngủ được xuất môn đi dạo, có phải là sinh bệnh hay không?

Dạ Từ Huyền quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nha đầu phía sau, sau đó ở trong lòng làm một quyết định vĩ đại anh minh: Về sau loại chuyện nghe người khác ca công tụng đức, không thể mang Thúy Nhi theo, tiểu nha đầu này không thể theo kịp chân nàng!

"Nhanh chút! Nhanh chút!"

Sốt ruột muốn chết, nàng vẫn phải dừng bước chân chờ Thúy Nhi.

"Tiểu... Tiểu thư... Người đi quá nhanh!"

Thúy Nhi cố hết sức chạy đến trước mặt Dạ Từ Huyền nói, nàng ta không nên cầu tiểu thư mang mình ra ngoài cùng, căn bản không phải đi chỗ nào hưởng thụ, mà là sống thoát thoát bị tội!

"Được rồi, em chậm rãi mà đi theo, ta đi trước qua bên kia chờ em!" Dạ Từ Huyền trắng mắt liếc Thúy Nhi, đưa tay chỉ chỉ phía sau mình, sau đó vận khinh công chạy đi nhanh như chớp.

"Tiểu thư... Tiểu thư..."

Dạ Từ Huyền cấp tốc bay đến mục đích, thấy mọi người đang thảo luận khí thế ngút trời, tưởng rằng sẽ nghe được sự ca tụng và tán dương cho hành động vĩ đại mà tòi qua nàng đã làm, nên đứng trong đám người dựng thẳng lỗ tai lên nghe.

"Rất bất thường, ngủ một giấc thức dậy trong phòng đều là bạc trắng bóng!"

"Chính là vậy, chỉ mong sáng mai chúng ta thức dậy lại có thể tiếp tục nhìn thấy bạc trắng!"

"Coi như hết, người không phát hiện lần này là người Bộ Hình Tư sao?"

"Thì tính sao?"

"Các người đoán coi là do ai làm?"

"Ai biết được?"

...

Dạ Từ Huyền vừa tính toán mở miệng đi sắp một câu, đột nhiên nhớ tới vừa rồi người nọ nói cái gì, bộ khoái? Bộ khoái của Bộ Hình Tư? Bọn họ tới làm gì?

"Các người thật không biết số tiền đó làm sao mà có sao?" Đột nhiên, một bộ khoái mặc hắc y giờ một thời bạc trong tay lên cao giọng hỏi.

Nhiều dân chúng cùng khỏ đầu lắc đầu, động tác chính tề, như là trước đó đã cùng nhau an bày qua, nhưng mà, biểu cảm trên mặt lại không giống là giả!

"Đại nhân!"

Bộ khoái mặc hắc y còn muốn hỏi, lại nghe thấy một bộ khoái áo xanh cấp tốc chen vào đánh gãy lời hắn ta, sau đó nhỏ giọng nói bên tai hắn ta gì đó, bộ khoái hắc y gật đầu, vẫy tay cho hắn ta lui xuống.

Chung quanh là thanh âm thảo luận lúi rúi, bộ khoái hắc y làm một cái thủ thế không cần âm ỉ, nháy mắt bốn phía lặng ngắt như tờ!

Dạ Từ Huyền lại hướng bên trong chen vào, thấy rõ một thân bộ khoái hắc y kia, nhìn bộ dạng hắn là người đứng đầu của đám người đó. Đại khái hai mươi tả hữu, tuấn lãng phi phàm, mặt một trương đao khắc, đường cong cương nghị, mũi cao thẳng, chu môi khê nhếch, mày rậm tinh mục, trên người tỏa ra một loại khí thế vô hình!

Thân hình này, sao lại quen thuộc như vậy?

"Báo cáo đại nhân, nơi này tổng cộng có tám vạn lượng bạc!"

Mọi người vừa nghe tám vạn lượng, đều hút một ngụm lạnh khí! Bút tích của ai mà lớn như vậy nhỉ? Thương gia lão gia, cự cổ Hán thành cũng không thấy hào phóng như vậy!

Bộ khoái hắc y gật đầu, lạnh giọng nói: "Hiện tại Bộ Hình Tư tạm thời muốn thu hồi bút bạc này, nếu trước buổi trưa ngày mai không ai đến nhận lãnh, bút tiền này sẽ đủ số trả lại cho mọi người! Tất cả giải tán hết đi!"

Dân chúng vừa nghe Bộ Hình Tư không bắt bọn họ ngồi đại lao, ngày mai còn có thể cầm lại bạc, vội vàng mang ơn quỳ xuống dập đầu.

"Đại nhân anh minh!"

"Đại nhân anh minh!"

....

Thanh âm cao thấp nối tiếp vang lên đỉnh tai nhức óc, Dạ Từ Huyền đứng tại chỗ thất vọng, thành quả lao động bản thân vất vả làm cả đêm, cứ như vậy thay người làm giá y?

Bộ Hình Tư, Bộ Hình Tư! Hừ! Thù ngày hôm nay bốn tiểu thư nhớ kỹ!

Bất quá hoàn hảo, bản thân còn để lại hai vạn lượng bạc, thanh danh không có, ta còn giữ được chút bạc không phải sao? Đồng chí "Lưu manh" ở Bộ Hình Tư sợ là đã biết bút tiền này, cũng không dám nhí phải đi về đi? Kia nhưng là trái pháp luật đoạt được!

Dạ Từ Huyền nghĩ đến đây, tâm tư khó chịu mới hơi dễ chịu đôi chút!

"Tiểu thư, náo nhiệt đều tan tác, làm sao người còn đứng đây không đi?"

Thúy Nhi chậm một bước, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy người tan tác, tiểu thư của nàng ta cũng nên đi thôi!

Dạ Từ Huyền ngẩng đầu không nói gì hỏi thương thiên, còn muốn nàng nói như thế nào? Nói nàng vì muốn lưu danh khi làm chuyện tốt, kết quả thay người ta làm giá y?

"Ai, đi thôi, trở về phủ ngủ tiếp, vậy được hoàng!"

A! Hiện tại lại muốn về phủ ngủ? Tiểu thư, người thực hồ!

Bộ khoái hắc ý phía sau các nàng híp ánh mắt dài nhỏ đánh giá bóng lưng hai người, đợi các nàng đi xa, mới tiếp đón chúng bộ khoái nhanh chóng rời đi!

----- lời ngoài mặt -----

Nữ chính tính toán "Một đêm thành danh" xem như thất bại!

Chờ lần thứ hai của nàng quật khởi đi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tuyệt Đối Là Thụ

Editor: Bộ Yến Từ

Phòng được cấu tạo theo phong cách cổ xưa, cột đều là bó củi điêu thấp quý báu. Bốn phía trên vách tường treo tranh chữ quý báu, gia cụ và trần thiết trong phòng đầy đủ hết, bình phong đồng ruộng xanh tươi đơn giản hào phóng ngăn cách gian ngoài phòng ngủ và buồng trong, trên giường lớn khắc hoa có một nam tử nằm.

Tuần nhan sạch sẽ không chút khuyết điểm, lông mi đậm thon dài, trên gương mặt màu mặt ong quang xuống một bóng ma, mũi cao thẳng, đôi môi khẽ gợi hơi nhếch lên, lẳng lặng ngủ. Không khí yên tĩnh tường hòa.

"Chủ tử!"

Một thanh âm lạnh như băng nhiều tình hấn, có lẽ hấn luôn luôn không ngủ. Thời điểm người tới tiến vào gian phòng này của hấn, hấn đã biết rồi. Không có mờ mắt, nhân nhạ hỏi: "Xử lý thế nào?"

"Hồi chủ tử, đều xử lý thỏa đáng. Cho tới bây giờ, vẫn không có ai đến nhận bạc, cũng không có người đi nha môn báo án, theo thuộc hạ phỏng đoán, có khả năng có chút kỳ quái!"

Nam tử áo xanh đem bạc sáng nay thu về tra xét một lần, không có rõ ràng. Tám vạn lượng bạc, không phải số lượng nhỏ, đợi một ngày nhưng lại không ai đến phủ nha báo án mất trộm, khẳng định chủ nhân bút tiền này không phải không để ý mà là không dám đến nhận!

"Ừ!"

Nửa ngày qua đi, nam tử trên giường nhẹ nhàng dùng mũi phát ra một chữ, sau đó tiếp tục nói: "Không có manh mối chứng minh là người phương nào gây nên?"

"Thuộc hạ bắt tài, người này không lưu lại bất kỳ manh mối nào." Nam tử áo xanh suy nghĩ một lát, bổ sung thêm: "Sáng nay thuộc hạ đụng phải một chuyện thú vị, không biết có nên nói hay không?"

"Nói!"

"Dạ! Lúc sáng, ở Bình Dân quật thuộc hạ thấy Quận chúa Lan Hi và tỷ nữ của nàng, hơn nữa dường như Quận chúa Lan Hi rất cao hứng mà đến, lại có vẻ hứng thú rồi đi!" Điều này là nguyên nhân nam tử áo xanh cũng chính là bộ khoái mặc hắc y kia đánh giá hai người Dạ Từ Huyền.

"Hửm?" Nam tử trên giường có chút lười nhác, âm chữ cuối kéo thật dài, xem ra đêm nay hấn cần phải đi gặp tiểu nữ nhân kia.

"Bôn vương đã biết, đi xuống đi! Đem phần tiền này trả lại cho dân chúng, tiếp tục truy tra nơi phát ra bạc." Ngần người, lại bổ sung thêm: "Còn có người phát tán số tiền đó!"

"Dạ!"

Nam tử áo xanh như gió biển mát ở phòng trong, khoe miệng nam tử trên giường hơi cong, dường như vừa rồi không có xảy ra chuyện gì.

...

Dạ Từ Huyền vừa ngủ dậy, đã là buổi chiều. Còn buồn ngủ, tựa hồ còn chưa ngủ đủ, nề hà cổ họng đã muốn bốc khói, bất luận như thế nào cũng không ngủ nổi nữa!

Đứng dịp Thúy Nhi tiến vào gọi nàng, nhìn thấy Dạ Từ Huyền ngồi trên ghế rót nước uống, lâu bầu vãi câu, sau đó nói: "Tiểu thư, người đã tỉnh, đã là buổi chiều rồi! Sư phụ còn chờ đó!"

"Sư phụ nào?" Sao lại bỗng chốc xuất hiện một sư phụ, nhưng tay lại tự cố rót một chén trà.

"Lư Vân hiện cất may đến đây, muốn vội vàng thay tiểu thư ngài làm hi phục và Phụng quan hà bí! Phu nhân bảo Thúy Nhi tới gọi người qua đó!"

Nàng ta ở một bên lo lắng xuống, tổ tông này sao lại không một chút nóng nảy!

Mồ nữ lại không kiên nhẫn lâu bầu một câu: Thật sự là hoàng đế không vội thái giám đã vội!

Kết hôn, hôn nhân vô nghĩa! Tối hôm qua nhìn thân thể Hiên Viên Đình, chim to như vậy sao có khả năng "Không được", bản thân còn muốn trốn hay không trốn?

Nếu không phải "Không được", vậy khẳng định là có thể, vì thế mồ nữ thật bất quá ảo tưởng, Hiên Viên Đình này là công hay là thụ? Nhìn hần bình thường bộ dáng tao nhã, tám phần là người nằm phía dưới! Đúng! Khẳng định hẳn là thụ! Nhưng mà, công là ai?

Người còn chìm đắm trong cảm giác YY, bị đầu lưỡi ẩm ướt của Nhiều Hồn liếm cả kính, cúi đầu nhìn, Nhiều Hồn còn đang liếm ướt sưng bàn tay nàng.

"Di ~" sùng nịch lắc lắc tay, la lớn: "Nhiều Hồn đói bụng, mau làm đồ ăn cho nó đi! Chỗ của phu nhân, tự ta có thể qua!"

Nói xong, thè lưỡi với Nhiều Hồn, rửa tay ở chậu đồng, vội vội vàng vàng chạy tới sân của Tướng quân phu nhân!

Dạ Từ Huyền vừa tiến vào sân, nghe thấy tiếng cười ngẫu nhiên truyền ra từ buồng trong, nếu không đoán sai, hẳn là sư phụ ở Lư Vân hiện kia! Nàng không để ý tới nha hoàn này, lập tức tiến vào.

"Nương!" Nhẹ nhàng gọi một tiếng, cao hứng đi đến bên cạnh Tướng quân phu nhân!

"A, đây là Thất tiểu thư đi, xem bộ dáng này sinh cũng thật tiểu!"

Tiếng ca ngợi vừa dứt, Dạ Từ Huyền mới quay đầu nhìn nữ nhân Từ nương bán lão này, dáng người hơi béo phì, nhưng khuôn mặt đầy đặn kia cũng chứng minh rõ ràng bà ta đã từng có một thời tao nhã. Một thân quần áo sắc xanh đen, vì bà ta tăng thêm ba phần thành thực, là trải qua năm tháng lắng đọng lại.

"Tiểu Thất, đây là Từ sư phụ, đến đo kích cỡ cho con!" Tướng quân phu nhân nhẹ nhàng đỡ tay nàng, trong mắt tràn đầy sùng nịch.

"Từ sư phụ hảo!" Ngọt ngào gọi một tiếng, Từ sư phụ cười giống như đóa hoa.

"Ai, lão thân trước chúc mừng Thất tiểu thư!" Từ sư phụ vội vàng đứng dậy lấy thước đo từ chỗ đồ đệ, ôn nhu kêu: "Thất tiểu thư, đến, để lão thân đo kích cỡ!"

Dạ Từ Huyền cũng không ngại ngùng, nâng lên hai tay nhậm Từ sư phụ trắc lượng, nhưng mà nàng từ trong mắt Tướng quân phu nhân thấy được sự sùng nịch và thương tâm khổ sở!

Nàng có nên nói chuyện Hiên Viên Đình không phải "Không được" mà là đoạn tụ cho mọi người không? Nhưng mà, muốn mở miệng cách nào? Nói nàng đi kỹ viện nhìn thấy tình quang của Hiên Viên Đình? Vậy phỏng chừng cha và nương sẽ giận đến mức ngắt xiu!

"Nương!"

Ôn nhu gọi, lộ ra nụ cười thật tươi nhìn về phía Tướng quân phu nhân, Tướng quân phu nhân đúng là rót xuống vài giọt lệ, ngoại nhân nhìn thấy lại tưởng bà luyến tiếc nữ nhi lập gia đình, sao có thể biết trong lòng bà khổ!

Ép buộc một trận, Từ sư phụ thành thạo các động tác rót cục thu tay: "Thất tiểu thư, tốt lắm!"

Bà ta giao thước đo cho nữ đồ đệ, sau đó thân thiện cùng Tướng quân phu nhân tham thảo khoản tiền thức trước khi may hi phục! Dạ Từ Huyền thấy thế, bản thân lại không có chuyện gì, vẫn là đi tìm chút ăn bãi, nhìn trời sắc, lúc này phải là tiền tiền ngũ tạng miếu!

"Nương, Từ sư phụ, hai người cứ trò chuyện, con đi về trước!" Trong suốt cúi đầu, được hai người cho phép, vội vội vàng vàng ra khỏi phòng, trước mặt người ngoài phải giả trang tiểu thư khuê các thực TM một!

Hồ hấp không khí mới mẻ bên ngoài, đuổi thân người, dò xét bốn phía cũng không phát hiện bóng dáng Thủy Nhi, phỏng chừng còn đang tự thân chiêu cố Nhiều Hon. Thôi, nha hoàn chiêu cố cầu đại gia, bản tiểu thư nặng còn phải tự mình đi kiếm ăn!

Sớm biết rằng có hôm nay, mấy ngày hôm trước không nên cự tuyệt mẫu thân phải tới hai nha hoàn, nhưng mà nhận hai nha đầu kia, đối với hành vi buổi tối của bản thân là "Đầu trộm đuôi cướp", chẳng phải lại nhiều ra hai cơ sở ngầm?

Ai, vẫn là bản thân động thủ com no áo ấm! Nói xong, liền đi tới phòng bếp!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Tư Thế Ái Muội

Editor: Bộ Yến Từ

Đêm đã khuya, trăng chậm rãi thối lui tới sau đám mây đen, chiếu ánh xuống cây cối xa xa trên núi, trong viện tiếng mấy côn trùng không biết tên kêu ngẫu nhiên truyền ra.

Cái gọi là nguyệt hắc phong cao, đúng là lúc nên làm tặc. Một hắc y nhân lặng lẽ vào sân, thừa dịp đêm đen sờ vào phòng, sau đó đưa tay điểm huyết ngũ mỗ nha hoàn. Đầu tiểu nha hoàn nhẹ nhàng ngã sang một bên, nặng nề ngủ.

Người tới thấy chuyện đã thành, vừa mới chuẩn bị đi vào phòng trong, lại nghe thấy tiếng chầm chọc bên trong truyền ra: "Muốn làm tặc, về nhà học khinh công cho giỏi lại đến!"

Dưới chân hắc y chùng lại, sau ót lập tức hiện ba vạch đen, trong lúc hoảng hốt kém chút nữa ngã sấp xuống, cái gì mà làm tặc trước phải học công phu cho giỏi? Võ công của hắc ta đã rất tốt? Không phải khinh công kém một chút sao, hơn nữa, hắc ta cũng không tính làm tặc!

Biu môi, người tới sửa lại dáng người trực tiếp nghênh ngang tiêu sái vém rèm châu ngăn buồng trong lên bước vào. Chỉ thấy trên giường không một bóng người, chăn gấm bị nhấc lên, vừa rồi rõ ràng nghe thấy nàng nói chuyện, vậy người đâu. . .

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tay phải hắc ta hướng ra sau chống đỡ, dễ dàng ngăn cản một kiếm trí mạng của người phía sau! Nữ nhân này thực ác!

Hai người qua mấy chiêu, cuối cùng Dạ Từ Huyền không địch lại, bị hắc y nhân chế trụ. Giấy dựa một phen, vẫn không thể thoát khỏi tay hắc y nhân, chỉ phải hồn dấy trong bóng tối, luyện khinh công tốt như vậy, vậy mà võ công thực kém, ai! TMD năm nay nàng làm sao lại gặp bi kịch như thế?

"Hừ!" Dạ Từ Huyền hừ hừ hai tiếng: "Muốn chém muốn giết cứ tùy tiện, vàng bạc châu báu không có!"

Khóe miệng người tới co rút, thật đúng là người cần tiền không cần mạng! Phủ Tướng quân thực cùng như vậy? [Cùng: là khổ sở, túng thiếu.]

"Này, hỏi nguoi đó!" Không thấy người tới động thủ, cũng không thấy hắc ta nói chuyện, Dạ Từ Huyền đạp một cước lên chân người phía sau quát.

Người tới rên một tiếng đau đớn, hít sâu một hơi, quả nhiên là "Nữ nhân không độc địa vị bất ổn", những lời này một chút cũng không sai! Nhưng mà, có cần ác như vậy không? Quên đi, không đùa nàng, hắc y nhân thả tay, đặt mông ngồi lên ghế ở phía sau, buồng kiếm, đưa tay chuẩn bị châm trà!

Khôi phục tự do Dạ Từ Huyền xoay người thấy người kia chuẩn bị châm trà, một phen kéo khăn đen che mặt của hắc ta xuống, đồng thời tức giận chà xát lên dung mạo người kia, gắt giọng quát: "Hiên Viên Kỳ Tu, nửa đêm, nguoi muốn chết hả!"

Hắc y nhân rót một chén trà lại uống không thành, đúng là Hiên Viên Kỳ Tu.

Cô nải nải này kêu lớn như vậy, là muốn kinh động toàn bộ người phủ Tướng quân sao?

"Hừ ~" Hiên Viên Kỳ Tu lập tức đưa tay trái lên che miệng Dạ Từ Huyền: "Nhỏ tiếng chút, có phải nàng muốn cho tất cả mọi người biết chúng ta yêu đương vụng trộm?"

Lời nói ba phần thực bảy phần giả làm người trong phòng và người nào đó ngoài phòng đều sùng sốt, yêu đương vụng trộm?

"Oành" một tiếng, Dạ Từ Huyền thưởng cho Hiên Viên Kỳ Tu một cú đánh: "Cút, đại gia nguoi yêu đương vụng trộm!"

Mỗ Thế từ sờ sờ đầu bị đánh, nói: "Đại gia của ta là đương kim hoàng thượng!"

Hiên Viên Kỳ Tu, nguoi thực ngây thơ hay là ngu xuẩn?

Dạ Từ Huyền nghe nói thế, nuốt chút nữa giận đến ngất xỉu, hít sâu hai cái, chậm rãi bình tĩnh lại, nếu tiếp tục cùng tên điên này tán gẫu nữa, phỏng chừng đêm nay nàng sẽ bị mất mạng!

Dạ Từ Huyền ngồi xuống ghế bên cạnh hắn ta, rót một ly trà đã lạnh, uống xong cả người run lên hỏi: "Thành thật khai báo, nửa đêm tới tìm ta, có chuyện gì không?"

"Không có chuyện gì!" Hiền Viên Kỳ Tu cũng uống một ly, sau đó thật nghiêm cẩn nói.

"Người..." Dạ Từ Huyền bị nghẹn nửa ngày không thể nói một câu, hôm nay nàng lại bị người ta làm giận đến mức nói không nên lời.

"Được rồi, đã không có chuyện gì, đại gia người cút sớm một chút đi! Không cần ảnh hưởng giấc ngủ ngon của thẩm thẩm tương lai!"

Nàng thật sự buồn ngủ quá, bằng không tuyệt đối không buông tha thằng nhãi này! Trái lại tự đi đến bên giường, một chút cũng không muốn quan tâm đến hắn ta. Bộ dáng này của Hiền Viên Kỳ Tu không giống mấy ngày hôm trước, chẳng lẽ là bữa cơm ngày hôm qua bắt hắn ta ăn choáng váng?

Hiền Viên Kỳ Tu vừa nghe tiếng "Thẩm thẩm tương lai", thờ dài một hơi, sau đó lại khôi phục bình thường nói: "Huyền Nhi à, bản Thế tử đi nhé!"

Nháy mắt, trong phòng lại khôi phục bình tĩnh!

"Hơn nửa đêm động kinh!" Dạ Từ Huyền mắng xong, đánh ngáp một cái, chuẩn bị tiếp tục ngủ, ai biết, lại nghe thấy âm thanh rót nước đáng ghét.

"Hiền Viên Kỳ Tu, nhanh chóng cút đi, lão nương buồn ngủ, không rảnh cùng người động kinh!"

Gầm lên giận dữ, kéo chăn ôm đầu muốn đi ngủ, lại bị người cấp linh lên.

"Người nha, đến cùng có để yên không hả!"

Nhưng, chờ nàng rống xong hai mắt phần nộ nhìn đến cũng không thấy Hiền Viên Kỳ Tu. Người này một thân áo bào trắng, cười vô hại nhìn nàng, xong rồi xong rồi, vừa rồi có tính là bắt kẻ thông dâm không?

"Hắc hắc ~ Dật Vương gia thật sự là thật khéo!" Nàng cố nặn ra nụ cười còn khó coi hơn khóc, nơi này là khuê phòng của nàng mà, sao lại có cảm giác bản thân đã làm sai chuyện gì nhỉ!

Lại là câu này, tiểu nữ nhân này khi nào thì có thể đổi một câu khác? Nghe câu đó, xấu hổ tới hôm qua, cảnh tượng sỉ nhục đó lại hiện lên trong đầu!

"Quận chúa vừa rồi biểu hiện thật tốt!" Hiền Viên Đình tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng nói, xú tiểu tử Hiền Viên Kỳ Tu kia vậy mà nhanh chân đến trước, so với mình sớm hơn một bước vào nhà, bản thân mới có hạnh thưởng thức một phen!

"Có sao?" Dạ Từ Huyền sờ sờ đầu, thái chân, bạo đầu, biểu hiện vừa rồi của nàng... Thẩm, hẳn là hắn đã thấy toàn bộ quá trình.

"Phi lễ chó nghe, phi lễ chó thị ngài chưa từng nghe qua à!"

Hai mắt Hiền Viên Đình nhìn chằm chằm nàng, sau đó gật đầu, tựa như thật nghiêm cẩn suy nghĩ lại, sau đó lắc đầu.

"Ngài. . ." Đêm nay nàng đã tạo nghiệt gì!

"Ta như thế nào?" Mỗ nam giả bộ vô si lại vô tội hỏi.

"Vừa rồi rõ ràng ngài. . ." Đột nhiên Dạ Từ Huyền giờ hai tay che miệng, kém chút nói lỡ miệng, hắn nghe thấy và nhìn thấy là một chuyện, chính miệng nàng thừa nhận lại là một chuyện, xem chút quên mất!

Nàng ngẩng đầu, nhìn biểu cảm mỗ Vương gia kia tựa tiểu phi tiểu, một phen nín ở tại trên lưng hắn, chỉ nghe thấy tiếng rên đau đớn, hai tay ôm nàng dần dần tăng lực, vừa rồi khi nàng xuất lực là khí lực uống sữa. Di, này giống như... Giống như tình lữ trong lúc đó ... Liếc mắt đưa tình!

Vốn là đến xem nàng, hoài nghi nàng cùng bút bạc kia có liên quan, nhưng dường như không phải! Bản thân lại phát hiện một bí mật!

"Hơn nửa đêm Dật Vương gia leo tường mà đến, không biết có chuyện gì?" Nàng từ chối một phen, nể hà khí lực quá lớn, không có kết quả, liền chăm chọc hỏi.

"Không có chuyện gì!"

Mẹ nó! Lại là câu này, anh không có chuyện gì, lão nương lại có việc!

Dạ Từ Huyền đang chuẩn bị phát hỏa, mặt đột nhiên đỏ như mông khỉ, khi nào thì nàng lại nằm trong lòng hắn vậy? Tư thế còn rất ái muội! Hiền Viên Đình ý ở trên giường, hoàn toàn ôm nàng vào ngực, hai người vậy mà ý ôi lẫn nhau!

Mỗ Vương gia cũng sừng sốt, hiện tại hắn có thể cảm nhận được hô hấp nhẹ nhàng của nàng, mặt hắn bắt đầu biến hồng, biến hồng, biến hồng...

Chương 33: Không Khí Hòa Hợp

Editor: Bộ Yến Tử

Dạ Tử Huyền thấy mặt người nào đó nhanh chóng thăng cấp màu sắc như đèn giao thông, "Phốc" một tiếng bật cười. Đây là tình huống gì? Nàng hoa mắt sao? Hoa mắt sao? Không thể tin được, còn đưa tay xoa gương mặt hấn, nóng quá —— trời ơi, đường đường là Dật Vương gia thật sự biết đỏ mặt!

"Ha ha ha ha..."

Tiếng cười nhạo như chuông bạc quanh quẩn trong khuê phòng nhỏ nhỏ, nha hoàn đang ngủ say bên gian ngoài, chỉ có Nhiều Hơn phản ứng kêu "Ồ ồ" hai tiếng.

Mỗ Vương gia đại quân, gò má đỏ ửng, sao hấn lại gặp được nha đầu không biết tốt xấu như thế chứ? Chẳng lẽ là ông trời phái tới trừng trị hấn?

Kết quả là, ánh mắt chứa tính uy hiếp hung tợn hỏi: "Nha đầu, cười xong chưa?"

Dạ Tử Huyền muốn nói chưa xong, nhưng mà, lời nói muốn rời khỏi miệng thay thế hết bằng thanh âm "Khụ khụ". Lần này nàng bị sặc thật, bị sặc bởi nước miếng của mình... Thật sự là người không hay ho, uống nước cũng nghẹn. Hoặc là nói —— vui quá hóa buồn!

Hiên Viên Đình cho rằng nàng làm bộ, tay phải nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên, kết quả không nghĩ tới là thật, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều khụ đến đỏ bừng, nghiêng nghiêng người, sau đó dùng tay giúp nàng vỗ vỗ lưng, qua một hồi lâu mới lên tiếng hỏi: "Nhiều không?"

Dạ Tử Huyền gật đầu, lấp bắp nói một câu: "Ta... Muốn uống nước!"

Vì thế, Hiên Viên Đình không chút chần chừ rót nước cho nàng, lúc hấn đi đến trước bàn nâng ấm trà lên, đột nhiên hấn có ý tưởng rất kỳ quái: Nàng tự làm bậy bị sặc, vì sao bắt giác hấn có một chút cao hứng vậy nè?

"Nước..."

"À!"

Vung ý tưởng hoang đường này đi, nhanh chóng rót nước, dè dặt cẩn trọng đút cho nàng, lo lắng đề phòng nhìn nàng uống xong, sau đó lại chân chó tiếp nhận chén trà...

Không biết có phải hấn bị mộng du hay không, sau khi dẹp ly nước, thật tự giác lại ôm nàng trong lòng, giống như đó là việc phải làm, gần như trong tiềm thức muốn làm như vậy!

Dạ Tử Huyền vừa hoảng hốt, sau đó lại ý trên "Sofa da thật", còn rất mềm mại. Người thế kỷ hai mươi mốt, sẽ không "Bất tiểu tiết", "Chỗ tựa lưng" này đúng là thoải mái hơn gối dựa đầu nhiều, hơn nữa, còn thật ấm áp.

"Hiên Viên Đình, rốt cuộc thì ngài đến đây làm chi?" Dạ Tử Huyền tự nhiên không tin câu nói "Không có chuyện gì" của hấn, ai không có chuyện gì lại nửa đêm không ngủ được, đi bộ đến hậu viện phủ Tướng quân.

Hiên Viên Đình nhàn nhạt cười, nha đầu kia quả nhiên không tin cái cớ buồn cười đó, chính là, xú tiểu từ đó cũng không phải gốc, sao cũng muốn dùng cớ ngu xuẩn này?

"Ngủ không được xuất môn đi dạo!"

Mỗ Vương gia mặt không đỏ khí không sưng nói dối, sau đó cúi đầu nhìn thoáng qua mỗ nữ còn lâm vào nghi hoặc, vốn tưởng rằng lấy cớ này sẽ không còn vấn đề!

"Có phải ngài có rất nhiều tiền không?"

Tự nhiên Dạ Tử Huyền lại hỏi một câu không đầu không đuôi, khiến Hiên Viên Đình không hiểu ra sao, nhanh như vậy đã đổi đề tài, còn hướng hấn hỏi thăm tài sản Vương phủ? Dù sao cũng không sao, vì thế hấn thật ngượng ngừng mở miệng nói: "Có một chút!"

Nhưng mà, nghe xong mỗ nữ từ lại hạ một câu, kém chút theo tài từ trên giường xuống.

"Khó trách khó trách, quả nhiên người có tiền đều ngủ không được, các người sợ mình đang ngủ bị tặc ghé thăm!"

"Khụ khụ..." Hiền Viên Đình hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, thành thật như vậy làm chi, hắn hỏi lại: "Sao lại nghĩ vậy?"

"Xú tiểu tử Hiền Viên Kỳ Tu kia, hơn nửa đêm không ngủ được xuất môn đi bộ." Mỗ nữ thật không khách khí nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhiều giấc mộng của người, giống như người giết cha mẹ —— không thể tha thứ!

"Nàng và Kỳ Tu rất quen thuộc sao?"

Đêm nay hắn thất thường, lên tiếng mở miệng, sau đó có chút hối hận mình hỏi chuyện đó làm chi?!

Mỗ nữ giống như sâu lông, cùn cùn chần, sau đó lại tìm vị trí thoải mái trên người hắn dựa vào, nói: "Ta cũng không biết, có lẽ trước kia cùng hắn rất quen thuộc!"

"Trước kia?" Đột nhiên, hắn lại giống mình bạch cái gì hỏi: "Như vậy à!"

Sau này, hai người đều không nói gì, Hiền Viên Đình cứ lẳng lặng ôm tiểu nữ nhân trong lòng như vậy, đưa tay thay nàng dịch dịch chần, sau đó ngẩng đầu nhìn sự cây đình, cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì.

Mí mắt mỗ nữ đã sớm bắt đầu đánh nhau, nửa ngày sau còn mơ mơ màng màng nói thêm: "Gần đây hắn ta còn mời ta đi Tuyệt Vĩ Thiên Hạ ăn hai lần! Hai lần đều gặp được ngài, bất quá, ngày đó hắn ta ăn xong ói ra..."

Ăn xong ói ra? Hiền Viên Đình một đầu hắc tuyến, khỏe miệng đừng không được run rẩy! Tiểu tử kia khi nào thì trở nên mất mặt như vậy?

Cúi đầu nhìn nha đầu trong lòng, giống như đã ngủ, thật đúng là một điểm đề phòng cũng không có. Nhưng mà, hiện tại hắn muốn thoát thân rồi đi thế nào đây?

"Nha đầu... Nha đầu..."

Thử gọi hai tiếng, người trong lòng hàm hồ "Ừm" một tiếng, nhưng mà ý thức đã đi gặp chu công.

Khi hắn cho rằng có thể buông nàng rồi đi, liền nghe thấy người trong lòng đột nhiên bắt đầu nói lời vô nghĩa, nàng nói mớ? Ha ha, thật đúng là thú vị!

Kết quả là, hắn cúi đầu, cảm gối lên bờ vai tinh tế của nàng lắng nghe, nghe thấy mỗ nữ nói: "Mẹ... Hiền Viên Đình là Vương gia suất khí lại nhiều tiền... Dĩ nhiên là... Dĩ nhiên là... Dĩ nhiên là..."

Hiền Viên Đình bất đắc dĩ, ba tiếng "Dĩ nhiên là" đứt quãng cũng chưa nói cho hắn là thế nào? Đó không phải cô ý chính hắn sao! Không được, hắn phải biết! Lần đầu tiên, hắn cố chấp giống như một đứa nhỏ!

"Huyền Nhi, Hiền Viên Đình dĩ nhiên là cái gì?" Bản thân mỗ Vương gia cũng chưa phát hiện ra cách xưng hô đối với Dạ Tử Huyền càng ngày càng thân mật.

"Ha ha..." Mỗ nữ ngây ngốc cười, sau đó nói: "Hắn dĩ nhiên là cơ! Ha ha..."

Hiền Viên Đình nghe xong, khỏe mắt khỏe miệng không ngừng run rẩy. "Cơ hữu" không phải là "Đoạn tụ" sao? Khi nào thì hắn trừ bỏ "Không được" lại nhiều thêm chứng bệnh "Đoạn tụ"? Sao hắn lại không biết?

Hắn xác thực không biết, bởi vì buổi chiều hôm nay Dạ Tử Huyền mới tổng kết ra, tin tức còn chưa kịp tản ra ngoài!

"Huyền Nhi, nàng nghe ai nói?" Mỗ Vương gia nhẫn nại, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Nhưng mà, bất luận hỏi thế nào tiểu nữ nhân trong lòng cũng không mở miệng, một mặt nhu hòa ngủ, tựa hồ, chính là mộng đẹp! Mộng của nàng có hắn sao?

Hắn không nói chuyện, nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của nàng, lầm bầm lầu bầu nói: "Nha đầu, vì sao thời điểm ta ở cùng nàng, luôn có cảm giác quen thuộc? Nàng là nàng sao?"

[Từ: Mỗ Vương gia nói Huyền tỷ là nàng mười năm trước cứu huynh ấy.]

Hiền Viên Đình cũng không biết bản thân đang nói cái gì, hắn cũng không biết, "Nàng" này, là chỉ nàng hay là nàng kia?

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, đó là ám hiệu chuyên chúc của bọn hắn, đã trễ thế này sao Mị Ảnh lại tìm tới chỗ này? Vì thế, có chút không muốn buông tha nữ tử trong lòng, thay nàng dịch góc chần, thổi tắt ngọn nến trên bàn, nháy mắt biến mất ở trong phòng.

"Chủ tử, đã tra ra được nơi phát bút tiền kia!"

"Ừm, đi thôi, đi xem!"

"Dạ!"

Hai người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, lưu lại khoảng sân yên tĩnh...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Con Đường Phát Tài

Editor: Bộ Yến Từ

Chờ Dạ Từ Huyền tỉnh lại, đã đến thời gian ăn ngủ thien. Nhưng mà, hôm nay "Đồng hồ báo thức sống" Thúy Nhi vậy mà không có tới kêu nàng rời giường, thật sự là bỏ tất phù hộ, Phật Tổ hiển linh, trời biết nàng có ý nghĩ ngu lười thêm một chút.

Mặc xong quần áo, sờ sờ bụng kêu to, bước thật nhanh ra ngoài phòng. Giường loạn như ổ heo, căn bản mỡ tiểu thư sẽ không bỏ vào mắt, vẫn từ "Ai ai ai" đến tham quan!

"Ta dựa vào!" Dạ Từ Huyền nhin không được mở miệng mắng bạo, bởi vì nàng đến gian ngoài, Thúy Nhi còn ngủ tứ bình bát ổn, hôm nay là ngày mấy?

"Rời giường, tiểu thư nhà người sắp đói chết rồi!"

Dạ Từ Huyền đùa dai kể miệng sát lỗ tai Thúy Nhi, dùng hết khí lực toàn thân hô!

"A ——" Thúy Nhi lăn lộn như một con cá chép, từ trên giường đứng lên thét chói tai. Xuyên thấu qua cửa sổ, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu.

Thúy Nhi thấy tiểu thư ở một bên ôm lỗ tai, trong lòng thật sự bồn chồn, bản thân hôm nay rất kỳ quái, ngủ lâu như vậy, đầu còn mơ màng đau, đi theo tiểu thư có thói quen ngủ lười, nhưng mà chưa từng có một lần ngủ còn trẻ hơn tiểu thư! Chớ không phải là... Chớ không phải là nàng ta bị bệnh nặng? Sắp buông tay rời khỏi nhân gian?

Lo lắng đến đây, Thúy Nhi xoay người quỳ trên mặt đất, lập tức lệ chảy ra khóc kể nói: "Tiểu thư... Tiểu thư cứu Thúy Nhi đi, Thúy Nhi còn chưa muốn chết... Nếu Thúy Nhi chết thật, cầu người giúp Thúy Nhi chiếu cố tốt cha mẹ Thúy Nhi, van cầu người ..."

Thình lình xảy ra biến cố, dọa Dạ Từ Huyền nhảy dựng, tối qua hơn phân nửa là Thúy Nhi bị ai đó điểm ngũ huyệt mà thôi, có cần dọa chết bản thân hay không! Nàng sờ sờ trán mình, thở dài một hơi, hung hăng nói: "Nếu hiện tại người không rời giường làm đồ ăn cho bản tiểu thư, hiện tại bản tiểu thư sẽ cho người chết!"

"A —— dạ, dạ, dạ!"

Thúy Nhi nghe thế, phản xạ có điều kiện vội vàng đáp, một bên lấy tay áo lau nước mắt, một bên chạy ra ngoài.

Nha đầu sợ chết!

Dạ Từ Huyền nói thầm trong lòng, kéo thân thể đói sắp chết đi rửa mặt, ý ở trên tháp quý phi trầm tư.

Trong tay nàng chỉ có hai vạn lượng bạc, đi dạo phá kỹ viện, ăn mấy đống đại tiệc, phòng chừng tiêu xài xong. Đương nhiên, dạo kỹ viện thì không thể dẫn Thúy Nhi theo, vậy đến lúc đó dùng xong bạc khẳng định không thể hỏi Thúy Nhi lấy. Phương thức lấy tiền cấp tốc lúc trước, nhưng cơ hội không phải ngày nào cũng có, vậy phải làm sao bây giờ?

Luôn mãi lo lắng, vậy mà Thúy Nhi còn chưa có bụng thức ăn lên, vì thế, mỡ nữ háo ăn bắt đầu nhớ lại mỹ vị ngày đó trong hoàng cung. Từng đạo thức ăn hấp dẫn ánh mắt người, một đĩa niệp đồ ăn vật tinh xảo ngon miệng, còn có tịnh canh nữ vị... Chi là ngẫm lại, cũng có cảm giác thỏa mãn!

Đột nhiên, Dạ Từ Huyền từ trên tháp quý phi ngồi dậy, một bàn tay "Đùng" một tiếng chụp trên án kỷ: "Sao lại không nghĩ tới nhi, có thể như vậy thôi!"

Khi nàng đắc ý nghĩ bản thân có được phương pháp sinh tiền, nàng mới phát giác hiện tại bàn tay của mình đỏ bừng, hơn nữa, còn đau đớn mạng: "A ~ "

Tay trái nắm tay phải, miệng liêu mạng vù vù bàn tay phải, thật vất vả cảm thấy không còn mạnh mẽ đau đớn nữa, đắc ý vung, "Phanh" một tiếng, ngón tay phải của nàng lại đánh vào án kỷ, lần này đau đến mức rơi nước mắt, tiện đà bị thương hoa lệ lệ ...

Cho đến lúc dùng xong ngủ thien, mặt Dạ Từ Huyền đều như tảng đá rơi vào hố phân, muốn thối bao nhiêu thì thối bấy nhiêu. Thúy Nhi ở một bên hầu hạ mà kinh hồn táng đảm, thứ nhất là vì nàng ta bị bệnh sắp chết; thứ hai là sợ đột nhiên tiểu thư bùng nổ lửa giận, trực tiếp giết chết nàng ta —— sắc mặt hiện tại của tiểu thư thật sự rất đáng sợ.

Thúy Nhi ở một bên run run, đột nhiên bị mỡ tiểu thư điểm đến tên, sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

"Tiểu thư người. . . . Người... Người có gì phân phó?"

Dạ Từ Huyền nghi hoặc ngẩng đầu nhìn thoáng qua nha hoàn nói một câu mà nửa ngày mới nói rõ ràng, còn tưởng rằng vì buổi sáng Thúy Nhi rời giường trễ mới nói vậy, nội tâm nàng càng thêm phiền chán, hôm nay nàng rời giường không có một chuyện tốt, nha đầu kia còn phần đáng thương gì chứ?

"Không phải là bị điểm một chút thôi, lại không chết được!"

"A ~ "

"A cái gì mà a, chỗ nào có án thư? Hiện tại, lập tức lấy qua cho ta!"

Sau một tiếng bạo rống, Dạ Từ Huyền kéo nàng kia chỉ "Phế thủ" dẫn đầu đập ra cửa.

Lúc này thì Thúy Nhi còn đang hồi tưởng lại câu vừa rồi "Không phải là bị điểm một chút thôi, lại không chết được", câu lúc trước nàng ta nghe không hiểu, nhưng mà "Không chết được" thì nàng ta vẫn có thể lý giải.

"Thúy Nhi..."

Ngoài phòng lại một tiếng gầm lên giận dữ, Thúy Nhi cuống quýt lên tiếng, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài. Nhiều Hon "Ồ ô" vài tiếng, dường như đồng tình với Thúy Nhi, xem đi, làm súc sinh vẫn tốt hơn nha!

...

Phòng sách Hàn Lâm..

"Tiểu thư, người xem chính là nơi này, đến rồi!"

Thúy Nhi cảm thấy không có chết nên không còn sợ hãi, thật sự thất lung không toan, chân không đau, một hơi nói xong một câu, suyền cũng không thở hổn hển.

Dạ Từ Huyền gật đầu, tay trái lại lấy cây quạt mà Hiên Viên Đình tặng ra thưởng thức, xem phòng sách này tràn ngập "Hơi thở thư hương", chủ yếu là bên trong mực nước quá nồng, bằng không coi Dạ Từ Huyền nàng đạt trình độ giáo dục "Trung học văn hóa, tiểu học trình độ", thật đúng là không bán sự phẩm xuất mùi vị thư hương.

Rõ ràng là cô nương như hoa như ngọc, thế nào thì nàng cũng phải giả bộ một bộ biểu cảm khóc khốc, còn cố ý chơi đùa cây quạt, điều này làm cho quay đầu lại đề cao 100 điểm. Nữ phần nam trang thì nên "Phần khốc", nhưng mà, tâm lý mỡ nữ lại bất bình, ai nói nữ nhân không thể giả dạng lãnh khốc?

"Ta muốn gặp lão bản các ngươi, nói cho hần ta biết, ta có bí quyết phát tài, bảo hần tốc tốc tới gặp ta!"

Dạ Từ Huyền nói xong, đặt mông ngồi trên ghế thái sư, chân bắt chéo nhếch lên, giống như túm nhị ngũ bát vạn. Xem bộ dạng nàng lên mặt, tựa hồ thấy được sau nửa nén hương, cảnh tượng lão bản coi nàng là thần tài cung phụng, chỉ ngấm lại đều làm người ta thần thanh khí爽.

Thúy Nhi cực lực nhìn xuống ánh mắt khác thường từ bốn phương tám hướng bắn tới, sao tiểu thư lại giống như người không có chuyện gì, chẳng lẽ trời sinh nàng miễn dịch với loại ánh mắt này?

Đúng! Đáp quá đúng! Dạ Từ Huyền nàng chính là miễn dịch!

Sau nửa nén hương, lão bản không có tới nhưng tiểu nhị đã trở lại, còn có chút thở hổn hển!

"Lão bản các ngươi đâu?"

Dạ Từ Huyền xem xét phía sau tiểu nhị hỏi, mày nhíu lại, chẳng lẽ lão bản bọn họ là người đọc sách cổ hủ, tiền tài là vật ngoài thân?

"Lão bản để tiểu nhân mời tiểu thư đến hậu viện!"

Hừ, quả nhiên trên đời này không có người không ham tiền!

"Dẫn đường đi!"

"Dạ! Tiểu thư xin mời!"

"Tiểu thư..."

Thúy Nhi muốn nhắc nhở, kết quả bị Dạ Từ Huyền cho một ánh mắt sắc như đao nên lời muốn nói nghẹn trong cổ họng, không tình nguyện đi theo phía sau nàng.

Bước vào hậu viện, Dạ Từ Huyền nhìn thấy tình cảnh trước mắt, gật đầu như đảo tới, quả nhiên bốn tiểu thư không tới sai chỗ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hợp Tác Vui Vẻ

Editor: Bộ Yến Từ

Chủ tớ hai người theo tiểu nhị vào hậu viện, đột nhiên trước mắt sáng ngời. Trong viện trồng tất cả đều là hoa cỏ quý báu, bốn mùa thường thanh; vòng qua hành lang gấp khúc thật dài, thì thấy một hồ nước màu xanh lam, trên hồ có dựng một cây cầu bằng đá cẩm thạch, hình ảnh điêu khắc trên lan can trông rất sống động; đi đến trên cầu, nhìn ra xa bốn phía, cảnh sắc thật sự đẹp không sao tả xiết. Đột nhiên, nàng lại nhìn đến người ngồi trên lầu hai tiểu trúc giữa hồ đối diện cây cầu đang nhìn nàng.

Thời điểm trước kia khi Dạ Từ Huyền đến trường, vẫn luôn thích ngủ trên lớp tiết ngữ văn, nhưng mà, lại vừa vặn có thể đọc một câu thơ hiện đại duy nhất lặn lưng ra biểu đạt tâm tình nàng giờ phút này: Người đứng ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh ở trên lầu nhìn người.

"Tiểu thư, xin mời bên này!"

Vốn dĩ tiểu nhị không nhẫn đánh gãy nàng hưng trí bưng bưng nhìn xem, may mắn người tới nơi này đều không có vì vậy mà mừng hoan, cảm thán! Nhưng chung quy vẫn phải rời khỏi không phải à!

Dạ Từ Huyền tiếp tục bước, còn có chút không tha đánh giá cảnh đẹp, nhưng cẩn thận ngắm lại, cảnh đẹp đều là mây bay, kiếm tiền mới là vương đạo. Vì thế, nàng không lưu lại, bước đi như bay tới cửa tiểu trúc.

"Chủ tử, khách nhân đến!"

Tiểu nhị đứng ở cửa cung kính bẩm báo, sau đó nghe thấy người ở bên trong vỗ ba cái "Đùng đùng đùng", thời điểm Dạ Từ Huyền và Thúy Nhi còn ở trạng thái chân không, thanh âm tiểu nhị lại vang lên: "Mời tiểu thư vào!"

Không đợi Dạ Từ Huyền trả lời, tiểu nhị lại nói với Thúy Nhi: "Cô nương, người đi theo ta, bên này xin mời!"

Nhưng mà Thúy Nhi không đồng ý, đang muốn phản bác, đã thấy Dạ Từ Huyền cho nàng ta một ánh mắt "Yên tâm", bĩu môi còn tưởng nói cái gì, tiểu thư đã đẩy cửa mà vào.

Tiểu nhị giữ kín cửa, lại nói với Thúy Nhi: "Cô nương, xin mời!"

Thúy Nhi thấy không có cách nào khác, rõ như ban ngày hẳn là sẽ không xảy ra chuyện gì, cẩn thận mỗi bước đi theo tiểu nhị ra ngoài.

Lầu hai tiểu trúc...

Dạ Từ Huyền đi vào phòng, trong phòng hết thấy lấy trúc làm tài liệu, trúc làm quần, phẩm chất đạo đức tốt, đang ở phổ xá sầm uất lại làm cho người ta có hoàn cảnh như ẩn cư. Nhìn bài trí mộc mạc điệu thấp, nhưng lại không có một kiện nào không phải vô giá, lão bản gian phòng sách này không biết có lai lịch gì?

"Cô nương mời tới lâu!"

Lúc Dạ Từ Huyền đang suy xét, trên lầu lại truyền đến một cổ giọng nam lạnh lạnh, làm cho nàng không thể không buông hảo kì chi tâm của bản thân, xách làn váy lên lầu hai.

Thang lầu đối diện mặt, bên cửa sổ có một nam nhân mang mặt nạ bạc đang ngồi. Búi tóc cao oản, thấy không rõ mặt, nhưng xem dáng người, khí chất cùng một thân áo bào trắng, người này tuyệt đối không phú cũng quý. Không phải nói vô nghĩa, không phải nơi nào không phú cũng quý sẽ bỏ ra nhiều tiền như vậy trang hoàng khoảng sân giống như đại viện hoàng gia?

"Cô nương, mời ngồi!"

Dạ Từ Huyền đang ở trong lòng thầm khinh bỉ bản thân, lại nghe thấy thanh âm thấm vào ruột gan truyền vào lỗ tai, nàng sững sờ đứng ngốc hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, có chút lúng túng ngồi vào đối diện nam tử.

"Xin chào!"

Xuất phát từ lễ phép, nhất thời khẩn trương, nàng lại dùng cách giao hữu của người hiện đại.

"Xin chào?" Nam nhân mặt nạ tỉnh té hiểu ra hai chữ, hồi lâu sau khước miệng mới nhẹ nhàng gọi lên độ cong, hẳn không chán ghét loại cảm giác này.

"Nghe hạ nhân nói, cô nương có con đường phát tài?"

Nam nhân mặt nạ thay Dạ Từ Huyền rót một chén trà hỏi, về kiếm tiền, chỉ cần không phạm pháp, bất kì ai đến hẳn đều không cự tuyệt. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là lợi nhuận nhất định phải khả quan!

"Đương nhiên!"

Dạ Từ Huyền vừa nghe đến tiền, dường như lập tức được sống lại, ba phần đắc ý, bảy phần kiêu ngạo đáp.

"Không ngại nói thử xem!"

"Không biết công tử có nghe nói qua chuyện thịnh yến buổi tối mấy ngày hôm trước của Thái hậu?" Dạ Từ Huyền không đáp mà hỏi lại, sau đó cầm lấy chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, quả nhiên là trà ngon!

"Cũng có nghe thấy!" Nam nhân mặt nạ suy xét một lát nhàn nhạt phun ra bốn chữ, sau đó nhìn Dạ Từ Huyền nói: "Nhưng nghe thấy tường!"

"Một khi đã như vậy, nhất định công tử có nghe đề mục mà Quận chúa Lan Hi đề ra?" Nàng đắc ý cười, tiếp tục nói: "Sau một đêm kia, phòng trà từ lâu đều đang thảo luận vài đạo đề đó, như vậy, bốn tiểu thư cho rằng đây là một thị trường kiếm tiền!"

Nam nhân mặt nạ không trả lời, cúi đầu mân trà, đương nhiên hẳn biết, chỉ là bất hạnh không ai có biện pháp làm ra được một ít đề mà thôi. Nay cô nương này đã nói như vậy, chẳng lẽ nàng là... Rất nhanh, nam nhân mặt nạ nghĩ tới thân phận của Dạ Từ Huyền, nhưng hẳn vẫn bất động thanh sắc nói: "Tiểu thư có biện pháp làm được đề mục?"

Dạ Từ Huyền nghe hẳn nói như vậy, chắc là chuyện hợp tác có hi vọng, có chút kích động nói: "Đương nhiên rồi! Đề mục ta sẽ đứng hạn tự mình đưa tới, nhưng mà, người xem đến lúc đó nên chia hoa hồng như thế nào mới công bằng đây?"

Trời sinh Dạ Từ Huyền ái tài, nhưng đạo đức tâm và đạo đức công cộng tuyệt đối có, vừa có thể kiếm tiền, vừa không một bản thân, càng không thể quá mức tiện nghi người kia!

"Chỉ cần sau khi kiếm tiền, cô nương chia cho ta ba thành, còn phương diện nhân thủ tuyên truyền, toàn bộ do phòng sách Hàn Lâm ta gánh vác!"

Dạ Từ Huyền không nghĩ tới hẳn chỉ cần ba thành. Vì thế sáng khoái đáp "Thành giao", còn vờ tay muốn bắt tay nam nhân mặt nạ, cứ chỉ thân cận. Nàng kích động quên mất đây là cổ đại, là cổ đại đó!

Nam nhân mặt nạ thấy động tác nàng kỳ quái, vậy mà ngại ngần cả người, thực sự thì Quận chúa Lan Hi cũng rất kỳ quái, khó trách sẽ nghĩ ra trò chơi thú vị như vậy.

Vì thế hẳn học động tác của Dạ Từ Huyền, vờ tay ra, hai tay nắm cùng một chỗ, Dạ Từ Huyền tươi cười nói: "Hợp tác vui vẻ!"

"Hợp tác vui vẻ!"

"Đúng rồi, đối với biện pháp này bốn tiểu thư còn có tác pháp đẹp cả đôi đường, không biết công tử có hứng thú nghe hay không?"

Dạ Từ Huyền thu tay, sau đó thần bí nhìn nam nhân đối diện nói. Nam nhân mặt nạ yên lặng ngồi, lá gan nha đầu kia ghê gớm thật, tiến vào lâu như vậy, lại không hỏi một tiếng hẳn tên là gì, đã dám nói chuyện hợp tác với hẳn. Hôn nữa, tay nàng vừa mềm vừa trơn bóng, hẳn có nhiều nữ nhân như vậy, vì sao không phát hiện xúc cảm này trên tay các nàng?

"Công tử?"

"Công tử?"

"Thực xin lỗi, người nói cái gì?" Nam nhân mặt nạ lấy lại tinh thần, thoáng có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh hẳn liền điều chỉnh tốt trạng thái hỏi.

"Ta nói ta còn có một biện pháp đẹp cả đôi đường, có thể kiếm được nhiều tiền hơn, người muốn nghe chút hay không?"

"Đương nhiên!"

"Ghé đầu lại đây!"

Nam nhân mặt nạ không chút do dự, nghiêng đầu qua. Dạ Từ Huyền ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ nhàng nói vài câu, chỉ thấy nam nhân mặt nạ càng nghe biên độ khước miệng càng lớn, quả nhiên là biện pháp đẹp cả đôi đường, rất tốt.

"Tiểu thư quả nhiên băng tuyết thông minh!"

Nghe được người ta hào phóng không bùn xin khích lệ, cái đuôi của Dạ Từ Huyền lại bay lên tận trời, vì thế, nội tâm khách sáo liếc mắt nhìn nam nhân mặt nạ một cái, nói thầm: Cũng không nhìn xem bốn tiểu thư đến từ chỗ nào!

"Chỉ cần là sinh ý kiếm tiền, bốn tiểu thư còn có phương pháp kiếm tiền khác sẽ tìm người hợp tác!"

Ngôn ngoại chi ý chính là, nếu người không kiếm được tiền, tiếp theo bút sinh ý này bốn tiểu thư sẽ đổi người khác hợp tác.

"Thỉnh tiểu thư yên tâm!"

"Đi đây, không tiền!"

Đội nàng đi thật xa, nam nhân mặt nạ ở trên lầu còn có thể nghe thấy trong miệng nàng hừ hừ: Hôm nay ta muốn kiếm tiền, hôm nay ta muốn kiếm tiền ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Gừng, Lão Lạt

Editor: Bộ Yến Tử

Ở trong lòng Dạ Tử Huyền, bàn hợp tác này quả nhiên thật vui, tựa như ăn xong nồi lẩu, lại đến hai bình băng bia, một chữ: Thích!

Tương lai không xa, Dạ Tử Huyền nàng, Thất tiểu thư phủ Tướng quân, Quận chúa Lan Hi vương triều Hoa Hạ đã trở thành người giàu có nhất đẳng ở Hán Thành, vào lúc ấy mỗi ngày nàng có thể "Ngủ đến tự nhiên tỉnh, đếm tiền đếm tới tay bị chuột rút".

Dạ Tử Huyền hoàn toàn đắm chìm trong cảm giác YY của bản thân, căn bản không chú ý tới từ trong phòng sách Hàn Lâm bước ra đến trên đường tới phủ Tướng quân, có bao nhiêu dân chúng Hoa Hạ xem nàng giống như ngọc tử. Miệng chữ A, cười phá lệ dâm dăng, Thúy Nhi lặng lẽ kéo góc áo nàng thiệt nhiều lần, nhưng trong thế giới của nàng chỉ có nữ nam, mỹ thực ở trong đầu của nàng không ngừng trôi qua.

"Tiểu thư —— "

Rốt cục, thời điểm đến cửa phủ Tướng quân, Thúy Nhi nhịn không được rống lên một tiếng như sói tru phá hư suy nghĩ của nàng, kéo nàng về thế giới thực tại.

"A —— thế nào?"

Mồ nữ tử hết nhìn trái lại nhìn phải, giống như không có gì đáng giá để bản thân buông tha cho ảo tưởng tốt đẹp, trừng mắt nhìn Thúy Nhi, tiếp tục YY, miệng lại thật tự nhiên hát: "Hôm nay ta muốn phát tài, hôm nay ta muốn phát tài..."

"Tiểu thư ~ "

Thúy Nhi bị đá kích, tiểu thư điên rồi, tiểu thư ma chướng! Than thở rất nhiều, vậy mà hung hăng đứng thị vệ ở cửa một cước, sau đó tức giận cùng bóng lưng Dạ Tử Huyền.

Ba thị vệ canh cửa khác, đều cúi đầu vừa buồn cười vừa sung sướng khi người gặp họa, hoàn hảo bị Thúy Nhi cô nương dặng không phải là mình, vạn hạnh, vạn hạnh! Lại nhìn thị vệ bị dặng, mặt như trái mướp đắng, giận mà không dám nói gì, đây chính là nha hoàn bên cạnh Thất tiểu thư, chọc không được. Vì sao bản thân chiếm cái đời cũng có thể đứng ra chịu thị phi? Thật sự là nằm cũng bị trúng đạn!

"Tiểu thư, Tướng quân nói người về thì tới thư phòng một chuyến!"

Trung thúc mắt sắc, phát hiện tiểu tổ tông bướng bỉnh đã trở lại, chạy nhanh tới truyền lời.

"Cha ta vui mừng hay là giận dữ?"

Có giáo huấn lần trước, hiện tại Dạ Tử Huyền biết học ngoan, đánh thái độ "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng", dò hỏi quân tình "Quân địch".

Trung thúc hồ nghi nhìn nàng, sau đó nghĩ nghĩ thái độ Tướng quân, không nhanh không chậm đáp hai chữ: "Mừng rồi!"

Ông ta vừa mới nói xong, Dạ Tử Huyền đã như một trận gió chạy xa. Trung thúc lắc đầu, đã sắp thành hôn rồi còn giống như một đứa nhỏ không lớn. Sau đó liếc mắt nhìn Thúy Nhi một cái, hai tay chấp sau lưng đi về hướng phòng bếp.

Thư phòng...

"Cha!"

Dạ Từ Huyền đẩy cửa phòng ra ngọt ngào gọi, Dạ Tu La ngồi trước bàn ngẩng đầu lên, ông tiếp tục xem binh thư hỏi: "Lại đi chỗ nào quậy phá?"

"Cha à ~ "

Dạ Từ Huyền nghe thấy lão cha hỏi vậy, làm nũng gọi một tiếng, gọi đến mức bản thân phát giác chung quanh rớt một tầng da gà.

"Ấy da, cha có tin tức tốt nói cho con đây!"

Dạ Tu La buông binh thư, ngẩng đầu nhìn nữ nhi cười, quả nhiên là "Mừng rỡ"! Chẳng lẽ hôm nay lão cha nhà mình phát ra tiền, muốn tự nói với mình từ nay về sau phủ Tướng quân trở thành thủ phủ cả nước? Vàng bạc tài bảo thủ chi vô cùng, dùng không hết?

"Nha đầu này, con lại suy nghĩ cái gì đó?"

Dạ Tu La thấy nữ nhi bị vây trong trạng thái chân không, quát một tiếng, nhưng trong mắt chỉ có sùng nịch.

"Hắc hắc ~ không có gì, không có gì đâu ạ!"

Dạ Từ Huyền cười ha ha, xem ra mình chỉ cần ở trước mặt dính lên quan hệ, khẳng định đầu óc kia đường ngăn tử cơ, sau đó cùng cái ngốc không kéo mảy hai trăm ngũ.

"Hôm nay Thái hậu triệu kiến cha!"

Dạ Tu La nói một câu, sau đó nhìn về phía nữ nhi, lại phát hiện nha đầu kia ngẩng đầu nhìn đỉnh, đối với lời ông nói hoàn toàn không có hứng thú.

"Khụ khụ..." Giã bộ khụ hai tiếng, thấy Dạ Từ Huyền gật đầu mới tiếp tục nói: "Bà ấy nói với cha, thật ra, thật ra Dật Vương gia hần... Hần... Hần không phải..."

"Hần không phải 'Không được'!" Dạ Từ Huyền thấp phần đồng tình nhìn lão cha của mình nói, chuyện này ông đã sớm biết: "Hần bị đoạn tỵ!"

"Khụ khụ..."

Nháy mắt trong thư phòng vang lên tiếng ho khan như sét đánh, hôm nay Thái hậu triệu kiến ông, nói cho ông biết thật ra Hiến Viên Đình không có bệnh, chỉ là không muốn cưới vợ mới nói dối với người ta. Lúc đó ông hưng phấn kém chút nữa hủy đi cung điện Thái hậu, nhưng mà, hiện tại ông nghe được tin tức càng kinh bạo hơn: Dật Vương bị đoạn tỵ!

Đầu óc Dạ Từ Huyền không tốt, hiện tại cũng không dám lấy sức khỏe lão cha nhà mình ra đùa, về sau còn phải dựa vào lão cha Tướng quân uy vũ này tráo lăm! Vì thế, nằng ba bước biến thành một bước, chạy đến trước mặt lão cha, vỗ lưng cho lão cha...

Di, tình tiết này rất quen thuộc, đúng rồi, tối qua cái tên Hiến Viên Đình đáng chết kia cũng vỗ lưng cho nằng như thế này. Chỉ là, đối tượng không giống mà thôi!

"Nha đầu, con nghe được chuyện này ở đâu?"

Dạ Tu La hoãn hoãn, sau đó uống một ngụm trà hỏi. Hoàng Thái hậu này thật sự khinh người quá đáng, tìm mọi cách vũ nhục nữ nhi bảo bối của ông, thật sự là hơi quá đáng! Hừ! Chọc trúng lông mao của Dạ Tu La, về sau lại có chiến sự, vậy thì để lão thái bà này thay ông lên chiến trường đi!

Một cửa hồ nữ nhi ông, đầu óc Dạ Tu La cũng sẽ không dùng được, lời nói hành động theo cảm tình đều nghĩ ra!

"Ách..."

Làm sao bây giờ? Điều này làm sao nằng có thể mở miệng? Thật sự đắc ý vênh váo, nhất thời vỗ mồm cực nhanh!

"Hỏi con đó!"

Dạ Tu La nhú mày, sau đó quay đầu nhìn Dạ Từ Huyền, hiện tại nằng gấp như kiến bò trên chảo nóng, làm sao bây giờ? Tuyệt đối không thể nói tình hình thực tế! Bằng không, thế nào lão cha Tướng quân của nằng cũng sẽ đem nằng đi làm thịt!

"Đúng rồi, hôm qua con ra ngoài, nghe người trong phòng ở Tuyệt Vĩ Thiên Hạ nói. Đúng, chính là nghe bọn hần nói!"

Tùy tiện nói bừa một lý do, trong phòng, chỉ nghe thấy người ta nói không gặp được người, lão cha nhà mình sẽ không để cho mình đi tìm người mặt đối mặt nghiệm chứng thiệt giả đi! Nằng thật sự quá thông minh!

Nghe được lý do trăm ngàn chỗ hở của nằng, Dạ Tu La sững sốt, nhưng không phản bác, cúi đầu suy nghĩ một lát, nói vọng ra ngoài phòng: "Vương Dũng, đi tra rõ lai lịch những người này!"

"Dạ!"

Chỉ nghe thấy tiếng lại không thấy người, thánh giác Dạ Từ Huyền cực nhạy nói cho nằng biết, người này đã đi xa.

Thảm! Thảm rồi! Hồ đồ mở miệng nói cái gì ngày hôm qua, thật sự muốn một ngụm cắn đứt đầu lưỡi. Đây chẳng lẽ là báo ứng? Phi, hẳn là báo ứng Hiên Viên Đình, còn có báo ứng nữ nhân đáng chết kia mới đúng! Hừ!

"Huyền Nhi, yên tâm, phụ thân sẽ tra rõ chân tướng!"

Mặt Dạ Tu La trầm trọng lời kéo tay nàng nói, Dạ Tử Huyền nhìn mà dờ khóc dờ cười, cha à, chờ cha điều tra rõ chân tướng, phỏng chừng lão gia ngài còn phải học máu ba thăng!

"Dạ, vậy phụ thân, con. . . Không có chuyện gì con đi về trước nhé!"

"Ừm, trở về đi!"

"Nữ nhi cáo lui!"

Nháy mắt Dạ Tử Huyền như chiếm được Ảnh hậu, giả trang nhu thuận biết chuyện nghe lời, chỉ cầu Phật Tổ nhìn đến phần thưởng "Nhu thuận" của nàng, để Vương Dũng kia nhanh chóng chạy trở về đi!

"Xuất hiện đi!"

Đứt lời, trong phòng đột nhiên nhiều hơn một người, cung kính hô một tiếng: "Tướng quân!"

Dạ Tu La cười gật đầu, nói: "Vương Dũng, làm không sai, đi xuống đi!"

"Dạ!"

Hiện tại Dạ Tu La nào còn có bộ dạng trầm trọng vừa rồi, lộ ra nụ cười hồ ly nói: "Huyền Nhi, nói dối với cha, con còn non lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Đúng Là Sắc Cầu

Editor: Bộ Yến Từ

Dạ Tử Huyền đùa Nhiều Hơn, trong lòng càng nghi hoặc, luôn có loại bị người chinh cổ thấy lỗi. Nhìn sang bên ngoài, sắc trời đã tối muộn ánh trăng đã dần dần thăng lên cảnh, nhưng lại nửa khép trốn vào trong đám mây.

Đêm dài thật là nhàm chán, không tìm chút việc vui, sao có thể bình yên ngủ? Lần trước đi Đạp Tuyết Tim Liễu bị cái tên Hiên Viên Đình đáng chết kia phá hủy, tuy rằng nhìn sạch tinh quang của hắn, còn mò ra một số bạc lớn. Nhưng mà, nữ tử trong đó ngay cả một sợi lông nàng cũng chưa có đụng đến!

Tổng kết ra bốn chữ có thể hình dung tâm tình của nàng là: Thậm chí đáng tiếc! Hơn nữa, cứ coi như Hiên Viên Đình không phải cơ hữu, nàng cũng không muốn gả cho hắn gì gì kia kia! Không có tình cảm, vậy chỉ có hy sinh bản thân một chút!

"Thúy Nhi, ngủ đi! Không cần hầu hạ!"

Dạ Tử Huyền ra về lo lắng nói, sau đó tiếp tục trêu đùa đại cầu lông rậm, cầu dịu ngoan trung thành, quả nhiên là bạn tốt của con người!

Thúy Nhi nhìn sắc trời, tiến đến trước mặt nàng nói: "Tiểu thư, bây giờ còn sớm lắm, nếu không người lại kể một ít chuyện xưa kỳ dị cho Thúy Nhi nghe đi!"

Kể chuyện xưa? Hiện tại là chuyển tảng đá đập lên chân mình, thực hối hận những buổi tối ngủ không được thì nói chuyện xưa (Nghìn lẻ một đêm) cùng Thúy Nhi.

Mồ nữ vỗ trán, ruột cũng xanh luôn, quả thật thời gian còn sớm, chính là nàng thực không muốn kể chuyện xưa. Nửa ngày sau, có cách rồi!

"Bốn tiểu thư đói bụng! Ngươi đi đại trù phòng đun chung cháo tổ yến lại đây, ta muốn huyết yến tốt nhất, đến chỗ nấu thân lấy! Ngươi tự mình xem!"

"A —— "

Thúy Nhi quái dị kêu, đôn này vừa đi một hồi ít nhất hai ba canh giờ, tiểu thư đói bụng còn muốn bản thân ép buộc lâu như vậy?

"A cái gì mà a? Đi nhanh đi!"

Dạ Từ Huyền đập Thúy Nhi một cước, thúc giục nàng ta rời đi. Thúy Nhi tha thiết mong liếc nhìn tiểu thư nhà mình, phát hiện mặt nàng càng ngày càng đen, không dám hỏi lại, vội chạy ra ngoài!

"Hắc hắc ~" Dạ Từ Huyền đắc ý nở nụ cười, không ác với người một chút, người liền xem tiểu thư nhà người là HOLLEKITTY, "Nhiều Hon, theo ta đi tới một nơi rất tuyệt!"

Dứt lời, Dạ Từ Huyền mang theo đại cầu chạy ra khỏi phủ Tướng quân.

Dọc đường đi, Nhiều Hon không thể nghỉ ngơi khiến cho người qua đường chú ý, nháy mắt một người một cầu quay đầu dẫn bạo tăng. Dạ Từ Huyền lên mặt lôi kéo Nhiều Hon đi dưới các loại ánh mắt, sau nửa canh giờ, vừa đi đến cửa Đạp Tuyết Tim Liễu.

Giống như dĩ vãng, cửa Đạp Tuyết Tim Liễu náo nhiệt phi phàm, khách nhân quá nhiều. Dạ Từ Huyền mang theo Nhiều Hon sắp ở bên trong xếp hàng, đưa tới ánh mắt quái dị của mọi người. Dựa theo tình huống bình thường mà nói, thời điểm cô nương gia chưa lấy chồng hoặc phụ nhân đi ngang qua cửa thanh lâu, đều là mặt đỏ tai hồng, vội vàng vàng muốn xa cách nơi này. Nhưng vị cô nương này lại trái ngược, tiến tới đội xếp hàng, chẳng lẽ cũng học nam nhân dạo kỹ viện hay sao?

"Nhiều Hon!"

Dạ Từ Huyền nghe được lời ra tiếng vào, nhẹ nhàng gọi một tiếng, bỗng nhiên Nhiều Hon tựa như thùng hóa được, nhìn vài tên nam nhân điên chỉ trỏ sửa lên, mấy người kia sợ tới mức sững sờ vội lùi lại vài bước.

Khi bọn hán kinh hồn chưa định, là lúc bên tai lại vang lên lời nói châm chọc của Dạ Từ Huyền: "Hành vi của chư vị vừa rồi, chính là bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác!"

"Người..."

Mấy người kia mặt đỏ tới mang tai, lắc lắc ống tay áo, kết bạn rời đi. Cũng phải, bị người ta giáp mặt mắng là chó, còn không thể phản bác, giống như hưng trí uống hoa từ nháy mắt không còn sót lại chút gì.

"Hừ!"

Dạ Từ Huyền chiếm thượng phong, những người khác muốn chỉ trích chỉ có thể cảm thán miệng lưỡi cô nương này quá lợi hại. Chờ xếp đến Dạ Từ Huyền, cô nài nài này lại cùng lấy tiền giang thượng.

Một tá thủ bên cạnh nhìn thấy người đến giao tiền là một tiểu cô nương, nháy mắt giống như minh bạch cái gì, sau đó nói với Dạ Từ Huyền, "Tiểu cô nương, nhanh chóng rời đi đi, nơi này không phải nơi cô nên đến."

"Người kỳ thị giới tính! Bỏ tiểu thư muốn đi vào!" Dạ Từ Huyền phồng lên cái mặt bánh bao, tức giận quát.

"Năm ngàn lượng!"

"Mấy ngày hôm trước không phải chỉ có một trăm lượng sao? Sao hôm nay lại tăng tới năm ngàn lượng?"

"Hôm nay giá thấp nhất chính là năm ngàn lượng!" Đả thủ cũng không giải thích, hung thần ác sát nhìn nàng.

"Dựa vào! Lão bản các người xuất thân là giết heo à?" Nàng thô bạo hô ra miệng, "Phanh" một tiếng đập lên trên bàn nói: "Gấp một cái, tẻ một cái!"

"Tiểu thư, thỉnh nói cẩn thận!"

"Hừ! Đừng để cho ta biết lão bản các người là ai! Bằng không..."

Đột nhiên Dạ Từ Huyền nghĩ đến mục đích việc này, còn chưa có vào cửa nổi bật cũng đã ra, vậy cũng không uống. Năm ngàn lượng tuy có chút thịt đau, nhưng mà, không phải có câu nói, à, đúng rồi "Thiên kim tan hết còn phục đến" thôi!

"Năm ngàn lượng lấy tốt lắm, đừng cầm tiền này liền lập tức thỉnh đại phu!"

Dạ Từ Huyền không chút khách khí đem tiền đập lên tay đả thủ, cãi lại ba ác độc nguyên rủa một phen.

Đả thủ cầm tiền, như khoai lang phồng tay, Ân chủ, có phải người đang hô chúng ta không! Cô nài nài kia đưa năm ngàn lượng còn không phải sẽ đi vào à! Than thở! Than thở! Bản thân khi còn sống, sợ là đêm nay liền giao đãi ở trong này.

Dạ Từ Huyền dẫn Nhiều Hon vào đại sảnh, ngạc nhiên từ đại cầu xa xa còn có lực hấp dẫn hơn mỹ nữ như nàng, đang tiếp đón khách nhân hoặc là các cô nương tiếp rượu đều ào ào quay đầu, ánh mắt đều là yêu thích. Khi ngẩng đầu nhìn Dạ Từ Huyền, lại có người ngây ngẩn cả người, nhất thời, trong đại sảnh yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng châm roi trên mặt đất.

"Lại có tiểu cô nương đến dạo kỹ viện, ha ha ha ha ha..." Cũng không biết là ai nói một câu, sau đó toàn trường đều nở nụ cười.

"Hắc hắc ~ các vị tiếp tục, tiếp tục, đừng nhìn ta, đừng nhìn ta..."

Tìm một góc hẻo lánh ngồi xuống, vẫn còn bị nhiều ánh mắt tránh như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, năm ngàn lượng mua một chỗ ngồi đã đủ nghẹn khuất, mẹ kiếp, hiện tại cả người nàng rất khó chịu. Đáng chết, không nhìn nàng, bọn họ sẽ chết!

So với Dạ Từ Huyền, đại cậu Nhiều Hon lại tương đương hưởng thụ các ánh mắt đó, nhất là nhóm các vị mỹ nữ sát chi mặt phẫn. Lè ra đầu lưỡi thật dài, đầu ngẩng cao, chân sau đứng thẳng, chân trước làm "Chúc mừng", đưa tới đại gia ào ào trầm trồ khen ngợi! Nhiều Hon nghe thấy tiếng trầm trồ khen ngợi, càng lên mặt, hưng phấn đem những gì Dạ Từ Huyền huấn luyện cho nó nhất nhất triển lãm cho mọi người thưởng thức, lúc này có một cô nương đi qua, nó một ngụm cắn quần áo người ta, "Rào rào" một tiếng, vốn là cô nương mặc mỏng manh nháy mắt chỉ còn lại cái yếm, "A ~"

Tiếng thét chói tai và sắc mặt xấu hổ kéo Dạ Từ Huyền về hiện thực, xem tình cảnh trước mắt, hai tay xoa trán, sao nàng có thể dưỡng ra một con chó háo sắc như vậy chứ. Xem bộ dáng con chó kia nóng lòng muốn thử, Dạ Từ Huyền hận không thể một cước đạp lẫn nó!

Theo tiếng thét chói tai, đám người vốn đã xem nhẹ nàng, lại từ bốn phương tám hướng quay đầu trung ra ánh mắt tò mò, nhìn thấy Nhiều Hon đang liếm đuôi cô nương nhà người ta, mọi người ào ào bàn tán sau đó cười té trước ngã sau, lúc này Dạ Từ Huyền hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, chó này, nàng thật sự không biết!

Đột nhiên, có người nhận ra nàng, rống lên: "Đó không phải là Thất tiểu thư Dạ gia sao?"

"Oanh" một tiếng, đại sảnh lại lần nữa bùng nổ tiếng thảo luận, Dạ Từ Huyền biết, mục đích của nàng đã đạt được: Hiền Viên Đình bị nàng tha xuống nước!

"Nha đầu!"

Dạ Từ Huyền nghe tiếng người tới mà hoảng sợ, xong rồi, thật sự xong rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Bị Năm Bao

Editor: Bộ Yến Từ

Người tới tươi cười nhìn nàng, giữa mi hấn che giấu sự tức giận làm cho Dạ Từ Huyền đứng tại chỗ rùng mình. Khoảng cách giữa hai người là hai trượng, khí tràng của hấn lại lớn như vậy, nếu đứng ở trước mặt nàng, nàng sẽ thế nào? Nàng đứng là một điểm cũng không dám nghĩ!

Dạ Từ Huyền gian nan nuốt nước miếng, nhất thời không biết nói thế nào cho phải. Cái mũ "Dật Vương phi" ở trên đầu, lại chạy tới kỹ viện dạo chơi còn mang theo một con chó háo sắc, không thể nghi ngờ là bôi đen lên mặt Hiền Viên Đình, khiến hấn bị người ta nhạo báng.

Vốn dĩ nàng chỉ muốn để cho Hiền Viên Đình "Hiểu biết" ác tính của nàng, sau đó khi kết hôn không cần cùng hấn viên phòng. Nhưng mà, hiện tại phản ứng của mọi người nói cho nàng biết, ngày mai Hấn Thành lại truyền ra gièm pha, Dạ Từ Huyền nàng dạo kỹ viện lại phụ gia một Dật Vương gia "Không được" là chuyện thiết thực thông thường.

"Hiền Viên Đình!"

Cuối cùng Dạ Từ Huyền cố lấy dũng khí, gian nan gọi, nàng vừa dứt lời, thần sắc đám người quần chúng đều sững sốt. Hiện tại toàn thân nàng đều là mồ hôi, lại cúi đầu nhìn thoáng qua con chó háo sắc kia còn đang liếm đuôi tuyết trắng của mỹ nữ —— con chó háo sắc này, mày cũng xong rồi!

Khi Dạ Từ Huyền cho rằng Hiền Viên Đình muốn tức giận, ai biết hấn lại nói một câu: "Nha đầu, còn muốn đùa với bốn vương chơi trốn tìm, sao lại chạy đến loại địa phương này? Làm hại bốn vương tìm mãi!"

Hiền Viên Đình dứt lời, cảm Dạ Từ Huyền kém chút nữa rớt xuống đất, chơi trốn tìm? Hiền Viên Đình, một người nghĩ ra được. Lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt tựa tiểu phi tiểu kìa, Dạ Từ Huyền đánh rùng mình.

"Hóa ra Dật Vương theo Quận chúa chơi trốn tìm, thật sự là hào hứng!"

"Đúng vậy..."

"Đúng vậy..."

...

Cũng không biết là ai nói một câu như vậy, bốn phía liền bắt đầu phụ họa. Ai cũng nghe ra được Dật Vương gia lại lấy thân phận áp bọn họ, mặc kệ "Chơi trốn tìm" chân thật có bao nhiêu không đáng tin, bọn họ tuyệt sẽ không đi đắc tội vị Vương gia thần bí này.

Việc này, mọi người hiểu trong lòng mà không nói là tốt rồi!

"Vậy đến lượt ta bắt người!"

Dạ Tử Huyền theo can nhĩ đi xuống, trong mắt có tí áy náy, bắt quá rất nhanh lại khinh bỉ Hiên Viên Đình lấy lý do vô sỉ vớ vẩn bao phủ.

"Tốt lắm, cùng đi đi!"

Hiên Viên Đình nhìn nàng ánh mắt bất nạt kia cũng không tức giận, ôn nhả nói một câu, lại không biết thế nào hắn lại đang theo dõi con chó to trên đất, mĩm cười nhử lại, trong mắt rất nhanh hiện lên một tia phản cảm, nhưng rất nhanh hắn khôi phục như thường, xoay người đi ra ngoài.

Nhiều Hồn tiếp thu ánh mắt của hắn, thân mình mập mạp run lên hai đầu.

"Đi!" Dạ Tử Huyền một cước đá vào trên người Nhiều Hồn, con sắc cầu này khi trở về nàng nhất định phải nhốt nó vào quan phòng tối, bỏ đói nó ba ngày! Thật sự là dễ cho mình rất dọa người!

Đi theo Hiên Viên Đình đi đến chỗ rẽ, cũng chính là phía dưới cửa sổ nàng đi vào, vừa mới chuẩn bị mở miệng, đã bị Hiên Viên Đình lăm vào lòng, được vào trong phòng.

"Này, người đây là gây trở ngại tự do thân thể, buông ta ra!"

Dạ Tử Huyền từ chối một đường, rốt cục từ trong lòng hắn xuất ra, đỏ mặt rống lên.

Tường nàng thượng thế lừa nhiều sắc lang như vậy, lại không nói qua một lần luyện ái, đối với loại hành vi thậm mật chỉ có giữa người hữu tình, nàng hoàn toàn không tiếp thu được. Hiên Viên Đình rất xa lạ với nàng, xa lạ đến mức chỉ gặp mặt vài lần, chỉ nói qua mấy câu.

Hiên Viên Đình không đáp lời, đi thẳng tới chủ tọa ngồi xuống. Dạ Tử Huyền bĩu môi, đánh giá bốn phía, phòng ở như thế này là nghị sự. Nàng lười quản nhiều như vậy, phiêu liếc mắt một cái đang chuẩn bị ngồi xuống ghế dựa phía sau, lại nghe thấy thanh âm Hiên Viên Đình ầm ầm truyền đến: "Đứng, không được ngồi!"

"Người..."

Dạ Tử Huyền nhất thời chán nản, người nha, người bảo không ngồi sẽ không ngồi, kỳ thực không phải rất mất mặt? Nàng lên mặt làm hai cái mặt quỷ với Hiên Viên Đình chuẩn bị ngồi xuống, ghế dựa phía sau nàng nhảy mất bị phá thành mảnh nhỏ —— nàng đặt mộng ngồi xuống đất.

"Hiên Viên Đình, người không phẩm! Không phẩm nam..."

Dạ Tử Huyền biết là nha phá rồi, ôm hông đau, một bên nhu một bên mắng, vài người ngoài cửa nghe được lời của nàng, thật sự đồng ý gật gù đầu, quả thực chủ tử không phẩm.

"Nhiều Hồn đâu?"

Dạ Tử Huyền thấy hắn không đáp lời, đột nhiên nhớ tới sắc cầu kia còn đang trên đường, chịu đau đứng lên chuẩn bị tìm nó, vạn nhất trễ một chút, nói không chừng bị người ta đánh cắp.

"Một lát trả lại nàng!"

Hiên Viên Đình vừa mới nói xong, Nhiều Hồn bị Dạ Ảnh nắm thật thông linh ở bên ngoài kêu to hai tiếng, chỉ ra sự tồn tại của nó.

Dạ Tử Huyền quên mất đau đớn nóng bừng trên hông bản thân, vui sướng chuẩn bị đi mở cửa, Hiên Viên Đình lại nhử mày, nhân nhật nói: "Đều vào đi!"

Ba người Dạ Ảnh tiến vào, nhìn thấy ánh mắt lông mày Dạ Tử Huyền nhẵn thành một đồng, âm thầm kinh thán: Chủ tử quả nhiên không phẩm, hơn nữa đủ ngoan!

"Gặp qua Quận chúa Lan Hi!"

Ngay trước mặt Dạ Tử Huyền bọn họ không dám gọi nàng là Vương phi, nói không chừng tòa người trên lại nghĩ đến cái gì, sau đó đối với bọn họ "Thi bạo".

Dạ Ảnh nắm Nhiều Hồn một mặt vui sướng khi người gặp họa, còn Tuyệt Nhất lại là bốn mươi lăm độ nhìn trần nhà, Mị Ảnh đồng chí mặc hồng y bên cạnh bọn họ, trương ra gương mặt đau khổ nhìn Dạ Tử Huyền: Đều là do ngài ban tặng!

"Người không có chuyện gì xem ta làm chi? Chúng ta biết nhau sao?"

Dạ Từ Huyền thấy Mị Ảnh nhìn chăm chăm nàng, nàng tay trái ôm mộng, ngón tay phải chỉ Mị Ảnh, lại chỉ chỉ bản thân hỏi.

"Ách..." Mị Ảnh gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

"Thiệt! Thật mắt mặt, còn tưởng rằng yêu nghiệt soái ca người biết ta chứ!"

Dạ Từ Huyền không thú vị vẫy vẫy tay, đang chuẩn bị tìm một cái ghế ngồi xuống, lại không thấy Hiên Viên Đình đang ngồi trên ghế lúc này mặt đã đen như đáy nồi. Vậy mà nàng lại dám ở trước mặt hán đũa giỡn thuộc hạ hán? Thật sự đáng chết!

"Di, Hiên Viên Đình, sao mặt người lại biến thành Bao Công vậy hả?"

Hiện tại Hiên Viên Đình hận không thể bóp nát nàng, còn Dạ Ảnh tới xem náo nhiệt lại không sợ chết hỏi: "Bao Công là ai?"

Không đợi đến đáp án Bao Công là ai, lại nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Hiên Viên Đình truyền đến: "Dạ Ảnh, gần đây người rất nhàn, đi Lạc Thành một chuyến đi! Nhiệm vụ bốn vương sẽ dùng bò câu đưa tin cho người, hiện tại khởi hành, lập tức, lập tức!"

"Oanh" một tiếng, Dạ Ảnh khóc lớn, hán ta chỉ xem náo nhiệt sao lại phải đi đến Lạc Thành rồi? Nơi đó rất hoang vắng, đây là "Sung quân"!

"Dạ!"

Dạ Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi đáp, phiêu liếc mắt thấy Mị Ảnh đang rất vui sướng khi người gặp họa, trong lòng hô to oan uổng!

Dạ Từ Huyền còn đang trong trạng thái ngốc mộng khi Dạ Ảnh bị "Sung quân", lại nghe thấy người kia ảm ảm mở miệng: "Mị Ảnh, người muốn phạt thế nào?"

Mị Ảnh ngửa mặt lên trời thờ dài, yêu nghiệt mở miệng nói: "Thuộc hạ không phải trước tiên thông tri chủ tử Quận chúa Lan Hi đến đây sao?"

"Đích xác như thế," Hiên Viên Đình sát có chuyện lạ gật đầu, "Bằng không trừng phạt của người sẽ do bốn vương đến định đoạt!"

"Đù!" Rốt cuộc Dạ Từ Huyền nghe không nổi nữa, hình như là nàng đạo kỹ viện chọc họa, hung tợn nói: "Người đây là tìm cái quỷ đạo lý, dám làm dám chịu, hôm nay do ta gánh hết."

Rốt cục, trừ bỏ Hiên Viên Đình "Phốc" một tiếng nở nụ cười, Tuyệt Nhất băng sơn hơi gật gật khoe miệng.

"Hảo hán, bắt đầu từ đêm nay, nàng phải thành thật đợi cho đến ngày đó xuất giá, bốn vương liền không phạt bọn họ. Thế nào?"

"Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!" Chẳng sợ Hiên Viên Đình người căn bản chính là tiểu nhân!

"Không đòi ý?"

"Không đòi ý!" Dạ Từ Huyền gật đầu, sau đó phao cái mị nhãn với Mị Ảnh hỏi: "Kết quả các người phạm vào chuyện gì?"

"A —— "

Dạ Từ Huyền dứt lời, liền nghe thấy một tiếng thét chói tai cùng thanh âm vật nặng rơi xuống đất ngoài cửa sổ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hắc Y Sát Thủ

Editor: Bộ Yến Tử

Hiên Viên Đình nghe thấy một tiếng hét thảm, hơn nữa lại có thanh âm đậm thịt, khoe miệng hơi kéo về phía trước nói một câu: "Lực đạo vừa khéo!"

"Người..."

Dạ Từ Huyền giật dử mở miệng, nhưng mà lại không biết muốn nói gì, chỉ có thể đứng tại chỗ hung tợn trừng hán.

Còn Tuyệt Nhất từ lúc Dạ Ảnh bị "Sung quân" đến lúc Mị Ảnh bị ném ra ngoài cửa sổ, hán ta đứng ở tại chỗ động cũng chưa động một cái, thật là "Chuyện không liên quan đến mình cao treo cao khỏi!"

Hiện tại Hiền Viên Đình ở trong mắt Dạ Từ Huyền, hẳn chính là thần, thần bệnh thần kinh. Nàng chẳng qua chỉ hỏi hồng y nam tử một câu mà thôi, Hiền Viên Đình liền động kinh ném người ta ra cửa sổ, yêu nghiệt soái ca bị suất biến không có?

Hiền Viên Đình xem cái mặt bánh bao phồng lên, mắt to trừng mắt nhìn mình, lại nhẹ nhàng cười ra tiếng. Nha đầu chết tiệt này lá gan rất lớn, liên tiếp không sợ chết đến đạo kỹ viện, thật sự nên đánh!

"Ta phải đi về!"

Mồ nữ vừa rồi còn hung thần ác sát, giận dữ trừng hai mắt nháy mắt tội nghiệp nhìn Hiền Viên Đình khản cầu, diễn viên tốt, tài năng diễn xuất đồng dạng, bằng không khẳng định nàng thoát thân không xong.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Hiền Viên Đình lộ ra chút ý cười, nhìn thoáng qua đại cầu quý rạp trên mặt đất, nói: "Được, nhưng con chó của nàng phải lưu lại."

Nghe yêu cầu vô lý như thế, nháy mắt Dạ Từ Huyền muốn tặc mao, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến cái gì đó, giọng điệu không khỏi phóng thấp đề-xi-ben, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Vì sao?"

"Vì nàng có điểm tự giác, bằng không con chó ngự ban này cũng sẽ..."

Dạ Từ Huyền nghe ra uy hiếp nhẹ bồng, cả người run lên, nhìn thoáng qua con chó chết tiệt "Không biết sống chết" kia liếc mắt một cái, nhất thời chán nản lợi hại. Nhưng lại vô pháp, nàng trừ bỏ khinh công tốt, công phu đánh nhau kém không phải một điểm hay nửa điểm, "Tiểu nữ tử cơ được dân được", nàng nhất định sẽ đòi lại.

" Bao lâu?"

"Mười ngày!"

Mười ngày? Vậy đến ngày thành thân, đáng chết! Không bao giờ liếc hán một cái, thả người từ cửa sổ được ra ngoài. Nhảy đến trên đường cái, Mị Ảnh hồng y yêu nghiệt kia đã sớm không biết tung tích. Hừ hừ hai tiếng, vừa mới đi hai bước, sau đó đắc ý cười đi đến một phương hướng khác.

Càng chạy càng hẻo lánh, trên đường ngay cả nửa người cũng không thấy, trong lòng nàng có chút sợ hãi, nhưng lại nghĩ đến Lưu Mang "Tán tài", "Ân công" kia, đêm nay lại mất nhiều tiền như vậy, lá gan lại phồng lên.

Rốt cục, đi tới cách Lưu phủ không xa, chỉ thấy ánh lửa ngập trời, còn có tiếng ồn ào chém giết. Hai chân Dạ Từ Huyền run lấy bầy, muốn quay trở về nhưng lòng hiếu kỳ giết chết mèo, lại nói, nói không chừng lại có thể lao nhất bút, vì thế nàng lập tức lặng lẽ tiếp cận.

Nàng từ trong lòng lấy ra một cái khăn che khuất mặt, quan khán địa thế một chút, nhìn phía trước có một gốc cây đại thụ, thả người ẩn vào.

Khi nàng xem tình hình bên trong, sợ tới mức kém chút nữa kêu ra tiếng. Trong viện hoành thất thụ bát nằm một khối cụ thi thể thẳng huyết, một đám hắc y nhân đang huy đại đao chung quanh tìm kiếm này nọ, nhìn thấy người sống bọn họ liền giết, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Máu trên đất chảy thành khe rãnh, trong bụng Dạ Từ Huyền quay cuồng, ghê tởm cực kỳ muốn phun.

"Người nào?"

Bởi vì động tác của nàng có chút lớn, kinh động hắc y nhân đầu lĩnh phía dưới. Hắc y nhân che mặt rống to một tiếng, một đôi con ngươi chim ưng gắt gao nhìn chằm chằm nơi nàng ẩn thân. Đang lúc hắc y nhân muốn tiến thêm một bước xem xét, từng người suu từ khắp nơi trở về bẩm báo với hắn ta.

"Báo cáo đại nhân, lục soát không có!"

"Báo cáo đại nhân, lục soát không có!"

...

"Phụ tử kia đâu?"

"Cũng không thấy bóng dáng!"

"Đào móc ba thước đất cũng phải tìm ra cho ta!"

"Dạ!"

Sau khi một đám hắc y nhân lĩnh mệnh, lại tản ra bốn phía.

Hắc y đầu lĩnh lại ngẩng đầu lên nhìn về phía cây ả, trực giác sát thủ nói cho hắn ta biết, trong bóng cây đó tất là có chút gì.

Dạ Từ Huyền còn chưa kịp chạy trốn cũng thật sự không hay ho, đại hòa dấy lên nhắm thẳng lui trong bóng cây, nước mắt khiến nàng sặc ra. Che miệng và mũi, huân nước mắt chảy ròng, mau không nín được, không nín được.

"Để mạng lại!"

Dạ Từ Huyền cơ trí, tránh đi chỗ ẩn thân, chỉ thấy một phen lượng lắc lắc kiếm đã đâm đối mặc thân cây. Dựa vào! Người này công lực hảo thâm hậu!

Không dám đại ý, vận khinh công trước thoát đi bóng cây đáng chết này. Bởi vì khói đặc, hắc y nhân lại một lần nữa bỏ lỡ thời cơ tuyệt hảo giết chết nàng, vì thế hai người đều ào ào dừng trên đất.

Dạ Từ Huyền xuất ra đạo kỹ viện, sao có thể nghĩ đến sẽ có lúc này, tự nhiên không có lấy kiếm. Nhưng mà, trong tay đối phương có vũ khí, lại là nhân vật độc ác, võ công bản thân không tốt, chưa chiến trước thua. Đúng rồi, lấy ra cây quạt Hiến Viên Đình cho, còn có thể ngăn cản một hai chiêu, tìm được cơ hội lập tức lách người.

Lúc Dạ Từ Huyền YY các loại, hắc y nhân đối diện đã sinh ra một cổ hơi thở nguy hiểm khiếp người, động tác ra tay rất nhanh, tựa hồ muốn một đao giải quyết nữ nhân toát ra giữa đường này. Hắn ta đem toàn bộ sát khí bạo lộ không thể nghĩ ngờ, khi đối diện Dạ Từ Huyền lấy ra cây quạt nuốt hai ngụm nước miếng.

Hắc y nhân thấy cây quạt trong tay nàng, cảnh giác nhìn thoáng qua bốn phía. Sau đó ánh mắt rừng mình, thanh âm lãnh giống như hàn băng hỏi, "Cây quạt này của người từ đâu mà đến?"

"Nhật!"

Nhật? Hắc y nhân dừng một chút, Dạ Từ Huyền nhân cơ hội này tung người một cái, đánh không lại nàng chạy!

"Người đâu, đuổi theo!"

Hắc y nhân nhất thời chán nản, nữ nhân đáng chết này, nói không chừng cây quạt trong tay nàng chỉ là giống mà thôi, người nọ làm sao có thể tùy ý đánh rơi cây quạt xuống trên người một nữ nhân, hơn nữa xem trang điểm của nàng, hẳn là cô nương vẫn chưa am sự thật.

Đột nhiên, mười hắc nhân đi theo hắc y đầu lĩnh bắt đầu đuổi theo sau. Sau một nén nhang, hơn mười người "Thi chạy" chỉ còn lại Dạ Từ Huyền cùng hắc y đầu lĩnh.

Hắc y đầu lĩnh không nghĩ tới khinh công của tiểu nha đầu này tốt như vậy, hoàn hảo khinh công hắn ta cũng không kém, nhưng cũng chỉ có thể xa xa đi theo nàng. Nha đầu này là người ra sao? Nghi hoặc qua đi, nha đầu phía trước đã không thấy bóng dáng.

"Đáng chết!"

Hắc y nhân mắng một tiếng, trước mắt là rừng cây rậm rạp, ngoài bia rừng là bụi cỏ khô vấy quanh, hiện tại mà đi tìm nàng càng thêm phiền toái. Lưu lại ký hiệu, hắn ta một mình cảnh giác tiến vào. Bốn phía quá mức yên tĩnh, ngẫu nhiên có thanh âm dạ oanh truyền đến, chân dẫm nát trên lá rụng thật dày, phát ra thanh âm sần sật.

"A... Cứu mạng..."

Đột nhiên, hắn ta nghe được tiếng vang, thả người bay tới chỗ âm thanh phát ra. Khi hắn ta đuổi tới, nhìn thấy nữ tử bị hắn ta đuổi giết đang chột vật ngồi dưới đất, cả người đều đang run run. Khi hắn ta nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cũng rất sùng sốt...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Editor: Bộ Yến Tử

Tình cảnh trước mắt, nếu như thanh quang ban ngày gặp cũng sẽ làm cho người ta lạnh từ đầu đến chân, chứ đừng nói là hơn nửa đêm. Khó trách nha đầu kia bị dọa đến nửa chết nửa sống, thật là thú vị, vậy mà trong lúc vô ý chạy đến bãi tha ma.

Trước mặt Dạ Từ Huyền là một cái hồ rất lớn, bên trong hồ có vô số hải cốt, bán hủ thi thể, còn có gần đây mới bỏ xuống, mặc dù ở mùa đông trong hồ cũng tản mát ra từng đợt tanh tưởi. Còn ở chung quanh hắn ta, còn nằm mấy cỗ anh thi, trên mặt đầy thi trùng, ánh mắt đã trống rỗng, lộ ra dày đặc bạch cốt. Không trung còn nổi lơ lửng ma troi, bay qua bay lại ở trong rừng cây...

Rất nhanh hắc y nhân mình bạch chân tướng, xem ra nha đầu kia là muốn bỏ chạy hướng hồ đối diện, kết quả không nghĩ tới trước mắt đột nhiên xuất hiện tình cảnh kích thích nỗi sợ hãi nguyên thủy nhất của nhân loại, không hề phòng bị lớn tiếng hò hét. Đã như vậy, đó cũng là vận mệnh của nàng.

Hắn ta giờ kiểm lên, chuẩn bị cho nàng một kích trí mạng. Nhìn thấy người Thị Huyết Minh làm việc, đều đáng chết. Trên đời không ai gặp qua người Thị Huyết Minh, gặp qua đều đi gặp Diêm Vương.

Nháy mắt, hắn ta bắn ra sát khí bốn phía như Ám Dạ Tu La tới gần Dạ Từ Huyền. Nhưng hắn ta thật không ngờ là, lúc hắn ta cách nàng chỉ có hai bước, thời điểm chuẩn bị xuống tay nha đầu trên đất lại nhảy dựng lên, giống như bạch tuộc gắt gao ôm lấy người hắn ta.

Hắn ta cảm kiếm trong tay cứ như vậy dương ở không trung, chậm chạp không có rơi xuống. Tâm đột nhiên giật mình, đây là cảm giác chưa từng có qua. Sát khí trên người càng ngày càng đậm, hắn ta lại có thể cảm giác được rõ ràng cả người nàng do sợ hãi mà lạnh như băng còn đang run run.

Đáng chết! Nàng lại không buông tay, hắn ta bị thúc là tên sát thủ thứ nhất bị nữ nhân ôm chặt mà hít thở không thông trong lịch sử.

"Cút ngay!"

Hắc y nhân nổi giận, tay trái dùng toàn lực ném Dạ Từ Huyền ra ngoài, chưa từng có nữ nhân nào dám tới gần hắn ta, đương nhiên, cho tới bây giờ hắn ta chưa từng cho nữ nhân cơ hội. Nhưng nữ nhân đáng chết này lại là người thứ nhất, cũng chính là người cuối cùng!

Dạ Từ Huyền bị hắc y nhân vứt ra thật xa, đụng vào trên một thân cây, đau đớn làm cho nàng tìm về một tia lý trí. Nhưng mà, khi cúi đầu nhìn thấy dưới tay lại để lên một vật thể, nàng lại lớn tiếng kêu lên —— đó là một cánh tay bị giò bọ đục khoét.

Dạ Từ Huyền thật vất vả đứng lên trốn sau một thân cây nôn thốc nôn tháo, nơi này thật đáng ghét, phi thường ghê tởm, vô hạn ghê tởm..

Hắc y nhân lại lần nữa giờ kiểm lên, sớm một chút giết nàng, sớm một chút xong việc. Vừa vặn nơi này là bãi tha ma, giết nàng còn không phí lực giải quyết thi thể.

"Đề mạng lại!"

Lúc Dạ Từ Huyền quay đầu lại, thấy hàn kiếm sắc bén nhanh chóng hướng tới bản thân, nàng thật sự tròn tròn mắt, hoặc là nói chân bị dọa mềm nhũn, quên né tránh. Thật vất vả mới trùng sinh, vậy mà lại chết đi nhanh như vậy...

Dạ Từ Huyền sợ hãi nhắm hai mắt lại, nhưng không có đợi đến hàn kiếm lạnh như băng cùng đau đớn đâm vào thân thể, chỉ nghe thấy tiếng binh khí chạm vào nhau. Sừng sốt vài giây, nàng mới thông thả mở to mắt, lúc này, phía trước nàng đứng một nam tử áo bào trắng đưa lưng về phía nàng. Vừa mới xảy ra một chuyện câu huyết anh hùng cứu mỹ nhân, nàng được người cứu?

Hắc y nhân đứng đối diện nàng, hắn ta hướng mũi kiếm, ánh trăng chiếu vào trên thân kiếm của hắn ta phỉếm ra hàn quang lạnh như băng. Sát khí quanh thân của hắn ta càng đậm hơn so với trước kia, nàng đứng ở sau lưng bạch y nhân, nhậm nhiên có thể cảm giác được rõ ràng.

"Sáo Ngọc công tử!"

Đến cùng thì nha đầu kia có lai lịch gì? Vậy mà ngay cả thiên hạ đệ nhất trang thiếu trang chủ Sáo Ngọc công tử cũng ra tay giúp nàng, ai cũng biết đến Sáo Ngọc công tử ái tài, thích chung diện nữ, nhưng lại là người lạnh tâm. Đây không khỏi rất kỳ quái!

"Hảo nhân lực!"

"Sáo Ngọc công tử có một mặt nạ bạc, một sáo ngọc, thiên hạ ai mà không biết?"

"Quá khen!"

Hắc y nhân cũng không tiếp tục cùng hắn khua môi múa mép, híp nửa con mắt nhìn về phía bọn họ, ánh mắt càng khiếp người, Dạ Từ Huyền lui về sau mấy bước.

Bạch y nhân phía trước nàng tựa hồ không có như vậy, trêu tức nói một câu: "Sát khí quá nặng, cũng không có lợi cho giết người!"

"Hừ!"

Hắc y nhân không hề nhắc nhở liền chém ra kiếm sắc bén, người được gọi là Sáo Ngọc công tử tựa hồ biết sẽ như vậy, khoe miệng khinh loan, giờ sáo ngọc trong tay lên nghênh đón.

Dạ Từ Huyền đứng tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm hai người phía trước đánh túi bụi. Một hắc y nào đó cùng một bạch y nào đó, chiêu thức đẹp mắt, giống như đang biểu diễn, thật sự rất dễ nhìn.

Nếu hai người đánh nhau ở giữa sân biết ý tưởng lúc này của nàng, bọn họ liệu chết chiến đấu nàng chỉ cho là xem diễn, phòng chừng binh khí của hai người đều sẽ không chút do dự tạt đến nàng.

Di, gần đây rất lưu hành mang mặt nạ bạc sao? Người này cũng mang một cái, lão bản phòng sách kia cũng... Lão bản phòng sách. Chẳng lẽ người nọ là hắn?

Đây là lần đầu tiên, Dạ Từ Huyền thấy được thiên hạ thật là nhỏ, nhỏ đến mức nàng và hắn gặp mặt qua một lần, tại bãi tha ma cũng có thể gặp. Trả lại

tình cảnh diễn cầu huyết anh hùng cứu mỹ nhân, thật sự là duyên phận!

Vừa rồi hắc y nhân gọi hắn là cái gì? À, đúng rồi, Sáo Ngọc công tử, đồ trên tay hắn khẳng định thật đáng giá! Hắc hắc, nàng không ngại ngày nào đó đi trộm đến chơi đùa chút!

Hồn mỡ nữ trở về, lại bắt đầu để ý tới binh khí của Sáo Ngọc công tử, càng là truyền gia chi bảo cần hồn địch. Nơi này nhiều tử thi, âm khí quá nặng, nàng phải nhanh chóng rời đi. Còn hai người đang đánh nhau kịch liệt kia, căn bản không tỳ vết chú ý nàng, cứ như vậy, nàng vận khinh công chạy khỏi nơi này.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, lúc nàng chạy đến bên cạnh rừng cây lại đụng phải một đám quy tốc hắc y nhân.

Dựa vào! Có phải hôm nay lão nương phạm phải thái tuế!

"Chạy đi đâu!"

Trong phút chốc, mười mấy hắc y nhân bao vây lấy nàng. Nàng xem đến thế trận, hai chân không tiền đồ chiến hạ. Làm sao bây giờ? Nàng không muốn chết!

Đột nhiên, nàng nghĩ tới cái gì, hắc y nhân cảnh giác xem tay phải nàng vói vào trong lòng, rất là khẩn trương. Bởi vì, trong ý thức của bọn họ, có thể ở trong tay đại nhân của bọn họ đào thoát, võ công cũng không phải hạng hời hợt, đã qua lâu như vậy mà đại nhân còn chưa đuổi tới, cũng có khả năng đại nhân của bọn họ đã bị trọng thương, hoặc là đã chết!

"A ~!"

Chỉ nghe thấy hắc y nhân phía sau Dạ Tử Huyền kêu lên vài tiếng thảm thiết, trong chớp mắt nữ tử trước mắt đã chạy khỏi bao vây của bọn họ, hơn nữa đã chạy thật xa.

"Nước, nước..."

Vài tên hắc y nhân hai tay ô ánh mắt lẫn lộn trên mặt đất, miệng hò hét đòi nước, đến cùng thì nữ nhân này đã làm cái gì với họ vậy.

"Ha ha! Hào hảo hưởng thụ chút bom hạt tiêu của bốn tiểu thư đi!"

Hóa ra Dạ Tử Huyền lấy phân hạt liêu ra vẩy vào mắt bọn họ, hạt tiêu bay vào mắt, không chết được nhưng phải điếu đi nửa cái mạng!

Hai người ở chỗ sâu trong rừng cây nghe được thanh âm xa xa truyền đến, hai người ăn ý dừng động tác, lui lại mấy bước đối diện.

Tà xem địa phương vừa rồi Dạ Tử Huyền đứng, nơi nào còn có bóng dáng của nàng? Nàng thừa dịp bọn họ không chú ý, chạy mất rồi!

"Đáng chết!"

Hắc y nhân giận dữ, quay đầu lại muốn chém chết người ngân diện, còn khoe miệng ngân diện lại khinh loan, không chút do dự lưu lại bốn chữ "Không hện gặp lại", chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thảm Án Cả Nhà

Editor: Bộ Yến Tử

Hắc y nhân đầu lĩnh đứng tại chỗ, nhìn phương hướng Sáo Ngọc công tử rời đi, hận nghiêng răng nghiêng lợi. Loại địa phương quỷ quái này, cư nhiên có thể gặp được Mộ Dung Chiêu, hôm nay thật sự bất thường! Hay là, Mộ Dung Chiêu cũng vì thứ đó mà đến?

Hắn ta cấp tốc chuyển động đầu óc suy xét, thiên hạ đệ nhất trang cách Hán Thành rất xa, khoái mã cũng muốn nửa tháng lộ trình. Hơn nữa, Sáo Ngọc công tử không dễ dàng rời trang, lần này là vì cái gì? Suy tư đến tận đây, lại nghĩ tới nhiệm vụ đêm nay, hai mắt lại lờm phương hướng đã sớm biến mất vô ân vô tung, dưới chân không chút do dự bay tới ngoài bia rừng.

"Đại nhân!"

Đám hắc y nhân nhìn thấy đầu lĩnh, không hề do dự quỳ xuống đất nghênh đón. Cô nương kia khinh công quá lợi hại, có thể từ trong tay đại nhân bình yên vô sự chạy thoát, vô duyên vô cớ sinh ra chút bội phục.

Hắn ta nhìn thoáng qua người quỳ trên mặt đất, trong đó có mấy người lại nhắm mắt lại, hơn nữa bộ dáng thống khổ, trong lòng hắn ta càng nổi trận lôi đình, "Sao lại thế này?"

Một hắc y nhân trong đó quỳ xuống đất đơn giản nói chút chuyện đã trải qua, nghe xong, hắc y nhân một cước đá phiền người này, lửa giận trong mắt làm cho những người khác trên đất đều cảm thấy hô hấp khó khăn, cảm thấy dày vò.

"Phế vật!"

Hắn ta sảng giọng mắng, liếc mắt một người trên, nói với vài người đang quỳ: "Không lưu một người!"

Mấy người hơi chần chờ một chút, nhưng vẫn đều nhip đáp: "Dạ!"

Hắc y nhân đầu lĩnh không chút cảm thấy quyết định của mình có bao nhiêu tàn nhẫn, ở chỗ hắn ta chỉ có một pháp tắc sống sót: Kẻ thích hợp sinh tồn! Chỉ cần liên lụy tổ chức, chỉ có chết!

Thị Huyết Liên Minh đã sớm thành lập nhiều năm, nhưng luôn luôn là một chỗ truyền thuyết giấu kín. Không ai biết mình chủ là ai, càng không có người biết vị trí cụ thể của hắn, hết thấy đều thần bí.

"Báo cáo đại nhân!"

Hắc y nhân ở lại Lưu phủ căn cứ theo ám hiệu bọn họ lưu lại, đều chạy tới đây, hơn nữa đều kinh hoàng quỳ xuống.

"Xảy ra chuyện gì?" Nếu không phải nổi bật ngoài ý muốn, bọn họ hẳn là chờ ở ngoài dặm bên ngoài thổ pha.

"Hồi đại nhân, Lưu phủ xuất hiện một gã nam tử không rõ, võ công cao cường, chúng ta đều không phải là đối thủ, chúng ta tổn hại vài người sau đó mới có thể đào thoát!"

"Có lai lịch gì?"

"Thuộc hạ không biết!"

"Phế vật! Phế vật! Phế vật!"

Hắc y nhân chửi ầm lên, tiếp theo đạp lên vài người, tức giận không chút giảm bớt ngược lại càng ngày càng thịnh, đêm nay từ lúc nữ nhân đáng chết kia xuất hiện liền trở nên phá lệ không tầm thường! Lúc trước là Mộ Dung Chiêu, hiện tại lại là một gã nam tử xa lạ, chẳng lẽ... "Tìm được thứ đó không?"

"Đã tìm cao thấp tất cả Lưu phủ, nhưng không có phát hiện gì! Xin thứ cho thuộc hạ cả gan, chúng ta thu được tin tức có phải là giả hay không?"

Hắc y nhân có chút run sợ hỏi đầu lĩnh, thật sự là hắn không nghĩ ra, nếu thứ đó ở Lưu phủ, không lý do gì mà, phản phản phục phục tìm vài lần, vẫn không tìm được thứ gì đó mà đại nhân muốn tìm. Phụ tử Lưu Kiệt đêm nay có bữa tiệc, còn chưa có trở lại phủ đệ đã bị người của họ đuổi giết, sau đó mất bóng dáng cho nên thứ đó không có khả năng tùy thân mang theo. Như vậy, hoặc là thứ đó căn bản không ở Lưu phủ hoặc là chính Lưu Kiệt đã đem thứ đó giấu ở ngoài Lưu phủ.

Phá lệ, hắc y nhân đầu lĩnh không có tức giận hoặc là trách cứ. Nếu thứ đó căn bản không ở Lưu gia, như vậy tin tức này là ai cố ý phóng xuất? Mục đích là gì? Là muốn ngồi không ngư ông thủ lợi sao?

"Thừa lại mấy người thu thập nơi này, còn lại theo ta rời đi!"

"Dạ!"

Hắn ta không thèm nhìn mấy người trên đất đau khổ cầu xin tha thứ, một đám người rất nhanh biến mất trong bóng đêm!

...

Phủ Dật Vương..

Trong thư phòng vẫn là đại lượng, ánh nến lay động giống như tinh linh nghịch ngợm nhảy lên. Gia cụ bài trí trong phòng, nổi bật dưới ánh nến, kéo dài bóng dáng. Hiên Viên Đình ngồi trước bàn đọc sách, tay trái cầm một quyển sách, tay phải đang chuẩn bị lật sang trang mới, lại bị một thanh âm cấp bách đánh gãy.

"Chủ tử!"

Dạ Ảnh từ trên nóc nhà nhảy xuống, sắc mặt kích động, ngôn ngữ cấp bách, dường như gặp phải chuyện rất cấp bách.

"Chuyện gì?"

"Một canh giờ trước, trừ bỏ phụ tử Lưu Kiệt không biết tung tích bên ngoài, Lưu phủ cao thấp chó gà không tha, máu chảy thành sông, tất cả phòng ốc đều bị hỏa thiêu!"

"Lại có việc như thế!"

"Dạ, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy!"

Hiên Viên Đình để sách trong tay xuống, cúi đầu tĩnh tế suy xét. Nửa ngày qua đi, mới mở miệng hỏi: "Có lưu lại manh mối gì không?"

"Lúc thuộc hạ đến, phòng ốc đã cháy không sai biệt lắm, trong phòng ngoài phòng đều là người chết. Bất quá, đám hắc y nhân này giống như đang tìm thứ gì đó, lật tung Lưu phủ vài lần. Bởi vì thuộc hạ cách bọn họ quá gần, cho nên sau đó bị bọn họ phát hiện, động thủ cùng đám hắc y nhân này, giết chết vài tên, những tên khác đều chạy thoát."

Dạ Ảnh hoãn một hơi, lại tiếp tục nói: "Hiện tại không lưu lại bất cứ dấu vết nào, nhưng duy nhất tương tự là vai phải bọn họ đều có một hình xăm phi ưng. Sau khi thuộc hạ kiểm tra qua thi thể đốt trời, đều là một đao mất mạng, thủ pháp sạch sẽ lưu loát, hơn nữa ra tay rất mau, ngoan, chuẩn, thuộc hạ cho rằng đây là một tổ chức giết người có kỷ luật!"

Hiên Viên Đình nghe xong trầm mặc không nói, cầm bút họa trên giấy Tuyên Thành, một lát sau mới đưa bức họa cho Dạ Ảnh hỏi: "Là loại hình xăm phi ưng này sao?"

Dạ Ảnh tiếp nhận, ánh mắt dừng ở đồ vật rất sống động phía trên, sắc mặt đại biến, "Chủ tử, ngài gặp qua?"

Hiên Viên Đình lắc đầu, tiện đà lại nghĩ đến cái gì, mới chậm rãi nói: "Không phải tận mắt nhìn thấy. Đây là hai năm trước sau khi Đỗ gia bị giết cả nhà lưu lại, hung thủ năm đó cũng giống như bây giờ không lưu lại manh mối gì, chỉ có người may mắn giết hai người trong đó phát hiện hình xăm này, án tử kia đến nay vẫn chưa giải quyết!"

"Vậy chủ tử, y người xem..."

"Có lẽ hai án mạng trong lúc đó có liên hệ, bí mật điều ra hồ sơ hai mươi năm trước đưa đi lại!"

"Dạ!"

"Vậy hiện tại . . ."

Hiên Viên Đình nghĩ, mở miệng nói: "Phái người lập tức đi phủ nha báo án, cũng đề người của Bộ Hình Tư tham gia điều tra ngầm phái người tìm kiếm nơi phụ tử Lưu Kiệt rơi xuống!"

"Dạ! Thuộc hạ lập tức đi làm!"

"Đợi chút!"

Dạ Ảnh đang chuẩn bị lui ra, Hiên Viên Đình lại gọi hắn ta lại, "Nửa đêm, sao ngươi lại đi vào trong đó?"

"Chủ tử, ngài cũng không phải không biết, quái liễu hạng phải đi Lạc Thành tất kinh đường!"

Dạ Ảnh một mặt khổ tướng, trong lòng đau khổ cầu xin, Hiên Viên Đình có thể xem trên chuyện này, thôi quyết định "Sung quân".

Khóe miệng Hiên Viên Đình cười yếu ớt, cảm tình Mị Ảnh không thông tri tiểu tử này đâu!

"Đúng rồi, phái người đi phủ Tướng quân ngầm bảo hộ nha đầu kia, có tình huống gì lập tức báo!"

"Dạ!"

"Đi xuống đi!"

Hiên Viên Đình không có hưng trí đọc sách, tay phải nhẹ nhàng gõ trên bàn phát ra tiết tấu, hắn tà tà ngồi trên ghế tựa suy xét, nỗi băn khoăn càng ngày càng nhiều ...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chỉ Cần Bạc

Sau đêm đó, lần đầu tiên Dạ Từ Huyền thành thành thật thật ở lại trong phủ Tướng quân đội giả, cũng chân chính làm được ước định cùng Hiên Viên Đình, chẳng sợ chủ yếu bởi vì nàng sợ chết, sợ bị hắc y nhân kia phát hiện sau đó giết người diệt khẩu, lần này nàng thật sự đã nhận xuống không xuất

môn.

Trừ bỏ ba ngày trước nàng phái người đưa bản thảo đến phòng sách Hàn Lâm, ngày cứ bình tĩnh qua. Sau khi Mộ Dung Chiêu nhìn thấy chữ do tự tay nàng viết ra, ngồi ở trên tháp quý phi nở nụ cười nửa ngày, mới cho người ta lần nữa sao chép sau đó sắp chữ in ấn. Sáng sớm ngày hôm sau, một ngàn quyển sách liền chào hàng không còn. Cung không đủ cầu!

Trong phủ Tướng quân giăng đèn kết hoa, tất cả đều đắm chìm trong bầu không khí vui vẻ. Liếc mắt nhìn lại, tất cả đều là màu đỏ, ngay cả cây cối và cỏ trong hoa viên cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Từ sau khi Dạ Tu La đến chỗ Thái hậu biết Hiến Viên Đình không có bệnh, cả người đều tinh thần chấn hưng, ông là người ái nữ thành si, căn dặn hôn sự của tiểu nữ nhi nhất định phải dùng đồ tốt nhất, đặc biệt nhất, để cho người khó quên!

Ngay tại lúc Dạ Tử Huyền vạn phần tưởng niệm sắc cầu, có gã sai vặt báo lại, nói Mộ Dung lão bản phòng sách Hàn Lâm đưa tới bài thiếp. Xem xong bài thiếp, Dạ Tử Huyền nhún mày, sao hắn biết thân phận của nàng?

Nghĩ xong, nàng cũng thoải mái. Chỉ bằng thanh danh Dạ Tử Huyền nàng, lại thêm bộ dáng ngày đó không che giấu đã định liệu trước, miêu tả sinh động thân phận của nàng.

Tuy rằng mấy ngày nay không xuất môn, nhưng mà, chuyện bên ngoài phủ Tướng quân nàng vẫn biết đến nhất thanh nhị sở. Chuyện Lưu gia bị diệt môn, quan phủ có ý che giấu, vẫn chưa khiến cho dao động bao lớn. Nhưng mà chuyện về bạc, nàng hỏi thăm phá lệ rõ ràng, nghe nói, thư nhân mua kém chút nữa hủy đi phòng sách Hàn Lâm, chỉ vì có tiền không mua được sách!

“Mời hắn đến thiên thính, sau đó ta liền đến!”

“Dạ, tiểu thư!”

Dạ Tử Huyền cân nhắc Sáo Ngọc công tử này mang đến cho nàng bao nhiêu bạc, ấn theo giá thị trường ba ngày nay, không kiếm vạn tám ngàn lượng, khẳng định không thể nào nói nổi. Hiện tại đưa tới, vừa vặn có thể làm của hồi môn cho mình —— tài sản trước hôn nhân.

Nàng ở trong lòng tính toán xong, tinh thần sáng láng đi phó ước.

“Thúy Nhi, em vội việc của em đi, ta đi khứ tựu hồi!”

“Dạ, tiểu thư!”

Dạ Tử Huyền rời khỏi tiểu viện, dưới chân sinh phong chạy tới thiên thính, bạc ơi bạc, bốn tiểu thư đã ngóng trông mảy rất lâu rồi... Hôm nay muốn phát tài... Hôm nay muốn phát tài...

Lâu ngày không ra ngoài, Dạ Tử Huyền đã đi tới cửa thiên thính, nhìn thấy người nào đó ngồi trong phòng chậm rì rì uống trà, nàng lại ngừng bước chân.

Mặc phát dùng ngọc quan dụng thẳng lên, lộ ra cái trán trơn bóng, đao tước không, mũi cao thẳng, lông mi thon dài che khuất mâu của hắn. Ngọc thủ thon dài nâng chén trà, môi mỏng đối diện chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Dáng người thon dài cao ngất, một thân bạch y hạt bụi nhỏ bất nhiễm, giống như trích tiên hạ phàm, tự mang theo một cỗ khí thế thiên nhiên, làm cho người ta không dám tới gần —— hắn không mang mặt nạ!

Dạ Tử Huyền sững sờ nửa ngày, mới dần dần phục hồi tinh thần lại, khó trách nam nhân này lại muốn đeo mặt nạ, bộ dáng này của hắn, xuất môn khẳng định bị những nữ nhân kia vây đuổi chặn đường, muốn ký tên, muốn chụp ảnh chung...

“Quận chúa, xem đủ sao?”

Một thanh âm ôn nhuận lại mang theo trêu tức truyền đến, làm cho Dạ Tử Huyền xấu hổ lại nan kham, dựa vào, nam nhân chết tiệt, tóm cái gì tóm, không phải là không có điểm nào để coi sao? Hiến Viên Đình nhà nàng lớn lên xem cũng rất khá, tốt sao?

Châm chọc xong, nàng mới phát hiện một sai lầm nghiêm trọng. Hiến Viên Đình nhà nàng, tiểu nhân kia khi nào thì là của nàng?

Phi phi phi! Lại ở trong lòng châm chọc nửa ngày, mới mang một cỗ phản cảm sai bước tới cửa lớn thiên thính. Vung tay áo ngồi xuống, lập tức có nha hoàn bưng trà lên, sau đó cung kính thối lui đến góc đứng.

“Đi xuống đi, ta cùng với Mộ Dung lão bản có việc thương lượng, không có phân phó của ta, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào!”

Dạ Tử Huyền cũng mang theo khí thế đồng dạng nói với nha đầu, đối với bạc, nàng tựa như điều hầu lúc muốn bắt gà con, làm ra bộ dạng gà mái liều mạng bảo hộ. Bạc chính là của nàng, chẳng sợ nàng căn bản phu không ra “Ngân con trai”!

“Dạ, tiểu thư!”

Chờ nha đầu đi ra ngoài, Dạ Tử Huyền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Không biết Mộ Dung lão bản hôm nay đến là vì đưa bạc cho tiểu nữ tử?”

Mộ Dung Chiêu vừa nghe, khoe miệng quải thượng một tia cười yếu ớt, nữ nhân này rất ái tài, ngay cả lời khách sáo đều không muốn nói vài câu, cứ như vậy đi thẳng vào vấn đề hỏi bạc.

Hắn không nói, sau đó gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

“Mộ Dung lão bản có ý gì?”

Trong lòng Dạ Từ Huyền thẳng mắng mười tám đời tổ tông Mộ Dung Chiêu, có chuyện đã nói, liền thí để lại, thế nào cũng phải muốn cùng chơi đoán chữ. Phiên cầu phải chết!

“Nghe nói ngày mai là ngày vui của Quận chúa, Chiêu đặc biệt chuẩn bị lễ mọn tướng hạ!” Mộ Dung Chiêu tùy tay nâng lên một cái hộp một thước đưa cho Dạ Từ Huyền, còn lộ ra ý cười chân thành.

“Vậy trước cảm ơn Mộ Dung lão bản!”

Dạ Từ Huyền khách khí tiếp nhận lễ hộp, xem cũng không xem một cái lại để một bên, dùng ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn chăm chăm Mộ Dung Chiêu, phảng phất đang nói: Nhanh chóng lấy tiền lãi ra cho lão nương, nhanh lên, nhanh lên....

Mộ Dung Chiêu hé miệng cười khê, nữ nhân này có bao nhiêu ái tài, cũng không thèm mở ra xem trong lễ hộp là cái gì, kia có thể sánh bằng chút tiền lãi này của nàng nhiều hơn.

“Đây là ấn tỉ lệ chia làm năm vạn lượng ngân phiếu, thỉnh Quận chúa thu hảo!”

Mộ Dung Chiêu đem một chồng ngân phiếu đưa cho Dạ Từ Huyền, ai biết Dạ Từ Huyền nhất thời tặc mao mặc kệ, “Lão nương không cần ngân phiếu, chỉ cần bạc trắng bóng!”

Ở trong lòng Dạ Từ Huyền, phá giấy này nào có cảm giác ấn toàn như bạc trắng bóng?

Mộ Dung Chiêu nghe xong, nhất thời nghẹn một câu nói cũng không nói được, đầu óc nha đầu kia có tật xấu đi? Năm vạn lượng ngân phiếu đổi thành bạc trắng là hai rương lớn, chẳng lẽ muốn hắn cho người nâng mấy cái rương bạc lớn rêu rao khắp nơi hay sao?

“Quận chúa, ngân phiếu này thông dụng cả nước, không cần sợ đây là giả!”

“Thật sự?”

“Đương nhiên!”

Mộ Dung Chiêu cũng không biết bản thân muốn té ngã bao nhiêu lần khi giải thích cái này, chẳng lẽ thiên hạ đệ nhất trang của hắn còn có thể vì chút tiền này mà làm giả hay sao?

Lại nghĩ nghĩ, nàng mới một phen đoạt lấy ngân phiếu trong tay Mộ Dung Chiêu, cấp tốc cất vào lòng, sau đó hỏi: “Trừ bỏ chuyện này, còn có chuyện khác gì không?”

Mộ Dung Chiêu thấy một màn như vậy, tay còn cương cứng trong không trung, khóe miệng không ngừng run rẩy, đây là cái gì ba gì đây? Hoàn hảo nàng phải giả cho người ta không phải là hắn. Sau này, hắn hối hận vì ngày hôm nay từng có ý tưởng này, khi đó, hối đã muộn rồi!

“Ừm, Quận chúa khi nào thì viết ra đáp án?”

Mộ Dung Chiêu cũng rất bội phục tiểu nữ nhân tham tài trước mắt, tách đề mục và đáp án xuất thư ra bán, khiến cho hiệu ứng oanh động thị trường, còn có thể kiếm gấp hai bạc. Loại phương pháp đẹp cả đôi đường này, cũng không biết nhà đầu kia từ đâu mà nghĩ đến!

Dạ Từ Huyền cúi đầu suy nghĩ, mở ra thị trường, nhân cơ hội này còn có thể lại lao nhất bút, “Tiếp qua ba ngày! Đến lúc đó người phải người đến phủ Dật Vương tìm ta lấy!”

“Được!”

Mộ Dung Chiêu lập tức đáp ứng, ba ngày hắn cũng buôn bán lời hai vạn lượng, tốc độ này có thể nói là nhất tuyệt!

“Quận chúa, hiện tại bản nhân có tư cách cùng nàng đàm khác điểm từ sao?”

“Mộ Dung lão bản, sắc trời đã tối muộn, mời trở về đi! Hợp tác vui vẻ!”

Đối với ám chỉ của Mộ Dung Chiêu, Dạ Từ Huyền từ chối cho ý kiến, bởi vì, bây giờ còn không phải lúc! Nhưng mà câu hợp tác vui vẻ đó, Mộ Dung Chiêu nghe xong lại rung lên.

“Cáo từ! Chúc Quận chúa cùng Dật Vương trăm năm hảo hợp!”

“Thứ cho không tiễn xa được!”

Tiền bước Mộ Dung Chiêu, Dạ Từ Huyền sờ sờ ngân phiếu trong lòng nàng mới nhớ tới phương hợp bị mình đặt qua một bên, thuận tay mở ra, hút mấy

ngậm lãnh khí, bút tích của Mộ Dung Chiêu thật lớn...

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Chó Của Ta Đâu

Nếu nàng biết kết hôn là chuyện phức tạp và thống khổ, lúc đó cho dù là mạo hiểm phiêu lưu rơi đầu, nàng cũng sẽ thà chết chứ không chịu khuất phục cự tuyệt tứ hôn.

Nhưng mà, không có nếu như, lúc gả gáy nàng đã bị người ta lao lên trên giường. Đối mặt lão ma ma hung thần ác sát trong cung, cứng rắn rời giường là không có tát xuất. Nhưng mà nàng sẽ không quên, bút trưởng này sẽ ghi tạc lên trên đầu Hiên Viên Đình, cuộc hôn nhân đáng ghét!

Trong khuê phòng Dạ Tử Huyền, trời còn chưa sáng đã chen đầy người. Các tỷ tỷ đưa gả, ma ma trang điểm trong cung đến, nha hoàn đánh tạp... Các vị các tư chức này, vội bắt diệc nhạc hồ! Mà người ngồi trước gương đồng, Dạ Tử Huyền cũng đang ngủ bắt diệc nhạc hồ!

“Quận chúa, người cúi đầu, sao lão nô có thể chải tóc cho người đây?”

Một lão ma ma trong đó thật sự không có cách, ép buộc một canh giờ, vẫn là bộ dáng tóc tai bù xù như trước. Cô nãi nãi này mặc dù bản thân mạnh mẽ bị kéo xuống giường, nhưng mà đi theo trên giường không có hai loại —— vẫn cứ ngủ!

Những người khác thấy thế cũng không thể không nê hà, mẫu thân Dạ Tử Huyền cùng các tỷ tỷ đã điều nàng không dưới tám trăm lần. Ma ma chỉ cảm thấy nha đầu kia là tân nương yên tĩnh nhất từ trước tới nay bà ta gặp, nhạc không vừa ý gả, hoặc vui hoặc buồn cũng nên có chút biểu cảm, còn vị trước mắt này, trừ bỏ ngủ, cái khác không chút tích cực.

“Đi bụng một cái khăn nước lạnh đến!”

Tướng quân phu nhân quyết định thật nhanh, hôm nay Huyền Nhi rất kỳ quái, còn tiếp tục như vậy sẽ chậm trễ giờ lành!

“Dạ!”

Một tiểu nha đầu ở cửa lập tức lĩnh mệnh, rất nhanh đã bùng lên.

Bây giờ là cuối mùa thu, sáng tinh mơ, bên ngoài phòng phủ đầy mù sương, khăn nước lạnh đắp lên mặt còn không bị lạnh đến run.

Sáu vị tỷ tỷ Dạ Tử Huyền nhìn thoáng qua, trong mắt nhất trí cho rằng: Tâm mẫu thân thực ngoan!

“Huyền Nhi, con tỉnh hay là không tỉnh?”

Tướng quân phu nhân cầm khăn lạnh dầm vào làn da phát đau đến trước mặt Dạ Tử Huyền hỏi, Dạ Tử Huyền đang ngủ mơ mơ màng màng, không đáp lời.

Ngay sau đó, trong phòng mọi người yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng rống lên như giết heo của Dạ Tử Huyền. Mẹ kiếp, cái gì mà lạnh như băng vậy, đông lạnh cả người phát run, sâu lớn bị gây mê cũng bị đông chết! Còn ngủ cái lông!

“Ài?”

Rống lên một tiếng, không có nghe thấy tiếng trả lời. Lúc nàng chuẩn bị bão nổi, lại ngẩng đầu nhìn thấy mẫu thân nhà mình đang giận trừng mắt,... Người này không phải bình thường là mẫu thân ôn nhu như nước sao?

Ngượng ngùng nở nụ cười, Tướng quân phu nhân cũng không mua trưởng, trắng mắt liếc nàng một cái, khách khí nói với hai ma ma: “Làm phiền ma ma!”

“Phu nhân khách khí!”

Thủ hạ hai ma ma không lại lưu tình, cầm lược sơ trên đầu Dạ Tử Huyền. Miệng còn nhớ kỹ lý lẽ nói năng hùng hồn: “Một chải chải đến đuôi, hai chải tóc bạc còn cừ ản tề mi, ba chải con cháu đầy nhà...”

Dạ Tử Huyền nghe đến đó, cảm giác giống như bài hát ru con. Đối với gương lại có chút mệt rã rời, đột nhiên nghĩ đến kích thích vừa rồi, cả người giật mình, nhanh chóng ngồi ổn, tùy ý hai lão bà kia ép buộc. Ép buộc búi tóc xong, Dạ Tử Huyền xem mười tám tầng quần áo muốn mặc, nghiêng răng nghiêng lợi tưởng bạo thô khẩu.

“Có thể mặc ít vài món hay không?”

Dạ Từ Huyền dút lòi, lúc mọi người còn thất thần không phản ứng, liền nghe thấy Tướng quân phu nhân hét lớn: “Vô liêm si!”

Huyền Nhi thật sự bị sùng rất vô pháp vô thiên, một điểm đúng mực cũng không hiểu. Mười tám tầng giá y cũng không phải tân nương nào cũng có thể mặc, đây là Thái hậu nương nương tự mình hạ ý chỉ ấn theo quy cách lễ nghi cưới gả cao nhất mà chuẩn bị.

Dạ Từ Huyền nào biết rằng có nhiều quy củ như vậy, sáng tinh mơ liền chọc mấu thân tức giận, còn xuất ngôn giáo huấn, cái mũi toan toan, chu chu miệng, mười tám tầng thì mười tám tầng, mặc sẽ mặc!

“Nương người dùng nóng giận, Huyền Nhi mặc là được!”

Ở trong mắt người khác, Dạ Từ Huyền mặc mười tám tầng giá y, đó là ủy khuất đến cực điểm. Người biết lễ nghi, đều rất hâm mộ, nhưng mà cô nải nải này còn một bộ không tình nguyện. Thất tiểu thư phủ Tướng quân thật là một quái thai!

Lúc này Dạ Từ Huyền chính là một giá áo tử, tùy ý hai vị ma ma mặc xong một tầng lại một tầng, một tầng lại một tầng... Rốt cục, mặc xong mười tám tầng quần áo, cho người mang tới mũ phượng, đội lên cho nàng.

Đội mũ phượng, mọi người thấy thế, hít sâu mấy ngụm khí lạnh, đẹp quá, thật sự đẹp quá!

Quần áo sắc đỏ thắm, nổi bật lên da thịt trắng nõn. Trên đầu đội mũ phượng tạo ra từ vàng ròng nhưng không hề nặng, kim phiến tơ vàng mỏng như cánh ve tạo thành một đóa hoa thực được tượng trưng cho tình yêu. Hai tán buông xuống dây kết trắng đến xương quai xanh, đai buộc đầu là kim phiến thật nhỏ tạo thành, nhẹ nhàng lay động ở trán. Khoác phượng quan hà bí của tân nương, một đôi mắt mình như tinh thần, quỳnh mũi được khảm, hạo xỉ hơi lộ ra, đôi môi không điểm mà chu.

Mọi người sững sờ, bên ngoài đã vang lên thanh âm diễn tấu sáo và trống, Dật Vương đã tới đón tân nương.

Lão ma ma phục hồi tinh thần lại trước, la hét để nha đầu nhanh chóng lấy khăn voan đỏ, trong phòng nhất thời lại nóng náo lên. Các tỷ tỷ và mẫu thân Dạ Từ Huyền đã dùng không được bắt đầu điệu lệ, lòi kéo nàng nói riêng tư.

Nàng muốn nói một chút, nhưng thanh âm nghẹn ngào, phát âm hoàn toàn không nghe được. Nàng vốn không phải nữ nhi, muội muội của họ, thế nhưng lại giữ lấy tất cả những thứ vốn nên thuộc về thiếu nữ kia. Nói lại nhiều, đều biểu đạt không xong xin lỗi của nàng với họ, một câu nói cũng chưa nói, chỉ cho Tướng quân phu nhân một cái ôm ấp thật to.

“Tốt lắm tốt lắm, mẫu thân có cái này cho con!”

Tướng quân phu nhân nói xong nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đưa cho nàng một hộp nhỏ, Dạ Từ Huyền nháy mắt như bị sét đánh, phương diện này sẽ không phải là đồng cung đồ đi? Tuy rằng đời trước không ít lần xem qua đảo quốc giáo dục phiến, nhưng mặt nàng vẫn đỏ lên, thấy thì thấy qua, đời trước cũng chưa có kinh nghiệm thực chiến!

Mặt mũi nữ dưới khăn voan đỏ có thể nhỏ ra máu, run run rẩy rẩy tiếp nhận cái hộp mẫu thân đưa tới cất trong tay áo.

“Phu nhân, đội ngũ đón dâu đến, Tướng quân phái tiểu nhân đến thúc giục!”

“Đã biết, đi xuống đi!”

Tướng quân phu nhân giờ giờ tay lên, lòi kéo tay nữ nhi không buông, dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng chỉ có thể hóa thành hỉ lệ.

“Đi thôi!”

“Nương, người yên tâm, Huyền Nhi sẽ thường xuyên trở về nhìn người và cha!”

“Tĩnh nói mê sảng!”

Tướng quân phu nhân tuy là quở trách, trong lòng lại ngọt như ăn mật.

“Xin mời, Quận chúa! Giờ lành đã đến!”

Trong đó có một ma ma nhần tâm đánh gãy mẹ con nói chuyện, hai người đỡ Dạ Từ Huyền ra cửa, đi đến đại môn.

Sáu vị tỷ tỷ Dạ Từ Huyền cũng hai mắt đầm lệ, tiểu muội cũng gả cho người, sau này phủ Tướng quân chỉ còn lại nhị lão, cũng khó trách khỏi mẫu thân rất không nở.

“Nương chớ khóc...”

...

“Gặp qua Vương gia! Gặp qua Tướng quân!”

“Nhị vị ma ma miễn lễ!”

Thanh âm Hiên Viên Đình ôn nhuận như ngọc, lời tuy bình tĩnh như nước, lại khó nén loại tình cảm kích động tại nội tâm hần.

Hai vị ma ma đánh giá hai người một phen, một mặt Dật Vương không khí vui mừng, còn một mặt Tướng quân bị thống hình thành mãnh liệt đối lập. Đại Tướng quân này ái nữ thành si, gả đi con gái sợ là còn khó chịu hơn cả Tướng quân phu nhân!

Hiên Viên Đình nhìn Dạ Từ Huyền một thân hỉ phục, khoe miệng treo nụ cười nhợt nhạt. Eo nữ tử nhỏ nhắn nắm chặt không doanh, cổ áo hơi lộ ra da thịt tuyết trắng, mặt ngoài có trí đáng người, một đôi ngọc thủ nâng một quả táo đặt ở bụng... Nha đầu kia khó có được thời điểm yên tĩnh như vậy!

Ma ma đỡ Dạ Từ Huyền lên kiệu hoa, khi Dật Vương đang chuẩn bị bái biệt cha mẹ vợ nhà mình, trong kiệu hoa truyền đến một thanh âm thật không hài hòa: “Chó của ta đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Hơi Quá Đáng

Chó của ta đâu?

Mọi người nghe thấy thanh âm cực kỳ không hài hòa, đại khí cũng không dám ra, càng không dám nhìn Hiên Viên Đình. Chỉ có thể than thầm trong nội tâm: Thất tiểu thư quả nhiên đủ độc đáo, đang lúc đại hôn cư nhiên còn tìm chó.

Mặt già của Dạ Tu La đỏ lên, xem xét kiệu hoa, xấu hổ ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Đình. Chỉ thấy hai mắt hần thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm cửa kiệu, động cũng không động. Dật Vương tức giận cũng không khinh, nha đầu này không đúng mực...

Còn mặt của Hiên Viên Đình, lúc này đã có thể so sánh với tảng đá trong hầm cầu, muốn thối bao nhiêu có bấy nhiêu. Hơn nữa, hiện tại hần vạn phần hối hận, hần là tối hôm qua nên cho người đuổi con chó háo sắc đó về, nên trực tiếp một chương bỏ nó.

Tĩnh, không khí quý dị yên tĩnh, không một người nói chuyện, cũng không ai dám nói. Thời gian cứ như vậy một phần một giây trôi qua, rốt cục, Dạ Từ Huyền cảm thấy không khí không đúng, cọ một tiếng bước ra kiệu hoa.

“Ôi, tiểu tử tông của ta, ngài làm cái gì vậy? Tân lang không đá cửa kiệu, sao ngài đã đi ra. Huống hồ, bây giờ còn chưa tới phủ Dật Vương!”

Hai vị ma ma thấy nàng cứ như vậy từ bên trong kiệu đi ra, không chút do dự nhét nàng trở về. Một ma ma trong đó miệng còn nói lý lẽ hùng hồn nói xong điềm xấu? Gặp hôn nhân quý hôn này, bản thân chính là điềm xấu!

“Ta muốn chó của ta!”

Đặt móng ngồi trở lại trong kiệu, miệng không bỏ xuống được vẫn là con chó kia. Mọi người đều hút một ngụm lãnh khí, đến cùng thì Dật Vương quán thượng kì ba gì? Dật Vương trong ngày thường nhả đều đen mặt, Thất tiểu thư sợ là thảm!

Gương mặt băng sơn vạn năm của Tuyệt Nhất cũng không thể nhận ra giật giật khoe miệng vài cái, ra về gặp được nữ nhân sắp thành chủ tử bọn họ, chỉ cần nhìn thấy nàng Tuyệt Nhất liền thấy có “Ngoài ý muốn”!

Trán Hiên Viên Đình gân xanh ẩn hiện, hận không thể tê toái con chó kia. Ngày đại hôn, nàng luôn mở miệng lo cho con chó đó, con sát phong cảnh cầu này, nhất định phải bắt nó tạt lau.

Chó to ghé vào giường Dạ Từ Huyền ngủ, cả người run lên —— rất lạnh. Xem ra lần sau ngủ, phải tiến vào ổ chăn của chủ nhân, nếu không sau khi bắt đầu mùa đông sẽ bị đông chết. Ừm, đó là một ý kiến hay. Vì thế, mỗi câu tiếp tục ngủ.

“Hiên Viên Đình, ta muốn chó của ta!”

“Àm!” Thế giới thác loạn, bị hủy tam xem. Thất tiểu thư quả nhiên đủ khí phách, vì con chó kia kêu thẳng tục danh Dật Vương, đây là phạm tội kị!

“Huyền Nhi, chó có vô lễ!”

Dạ Tu La thật sự nhện không được rống lên, nha đầu kia, hôm nay nổi điên gì vậy?

Đang lúc Hiên Viên Đình muốn phát tác, hai vị ma ma đồng thời mở miệng nói: “Vương gia, giờ lành sắp đến, chậm trễ không được!”

Ai cũng nghe được ra ngôn ngoại chỉ ý, nhanh chóng trở về bái đường, nhân hòa cầu đều là người định đoạt. Hiện tại chậm trễ giờ lành, Thái Hậu nương nương trách tội xuống dưới, mọi người đều không được chỗ tốt.

“Người đi mang con chó kia đến!”

Bị Hiền Viên Đình chỉ đúng là Thúy Nhi, nha đầu sừng sốt, sau đó đáp trở về một tiếng, cuống quýt chạy vào phủ Tướng quân.

Hiền Viên Đình làm nhượng bộ lớn nhất, để con chó kia đi cùng bọn họ. Nhưng mà, chờ nha đầu nhận được chó, Dạ Từ Huyền còn có yêu cầu càng quá đáng hơn.

Hai vị ma ma thấy đại cầu còn đang ngủ say bị hai người nâng ra, khóe mắt khóe miệng không ngừng run rẩy. Nhớ tới bộ dạng sáng nay của Dạ Từ Huyền, đại cảm thán thật sự là chủ nhân gì đường ra chó đó!

“Tiểu thư, đã mang Nhiều Hơn đến rồi!”

“Ừm!”

“Nhạc phụ đại nhân, cáo từ!”

Lúc này Hiền Viên Đình đã khôi phục bộ dáng bình thường, ôn nhuận cáo từ.

Dạ Tu La gật đầu, trở về một cái lễ, lấy chuyện này trôi qua. Ai biết, tảng đá vừa buông lại điều lên.

“Thúy Nhi, để Nhiều Hơn tiến vào!”

Mọi người nghe xong, mặt mọi người diễn tấu sáo và trống toàn bộ cứng ngắc, quai hàm không dùng được, Dật Vương phi mang lại cho bọn hấn rung động thật sự quá lớn.

Tiến vào? Chẳng lẽ chó này còn muốn cùng nhau ngồi kiệu hoa hay sao?

“Dạ Từ Huyền!” Rốt cục, Hiền Viên Đình nổi giận, nha đầu kia thật sự rất vô pháp vô thiên. Cur nhiên để một con chó cùng nàng ngồi chung kiệu hoa, cho người phủ Dật Vương hấn đại kiệu tám người khiên về phủ, cuối cùng Hiền Viên Đình hấn cưới nàng hay là con chó kia hả?

“Rồng cái gì chứ, giọng người lớn như vậy làm gì?”

Dạ Từ Huyền nghe Hiền Viên Đình rống, tức giận không biết tại sao liền phun tới, hai người cứ như vậy còn chưa có thành thân liền “Đổi” thượng. còn chưa có sớm chiều ở chung đâu? Đã có thể thấy về sau ngày tháng của hai người sẽ kham ưu!

“Vương gia, phượng đuôi của Thái Hậu nương nương sợ là đã đến!”

Một ma ma ở trong gió hỗn độn nói, nhanh chóng tìm cớ, sau đó nâng ra Thái Hậu ngăn cản trường hợp chuyển biến xấu. Từ lúc tiếp xúc Thất tiểu thư, ma ma hết sức không thích. Cũng không biết vì sao Thái Hậu nương nương lại rất thích nàng.

Lời Hiền Viên Đình sắp nói ra tạt ở yết hầu nói cũng không phải, nuốt cũng không phải, một hơi kềm chút không đi lên. Ho khan vài tiếng, mới đứng vững, nghiêng răng nghiêng lợi cho Tuyệt Nhất một ánh mắt.

“Khỏi kiệu!”

Dạ Tu La tiến bước đoàn người, nhanh chân chạy vào phủ, thật sự rất dọa người.

Phủ Dật Vương...

“Chúc mừng Thái Hậu nương nương!”

“Chúc mừng Thái Hậu nương nương!”

...

Thanh âm chúc mừng nối tiếp cao thấp, làm cho mặt mày Thái Hậu cười rục rờ giống như Hoa nhi. Rốt cuộc cũng giải quyết xong hôn sự của xú tiểu tử Đình Nhi này. May mắn lần này vợ nó là do mình chọn, thiện giải thân ý, hoạt bát đáng yêu...

Nếu Thái Hậu biết sở tác sở vi của Dạ Từ Huyền, không biết có còn tính những từ ngữ ngòi ca vừa này hay không?

“Hoàng nãi nãi, sao tiểu Hoàng thúc còn chưa có đón tân nương tử trở lại?”

Hiền Viên Tĩnh giả bộ sốt ruột hỏi, giờ lành lập tức đến, tân nương tử còn chưa đến. Nếu như bỏ lỡ giờ lành là chơi tốt rồi! Không sai, Dạ Từ Huyền đáng chết kia lại thành Hoàng thắm của nàng ta, nổi giận này có giận mà không thể nói. Tốt nhất làm canh giờ, hôn sự lại từ bỏ, nàng ta nhất định tìm cơ hội chinh chết nàng!

Cửu Công chúa độc ác nguyên rủa ở trong lòng, thật có chút thời điểm cứ không như ý người. Thái Hậu nương nương nghe câu hỏi của nàng ta, đang muốn phái người đi thăm dò, liền nghe thấy tiếng kèn xona vang lên bên ngoài.

“Đến đây đến đây, tân nương từ đến!”

Cũng không biết là ai hô một tiếng, mọi người cũng không lại câu thúc, đều chạy ra bên ngoài xem náo nhiệt.

Mấy người tuổi lớn cũng thích náo nhiệt, Thái Hậu nương nương không cam lòng lạc hậu đứng dậy, Thanh Cô ở một bên lập tức tiến lên đỡ bà đi ra ngoài.

“Tân nương đến!”

Dứt lời, tiếng pháo hoa bùm bùm nổ đĩnh tai nhức óc, trong trong ngoài ngoài phủ Dật Vương đều là người tới tham gia hôn lễ, rất náo nhiệt.

“Tân lang đá cửa kiệu!”

Ma ma dứt lời, Hiền Viên Đình xoay người xuống ngựa đi đến trước kiệu hoa, đá cửa kiệu, trong lúc vô ý đá trúng con chó, “Ồ ô...”

Đương nhiên, Nhiều Hồn kêu to hai tiếng không khiến cho mọi người chú ý, nhưng người bên trong kiệu lại đen mặt —— Hiền Viên Đình người là tiểu nhân, cố ý!

Ma ma xốc cửa kiệu lên, Hiền Viên Đình khom người tiến kiệu, hai tay ôm lấy Dạ Từ Huyền, chuẩn bị ôm nàng ra ngoài, nhưng Dạ Từ Huyền lại làm bộ thân mật tựa vào trên vai hắn, dựa vào khăn voan đỏ, cắn một ngum lên lỗ tai Hiền Viên Đình, “Ta cho người đá chó của ta!”

Hiền Viên Đình kêu lên một tiếng đau đớn, lực đạo trên tay căng thẳng, niết mỡ nữ hấp lãnh khí, quả nhiên là tiểu nhân!

“Bước qua chận than!”

“Chuẩn bị bái đường!”

Thái Hậu được Thanh Cô đỡ ngồi xuống chỗ của mình, nhạc miệng đều hợp không lên, kích động thẳng khoa Dạ Từ Huyền tốt lắm. Còn Hạ Tuyết vậy mà đang đứng bên cạnh Cửu Công chúa, ánh mắt ngoan độc nhìn chằm chằm kếm chút nữa bầm thây vạn đoạn người dưới lớp khăn voan.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhẫn Quái Dị

Thanh âm người chường lễ vang lên, người săn sóc dâu liền đỡ Dạ Từ Huyền cùng Hiền Viên Đình đứng trước mặt Thái Hậu nương nương. Thái Hậu nương nương xuống tay, Hoàng thượng một mặt ngồi uy nghiêm nhìn thấy thân đệ đệ mình thành thân, đối tượng là nữ nhi nữ nhân mình yêu nhất, ông nói không nên lời cảm giác của bản thân lúc này là gì.

"Nhất bái thiên địa!"

Dạ Từ Huyền được người săn sóc dâu nâng hạ, xoay người, không chút nào ngại ngần quỳ xuống với "Thiên địa". Hiền Viên Đình bên cạnh nàng, khỏe miệng lộ ra chút ý cười chỉ có chính hắn mới hiểu.

"Nhị bái cao đường!"

Thanh âm thanh lạc lại vang lên, tân lang tân nương rất nhanh đứng dậy sau đó lại quỳ xuống. Thái Hậu nương nương kích động thanh âm run run, nhưng lại đứng dậy đứng lên tướng phù, tiện sát mọi người.

"Phu thê giao bái!"

Dạ Từ Huyền cúi đầu có vẻ hơi kỳ quái, nganh sinh sinh bị người săn sóc dâu đề xuống, từ đây tự thành người của Hiền Viên Đình hắn, có một loại cảm giác gợn dứ nghẹn khuất bùng lên, nàng muốn để hắn trở thành người của nàng!

"Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!"

Nghe tới từ buổi lễ kết thúc, không biết vì sao tâm tình Hiền Viên Đình cũng đột nhiên phá lệ sáng sủa, phảng phất rơi xuống một tầng đá tâm lý lớn. Nhìn nhìn Dạ Từ Huyền che khăn voan, bản thân cũng không rõ ràng vì sao. Đang chuẩn bị ôm Dạ Từ Huyền vào động phòng, Thái Hậu lại lên tiếng.

"Đợi chút!"

Hai chữ này thật sự khiến mọi người kinh ngạc, Thái Hậu nương nương làm cái gì vậy? Không tức khắc đưa vào động phòng, đó là điềm xấu? Tuy rằng

nghi hoặc, nhưng mọi người cũng không dám mở miệng.

Biểu tỳ muội Hiên Viên Tịnh đứng chung một chỗ, trên mặt cùng lộ ra thần thái vui sướng khi người gặp họa. Hoàng tổ mẫu gọi nàng lại, khẳng định là cảm thấy bản thân bị Dạ Từ Huyền lừa, dối ý, tiện nữ nhân đó khẳng định thâm rồi. Ai biết, về mặt đặc ý của hai người giằng co vài giây, sau đó khuôn mặt xinh đẹp trở nên thập phần vẫn vạ.

"Đình Nhi, Huyền Nhi, đây là chút tâm ý của mẫu hậu!"

Thái Hậu nương nương dứt lời, Thanh Cô liền mang sang hai cái hộp nhỏ, cung kính nâng đến trước mặt hai người Hiên Viên Đình.

"Các con lấy ra, đeo cho đôi phương đi!"

Lúc này, Dạ Từ Huyền đã đoán được trong hộp nhỏ là gì, nói không cảm động là giả, vì cảm động cho nên không vờn tay ra.

"Huyền Nhi, thay Đình Nhi đeo vào đi!"

Thái Hậu nương nương kích động nhìn hai người, thanh âm cũng trở nên run run. Đến thế giới này lâu như vậy, hôm nay xem như vui vẻ nhất.

"Dạ, mẫu hậu!"

Dạ Từ Huyền tao nhã vờn hai tay, xoa bên trái hộp, nhẹ nhàng mở ra, bên trong quả nhiên có một chiếc nhẫn, hơn nữa là nhẫn kim cương, mà thái cũng rất tốt, phiếm quang chói mắt. Ở trong này, bà làm được như thế nào?

"Bất luận sinh lão bệnh tử, phú quý bần cùng, Đình Nhi con nguyện ý luôn luôn bảo vệ bên cạnh Huyền Nhi không?"

"Con nguyện ý!" Trả lời dị thường kiên định!

Mọi người rất kinh ngạc vì nhẫn kim cương, căn bản không ai đi lo lắng vì sao Dật Vương này trải qua lần sự kiện bánh ngọt trước, lần này lại khánh thượng hôn kỳ quái, hẳn đều biểu hiện bình tĩnh thông dong như vậy.

Dạ Từ Huyền nhẹ nhàng nâng lên tay trái của hắn, bàn tay kia có chút mát, thế nhưng làm cho người ta không biết là lạnh, nhẹ nhàng đeo nhẫn kim cương lên ngón áp út hắn, còn hắn lại nắm lại bàn tay nhỏ bé của nàng. Dạ Từ Huyền cả kinh cuống quýt rút tay trở về.

"Bất luận sinh lão bệnh tử, phú quý bần cùng, Huyền Nhi ngươi nguyện ý luôn luôn ở bên cạnh Đình Nhi không?"

"Con nguyện ý!" Kỳ thực nàng rất muốn nói, con không đồng ý! Nhưng mà, nàng sợ nói xong trực tiếp bị người ở đây làm thịt!

"Thật tốt quá, ai gia rất cao hứng, nhanh chóng đưa vào động phòng, đưa vào động phòng!"

Thái Hậu nương nương giả mạo cha sứ chủ trì xong hôn lễ kiểu Âu Tây, kích động nói năng lộn xộn. Mọi người vây quanh tân lang, tân nương đi đến động phòng.

"Tiểu hoàng thân!"

Hiên Viên Tịnh kéo Hạ Tuyết chen vào trong đám người, thay thế một nụ cười tươi dối trá gọi Dạ Từ Huyền. Mọi người sững sốt, khi nào thì Cửu Công chúa lại thân dây với Dật Vương phi như thế?

"Bản cung đến phù, bản cung đến phù!"

Nàng ta sôi nổi chen vào đẩy Thúy Nhi ra, cùng người săn sóc dâu đỡ Dạ Từ Huyền vào. Hiên Viên Đình nhú mảy, nhưng cuối cùng cũng chưa nói gì.

Dạ Từ Huyền cảm thấy thật quý dị, Cửu Công chúa kiều ngạo này không phải đối đầu liều chết với nàng sao? Sao đột nhiên vòng vo tính tình thân thiện bắt tay nàng vậy? Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!

"Tiểu hoàng thân, chúc mừng người!"

Hiên Viên Tịnh miệng nói lời khách sáo, nhưng ánh sáng độc ác trong mắt làm cách nào cũng giấu không được, tay đỡ Dạ Từ Huyền hơi giật giật, sau đó khẽ gạt đầu với Hạ Tuyết bên cạnh.

Dạ Từ Huyền chau mày, vừa rồi cảm thấy có cái gì cản nàng, lại cảm giác không phát hiện có gì khác thường.

Đoàn người sắp đi tới động phòng, người săn sóc dâu cùng Hiên Viên Tịnh dìu nàng ngồi xuống giường, người săn sóc dâu lại trêu ghẹo người trong phòng: "Được rồi, được rồi, đều đi ra ngoài đi! Nháo động phòng còn chờ vài canh giờ!"

Bà ta nói xong còn có thâm ý khác liếc mắt nhìn Hiên Viên Đình một cái, thấy Dật Vương gia tinh thần sáng láng, trong lòng hơi khê thờ dài.

Nghe thấy có thể rời đi, Hiên Viên Tịnh như được đại xá, ngượng ngừng lời kéo Hạ Tuyết chạy ra ngoài, giống như phía sau có chó đuổi.

Mọi người buồn bực không nói, Hiền Viên Đình nhẹ nhàng cười cười, "Tiểu hài tử!"

"Vương gia, xin mời!"

Người săn sóc đầu ý vị thâm trường dẫn đầu đi ra ngoài, Hiền Viên Đình ngăn người cũng đi theo ra ngoài. Bên ngoài nhiều tân khách như vậy, rượu đêm nay, sợ là...

Dạ Từ Huyền nghe thấy thanh âm đóng cửa, thật sự quá tốt, nàng một tay lấy khăn voan trên đầu xuống, khăn voan này, vài thứ đều kém chút quãng gần.

"A —— tiểu thư, người làm cái gì vậy?"

Vừa quan hảo môn đi tới Thúy Nhi thấy nàng kéo khăn voan xuống, sợ tới mức ba hồn đánh mất bảy phách, tiểu thư có biết nàng đang làm cái gì hay không? Khăn voan là phải để tân lang lấy xuống cho nàng, vậy mới đại cát!

Dạ Từ Huyền biết biết miệng, không đến nơi đến chốn nói hai chữ: "Khó chịu!"

"Tiểu thư, người nhìn một chút đi!"

Dạ Từ Huyền không nói, nhưng một lát sau, bụng nàng liền không tốt "Thảm thì" kêu lên, đại não ngũ tạng miếu.

"Ta đói bụng!"

Thúy Nhi cũng biết nàng đói bụng, nhưng không có biện pháp, đồ trong tân phòng đều không thể động tới, mặt trong vương phủ các nàng lại không quen, muốn làm này nọ ăn rất phiền toái.

"Ta đói bụng!"

"Tiểu thư, người nhìn một chút!"

Lại là nhện? Nhện chút nữa, nàng tự thành Thần quy chịu đựng! Người là thiết cơm là thép, không ăn sẽ đói chết, huống hồ, nàng đã đói bụng hai đón có thừa.

"Bụng đồ trên bàn ăn tới cho ta!"

"Không được!" Thúy Nhi như giẫm trúng đuôi cạp, hoảng sợ nhìn tiểu thư nhà mình: "Cái đó không thể ăn!"

"Người tin ta bán người hay không?"

Thúy Nhi vừa nghe lời này, sợ tới mức cả người run run, "Tiểu thư, Thúy Nhi đi ra ngoài tìm thức ăn cho người, nhưng người ngàn vạn không thể động này nọ trong phòng nhé?"

Dạ Từ Huyền nhìn thoáng qua nha đầu nhát gan, liếc mắt xem thường: "Đi nhanh về nhanh!"

Thúy Nhi gật gật đầu, sau đó cẩn thận mỗi bước đi xem Dạ Từ Huyền, sợ bản thân vừa đi, tiểu thư đã ăn thứ gì đó trên bàn. Sau đó "Đi" đến cửa lớn, cực kỳ không tình nguyện chạy vội ra ngoài, nàng ta vừa đi chính là ba canh giờ.

Dạ Từ Huyền đói đến mức song nhãn mạo kim tinh, cô nén không nhìn tới đồ trên bàn "Viên đạn bọc đường", làm ra bộ dáng thê sủng chết không ăn. Nhưng mà, theo thời gian trôi qua, ngay cả bóng dáng Thúy Nhi cũng chưa thấy.

"Thúy Nhi..."

Kêu to tên nha đầu, hai tay ôm bụng, sớm biết rằng vậy sẽ không ăn quả táo sớm. Ai!

"Di, đây là cái gì?" Nàng nghi hoặc hoảng hốt lấy thứ sau lưng ra: "Ha ha, thế nào lại quên, cái này có thể ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chờ Cho Ta

Editor: Bộ Yến Từ

"Cách..." Nằm trên giường đánh cái ợ no nê, không nghĩ tới quả hạch hoa sinh còn có thể quản no, thật sự rất hạnh phúc. Ăn uống no đủ, nên đi ngủ!

Dắt khỏe miệng, thỏa mãn nhắm hai mắt lại, dần dần tiến vào mộng đẹp. Đến trong mộng, Mộ Dung Chiêu lại mang đến cho nàng bó lớn bó lớn ngân phiếu, tay nàng ghi sổ đều rút gân, sau đó tài đại khí thô bế một xấp ngân phiếu đổi thành bạc, sau đó ở khu ổ chuột liều mạng tán tài. Dân chúng hào vui vẻ, lớn tiếng gọi tên Dạ Tử Huyền nàng...

"Ha ha... Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ... Rất khách khí..."

Hiên Viên Đình chuẩn bị vén khăn voan cùng uống lễ rượu hợp cẩn, nhìn thấy tư thế ngủ không hề có hình tượng, mỗi nữ còn si ngốc nói lời vô nghĩa, khỏe miệng run rẩy, gân xanh ứa ra. Mọi người phía sau hẳn chỉ cảm thấy nhiệt độ chung quanh thấp xuống vài độ, thờ ơ cũng không dám.

Nhìn vỏ trái cây trên đất, vỏ long nhãn, còn có hạt táo... Mọi người chỉ cảm thấy đại não trúng gió, tai văng mắt hoa, hiện tại bọn họ hận không thể trạc hạt ánh mắt bản thân, hồi hận vì sao đến nháo động phòng.

"A —— tiểu thư!"

Rốt cục Thúy Nhi bung một đĩa Hoa Quế cao trở lại, nhìn thấy trong phòng vây quanh một đám người, sau đó chen vào thì thấy tiểu thư còn đang nằm ngủ, xung quanh chất đầy vỏ trái cây tượng trưng trăm con ngàn cháu, còn có mặt Dật Vương gia... Nàng ta nhìn không được đánh rùng mình hai cái, cô gia thật đáng sợ...

"Ưm..." Mông mông lung lung lên tiếng, sau đó lật người, tiếp tục.

"Tiểu thư, đứng lên!"

Da đầu Thúy Nhi run lên, hai tay run run kéo Dạ Tử Huyền, tiểu thư của ta ơi, người trúng tà cái gì!

"Làm chi?"

Dạ Tử Huyền bị đánh thức, hai mắt mơ hồ, đưa tay gãi gãi mặt, một bụng lửa giận. Chờ nàng nhìn đến gương mặt đen như đáy nồi của Hiên Viên Đình, ngọn lửa trong lòng nàng sinh sôi nhen ở trong bụng, thành nội thương.

"Hắc hắc ~ "

Xấu hổ nhìn thoáng qua người phía sau hẳn, sau đó ngượng ngùng nở nụ cười.

Hiên Viên Đình chỉ chỉ trên đất, sau đó cười đến mặt mày âm trầm hỏi: "Vương phi, nàng có thể giải thích một chút không?"

Dạ Tử Huyền cúi đầu nhìn bãi "Chiến trường", "Xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông", nàng vội vàng cúi đầu nghĩ ra đối sách ứng phó, nhưng trong mắt mọi người xung quanh là một ý tứ hàm xúc khác.

Hiên Viên Đình thấy nàng cúi đầu, còn tưởng rằng nàng áy náy, muốn nói vài câu trách cứ thì thôi, ai biết lời kế tiếp của nàng khiến cho hẳn tức giận đến mức học máu ba tháng.

"Vương gia, thiếp thân ăn ít một chút, ăn ba phần no!"

Ba phần no? Nha đầu kia có biết nàng đang nói cái gì hay không hả?

Tĩnh, cho dù là tú hoa châm roi trên mặt đất cũng tuyệt đối nghe thấy, tất cả mọi người giống như rời đi nơi thị phi này, đi thôi, lạng lẽ tiêu sái đi...

Cũng không biết là ai, đứng ở cuối cùng lạng lẽ lưu, sau đó mọi người đều bắt chước, cuối cùng ngay cả người săn sóc đầu đều không dám lưu lại.

"Dạ Tử Huyền, nàng hơi quá đáng!"

Hiên Viên Đình đứng nửa ngày, cuối cùng rống ra một câu. Hẳn giận, nhưng mà không biết nên phát giận thế nào với nữ nhân trước mắt. Mắng nặng, hẳn luyện tiếc; mắng nhẹ, nàng chết cũng không hồi cái!

Dạ Tử Huyền cũng biết bản thân hình như có chút quá đáng, nhưng quả thực bụng của nàng rất đói, nơi nào giống Hiên Viên Đình ở bên ngoài ăn uống thả cửa, bụng của nàng ở trong này đại hát "Không thành kẻ".

"Ta thật sự rất đói bụng!"

"Vậy nàng cũng không nên ăn đồ trên giường!"

"Nhưng ta đói!"

"Sao không gọi hạ nhân chuẩn bị?"

"Kêu!"

"Kêu ai?"

"Một đi không trở lại!"

"Cái gì?"

"Tiểu thư, Thúy Nhi đáng chết!"

Rốt cục, hai người đối thoại, cắm vào người thứ ba câu xin tha thứ.

"Muốn chết kiểu nào?"

"Hả?" Thúy Nhi mở to hai mắt bán tín bán nghi nhìn nàng!

Ăn cũng đã ăn rồi, Hiền Viên Đình cũng không dám lại làm gì nàng? Chính là, Thúy Nhi tìm chút đồ ăn lại tìm hai ba canh giờ, là không đúng!

"Vì sao đi lâu như vậy?" Mắt mặt, khai không được thì vui đùa tiểu nha đầu!

"Nô tì mới đi ra, đã bị Bạc Hà tỷ tỷ gọi đi để nô tì đi hỗ trợ. Kết quả, không nghĩ tới nô tì bận hết ba canh giờ. Lại bụng đồ ăn trở về, cũng đã..." Đã thành như vậy.

Hai mắt Dạ Từ Huyền chuyển quay tròn, đặc ý nhìn Hiền Viên Đình tỏ vẻ: Xem đi xem đi, ta không có nói dối!

Hiền Viên Đình không lên tiếng, liếc mắt nhìn Thúy Nhi, nhàn nhạt nói: "Đi ra ngoài!"

"Nhưng mà tiểu thư..."

"Không có nhưng mà!"

"Nô tì cáo lui!"

Thúy Nhi hai mắt đầm lệ nhìn Dạ Từ Huyền, nàng ta sợ mình đi rồi tiểu thư bị đánh thì phải làm sao bây giờ? Trong lòng Dạ Từ Huyền căng thẳng, cho nàng ta một ánh mắt "Yên tâm", nàng ta mới không tình nguyện đi ra ngoài.

"Vương phi, có phải nên cho bốn vương một cái công đạo hay không đây?"

"Công đạo hả? Ngày mai trả lại cho người mười cân long nhãn, táo đỏ được không?"

"Dạ Từ Huyền!"

Chẳng lẽ đòi trước hấn hại mệnh nàng, đòi này nàng cố ý đến tra tấn hấn?

"Đùa, đùa! Vương gia đừng tưởng thật!"

Sờ sờ mũi quỳnh, cười ha ha, hôm nay Hiền Viên Đình một thân hồng y thật đúng là đẹp mắt, so với Vương gia bạch y tiêu sái bình thường nhiều thêm vài phần xinh đẹp.

"Quét dọn đi, lại uống rượu lễ hợp cẩn!"

"Được!" Dạ Từ Huyền không nghĩ tới hấn tốt nói chuyện như vậy, cho người quét dọn liền không có chuyện gì, nhanh chân vượt môn ngựa nói: "Vương gia thật sự là anh minh!"

Hiền Viên Đình còn chưa có phản ứng vì sao mình lại anh minh, liền nghe thấy nàng la lớn: "Người bên ngoài, tiến vào quét dọn!"

Rốt cục, gương mặt hơi hòa dịu chút lần nữa đen như đáy nồi, thì ra hấn "Anh minh" là ở trong này!

"Đợi chút!"

"Vương gia còn có gì cản ngại?" Dạ Từ Huyền nghi hoặc nhìn hấn, chẳng lẽ không quét?

Hiền Viên Đình xem gương mặt nhỏ nhắn vô tội, mê hoặc của nàng, chỉ vào vô trái cây trên đất nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nàng, Dạ Từ Huyền!"

"Dựa vào!"

Nhìn không được mở miệng chửi bậy, dĩ nhiên bắt Dạ Từ Huyền nàng quét dọn, tay nàng là dùng để kiếm tiền, dùng để trộm này nọ, nhưng tuyệt đối không phải dùng để quét rác!

Hừ! Nam nhân keo kiệt, không phải là ăn chút táo đỏ hoa sinh sao? Có chết đâu? Có chết đâu hả?

"Không quét!"

"Có quét hay không?"

"Không quét!"

"Thực không quét?"

"Nói không quét sẽ không quét!"

...

Vì thế hai người tựa như hai tiểu hài tử bắt đầu đấu khẩu, không ai nhường ai, vài ám vệ phía trên kém chút nữa rơi xuống đất. Người bọn họ tôn trọng nhất, ngưỡng vọng nhất, vậy mà... Vậy mà lại như vậy... Ngây thơ!

Đúng, chính là ngây thơ!

"Chủ tử!"

Sau khi đồng chí Dạ Ảnh ở ngoài cửa bồi hồi nửa nén hương, rốt cục kiên trì không nổi gọi vọng vào trong. Kỳ thực hẳn một chút cũng không muốn đến, nhưng mà lần này lại tìm được cô nương có ấn ký "Hoa lan", không đến không được!

Nhưng mà, hẳn cảm cảm miệng, suy nghĩ Dạ Tử Huyền bị loạn, vậy mà nói sai: "Quét thì quét!"

Hiên Viên Đình phi thường vừa lòng Dạ Ảnh đánh gãy chiến cuộc, ai thắng ai thua bị một câu của Dạ Ảnh phân ra thắng bại. Vì thế, cất cao âm điệu hỏi: "Dạ Ảnh, chuyện gì?"

"Hỏi chủ tử, là chuyện vị kia!" Di, giống như tâm tình chủ tử không sai!

Hiên Viên Đình sững sốt, sau đó nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng. Nàng không phải lập gia đình sao?

Nhưng về mặt khác một sự kiện phải mau chóng giải quyết xong, bằng không "Hiên Viên Đình" thường thường bật ra đại phiền toái!

"Trước khi bốn vương trở về, phải dọn dẹp cho đẹp mắt đó!"

Vậy mà Hiên Viên Đình lại lơ mơ lên mặt với Dạ Tử Huyền, đắc ý huyết sáo rồi khỏi đó!

Dạ Tử Huyền bị uất khí, tức giận đến nghiến răng, Dạ Ảnh ơi Dạ Ảnh, lão nương xem trên phân lượng người và ta cùng họ, nhất định cho người sống không bằng chết, đừng hối hận khi đắc tội ta! Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Thợ Trát Tường

Editor: Bộ Yển Từ

Dạ Tử Huyền hung hăng ở trong lòng an ủi một lần mười tám đời tổ tông Hiên Viên Đình và Dạ Ảnh, dạng chủ tử gì sẽ có dạng thuộc hạ đó —— một đám không phẩm nam!

Hiện tại, Dạ Ảnh triệt để đem đắc tội nàng, trong thời gian một nén nhang ngăn ngừa, nàng đã nghĩ ra vài biện pháp khiến cho Dạ Ảnh biến thành "Dạ Oanh", bảo quản hẳn ta vào ban đêm "Hoan thoát" kêu to!

Đặt mông ngồi trở lại giường, hồi tưởng lời vừa rồi Dạ Ảnh mới nói, "Về chuyện vị kia", vị kia? Là vị ấy? Tiểu tình nhân hay là công trên giường của Hiên Viên Đình? Tâm tư bất quá bắt đầu nổi lên, các loại hình ảnh đáng khinh thoáng qua trong đầu nàng, khiến nàng vui vẻ cười ha ha!

Chỉ là nghĩ không đã ghiền, không bằng chuẩn đi xem thử!

Nhắm mắt cảm giác vị trí ám vệ, âm thầm cười, thuận tay làm tắt hết nến trong phòng. Các ám vệ có chút khấn trương, nhưng trong bóng đêm tựa hồ thấy trên giường có người nằm xuống, sau đó mới yên tâm. Dạ Tử Huyền thừa dịp tắt nến, trong nháy mắt nhảy ra ngoài.

Thực nhẹ nhàng tránh khỏi các góc ám vệ, sau đó nghe thấy được chút tiếng vang. Xét thấy giáo huấn hành tung bại lộ lần trước, mấy ngày nay ở phủ Tể tướng quân nàng đã hào hào nghiên cứu công phu ẩn nấp một phen.

Tối gần, ẩn nấp tốt, đều có tiến bộ rất lớn, không thể dựa vào thân cận quá, để tránh bị tiểu nhân kia nghe thấy. Nàng thấy Hiên Viên Đình ngồi ở ghế thái sư, trước mặt nàng đứng một nữ tử mặc hoàng y, thấy không rõ diện mạo, nhưng nàng loáng thoáng có thể nghe thấy thanh âm bọn họ nói chuyện với nhau.

"Trên vai phải ngươi có bót hoa lan?"

"Phải!"

"Cô nương, ngươi xác định mười năm trước ngươi ở sườn núi Bạch Mã đã cứu người?"

"..."

"Vậy ngươi còn nhớ rõ ta sao?"

Nữ tử lại không trả lời, thẳng tắp nhìn chăm chăm Hiên Viên Đình.

"Ta là người được ngươi cứu, ngươi hào hào nhìn xem! Còn nhớ rõ sao?"

Mặt mày Hiên Viên Đình kích động, còn Dạ Tử Huyền đang nhìn thì mặt mày giận dữ, Hiên Viên Đình đáng chết, vậy mà còn tìm kiếm mỹ nữ, chẳng lẽ muốn kim ốc tàng kiều hay sao? "Chìm" thì tàn, loạn, vậy mà còn muốn tìm mỹ nữ! Hừ!

Chính nàng cũng không biết vì sao bản thân tức giận như vậy, không phải là quét rác sao? Lão nương phải giúp ngươi quét phòng ốc hoàn toàn biến dạng!

Khi nàng quay người lại, lại bỏ lỡ tin tức trọng yếu.

"Công tử, trên người ta đích xác có bót hoa lan, nhưng theo như lời ngươi nói mười năm trước ở sườn núi Bạch Mã cứu người khẳng định không phải ta, bởi vì, nhà ta là chín năm trước mới chuyển đến núi Bạch Mã!"

"Không phải ngươi?"

"Đích xác không phải! Khiến công tử thất vọng rồi!"

Hiên Viên Đình có chút thất vọng ngồi xuống, mặt suy sụp.

"Dạ Ảnh, đưa cô nương trở về đi!"

"Dạ!"

Người trong phòng tan tác, tay phải Hiên Viên Đình mềm nhẹ xoa mi tâm, liên tục xuất hiện hai nữ tử có bót hoa lan, đến cùng ai là thật? Hay là, đều là giả!

"Vương gia!"

Vừa yên tĩnh một lát, lại có chuyện gì? Tâm tình hắn có chút trầm trọng, liếc mắt nhìn hoa lan bên cửa sổ trong mắt đều là suy sụp.

"Khách nhân chưa tản hừng?"

"Không phải, những khách nhân đều tan tác!"

"Vậy chuyện gì khiến ngươi kích động như thế?"

"Là Vương phi!"

Hiên Viên Đình vừa nghe hai chữ "Vương phi", thoáng chốc có một loại dự cảm bất hảo trong lòng, nha đầu kia lại phạm cái gì?

"Nàng lại như thế nào?"

Lại? Chẳng lẽ lúc trước Vương phi làm điều đa dạng mới mẻ? Quân gia có chút khác thường, lần này Vương phi đùa có chút quá đáng!

"Vương gia, Vương phi vừa ca hát, vừa..."

Điều này muốn ông ta nói như thế nào? Nói Vương phi hủy đi toàn bộ bố trí tân phòng, sau đó xoát tường trong ngoài ngoài? Đánh chết ông ta cũng không dám nói!

"Vừa thế nào?"

"Thình Vương gia tự mình đi xem!"

Hiên Viên Đình thập phần không đồng ý hiện tại đi qua, nói không chừng lại gây gổ! Nhưng mà, nàng vừa hát, vừa... Đang làm cái gì? Điều này khơi dậy lòng hiếu kỳ mãnh liệt của hắn.

Động tác mặc dù không tình nguyện, nhưng vẫn đứng dậy dẫn Quân gia đi đến tân phòng. Trừ bỏ ánh mắt mộng, lỗ tai không tốt sai sử, càng hỏi hận lúc trước vì sao muốn phạt nàng quét rác.

Mới vừa đi đến ngoài sân Ý lâu, liền nghe thấy thanh âm khoan khoái của người nào đó, "Ta là một tiểu thợ trát tường, bản lĩnh trát phấn cường, ta muốn phá phòng ở này, xoát bóng loáng, xoát đỉnh lại xoát tường, bản chải phi vũ vội, ôi cái mũi nhỏ của ta, đổi đổi dạng..."

Khuôn mặt chính tề của Hiên Viên Đình đều co rút, chân bước trên không ở cửa, thẳng tắp cương cứng giữa không trung. Phá phòng ở? Bóng loáng? Còn cái mũi nhỏ? Nàng lại bóp méo từ ngữ!

"Vương gia!"

Quân gia nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình, tuy rằng thời gian ở chung không quá dài, nhưng tính tình Vương gia bọn họ có chút hiểu biết. Nhìn hình dáng này của hắn, sắc mặt như đáy nồi, khóe miệng cầm cười, Vương phi khẳng định sẽ không hay ho! Vương phi vừa gả tới là gan quá lớn đi!

"Đi làm việc của người đi, tự bốn vương đi vào!"

"Dạ!"

Quân gia cung kính đưa đèn lồng cho hắn, sau đó cung thất lưng lui xuống.

Càng ngày càng tiếp cận phòng ngủ, thanh âm khoan khoái kia càng ngày càng to rõ, "Ta muốn đem phá phòng ở, xoát bóng loáng..."

"Vương phi, hơn nửa đêm hảo lịch sự tao nhã!"

Hiên Viên Đình mặt mang mỉm cười, không nhanh không chậm tiêu sái tới gần nàng, miệng nói xong lời nói trái lương tâm, nhưng mà, nữ nhân đang xoát phòng cũng chưa để ý tới hắn!

Vốn là tân phòng vui vẻ, đã bị nàng thay đổi hoàn toàn, căn bản nhìn không ra bộ dạng nửa điểm tân phòng lúc trước! Hiện tại bị nàng xoát nước sơn, mới là sống thoát thoát phá phòng ở!

"Đều đi xuống!"

"Dạ!"

Mọi người rất hiếu kỳ kế tiếp sẽ thế nào, nhưng mà, so với lòng hiếu kỳ mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn, nói không chừng nếu như nhìn đến thứ không nên xem, mạng nhỏ tối nay sẽ mất đi!

"A a, Vương gia! Thật sự thật khéo!"

Dạ Tử Huyền đã sớm biết hắn sẽ đến đây, nhưng phải biết, nàng là hài giấy tốt, không phải là quét rác thôi sao? Quét rác, bốn tiểu thư miễn phí tặng kèm xoát tường!

Hiên Viên Đình kéo kéo khóe miệng, lại là "Thật khéo", sau lần thật khéo đó mỗ Vương gia không cảm thấy đỏ mặt, tình cảnh đêm đó lại hiện ra.

"Vương phi, đêm nay nàng muốn ăn ngủ sao?"

"Di, làm sao người hiểu rõ ta như vậy?" Người nha mới tưởng ăn ngủ!

Dạ Tử Huyền nháy nháy hai mắt to, "Chân thành" nhìn hắn, "Vương gia, nguyện ý cùng thiếp thân ăn ngủ xem tình tình hay không?"

Mỗ Vương gia ngẩng đầu nhìn trời, đêm nay không có tinh tinh cũng không có ánh trăng, ở một nơi gió tay không thấy năm ngón, có cái gì đẹp mắt!

"Không có hứng thú! Bốn vương vẫn nên ngủ thư phòng!"

"Vậy thật tốt quá!" Dạ Tử Huyền một bộ biểu cảm ta chỉ biết nhìn hắn, đặc ý nói không nên lời!

Hiên Viên Đình phát hiện hắn căn bản theo không kịp loại tư duy không bình thường này của nàng, bất luận người nói cái gì, nàng đều có thể thuận phả hạ lừa, hơn nữa tức chết người!

"Bốn vương đổi ý!"

Hiên Viên Đình đã muốn cùng nàng đối nghịch, tựa hồ thấy nàng cam chịu trong lòng lại đặc biệt vui vẻ, nhưng mà, đầu đến cuối cùng, ra về chịu thiệt đều là hần!

"Ta chỉ biết!"

"Nàng lại biết cái gì?"

"Hắc hắc, ta biết đêm nay ta không cần ăn ngủ! Đa tạ Vương gia thành toàn!"

Vì thế nữ tử như gió bay tới thư phòng Hiên Viên Đình, không trung còn bay tới một thông báo của Dạ Tử Huyền: "Vương gia, thời điểm ăn ngủ, đừng quên tìm mỹ nữ ấm giường! Bằng không, ngày mai khẳng định cảm mạo!"

Hiên Viên Đình cương cứng tại chỗ chậm chạp không phản ứng, đợi lúc hần phản ứng lại, đã không còn nhìn thấy Dạ Tử Huyền.

Thành toàn? Không cần nghĩ cũng biết nàng đi đâu, nha đầu to gan lớn mật này!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Dục Cầu Bất Mãn

Editor: Bộ Yến Tử

Nội tâm Hiên Viên Đình cũng không phiền não, nhìn "Tân phòng" trước mắt có chút buồn cười, kết quả là ai cưới ai? Đêm động phòng hoa chúc, lại lượng tân lang ở nơi này!

Đứng rồi, kém chút đã quên, rượu lễ hợp cẩn còn chưa có uống. Hần chậm rãi đi vào phòng, bên trong cũng là một mảnh hỗn loạn! Đi đến bên cạnh bàn, từ dưới giường lục ra bình rượu hợp cẩn. Khóe miệng hần gọi lên biên độ đẹp mắt, nhanh chóng đi tới thư phòng.

Ám vệ ẩn trong đêm, một cái hai cái giống như ăn đại tiện khiếp sợ rồi ngốc sùng sờ, bọn họ thấy cái gì, thấy cái gì? Chọc mù ánh mắt bọn họ đi, chủ tử bọn họ vậy mà sau khi "Vương phi" ra sức phá hư tân phòng, còn tìm ra bình rượu hợp cẩn.

Chủ tử, ngài như vậy là đánh mất mặt mũi nam nhân chúng ta đó! Chủ tử... Đám ám vệ trao đổi ánh mắt quyết tâm muốn chết, tất cả những thứ này rất không thể tin.

Hiên Viên Đình cảm rượu trong lòng rất là vui sướng, đêm nay nhất định phải cùng nàng uống xong rượu lễ hợp cẩn, nàng sẽ là người của hần. Càng muốn trong lòng càng ngọt, dọc theo đường đi bọn hạ nhân nhìn thấy hần cười liệ miệng tới mang tai, giống như gặp quỷ. Vương gia cười rất rõ ràng, rất phong tao!

Đi đến cửa thư phòng, không ngoài ý muốn —— đại môn khép chặt! Trên cửa lớn còn dán một tờ giấy viết năm chữ thật to: Hiên Viên Đình dừng bước!

Công phu làm có đủ, nàng kêu dừng thì dừng sao? Điều này không thành vấn đề!

Gia không đi cửa chính, đi cửa sổ không được sao?

Đường vòng bên cửa sổ, vậy mà lại dán lên vài chữ to: Cấm chó đi!

Hiên Viên Đình lại phá công, khóe miệng run rẩy, sau ót lộ ra mấy đường hắc tuyến bóng lưng, hần vẫn không ngả?

Hai người Dạ Ảnh và Mị Ảnh kết bạn trở về chuẩn bị xem tân hôn chủ tử bọn hần vui sướng hay không, bất quá nghe nói lúc trước thật "Vui sướng", vui đến nổi mặt chủ tử đều đen, tin tưởng động phòng chắc cũng sẽ rất "Sung sướng"!

Quả nhiên, vừa đến cửa thư phòng đã thấy chủ tử hần dừng lại ở cửa, sau đó lại đứng ở cửa sổ bồi hồi. Tập trung nhìn vào, tính tình Vương phi ghé gớm thật, đám lượng mười phần, lo lắng chu đáo, ngay cả chủ tử muốn từ chỗ nào đi vào đều biết.

Khi Dạ Ảnh cho rằng hần sẽ phá cửa sổ mà vào, chỉ thấy Hiên Viên Đình cất bầu rượu vào trong lòng, bê một tảng đá lớn trong hoa viên phi thân lên nóc nhà, sau đó, liền nghe "Phanh" một tiếng, nóc nhà bị ném ra một cái động, sau đó chủ tử anh minh từ cái động đó đi xuống.

Động tác hệ liệt này, hai người Dạ Ảnh xem mà giật mục cứng lưỡi, vì đêm nay động phòng hoa chúc, chủ tử lại vất vả "Tâm tư"!

Tiếp theo, trong phòng liền truyền đến tiếng thét chói tai, hai đại ám vệ mặt trắng đỏ lên ngốc lạng, sau đó nhìn nhau lắc đầu: Chủ tử, rất gấp! Nói là lần đầu tiên, cũng nên từ từ đến!

Vì thế hai đại ám vệ liền coi trọng nằm sấp ở góc tường "Công tác", còn kém bát quái đi bái khe cửa. Dõi dài lỗ tai, nghe động tĩnh trong phòng, muốn nghe xem chủ tử anh minh vĩ đại của bọn hắn có "Sức chiến đấu" như thế nào.

Dạ Từ Huyền kêu xong, Hiên Viên Đình đứng ở nơi cách nàng không đến mười bước chân vẫn không nhúc nhích. Khuôn mặt tuấn tú ngẹn đỏ, nhưng không ngẹn ra một chữ. Hắn vốn tưởng rằng phá đỉnh mà vào là không sáng suốt, nhưng không nghĩ tới nhân phúc được đại no!

Đáng người pháp phòng quyền rũ, da thịt dương chi bạch ngọc, tuyết phong no đủ đầy đủ, còn có môi đỏ mọng... Chỉ có phá bổ kia thật vương bận, che khuất chỗ thân bí, làm cho người ta vô hạn mơ màng!

Dạ Từ Huyền choáng váng, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị sát ngàn đao nhìn trở về. Thật sự rất mệt, cứ nhiên xuống từ nóc nhà, mệt hẳn nghĩ ra. Tầng đá kia, đáng chết là rơi trong dục vọng của nàng, mới tạo cơ hội cho hắn nhìn thẳng nàng. Khi nàng hận không thể xông lên cho hắn một cái tát, liền nhìn thấy trong lỗ mũi nam nhân đôi điện giống như có chất lỏng chảy ra.

Xấu hổ... Tuyệt đối xấu hổ...

"Xem đủ chưa?"

Theo sau tiếng rống giận dữ, kèm theo là đôi bàn tay trắng như phấn, "A —— "

Trừ bỏ chất lỏng màu đỏ dọa người, vành mắt trái thành công bám lên, cực kỳ giống mắt gấu mèo.

Hai người nằm sấp ngoài góc tường, nghe thấy câu "Xem đủ chưa", kém chút nữa ngửa mặt lên trời thét dài, chủ tử, ngài thực sắc! Tiếp theo là thanh âm kêu thảm thiết, hai người lại hai tay vô tay hoan nghênh: "Đáng đánh!"

Dạ Từ Huyền xấu hổ, hiện tại nàng chặt vật chạy tới mặc quần áo, nhưng quần áo lại ướt, nàng mất hết mặt mũi. Lúc này cũng là lúc mất mặt đến cực điểm, "Hiên Viên Đình ngươi là người không phẩm nam, lại đi nhìn lên nhân gia tắm rửa, oa..."

Từ nhỏ đến lớn, nào có nam nhân xem qua nàng tắm rửa, khuất nhục, "Về sau ta làm sao mà gặp người, ta muốn mua mì sợi thất cô, mua khối đậu hủ đập đầu..."

Nam nhân trong phòng và ngoài phòng nghe tiếng khóc xen lẫn tiếng chửi rủa, nháy mắt ba vạch hắc tuyến treo ở sau óc, khóe miệng không dừng được run rẩy! Mì sợi thất cô? Đập đầu vào đậu hủ? Điều này cũng có thể nói mò!

Lúc người ngoài phòng cảm thấy Dạ Từ Huyền có thể hạt bụi, thì càng thêm phi nhỏ chủ tử nhà mình là nguy quân tử, lại đi nhìn lên cô nương nhà người ta tắm rửa, đích xác rất không phẩm. Làm hại cô nương nhà người ta lại muốn thất cô, muốn chết. Di, cô nương kia không phải Vương phi nhà mình sao?

"Đừng khóc!"

Hiên Viên Đình nghe nàng khóc, đau lòng thật, bỏ qua con mắt gấu mèo mà xui quỷ khiến tiến lên ôm chặt lấy nàng. Da thịt hơi hơi lạnh như băng, xúc cảm thật tốt, hơn nữa thân thể của nàng rất mềm mại, hạ phúc của hắn đột nhiên buộc chặt...

"Cút ngay!"

Hiên Viên Đình thật vất vả ôm lên, sao có thể dễ dàng buông ra. Sau đó cặp kè vô sỉ nói: "Vi phu sợ Huyền Nhi lạnh!"

"Ngươi!"

Rõ ràng là bản thân không muốn buông, lại nói được đường đường chính chính. Mắt hắn tràn ngập thâm tình, xem nàng rối loạn tâm trí, hăm sâu trong đó không tự biết. Hắn cúi đầu hôn lên môi của nàng, man mát lạnh lạnh, lưỡi linh hoạt gợi mở hàm răng cắn chặt của nàng, không kiêng nể gì cướp đoạt thơm ngọt của nàng, thẳng đến lúc nàng thở gấp liên tục, hắn mới đắc ý buông ra.

Sắc mặt Dạ Từ Huyền đỏ bừng, xấu hổ và giận dữ không thôi, lần đầu tiên bị người hôn, còn là trượng phu trên danh nghĩa của mình, cảm giác này thực... Không sai!

"Nương tử, chúng ta còn chưa có uống rượu hợp cần đâu!"

Một tiếng nương tử này, kêu cực phủ thâm tình, tựa hồ hai người đã thành thân thật nhiều năm.

"Rượu lễ hợp cần đã bị ta ném."

Ném, sẽ không cần uống! Nhưng mà, Hiên Viên Đình cũng không can, giá nào cũng phải uống rượu hợp cần, hơn nữa lúc trước hắn đã nghĩ ra kiểu uống mới.

"Vi phu uy nàng!"

Dứt lời, không đợi Dạ Từ Huyền phản ứng, hắn đã uống xong một ngụm rượu, sau đó đổ lên môi Dạ Từ Huyền.

Mặt Dạ Từ Huyền đỏ lên, gờ cánh tay ngọc muốn đẩy nam nhân vô sỉ này ra, cuối cùng là phí công. Đợi nàng gian nan nuốt vào ngụm rượu kia, thanh âm vô sỉ lại truyền tới: "Nuông tử, nàng nên uy lại vì phu!"

"Người..."

Dạ Từ Huyền xem một bộ đương nhiên của nam nhân, hận không thể xé nát mặt hắn. Hiện tại tư thế hai người vô cùng ái muội, hơn nữa nàng chưa sơi nhỏ, Hiền Viên Đình sớm hay muộn thú tính quá. Tuy rằng hắn không có bản sự đó, nhưng cũng phải phòng bị không cho xảy ra!

"Uống xong liền buông ra!"

"Được!"

Dạ Từ Huyền một bộ "Trắng sỉ vừa đi hề không còn nữa phần", lấy qua bầu rượu uống một ngụm, uy lên.

Cầm thú này nói chuyện không giữ lời, cắn môi của nàng, liều mạng cắn cắn, làm cách nào cũng không chịu buông ra. Bàn tay to của hắn dần dần chạy ra sau lưng nàng, sau đó ôm nàng càng ngày càng gấp, giống như muốn đem nàng tiến nhập vào trong cơ thể.

Còn nàng, rõ ràng cảm giác được mỡ bộ vị của hắn biến hóa, "Oanh", quả nhiên không phải "Chim" tèn, hổ cha này không gờ lên là do ai truyền đi. Làm sao bây giờ?

Dạ Từ Huyền ra sức đẩy hắn ra, mỡ nam bất mãn lại ôm lấy nàng, khi chuẩn bị cắn lên môi của nàng, một câu nói của nàng nhảy mắt làm cho hắn "Thấu tâm mắt, tâm bay lên".

"Dì cả của ta đến rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nuông Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Người Làm Sao Vậy?

Thời khắc nam nhân kích tình xông "Đền đồ", dù có đại dục cũng sẽ không còn hưng trí, cũng tuyệt đối sẽ không đi hỏi có phải thật sự hay không.

Chậm rãi đẩy nàng ra, sau đó cởi ngoại bào khoác lên trên người nàng, một phen ôm lấy nàng đến giường ở thư phòng. Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, thay nàng đắp chăn. Sau đó ôn nhu hôn lên trán nàng, cũng cởi quần áo bản thân chỉ chừa lại trung y trung khổ, nằm xuống. Cánh tay dài chụp tới, kéo nàng vào lòng, nói: "Ngủ đi!"

Dạ Từ Huyền yên lặng nhìn hắn làm tất cả, cả người đều hóa đá. Đây là tên ngụy quân tử, mặt người dạ thú Hiền Viên Đình sao? Đây là Hiền Viên Đình không phẩm nam? Đây là Hiền Viên Đình tiểu nhân sao? Rất không giống! Dạ Từ Huyền rất khiếp sợ, còn xem nhẹ một vấn đề quan trọng: Hắn làm sao mà biết từ "Dì cả" ở hiện đại hoá có ý tứ gì?

Dạ Từ Huyền nằm ở trong lòng hắn, động cũng không dám động, nàng là giả vờ "Dì cả" đến, nếu như không cẩn thận sát sủng hòa, liền bị phát hiện, đến lúc đó liền thảm!

Ngoan ngoãn nằm, thấy hắn nhắm hai mắt, da thịt màu mật ong không có chút khuyết điểm, đương nhiên nếu xem nhẹ hốc mắt ứ bầm của hắn, khụ khụ... So với tên cảnh sát đuổi nàng sống chết còn suýt hơn ba phần. Nam nhân trưởng thành như vậy, chắc chắn chắc, hắn là nhân thần cộng phần, thiên lý không tha!

Dạ Từ Huyền thấy hắn hô hấp đều đều, như là đang ngủ, cũng không có hứng thú nhìn hắn, nhìn đỉnh giường, bất tri bất giác bản thân cũng nhắm mắt lại, dần dần tiến vào mộng đẹp...

Nhưng mà, không lâu sau, nàng đã bị thanh âm thống khổ đánh thức.

Sau khi thất kinh, lại thấy Hiền Viên Đình đau khổ ôm đầu ngồi ở trên sạp không xa, răng cắn chặt môi dưới, nhưng lại chảy ra chút vết máu. Đến cùng hắn bị gì vậy?

"Này, Hiền Viên Đình, người không sao chứ?"

Cho tới bây giờ Dạ Từ Huyền chưa thấy qua hắn như vậy, cổ nén thống khổ, trên trán chảy đầy mồ hôi, một giọt tiếp một giọt rơi xuống.

Nàng xúc chấn lên muốn đi xuống giường, lại nghĩ đến cái gì, cúi đầu vừa thấy, khi nào thì hắn thay nàng mặc quần áo vào? Vậy chẳng phải hắn đã biết...

Khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nóng lên, đang cảm thấy xấu hổ lại nghe thấy tiếng hừ thống khổ của Hiên Viên Đình. Nàng không nhớ tới cái khác, xoay người xuống giường đến gần hắn, thử đưa tay chạm vào hắn, lại nghe thấy hắn gian nan mở miệng: "Nhanh một chút cách xa ta ra!"

Hắn không muốn để cho nàng tới gần, hắn không biết nàng tới gần mình, "Hiên Viên Đình" sẽ làm cái gì với nàng! Có phải hay không mượn tay hắn, vì nữ hài kia giết chết nàng!

"Tránh ra, tránh ra!"

Hiên Viên Đình thấy nàng còn ở kề bên, gần như rít gào lên, ám vệ cũng không biết lúc này có nên hiện thân hay không, trong đó bao gồm Tuyết Nhất!

Dạ Tử Huyền cũng không dừng bước, thẳng tắp đi về phía hắn. Cuối cùng hắn thế nào rồi? Chẳng lẽ đau đầu, có tật xấu đau nửa đầu hay sao?

"Tuyết Nhất, ngăn nàng lại!"

"Dạ!"

Tuyết Nhất vừa thu được mệnh lệnh, như quỷ mỵ xuất hiện trước mặt nàng, "Đắc tội, Vương phi!"

"Hắn bị sao vậy!"

"Không biết!"

Dạ Tử Huyền nghi hoặc nhìn về phía Tuyết Nhất, chuyện của chủ tử vậy mà hắn ta lại không biết? Trong mắt rõ ràng là "Ta không tin!"

"Vương phi, thuộc hạ thật sự không biết, tháng này Vương gia đã là lần thứ ba!"

Đêm nay, là một lần Tuyết Nhất nói nhiều nhất!

"Tránh ra!"

"Vương phi!"

Tuyết Nhất dứt lời, Dạ Tử Huyền đã vọt đến phía sau hắn ta, hắn ta lảng lảng xem trước mắt không có một bóng người, trong mắt đều là không thể tin: Tốc độ thật nhanh! Đây là Thất tiểu thư Dạ gia bị người ta xô xuống nước?

"Người không sao chứ?"

"Tránh ra!"

Dạ Tử Huyền không có tránh đi, sau đó dùng hết khí lực ôm lấy hắn. Nàng có thể cảm thấy cả người hắn đều đang phát run, hơn nữa loáng thoáng nghe thấy lời nói hắn xấp xỉ không có tiếng động.

"Ta sẽ tìm được nàng, ta nhất định sẽ tìm được nàng... Người yên tâm đi thôi... Người đi đi... Ta sẽ thay người tìm được nàng..."

"A —— "

"Vương phi!"

Tuyết Nhất vừa nghe thấy thanh âm nàng ảm đạm, xoay người một cái chuyển đến trước mặt nàng, ánh vào mắt hắn ta là trên hai cánh tay ngọc bị mấy vết trảo thương đỏ tươi.

"Ta không sao!"

Nhân nhật nói một câu, sau đó hai tay lại hướng tới thân Hiên Viên Đình, "Không phẩm nam, là ta, người không cần đẩy ta ra được không? Không cần đẩy ra ta..."

Dạ Tử Huyền nhẹ nhàng tựa như đồ đùa nhỏ, nhẹ giọng nhỏ nhẹ nói với hắn, sau đó lại ôm lấy hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hắn.

Nàng luôn cảm thấy Hiên Viên Đình như vậy thật không tầm thường, hắn là không phải đau đầu linh tính tái phát tật xấu gì đó chứ? Tháng này là lần thứ ba, thì phải là hắn theo nhận thức bản thân bắt đầu mới phát sinh. Kết quả là vì cái gì?

Dần dần, Hiên Viên Đình trong tiềm thức không tiếp tục kháng cự Dạ Tử Huyền, tựa hồ thật thích cái ôm ấp của nàng, chậm rãi an tĩnh lại. Nhưng mà, hai tay của hắn lại gát gao cầm lấy cổ tay Dạ Tử Huyền, luyến tiếc buông ra.

Dạ Tử Huyền thấy người trong lòng an tĩnh lại, một thân ảm đạm, mồ hôi nhòp nháp, quay đầu nói với Tuyết Nhất: "Đi chuẩn bị nước!"

"Dạ, Vương phi!"

Dạ Từ Huyền cười gật đầu, thấy Tuyết một lòng thần sùng sốt, phục hồi tinh thần lại liếc mắt nhìn Hiên Viên Đình, vẻ mặt có chút phức tạp, giật giật môi, lại không nói một chữ, xoay người đi ra ngoài.

Dạ Từ Huyền vỗ vỗ người trong lòng, tròn to hai mắt nhìn chăm chăm gương mặt có chút tái nhợt hỏi: "Hiên Viên Đình, người sẽ không phải chàng quý chứ?"

Nhưng mà thật lâu nàng cũng không có nghe thấy tiếng trả lời, lúc này, nàng đột nhiên có chút nhớ nhung nhưng không thông, nam nhân này chết sống can nàng chuyện gì? Còn làm hại bản thân bị thương, bị hấn trào thương, hiện tại nóng bừng đau đớn.

"Vương phi, nước đã chuẩn bị xong!"

"Khiêng vào đi!"

Nói xong, hai gã sai vặt liền khiêng mộc thùng tiến vào, đi theo phía sau hai người là một người xách hai thùng nước ấm. Đội bọn hấn chuẩn bị xong, hành lễ cho Dạ Từ Huyền, sau đó rất tự giác đi xuống.

Dạ Từ Huyền xem mộc thùng bốc lên hơi nóng, nhìn lại người ý ở trên người nàng, người đều chạy sạch, ai tới tắm rửa cho hấn đây? Chẳng lẽ còn bắt nàng phải hầu hạ hay sao?

"Tuyết Nhất!"

"Tuyết Nhất!"

Thư hô hai tiếng, thế nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời, càng không nhìn thấy người. Người này không phải ám vệ sao? Người đâu rồi?

Lúc này, Tuyết Nhất đang ngồi trên tòa núi giả sau viện, hồi tưởng nhất cử nhất động của nữ tử, thật sự rất quen thuộc, tình cảnh đó thật sự rất quen thuộc... Nàng thật sự cực kỳ giống tiểu cô nương năm đó!

"Hiên Viên Đình, người nói hiện tại lão nương hầu hạ người tắm rửa, đến cùng là ai chịu thiệt hại?"

Dạ Từ Huyền đưa hấn phóng ngã vào trên sạp, làm bầm lầy bầu vớ hấn. Để cho nàng tắm rửa thay một người nam nhân, tuy rằng là lão công trên danh nghĩa, nhưng mà, nàng vẫn không bỏ xuống được mặt mũi!

"Nếu không, hay là người nhanh chóng ngồi dậy tự mình tắm đi, mọi người đều không ăn mệt!"

Người trên sạp vẫn không nhúc nhích, thiết, lão nương liền chịu thiệt một chút.

Sau đó, Hiên Viên Đình đã bị nàng toàn bộ ném vào trong nước, tiếp xúc với nước ấm áp, phát ra thanh âm thật khêu gọi "Ưm". Một chữ "Ưm" này tuyệt đối bắt nguồn xa, dòng chảy dài oa ~

"Dựa vào, mùa đông đến, quả nhiên mùa xuân không xa!"

Không kiên nhẫn cởi quần áo hấn, dáng người nam nhân này thật tốt, gần gũi quan sát còn tốt hơn lần trước thấy!

Ép buộc nửa canh giờ, rốt cục đem Hiên Viên Đình tới trên giường, thay hấn dịch góc chăn, quay đầu nhìn trời sắc, mẹ kiếp, trời đã tờ mờ sáng, còn ngủ sụi lông!

"Rất lạnh, thiết!"

Dựa vào, vậy mà bị cảm!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bưng Tới Xem

Editor: Bộ Yến Từ

Cung Phượng Tê...

"Nương nương, trời vừa sáng, ngài nằm thêm một lát đi!"

Tuy rằng ngoài miệng Thanh Cô nói như vậy, nhưng hai tay bà lại không nghỉ ngơi, vén rèm giường lên.

Thái Hậu nương nương qua tuổi sáu mươi, ở cổ đại đã được cho là trường thọ. Tuy tinh thần bà tốt, nhưng cơ năng thân thể cấp tốc giảm xuống, trong lòng bà thấy rõ ràng hẳn chính là một linh hồn hiện đại. Tiền sinh, bà là Tiên sĩ nghiên cứu trẻ tuổi nhất.

"Ai gia rốt cục hiểu rõ một cốc tâm sự!"

Khỏe miệng bà cười, nói phá lệ vui vẻ, con trai của bà, cuối cùng tìm được một nữ tử đáng giá hẳn quý trọng, trong lòng bà chôn sâu áy náy, thoáng chiếm được tia an ủi.

Tự nhiên Thanh Cô biết bà đang nói cái gì, thờ dài một hơi, một bên thay bà thay quần áo, một bên khuyên giải: "Nương nương, nhiều năm trôi qua như vậy, ngài nên buông xuống!"

"Ai gia cảm thấy có lỗi với đứa trẻ này..." Trên mặt Thái Hậu đều là áy náy: "Ai, ngày đại hi, hôm nay ta đừng nói chuyện mất hứng đó!"

"Nương nương, nô tì thay ngài truyền đồ ăn sáng nhé!"

"Không, trước ngươi cho người tới phủ Dật Vương truyền khẩu dụ của ai gia, để Dật Vương và Dật Vương phi hôm nay không cần tiến cung phụng trà, ngày mai lại đến! Nhường vợ chồng son ngủ nhiều một lát, tối hôm qua khẳng định một muốn chết rồi!"

Thanh Cô sùng sốt, trên trán có một giọt mồ hôi cực lớn chảy xuống, "Tối hôm qua khẳng định một muốn chết rồi" những lời này hảo có nghĩa khác, không khiến người ta mơ tưởng hảo huyền không được.

"Dạ!"

...

Nội tâm Dạ Từ Huyền rối rắm lo lắng bọn họ phải tiến cung phụng trà cho Thái Hậu như thế nào đây, nhìn người nằm ngủ trên giường tứ bình bát ổn, chẳng lẽ nàng đi một một mình? Hay là tha người này lên xe ngựa cùng đi?

Đang lúc bước chân nàng hự hoảng, lúc giống như ruồi bọ không đầu, cách không truyền âm truyền đến thanh âm của Tuyết Nhất, trong cung truyền đến khẩu dụ. Khi nàng nghe xong khẩu dụ, nháy mắt sau ót treo ba sợi bún, mang vào rót xuống một giọt mồ hôi cực lớn: Cái gì gọi là tối hôm qua khẳng định một muốn chết rồi?

Con trai của nàng có năng lực như vậy sao? Ra về chưa thử qua... Còn thật không biết!

Lão thái bà đáng chết này, đến đây nhiều năm như vậy, miệng vẫn không chừng mực, chẳng lẽ không nên mịm mèm một chút sao? Huống hồ, hai người bọn họ trong lúc đó là trong sạch! Đúng, là trong sạch!

Đột nhiên, lại truyền đến thanh âm "Thầm thì" đáng chết làm cho nàng rất giận dữ, nàng tin tưởng nếu mình không mở cửa phòng ra, sẽ không có người đưa thức ăn đến. Người kia sắc mặt còn có chút tái nhợt, cũng không biết muốn ngủ tới khi nào. Đột nhiên nàng nhớ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn phá động trên đỉnh đầu, khỏe miệng gọi lên chút ý cười, lắc mình theo đỉnh bay ra ngoài.

Một đường xẹt qua đỉnh, nhìn đến địa phương khói bếp lượn lờ, đoán nơi đó khẳng định là phòng bếp. Khi nàng xuất hiện tại phòng bếp, mọi người trong phòng bếp có chút kinh ngạc, cô nương này các nàng chưa thấy qua? Chẳng lẽ là nha hoàn của tân Vương phi, bộ dạng xinh đẹp như vậy, ánh mắt lão mục tử Trương thâm càng xem càng vừa lòng, nói không chừng có thể hướng Vương phi xin cưới nàng làm vợ cho Cầu Nhi!

Dạ Từ Huyền có chút xấu hổ chào hỏi mọi người, miệng nói "Không cần để ý ta, không cần để ý ta", cấp tốc nhìn lướt qua nguyên liệu nấu ăn trên thớt gỗ, sau đó nhàn tình sáng lên, nhanh chóng bắt đầu chuyển động..

Hiên Viên Đình có chút không thoải mái mở to mắt, nhanh chóng nhìn quét chung quanh, trong phòng nào có bóng dáng nha đầu kia, trong lòng lại sinh ra chút cô đơn.

Trong đầu hiện ra bóng dáng nàng tối hôm qua, nha đầu đem tân phòng chuyển giống như phá phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ, bộ dáng phục mà đắc ý, còn có dáng người mạn diệu kia, mỗi đồ mọng đoạt tâm phách người, thân mình mềm mại... Nha đầu kia, bất luận như thế nào, hẳn cũng hận không được.

Đứng dậy khoác thêm kiện áo khoác, muốn gọi người đưa nước rửa mặt chải đầu đến, vừa mở cửa, liền nhìn thấy Dạ Từ Huyền bung một chén cháo đứng ở cửa. Hai người nhìn nhau nửa ngày, vẫn là Dạ Từ Huyền hạ không được quyết tâm đến tra tấn hẳn. "Vào đi thôi, gió lớn!"

Trong lòng Hiên Viên Đình có chút động dung, nhìn cháo nóng hôi hổi trong tay nàng, giống như có chút thịt mỡ gì đó, ngoài bát cháo còn có chút Cầu Kỳ! Hẳn đột nhiên có chút hứng thú, loại cháo này bản thân còn chưa có ăn qua đâu!

Cầu kỳ từ:

Cầu kỳ là một vị thuốc bổ nhưng trong dân gian vẫn thường dùng trong bữa ăn. Lá dùng để nấu canh, hoa để pha trà, quả để ngâm rượu. Cây Cầu kỳ sau khi lớn, cành mọc ra tua tủa giống như cây gậy nên cũng có tên là Tiên Nhân Trượng.

Cây cao độ hơn hai thước. Trồng bằng cách cắt cành hay gieo hạt. Mùa hoa từ tháng sáu đến tháng chín. Mùa quả từ tháng bảy đến tháng mười. Quả

chín sáu khô gọi là Kỷ tử.

Cây trồng sau ba năm có thể thu hoạch, thời kỳ cao nhất vào năm thứ mười. Cây thường sống có thể đến hơn 30 năm. Cầu Kỷ mọc khắp vùng Đông Nam Á, thích nhiệt đới ẩm áp. Cây mọc hoang ở những nơi gần bờ sông, khe suối. Các tỉnh Quảng Đông Quảng Tây, Vân Nam ở Trung Hoa và các nước Nhật Bản, Đại Hàn đều có trồng đại quy mô để làm thuốc.

Theo tài liệu cổ, Cầu Kỷ Tử có vị ngọt, tính bình, không độc, đi vào ba Kinh Phế, Can và Thận. Tất cả các bộ phận rễ, cành lá, quả đều dùng được. Tác dụng bổ gan thận, nhuận phổi, mạnh gân cốt, dùng chữa chân tay yếu, mỏi, mắt mờ, dạ dày yếu.

Ngày nay Cầu Kỷ được coi là một trong những thứ thuốc bổ quan trọng. Nhất là những thuốc chữa thận tạng thông thường. Xương cốt, đau nhức mỗi một – Tính dục yếu kém, chóng mặt, mắt kém..

imagesimages

"Nàng nấu?"

Ngoài miệng hỏi như vậy, nhưng trên mặt là vẻ mặt không tin. Biết nha đầu kia sẽ mở miệng ăn, nhưng mà, nhớ tới bộ dáng hung dữ của nàng, nấu cháo... Trước chộc nàng!

"Đúng vậy!"

"Phải không?"

Trong con người hấn hứng thú xem chén cháo lớn hơn nữa, nhưng hai chữ "Phải không" này, thành công châm ngòi lửa giận tới mỡ nữ.

Phải không? Cũng là mẹ anh! Một bộ không tin, xem liền chán ghét. Còn tưởng rằng hấn thay đổi, biến cái sợi lông á!

Trong mắt Hiên Viên Đình chỉ có chén cháo bất thường, căn bản không chú ý sắc mặt Dạ Từ Huyền đã thay đổi. Vừa đưa tay chuẩn bị ăn, đã bị mỡ nữ một tát chụp bay thìa.

"Dạ Từ Huyền, nàng làm chi?"

Đường đường Dật Vương gia khi ăn cơm bị người ta đánh bay thìa, tôn nghiêm đều không có, nhịp điệu nói chuyện không tự chủ được cất cao vài phần.

"Chưa nói đưa cho người!" Hiên tại Lão nương tích, cho hay không cho người ăn do ta định đoạt!

"Vậy nàng bùng tới làm cái gì?" Rõ ràng không tin chén cháo này không phải cho hấn.

"Lão nương thích ăn, ăn không xong đóng gói, sau đó lúc nào cũng khắc khắc xem nó, được không?"

Con tức của Dạ Từ Huyền vừa lên, nói đều là lời hùng tráng thỏ hào hiện đại: Ta ăn cháo, đến hai chén, ăn một chén, xem một chén!

"Nàng..."

Khóe miệng Hiên Viên Đình run rẩy, nàng nửa ngày, không có câu dưới, nhìn gương mặt bánh bao tức giận kia, quay đầu ra cửa gọi: "Hoa Ảnh, cho người truyền đồ ăn sáng!"

"Dạ!"

Sau đó hấn lôi kéo quần áo đi về giường, tình nguyện xem một chén cũng không nguyện cho hấn ăn sao? Chẳng qua là trên nàng, lại...

Dạ Từ Huyền thấy bộ mặt thối của hấn, giận hò hét chạy ra ngoài.

"Ai, Vương phi!"

Lúc này Dạ Ảnh đang đi vào đột nhiên có người lao tới đụng phải, sau đó hô một tiếng, đã thấy người đó không thèm lưu lại, chạy nhanh hơn.

Dạ Ảnh vào cửa, ngẩng đầu nhìn phá động trên đỉnh, nội tâm đại tán sự tích chủ tử nhà mình anh dũng, sau đó nhìn về phía chủ tử nhà mình. Dựa vào, Vương phi thực mãnh, mắt gấu mèo của chủ tử thật sự là... Không đối xứng, sao không đến làm một đôi đi!

"Di, Vương gia, cháo này sao ngài không uống?" Dạ Ảnh liếc mắt chén cháo trên bàn, có chút mờ mịt. Vương gia cũng thật là, tối hôm qua như vậy với Vương phi thì thôi đi, sáng nay Vương phi tự mình xuống bếp phòng hằm cháo cho ngài, bây giờ ngài còn trưng ra biểu cảm thối thối, thật sự là lãng phí đáng xấu hổ.

"Bổn vương còn chưa có bụng đói ăn quàng đâu!"

Dạ Ảnh có chút tò mò phân tích một câu nói này: Đến cùng là giận người? Hay là giận cháo đây?

"Cháo này là Vương phi ở phòng bếp giữ một canh giờ đó!"

"Thì tính sao?"

"Nàng tự mình hầm cho chủ tử ngài nha, cư nhiên ngài còn không ăn, nếu không thưởng cho thuộc hạ đi! Thuộc hạ đang muốn nếm thử...."

Dạ Ảnh vừa mới chuẩn bị động thủ, chén cháo trước mặt như có chân chạy tới trong tay người nào đó, sau đó thật bất nhả ăn, nhưng khóe miệng lại rõ ràng cảm ý cười.

"Chủ tử, kỳ thực trừ bỏ cháo, tối qua Vương phi còn..."

Nghe xong, tay hắn đang bưng chén cháo, cứng lại...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ôm Cây Đợi Thỏ

Editor: Bộ Yến Tử

Dạ Từ Huyền chạy khỏi phủ Dật Vương, vậy mà chạy tới bờ sông ở ngoại ô, trong Phong Diệp lâm phủ kín một tầng lá rụng thật dày, giống như tấm thảm người mới kết hôn. Vì sao nhân gia kết hôn đều vui sướng, Dạ Từ Huyền nàng được tứ hôn lại không chịu muốn gập? Thật sự là tức chết nàng!

images

Đi đến bờ sông, nhặt lên gạch ngói vụn, từng mảnh từng mảnh dùng sức ném vào dòng sông, tạo nên một vòng lại một vòng gợn sóng. Cúi đầu nhặt gạch ngói vụn, chiếc lá khô kia sao lại cực kỳ giống mặt thối của Hiên Viên Đình? Vì thế, trong lòng thật không thoải mái nàng dùng chân hung hăng dẫm nát chiếc lá kia, vừa dẫm vừa mắng, thẳng đến lúc chiếc lá kia quy về bụi đất.

"A, ta còn tưởng là ai? Hóa ra là Dật Vương phi!"

Một thanh âm mềm mại truyền vào lỗ tai Dạ Từ Huyền, ngẩng đầu nhìn, một kiện áo choàng màu thủy lam bao lấy dáng người mạn diệu, eo nhỏ không xương nắm chặt, mái tóc chải kiểu vân kê, giống như đám mây chân trời nhàn nhã phiêu dật, nga đàn mặt, mày lá liễu, mũi quỳnh, môi đỏ răng trắng, bộ dạng thủy linh cực kỳ, chính là mặt mày nàng ta cũng thật dữ tợn.

Bên người nữ hải còn đứng một nữ tử hoàng y cùng hai công tử nhẹ nhàng, một đám người tướng mạo đều xuất chúng, liên tiếp khiến cho người du ngoạn chung quanh ghé mắt. Một công tử trong đó, Dạ Từ Huyền có chút ấn tượng là Đông cung Thái Tử Hiên Viên Hạo.

"Thế nào? Dật Vương phi không biết tiểu nữ tử? Cũng phải, hiện thời người là Dật Vương phi cao quý, còn..."

Lại một tiếng oanh bàn như chim hoàng vang lên, giáp thương mang cơn châm chọc, chỉ là chưa nói xong đã bị Hiên Viên Hạo đánh gãy.

"Hình Nhi!"

Hiên Viên Hạo quát nữ tử được gọi là "Hình Nhi" một tiếng, sau đó lộ ra vẻ mặt xin lỗi nói với Dạ Từ Huyền: "Tiểu hoàng thân, người đại nhân có đại lượng, đừng chấp nhất cùng Hình Nhi."

"Biểu ca..."

Dạ Từ Huyền mặt không biểu cảm nhìn đám người bọn họ, nỗ lực hồi tưởng người gọi là "Hình Nhi" lại là đại Phật nơi nào đến. Nếu hiện tại cô ta tới tìm nàng gây phiền toái, thì chính là tiểu nhân? Mẹ kiếp, đình nhân gia không có trí nhớ túi da qua ngày, thực TMD mệt!

"Hiên Viên Hạo, rượu nho ngày đó như thế nào?"

Dạ Từ Huyền không tiếp câu chuyện giữa bọn họ, lại hỏi tư vị rượu nho như thế nào. Nàng nghe Hiên Viên Kỳ Tu nói Thái Tử uống rượu nho, đầy đủ ở trên giường mê man ba ngày!

Hiên Viên Hạo nghe xong sững sốt, cảm thấy trên mặt không nhịn được, không biết nàng hỏi có ý tứ gì, mặt hơi hơi đỏ chỉ tiết nói: "Rất tốt!"

Mùi rượu thật sự quá tốt, rượu uống xuống độ ngọt và độ cay cân bằng, hương vị trình tự ngay ngắn, vào miệng tán ra mùi hương nồng đậm. Hương vị kia tuyệt đối là thượng phẩm trong trần phàm!

Dạ Từ Huyền thấy bộ dáng hần hiểu ra vô cùng, cũng không uống phí hần uống một vò. Sau này còn muốn cho hần hỗ trợ!

"Vây là tốt rồi, Thái Từ hảo hảo du ngoạn, cáo từ!"

Dạ Từ Huyền cười với Hiên Viên Hạo, sau đó xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng lại có người cứ không như nàng nguyện, bước đến trước mặt nàng, nổi giận đùng đùng nói: "Dạ Từ Huyền, đứng lại đó!"

A, đây là khiêu khích Hiên Viên Đình ở trong triều không có nửa điểm chức quan quyền uy sao?

...

Phủ Dật Vương

"Tìm được không?"

"Không có!" Hần là rời khỏi Vương phủ!

Hiên Viên Đình ngồi ở trên sập, như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than. Tính tình nha đầu kia thế nào lại lớn như vậy? Hần không phải là trêu chọc nàng sao? Hiện tại khen ngược, chạy vô tung vô ảnh!

Hần sao có thể biết, bát cháo kia là bí phương độc môn của Dạ Từ Huyền, người bình thường còn chưa có thấy qua, chứ đừng nói tới ăn. Hần khen ngược, cứng rắn chống trán có chút nóng xuống bếp nấu cháo cho hần, vậy mà hần còn hoài nghi không phải nàng làm, xét thấy loại hành vi này ác liệt: Thúc có thể nhân, thậm không thể nhịn!

"Tuyệt Nhất, bồi bổ vương đi Tuyệt Vị Thiên Hạ!"

"Chủ tử..." Chúng ta đi là đến nơi!

Tuyệt vừa thấy sắc mặt hần tái nhợt, muốn ngăn cản hần, nhưng mà, trong đầu lại hiện ra nữ tử tối hôm qua không muốn sống cũng muốn trấn an chủ tử, lời nói đến miệng vẫn không nói ra. "Chủ tử, tối hôm qua Vương phi còn bị cảm!"

Dạ Ảnh vốn tưởng rằng hai người kích tình quá mức gây thành hậu quả, sau này không nghĩ tới sau khi hần ta cùng Mị Ảnh rời đi lại xảy ra việc. Dạ Từ Huyền cảm mạo vì trấn an chủ tử nhà mình đông lạnh xuất ra!

Hiên Viên Đình sùng sốt, trong đầu có chút đoạn ngắn vụn vặt hiện lên, song chương bị nắm thương, ôn nhu ôm ấp, còn có tay nhỏ bé mềm mại thay hần tắm rửa...

"Đi thôi!"

"Dạ!"

...

"Tiểu hoàng thân thủ hạ lưu tình!"

Tay Dạ Từ Huyền khấp trên cổ chỉ nữ Tề Hinh Nhi định an hậu, Hiên Viên Hạo vội vàng tháo nhân tình với Dạ Từ Huyền. Nhưng mà, nhân tình này nàng không muốn cho!

"Người muốn làm gì?"

Khi tay Dạ Từ Huyền tiếp xúc bột hạng trắng mịn của nàng ta, nháy mắt mặt Tề Hinh Nhi trắng bệch. Tự cho là học chút công phu, muốn thay biểu tỷ thu thập cô gái này, không nghĩ tới lại ăn thiệt trong tay nàng.

"Yên tâm, bổn Vương phi sẽ không giết người rõ như ban ngày." Nguyệt hắc phong cao có thể là tử kỳ của cô!

Nhưng nghe đến đó, Tề Hinh Nhi nghe ra ý tứ uy hiếp trong đó, sợ tới mức không biết làm sao. Liên tính Dật Vương ở trong triều không có nửa điểm quan chức, danh hiệu thân vương kia cũng tuyệt đối không để người ta giẫm lên, vừa rồi nàng ta nhiều lần xuất khẩu đã thương người, còn kéo theo Dật Vương xuống nước, nếu như bị Dật Vương biết được, chẳng phải nàng ta sẽ thảm?

[Từ: Tề Hinh Nhi như chó cắn bậy!!!]

"Tiểu hoàng thân!"

Dạ Từ Huyền quay đầu nhìn thoáng qua Hiên Viên Hạo, lời tuy thành khẩn hướng nàng tháo nhân tình, nhưng mà, trong mắt hần ta cũng không mấy thích cô biểu muội này. Đại thế tộc rắc rối khó gỡ, quan hệ nói không rõ, đều là bằng mặt không bằng lòng!

"Hiên Viên Hạo, người nợ ta một cái nhân tình!"

Không chút thương tiếc nào bỏ Tề Hình Nhi ra, trong mắt tất cả đều tràn đầy ý tứ uy hiếp: Ngươi dám lại chọc ta thử xem!

Trong mắt Hiên Viên Hạo nhìn bóng lưng Dạ Tử Huyền, hiện lên chút quang mang không rõ!

Đi đến chỗ cách địa phương vừa rồi thật xa, Dạ Tử Huyền mới có chút nghĩ mà sợ, nếu hôm nay không thể lực địch, bản thân sẽ chạy trốn sao? Đáp án không cần nói cũng biết, mặt mũi nào có trọng yếu như mạng nhỏ!

Không nghĩ tới thiên hạ này còn có cang không muốn sống, công phu mèo ba chân cũng dám một mình tìm nàng đấu. Nếu hôm nay võ công Tề Hình Nhi cao cường? Vậy thì chẳng phải lúc đó nàng bị thúc... Vì thế, một ý niệm mọc rễ này nằm trong lòng mỗi nữ...

Tuyệt Vị Thiên Hạ.

"Chủ tử, Vương phi không ở chỗ này, vì sao ngài còn muốn gọi một bàn đồ ăn?"

Dạ Ảnh thật sự không hiểu chủ tử đang nghĩ cái gì, Vương phi không ở trong này, không phải nên đi chỗ khác tìm kiếm sao? Nào có người không có lương tâm giống như chủ tử, một người chạy đến nơi đây ăn uống thả cửa!

Khinh bỉ! Nghiêm trọng khinh bỉ!

Hiên Viên Đình nhìn đồ ăn trên bàn, lại nhìn sắc trời, thật khẳng định đáp: "Nàng sẽ đến!"

Nha đầu kia chính là một tiểu tham ăn, bất luận như thế nào cũng sẽ không quên ăn. Huống chi, thời điểm tâm tình không tốt. Nhất định sẽ hóa bị phản thành thêm ăn!

"Không..." Ba chữ không khả năng vừa mới nói một chữ, chợt nghe đến dưới lầu vang lên thanh âm to rõ của tiểu nhị: "Thất tiểu thư, không, Dật Vương phi, ngài đã tới, trên lầu mời, trên lầu xin mời!"

Cầm Dạ Ảnh kém chút nữa thì kinh diệu, chủ tử đã đạt tới cảnh giới liệu sự như thần, so với đệ tử một thần toán tử đóng cửa như hán ta còn muốn trâu hơn! Bản lĩnh ôm cây đợi thỏ cũng là thành lập ở trên trụ cột liệu sự như thần!

Tiểu nhị tiếp đón Dạ Tử Huyền lên lầu, đưa nàng tới gian phòng thứ nhất ở lầu ba. Thời điểm nàng bán ra đệ nhất chích chân vào nhà, liền thấy khuôn mặt đáng đánh đòn của Hiên Viên Đình.

"Huyền Nhi, nếu không đến đồ ăn sẽ lạnh!"

Đã tính toán kỹ nàng sẽ đến? Sợ nàng không có tiền đãi thọ, hay là chuyên môn đến bồi tội?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Nàng Phải Chết

Một công tử còn trẻ tuổi nằm nghiêng trên núi già so le rất khác biệt, một bộ bạch y nổi bật lên hán giống như tiên nhân hạ phàm, có một loại ý nhị yên hòa không thực nhân gian. Hai mắt hán nhìn đám mây trôi nổi trên đỉnh đầu, trong con ngươi cổ tĩnh bản đều là hâm mộ, chúng nó hào không được tự nhiên. Chỗ Nhĩ tán có nhất thúc không nghe lời mặc phát nghịch ngợm dán tại trên mặt của hán hán cũng hồn nhiên không biết.

Trong đầu của hán đều là hồng y nữ tử ngạo mạn, mỗi tiếng nói cử động, mỗi cái nhăn mày cười, hán vẫn nhớ được rành mạch. Sau khi nàng rơi xuống nước, ít đi chút ngạo mạn vô lễ, hơn chút đậm mực, phảng phất còn giống như không biết hán. Nhưng mà, sao hán có thể quên? Nữ tử đáng yêu kia đùa giỡn cùng hán từ nhỏ đến lớn...

"Thế Tử, nên dùng cơm trưa!"

Rốt cục Thanh Phong nhin không được nhắc nhở, bắt đầu từ ngày hôm qua chủ tử liền nằm ở trong này, chưa đi đến quá một thước, sao phải khổ vậy chứ?

Chóp chóp ánh mắt đã khô ráp, vậy mà khoe mắt có một giọt lệ rơi xuống. Làm bộ lơ đãng nhu mắt, sau đó lau, hán nhìn thấy nàng thì phải gọi nàng một tiếng "Hoàng thẩm", phải gọi nàng là "Hoàng thẩm", nàng đã là nữ nhân của hoàng thúc người mà hán tôn trọng nhất...

"Đi truyền lệnh đi!"

"Dạ!"

Hắn không phải không muốn đi tranh, hắn là không dám. Phụ vương nói đúng, hắn là Thế Tử gia phù Nhân Vương, Nhân Vương tương lai, hắn gánh vác toàn bộ trách nhiệm phù Nhân Vương, hắn không thể vì tư tình nhi nữ, cái gì cũng không quan. Nếu bản thân buông hết thấy nơi này, kháng chỉ không cưới Phó Ngọc Trà, nàng sẽ cùng đi với hắn sao?

Trên thế giới không có nếu, trong thế giới tình yêu càng không có nếu, lỡ mất chính là bỏ lỡ! Đã không thể giúp nhau lúc hoạn nạn, hà không quên đi cho giang hồ!

Ngày hôm qua nàng mặc vào giả y khẳng định rất xinh đẹp, đáng tiếc bất luận nàng xinh đẹp như thế nào, giả y cũng không phải vì hắn mà mặc, càng không phải là tân nương của hắn. Dạ Ảnh đã từng thay hắn tính mệnh qua, nói hắn trúng đích sẽ gặp được tình kiếp, kết quả như thế nào phải xem tạo hóa của bản thân. Nàng sẽ là kiếp của mình sao?

Tối hôm đó ma xui quỷ khiến chạy tới khuê phòng của nàng, chỉ là muốn xem nàng, nhưng tiểu nữ nhân nhẩn tâm kia, hung hăng đá một cước để cho hắn đau đủ hai ngày. Tối hôm đó tiểu hoàng thúc cũng tới, hắn còn nghe được cuộc nói chuyện giữa bọn họ, thật đúng là muốn cảm tạ đem đi lạc kiếp, làm cho hắn hiểu tâm hoàng thúc.

Tiêu sai xoay người một, vũng vàng rơi xuống đất, môi mòng gọi lên trào phúng, Hiên Viên Kỳ Tu hắn khi nào thì trở nên cảm tính như thế? Làm một Thế Tử gia tiêu sai, không phải rất tốt sao?

Sau đó, lại khôi phục tư thái dĩ vãng, trên khuôn mặt tuần tú lộ ra một chiều bài tươi cười nhanh chóng rời đi, chỉ có bóng lưng cao ngất sinh ra vô hạn cô đơn.

...

Đây là một gian mật thất, bốn phía trên vách tường đều cháy đen, nhảy lên hỏa điểm giống như kỹ thuật nhảy thiên nhân mạn diệu của nữ tử, ở trên vách tường âm u quăng xuống bóng dáng đẹp đẽ.

Trước ghế bành da hổ tinh xảo, đứng một nam tử cả người tràn ngập lệ khí. Thân cao bảy thước, thân hình lẫm lẫm, tướng mạo đường đường. Dáng người mặc sắc trường bào, một căn đại lưng đồng hệ, dáng người hắn có vẻ càng thêm cao ngất thon dài. Tấn như đao tài, mi như mực họa, một đôi con ngươi như ưng bàn, tán hàn quang.

"Đại nhân!" Phía trước hắn đứng một nam tử, tướng mạo tuần tú, một đôi mắt càng xuất chúng, nhưng trong ánh mắt lại mang theo hận ý lâu không đi.

"Tìm được không?"

"Thuộc hạ vô năng, thỉnh đại nhân trách phạt!"

Ngoài miệng tuy là thỉnh tội, thế nhưng không thấy hắn ta có gì sợ hãi. Không để yên thành nhiệm vụ, đích xác nên phạt! Chính là, làm cho hắn ta kỳ quái là, lật tung toàn bộ Hán Thành cũng không tìm được nữ tử phù hợp trong miệng đại nhân. Chẳng lẽ đã rời đi Hán Thành?

"Kinh Triệu Doãn đã áp chế án tử Lưu phủ, vẫn chưa khiến cho oanh động quá lớn. Nhưng người của Bộ Hình Tư lại chặn ngang một cước tiến vào, bên ngoài trừ bỏ cần phải tìm được phụ tử Lưu Kiệt, tăng nhân thủ, tìm nha đầu đã nhìn đến chúng ta, tuyệt đối không thể lưu!"

Người nhìn qua Nam Cung Nhạc hắn làm việc, đều không thể không chết!

"Dạ, đại nhân!"

"Mộ Dung Chiêu có động tác gì?" Nếu như Mộ Dung Chiêu đã đến Hán Thành, tuyệt đối có việc phải làm, không có khả năng đường đường thiếu chủ thiên hạ đệ nhất trang sẽ đi ra du sơn ngoạn thủy.

"Không rời đi phòng sách Hàn Lâm nửa bước!"

Hắn ta rất là buồn bực, phái nhiều người như vậy giám thị phòng sách Hàn Lâm, mười ngày, vậy mà Mộ Dung Chiêu không có đi ra ngoài qua. Tính tình như vậy, làm người ta bội phục.

"Trần, ngươi xác định hắn không rời đi nửa bước?"

"Đúng vậy, còn có chính là mấy ngày gần đây phòng sách Hàn Lâm sinh ý hỏa bạo, khách hàng kém chút nữa đem phòng ở hủy đi!"

Nhất thời trong óc Nam Cung Nhạc lóe ra một ý niệm, thật có khả năng bọn họ không thấy được Mộ Dung Chiêu xuất môn, là hắn xen lẫn ở giữa người mua sách. Bằng hiểu biết của hắn với Mộ Dung Chiêu, sao có thể một điểm động tác đều không có?

"Lại có việc này?"

"Đúng vậy, sách kia thuộc hạ cũng mua một quyển!" Nói xong từ trong lòng lấy ra một quyển sách bìa trắng mỏng manh đưa cho Nam Cung Nhạc: "Đại nhân, mời xem qua!"

"Đề mục này, cùng đề mục trên thợ yển thiên hậu không có sai biệt!"

Nam Cung Nhạc từ chối cho ý kiến tiếp nhận sách mở ra bìa mặt, khoe mắt có chút run rẩy, trang thứ nhất rõ ràng viết bốn chữ to: Đề ngốc chó vào!

Rốt cục hắn biết quyển sách này có lực hấp dẫn gì rồi, chỉ là bốn chữ to này tuyệt đối làm cho người ta tràn ngập tò mò đối với nội dung trong sách, hơn nữa, không ai nguyện ý coi thành đũa ngốc, lại không thể cầm lấy quyển sách này sau đó còn nguyên trả về.

Lúc hắn mở ra trang tiếp theo, nhìn đến vấn đề phía trên, khoe miệng run rẩy, cái trán còn để lại một giọt mồ hôi lớn. Đây là cái đề mục quỷ gì?

"Có một địa phương, có thể đi vào không thể ra. Xin hỏi đây là cái địa phương gì?"

"Gà và vịt thi chạy, gà chạy đến mau hơn so với vịt, vì sao lại đạt tới điểm cuối sau?"

"Ếch vì sao có thể khiêu so thụ cao hơn nữa?"

"Bố và giấy sợ cái gì?"

...

Môi mông của Nam Cung Nhạc khẽ mở, khi đọc ra đề mục trên một tờ, Trần đứng ở một bên có chút xấu hổ, lúc trước hắn ta đi theo đại nhân còn đam quá danh vọng "Đệ nhất thần đồng", nhìn đề mục trên sách này, hắn ta đúng là một đạo đề cũng chưa đáp ra.

Làm cho hắn ta giật mình là, đại nhân bọn họ tâm ngoan thủ lạt, không lưu tình chút nào, vậy mà cầm kia quyển sách bồi hồi đứng lên, xem ra cũng là đang suy xét cái đề mục này. Đang lúc hắn ta muốn cáo lui, Nam Cung Nhạc lại đột ngột lên tiếng: "Thế nào không có đáp án?"

Thế nào không có đáp án? Trong mắt Trần là cả kinh, biểu cảm không dám tin nhìn Nam Cung Nhạc nói: "Quyển sách này chỉ có đề, không có đáp án. Sách có đáp án qua hai ngày nữa mới ra!"

Nam Cung Nhạc nghe vậy phá lệ nở nụ cười, trên mặt ít đi ba phần lệ khí hơn một chút nhu hòa, "Mộ Dung Chiêu này quả nhiên là khó làm buồn bán lâu, chiêu bài tổn hại như vậy cũng có thể nghĩ ra được!"

"Đi xuống đi, đừng quên mua bản đáp án về!"

"Dạ!" Trần nghe thấy những lời này như trút được gánh nặng, nhìn qua đại nhân cười, sợ là đều đi gặp Diêm Vương!

"Nha đầu kia, quật ba thước cũng phải tìm ra! Nàng phải chết!"

Vừa rồi sắc mặt Nam Cung Nhạc vì cùng lại tiêu thất, lời nói lại biến thành ngoan lệ.

"Dạ!"

Trần lui ra, Nam Cung Nhạc ngồi trở lại ghế da hổ lại bắt đầu nghiên cứu đề mục...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Lôi Đài Chọn Rể

Editor: Bộ Yến Từ

Dạ Từ Huyền có chút ngại ngần ngồi bên bàn, đồ ăn trong chén trước mặt nàng nháy mắt giống như hai ngọn núi nhỏ. Khoe miệng khẽ co rút, mỹ thực ở trước mặt, vẫn là cầm lấy đũa từng ngậm từng ngậm ăn.

Lần trước Hiên Viên Đình đi rồi cho nên không có phát hiện tướng ăn của bọn họ, hiện tại nhìn nhìn tướng ăn bất nhả của Dạ Từ Huyền, hắn thật sâu lý giải vì sao tiểu tử Kỳ Tu kia ăn xong lại ỏi ra. Nghĩ đến Hiên Viên Kỳ Tu, hôn lễ ngày hôm qua, xú tiểu tử kia vậy mà không có tới, bạch thương hắn một hồi.

"Ăn từ từ!"

Hiên Viên Đình một bên gấp thức ăn cho nàng, một bên còn lưu ý biểu cảm cô nãi nãi này, sợ một cái không cẩn thận, nàng thật sự bị nghẹn.

Chính là, hiểu biết hắn đối với nàng còn chưa đủ, Dạ Từ Huyền là loại "Tham ăn hoàn mỹ", tình nguyện xanh tử bản thân, cũng tuyệt đối sẽ không ở trước lúc chưa ăn no đập hư đồ ăn mỹ vị.

"Không có lời gì muốn nói sao?" Nam nhân Hiên Viên Đình chết tiệt nhà ngươi, nếu không xin lỗi bốn tiểu thư, mơ tưởng bốn tiểu thư cho ngươi sắc mặt tốt xem.

"Huyền Nhi muốn nghe cái gì?"

"..."

Hiên Viên Đình có chút không hiểu ý tứ của nàng, hẳn có thành ý xuất tiền mời nàng ăn cơm, tội đã bồi, còn có cái gì sao? À, đúng rồi!

"Huyền Nhi, thực xin lỗi, tối hôm qua trào tay nàng bị thương!"

Hắn nói xong muốn vén tay áo Dạ Từ Huyền lên, Dạ Từ Huyền tận lực né tránh, khiến tay hắn đưa ra giữa chừng cứng ngắc giữa không trung.

"Tay không có việc gì!" Mới là lạ, mẹ kiếp, xuống tay quá độc ác, sống thoát thoát trào rớt một tầng da.

"Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!"

Vì thế, mỗi Vương gia yên tâm thu tay, yên lặng vì nàng gấp thức ăn, trong phòng lại chỉ còn lại thanh âm Dạ Từ Huyền mồm to nhấm nuốt.

Dạ Ảnh và Tuyết Nhất trong chỗ tối, khoe miệng đều không hên cùng run rẩy. Ở trong lòng cảm thán: Chủ tử, ngài nên tìm Mị Ảnh về bù lại cho ngài bí quyết theo đuổi nữ nhân!

Ăn xong một bữa cơm, ai cũng không mở miệng nói chuyện, vậy mà chỉ một mình Dạ Từ Huyền xử lý một nửa đồ ăn, quả nhiên là hóa bị phần thành thêm ăn! Hai người Dạ Ảnh thấy mà khoe mắt đều run rẩy, ăn rất tốt! Thật sự ăn rất tốt! Nhìn nhìn lại tiểu thân thể Vương phi nhà mình, đồ ăn này đi nơi nào?

"Hiên Viên Đình, cách... Cảm ơn!"

Dạ Từ Huyền đánh cái ợ no nê, sau đó đi đến bên cửa sổ, thừa dịp hắn không chú ý, lại theo cửa sổ chạy mất.

"Nha đầu!"

Hắn cũng có thân thủ rất tốt, nhưng khi hắn vọt đến bên cửa sổ, bóng dáng Dạ Từ Huyền đã mờ hồ. Hắn nhìn bóng lưng nàng nhanh chóng biến mất, vẫn không biết làm sao, ăn năn nói xin lỗi rồi sao lại không thấy hiệu quả tốt đẹp vậy kia?

"Chủ tử!"

Dạ Ảnh thật sự nhịn không được, từ trong chỗ tối chạy tới, lại không nhiều điểm đầu "Du mộc" của chủ tử, nói không chừng Vương phi tức giận còn muốn sinh bao lâu đâu! Trong cơ thể Vương phi là linh hồn kỳ dị đến từ dị thế, cho dù là đại gia tiểu thư, biết nấu ăn đó là chuyện thật bình thường. Nhưng mà, không thể nói với chủ tử!

"Ngươi nói nàng khẳng định 'Hành diện' cùng nhau ăn cơm, sao tức giận còn chưa có tiêu hết?"

"Chủ tử, bát cháo kia!"

Đi đến mới thôi, sau đó nhanh chóng ăn đi. Sợ chậm một bước, chủ tử sẽ làm ra hành vi quá khích gì, không chết tức thương!

Cháo... Bốn vương trả lại ngươi một chén!

...

Dạ Từ Huyền rời khỏi Tuyết Vị từ lâu, đi đến cửa điểm một nhà thợ may thì ngừng bước chân, nghĩ đến bản thân luôn một bộ trang điểm cô nương, sẽ bị "Kẻ thù" nhận ra, hơn nữa bản thân còn chưa có trí nhớ, luôn nhần cũng không phải biện pháp. Sao không thử cải trang xem!

Sải bước đi vào, quãng một thời bạc cho lão bản, chọn một bộ bạch y mặc vào, đóng gói hai bộ, vì thế biến thành mẫu công tử tay cầm quạt nhẹ nhàng ngang trời xuất thế.

Lưng mang gói đồ đạo phớ cảm giác rất không sai, trên đường đi tới tiểu tử tuần tú tuổi trẻ, mọi người không khỏi nhìn nhiều hai mắt. Tâm trong khung hư vịnh của Dạ Từ Huyền lại bị kích phát ra, đặc ý cười, ưỡn ưỡn ngực, ra vẻ tiêu sái mở ra cây quạt quạt hai cái, phong lưu phóng khoáng cực kỳ!

Này mùa, nàng phe phẩy cây quạt ở trong mắt mọi người tự thành —— bệnh thần kinh!

"Ai, đi mau đi mau, Vương viên ngoại thành Tây dựng võ đài chọn rể cho nữ nhi!"

"Phải không?"

"Đúng vậy, chỉ cần không có thê thất, tuổi không vượt qua hai mươi lăm đều có thể tham gia!"

"Vậy thật tốt quá, ta phù hợp tiêu chuẩn, đi mau đi mau..."

...

Võ đài chọn rể? Nghe ra chơi rất vui nha! Ha ha... Nói không chừng... Dạ Từ Huyền cười đáng khinh, sau đó bước chân đi theo mọi người tới thành Tây!

Chờ nàng đến địa điểm dựng lều đài, chung quanh lều đài đã là người tập nập, náo nhiệt cực kỳ. Vương viên ngoại này rất nhiều tiền sao? Vậy vì sao lại dựng lều đài tìm hôn phu cho nữ nhi? Muốn là không có tiền, nhiều người như vậy đến xem náo nhiệt gì, con rể ở rể không phải đều kém một bậc sao?

Đang lúc nàng suy xét, trên đài truyền đến vài tiếng thanh la kinh tâm, vì thế hiện trường dần dần an tĩnh lại.

images

"Mọi người yên lặng một chút, mọi người yên lặng một chút!"

Dạ Từ Huyền ngẩng đầu nhìn trên đài thấy một nam nhân khoảng năm mươi tuổi, mày rậm mắt to, râu cá trê, thân thể rất béo, hai tay tiếp đón mọi người.

"Hôm nay lão phu bãi hạ lều đài này là vì chiêu tế cho tiểu nữ, người thắng bắt nhập gia phả nhà họ Vương ta. Hơn nữa ta ở thành Nam có một tòa nhà, làm tân phòng. Phụ hoàng kim vạn lượng khác làm đồ cưới!"

"A ~ "

Wang viên ngoại dứt lời, chung quanh vang lên tiếng reo hò diếc tai. Điều kiện thật sự quá tốt, không cần ở rể, còn có hoàng kim vạn lượng, một tòa nhà lớn, chắc chắn chắc, Vương gia thật sự hào xa hoa!

Dạ Từ Huyền vừa nghe đến hoàng kim vạn lượng, trong óc, trong mắt đều là bóng dáng Mỹ kim bảo thời qua. Ai, chỉ tiếc bản thân là nữ, bằng không, vàng đó khẳng định thu vào túi.

Wang viên ngoại chọn rể phô trương như vậy, chẳng lẽ là nữ nhi nhà ông ta có tật xấu hay sao?

Vàng trọng yếu, nhưng trong lòng mọi người bắt đầu hồ nghi. Nếu cưới một bệnh lao sắp chết trở về, ba ngày liền tắt thở, Vương gia còn không kiểm có chính chết hân!

"Vì giải nghi hoặc của mọi người, lão phu sẽ để tiểu nữ đến gặp mặt cùng mọi người một lần!" Nói xong, bên người ông ta liền nhiều ra một nữ tử dáng người thon thả, bé bỏng, nhưng mặt ngoài cuốn hút, ngũ quan tinh xảo, sắc mặt hồng nhuận, thấy thế nào cũng không giống một người có bệnh.

"Thật khá..."

Cũng không biết là ai kinh thán ra tiếng, sau đó lại khiến dưới đài một mảnh oanh động phụ họa. Đám nam tử độc thân thỏa mãn yêu cầu càng nóng lòng muốn thử, không biết muốn so cái gì, nhưng đều xoa tay chờ đợi cơ hội nhất hiện thân thử.

Dạ Từ Huyền thật vất vả đứng đến phía trước, lại đi phía trước chen căn bản chen không được, quên đi, liền tại đây thông qua đi!

Cho tới bây giờ nàng còn chưa thấy qua võ đài chọn rể đâu, đòi trước nghe qua, hướng tới cực kỳ; hôm nay vừa thấy, quả nhiên đáng giá!

"Di, công tử, nhìn người giống người đọc sách, như thế này có thể đi lên mở ra thân thử. Vừa rồi nghe nói so vẫn không thể so võ đâu!"

Dạ Từ Huyền hứng thú tăng vọt nhìn nam tử bên cạnh mình, dáng người cao ngất, tướng mạo cũng là chi tuyển tốt nhất nhưng lại mang theo chút phong độ của người trí thức. Nhìn về mặt hân có chút lo lắng, nàng nhìn không được xuất khẩu khuyên bảo.

Giờ phút này hân bản thân là nữ nhân! Vàng ơi vàng, sao mi cách ta xa xôi như vậy?

Nam tử từ chối cho ý kiến, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm trên đài. Dạ Từ Huyền theo tầm mắt hân nhìn lại, đúng là phương hướng tiểu thư nhà họ Vương! Chẳng lẽ có người bỗng đánh uyên ương?

"Hôm nay, chúng ta khí võ theo văn, trận đấu phân ba hiệp, công tử phù hợp điều kiện nguyện ý dự thi mời đến trên đài!"

Chung quy, vẫn là dự thi ít giúp vui nhiều. Nam tử bên cạnh Dạ Từ Huyền cắn cắn môi, vẫn theo dòng người đi lên.

Dạ Từ Huyền không tính toán dự thi, nhưng cũng đi theo bước chân nam tử lên đài...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Ai Gian Lận

Editor: Bộ Yến Từ

Quân gia Vương phủ chuẩn bị cho mỗi người lên đài một cái hào bài, tổng cộng là hai trăm năm mươi người! Dạ Từ Huyền vừa đứng lấy đến hào hai trăm năm mươi. Vì thế, trên đài liền xuất hiện một màn kinh người: Một bạch y công tử bộ dạng còn hoàn hảo hơn so với nữ nhân, cầm trong tay hào bài hai trăm năm mươi, ngửa mặt lên trời thét dài: Hô cha! Hô cha!

"Công tử, công tử."

Nam tử thư sinh vừa mới cúi đầu gọi nàng hai tiếng, nhìn hẩn một cái, nhưng lại phát hiện mọi người trên đài, dưới đài nhìn nàng giống như nhìn quái vật, mắt mặt đến cực điểm!

"Vương viên ngoại, văn bối vừa mới nhìn đến bộ dạng tiểu thư mỹ mạo như thế, trong lòng tán thưởng không thôi. Tiểu thư như tiên nữ 'Chi thiên thượng có, nhân gian xem vài lần', tại hạ thật sự không chế không được tâm tình kích động của bản thân! Thịnh đừng làm như người xa lạ!"

Lời của nàng, mọi người đều nhìn nàng chán ghét, ánh mắt bắt nạt, không biết xấu hổ không biết xấu hổ, công phu vuốt mông ngựa đã đăng phong tạo cực, thế gian không người có thể địch nổi!

Vương tiểu thư được nói "Chi thiên thượng có, nhân gian xem vài lần" sớm xấu hổ đỏ mặt, lấy khăn tay che khuất nửa gò má bên mặt. Nhưng mà, Vương viên ngoại vừa mới chuẩn bị mở miệng, liền truyền đến một thanh âm đáng vẻ kịch cỡm: "Ái du, Linh Nhi được công tử khen, bất quá, công tử để ở trong lòng là được rồi, nói ra, khiến Linh Nhi thật ngượng ngùng! Ái du, người biết!"

Vốn người ở đây xem thường Dạ Từ Huyền, hiện tại bị thanh âm buồn nôn của người này như lời âm khiến cho ngoài khét trong sống, trong bụng nổi lên sóng to, giờ phút này thậm chí tận tình nôn mửa! Ta là nhãi, đây là vừa mới nói đẹp như tiên tử?

Dạ Từ Huyền kém chút bị tiếng "Ái du, người biết" của nàng ta làm cho sợ tới mức từ trên đài lăn xuống, nàng biết cái sọi lông, hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại, Vương tiểu thư cũng là một bộ nửa che nửa đây! Lắc đầu thờ dài: Thật sự là người bất kể về ngoài, nước biển không thể đầu lượng!

Trải qua ép buộc này, tuyển thủ dự thi trên đài ít đi một phần ba, chỉ vì một phần ba người kia đã nhìn không được cảm giác ghê tởm, chạy đến một bên nôn.

"Các công tử chuẩn bị tốt sao?" Quân gia Vương phủ xoa xoa mồ hôi vừa bị kinh hách hỏi.

Chúng công tử trên cơ bản đã khôi phục trấn định, một đám tin tưởng mười phần trả lời: "Chuẩn bị tốt!"

"Vòng thứ nhất, đây là đề mục gần đây mọi người nói say sưa, thỉnh các vị công tử nghe đề. Lấy thời gian một nén nhang làm hạn định!"

"Vì sao con thỏ chỉ thích ăn cà rốt?"

Đề mục vừa ra, ở trong lòng Dạ Từ Huyền phiên thiên, không nghĩ tới bản thân điểm từ được hoan nghênh như vậy, ngay cả chọn rẻ đều dùng tới, qua một thời gian nữa sẽ mở rộng ra bên ngoài thành trấn Hán Thành, oa tắc! Muốn phát tài, muốn phát tài!

Thật nhanh viết xuống đáp án, sau đó thanh thân xem người chung quanh trao nhĩ lao má. Nàng rốt cục biết vì sao ngày đó lúc gần đi Mộ Dung Chiêu cô đơn hỏi đáp án đạo đề này, hóa ra mục đích ở chỗ này.

Làm nàng kinh ngạc là, công tử hào hai trăm bốn mươi chín bên người nàng, cũng sớm viết xong đáp án, khóe mắt lại mắt lé nhìn mỗi phương hướng.

"Xong" một tiếng la vang, vòng thứ nhất đã đến giờ!

Gã sai vật dựa theo tự hào thu giấy đáp án, sau đó mọi người vô cùng sốt ruột chờ đợi kết quả. Đáp án thiên kì bách quái liên tít, Vương viên ngoại vì tìm niềm vui cho mọi người, còn nhất nhất đọc ra.

"Nhất hào, bởi vì cà rốt đẹp mắt! Đào thái!"

"Ha ha ha..." Quả nhiên đẹp mắt, người trên và dưới đài đều cười vang, hiện tại dọa người đánh mắt đẹp mắt!

"Nhị hào, bởi vì nó muốn thảo vợ! Đào thái!" Cùng với sự tức giận của Vương viên ngoại.

"Phốc..." Dạ Từ Huyền nghe thấy đáp án thật không khách khí văng lên, anh em, tuy rằng nói cái cù cũng có thể sử dụng như vậy, nhưng không cần khiến trắng ra đâu!

"Tam hào, bởi vì nó thích ăn chay... Đào thái!"

Ăn chay? Ừm, vẫn có chút tiếp cận! Không sai, đầu óc này còn chờ khai phá!

...

Nghe Vương viên ngoại đọc ra đáp án thiên kì bách quái, thật có liều mạng, có thể nói đương thời nhất tuyệt, Dạ Từ Huyền cười roi nước mắt, mẹ ơi, nàng nhìn rất vất vả, nàng muốn chụp bàn, nàng phải gọi "Hào!"

"Đáp án hào hai trăm bốn mươi tám, bởi vì nó mua không nổi thịt! Chính xác!"

Thẳng đến lúc nghe được hào thứ hai trăm bốn mươi tám, rốt cục có người trả lời. Dạ Từ Huyền bất khả tư nghị xem người mặt oa nhi, người vậy mà trả lời đúng? Đối phương lại trở về nàng tươi cười thật to, hảo mạnh, hảo mạnh! Ái du, trái tim nhỏ thẳng thần khiếu!

Nghe được rốt cục có người trả lời đúng, người xem dưới đài cũng phong lên "Ba bàn tay", vì người thắng chúc mừng!

"Đáp án hào hai trăm bốn mươi chín, bởi vì nó mua không nổi thịt! Chính xác!"

Bất khả tư nghị là, đó là đáp án của thư sinh mặt lạnh, hán cũng đáp đúng!

Tiếp theo, Vương viên ngoại mở ra tờ giấy của Dạ Từ Huyền, ngăn người, chỉ vì chữ trong này thật sự rất xấu, đời này chưa từng thấy qua chữ xấu như vậy. Khóe miệng ông ta run rẩy nhưng vẫn mở miệng thì thầm: "Đáp án hào hai trăm năm mươi, bởi vì nó mua không nổi thịt! Chính xác!"

"Chúc mừng ba vị tiến vào tiền tam cường!"

Trừ bỏ ba người Dạ Từ Huyền, mặt oa nhi, thư sinh, những người còn lại toàn bộ bị đào thải, sau đó lời đài lớn như vậy cũng chỉ còn thừa lại ít ỏi mấy người! Di, sao ánh mắt Vương viên ngoại nhìn thư sinh lại có vui mừng bên trong? Lại liếc mắt nhìn một cái, không có gì cả!

"Hiện tại cũng chỉ còn lại ba người dự thi, bởi vậy chúng ta tiến hành trận đấu thứ hai thường đáp..."

Dạ Từ Huyền đã không nghĩ đi nghe quân gia nói quy tắc trò chơi, nhìn mặt oa nhi liếc mắt một cái, hơi hương tới thư sinh nhích gần hai bước, dùng thanh âm chỉ hai người có thể nghe thấy nói: "Chúng ta làm giao dịch như thế nào?"

Thư sinh nghi hoặc nhìn nàng, giữa bọn họ căn bản không biết, tại sao phải giao dịch? Chẳng lẽ muốn hán buông tha Linh Nhi? Không, không thể, tuyệt đối không thể!

"Ta giúp ngươi đoạt được mỹ nhân về, vạn lượng hoàng kim phân ta bốn thành được không?"

"Tục khó dẫn nổi!" Thư sinh có chút xấu hổ và giận dữ mắng Dạ Từ Huyền một câu.

Ý tưởng trong lòng Dạ Từ Huyền nhảy mất dừng lại ở hình ảnh, chính là chuyện xưa bồng đánh uyên ương, người này khẳng định là thư sinh nghèo khó, cùng tiểu thư nhà họ Vương nhất kiến chung tình, sau đó hai người hứa hẹn trao nhau tín vật định chung thân, nhưng bị Vương viên ngoại phát hiện, ghét bỏ thư sinh nhà nghèo không xứng với nhà họ, sau đó sống sờ sờ chia rẽ: chuyện này đối với uyên ương, lại làm lời đài chọn rể, chiêu nạp hiền tể...

"Ba thành?"

"Tốt lắm, hai thành, không thể lại thấp!"

Dạ Từ Huyền thấy hán không phản bác, tức thời cho rằng hán cam chịu! Nàng cũng không nói chuyện, nhìn về phía Quân gia nói nước miếng văng khắp nơi: "Xin nghe đề, 1=5, 2=15, 3=215, 4=2145, 5=?"

Nàng nghe xong, nội tâm cảm thán, đạo đề này nhìn như rất khó, kỳ thực suy nghĩ một chút, sẽ có được đáp án. Nếu nội tâm không hoảng loạn, đáp án tự nhiên dễ như trở bàn tay!

Hoảng sẽ bị loạn, thư sinh không phải ngốc, chính là nội tâm có vương bận, vạn phần lo lắng Vương Linh Nhi sẽ gả cho người hán quan tâm sẽ bị loạn!

Dạ Từ Huyền không thú vị nhìn người này, sau đó lại nhìn lướt qua tiểu thư Vương gia, quả nhiên bộ dáng sốt ruột, ánh mắt thủy linh kia cũng dừng ở trên người thư sinh...

Nhìn oa nhi đang cúi đầu liếc mắt một cái, Dạ Từ Huyền vươn một ngón tay oánh bạch cho thư sinh một cái "1", đầu tiên thư sinh là sùng sốt, sau đó như có đấm chiêu, nội tâm thiên biến vạn hóa, đúng là vẫn mở miệng đáp: "Đáp án là 1."

"Hán gian lận!"

Mọi người đều sùng sốt, ai gian lận?

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Huỳnh Độ Chạy Mau

Editor: Bộ Yến Từ

Gian lận? Chẳng lẽ vừa rồi nàng cho hấn thủ thế "1" bị hấn thấy được? Không thể nào, ả nấp như vậy, hấn ở bên phải nàng, sao có thể nhìn thấy tay trái ở dưới áo choàng rộng rãi làm cái gì?

Có người gian lận, khẳng định Vương viên ngoại muốn đứng ra, gian lận nghiêm trọng tính khả đại khả tiểu, nói nhỏ là ham chơi, nói lớn chính là lừa hôn!

"Công tử, người nói vị công tử này gian lận vậy có chứng cứ không?"

Tay Vương viên ngoại chỉ vào Dạ Từ Huyền, mắt nhìn "Mặt oa nhi" hỏi.

Dạ Từ Huyền cũng là bộ dạng "Xuất ra chứng cứ", tiểu tử kia nếu dám "Bôi nhọ" nàng, bốn tiểu thư sẽ một đao chém người đến lúc hoa đào nở mới thôi!

"Ông xem dưới chân hấn!"

Tiếng nói của "Mặt oa nhi" nhu nhu vừa dứt, tầm mắt mọi người liền theo tay hấn nhìn xuống dưới chân Dạ Từ Huyền, Dạ Từ Huyền cũng cúi thấp đầu cao quý —— mẹ kiếp, sao lại có một cục giấy nằm đó?

Cục giấy này từ đâu đến? Là ai ném đến?

"Vương viên ngoại, bản tiểu... Tiểu công tử dùng nhân cách đảm bảo, cục giấy này tuyệt đối không phải của ta!" Dạ Từ Huyền thề son sắt nói, mẹ kiếp, khẳng định bị người ta âm! Thư sinh căn bản không có khả năng, chẳng lẽ là "Mặt oa nhi"? Dựa vào, người dám âm ta, người chết chắc rồi!

"Viên ngoại, hấn có gian lận hay không mời ngoại viện mở ra nhìn sẽ biết!" Thanh âm nhu nhu lại vang lên, đôi mắt trong suốt giống như một hồ thu thủy, trong suốt thấy đáy. Thấy thế nào cũng không giống nói dối!

Vương viên ngoại gật gật đầu, liếc mắt nhìn quản gia, quản gia hiểu ý, cấp tốc nhặt cục giấy dưới chân Dạ Từ Huyền lên, cung kính đưa cho Vương viên ngoại.

Tả cả mọi người dưới đài hai mắt đều nhìn chăm chăm cục giấy đó, có thờ dài, có kinh ngạc, có nghi hoặc cũng có tò mò. . . . Nhưng nhiều nhất chính là vui sướng khi người gặp họa! Lại có một người giống như bọn họ, gặp thoáng qua mỹ nữ, nhà cửa cao sang còn có vàng.

Bàn tay rắn chắc của Vương viên ngoại mở ra cục giấy không chớp mắt, ngược mắt lên nhìn lướt qua hai người, sau đó gật gật đầu, nói thì thầm vài câu bên tai quản gia, quản gia gật đầu rồi đi. Chuối động tác này, không thể nghi ngờ càng làm cho mọi người tò mò, đến cùng Vương viên ngoại sẽ xử trí người gian lận như thế nào.

Rất nhanh, quản gia đã trở lại, cầm hai tờ giấy trong tay —— đó là đáp án vòng thứ nhất. Cung kính đưa cho Vương viên ngoại, chữ viết của hấn hấn tương đối, thật sự là buồn cười, làm tặc lại kêu người bắt tặc!

"Vị công tử này, đây rõ ràng là bút ký của người!" Người chính là ngoại viện!

Thanh âm Vương viên ngoại trở nên có chút lạnh, tức giận nhìn "Mặt oa nhi", rõ ràng biết đáp án, vì sao lại muốn hãm hại công tử tuần tú thấp bé này chứ? Tự mình nói ra đáp án, tiến vào vòng tiếp theo không phải tốt lắm sao?

Ông ta nào biết, kỳ thực "Mặt oa nhi" đã sớm nhìn ra Dạ Từ Huyền là nữ, dám tới tham gia trận đấu lời đài, nữ nhân như vậy rất thú vị. Hấn căn cứ mục đích vì bạc mà đến, đột nhiên nhìn thấy nha đầu này cho nên thay đổi ước nguyện ban đầu, nếu về sau mỗi ngày có nha đầu làm bạn, tâm tình hấn cực tốt, bạc còn không phải cuộn cuộn mà đến?

Lại nói, người sáng suốt đều nhìn ra thư sinh có tư tình cùng vị tiểu thư đó, bọn họ hà tất vì chút bạc này mà đi phá hư? Bất quá, khi nào thì Đỗ Từ Đằng hấn có thiện tâm như vậy? Tội lỗi... tội lỗi...

Vương viên ngoại thấy hấn không đáp lời, lừa gạt trong lòng càng sâu, đang muốn mở miệng nói, lại bị một thanh âm đột ngột đánh gãy.

"Ái du, phụ thân, hai vị công tử này lớn lên anh tuấn như vậy, nếu không cấp Viên Viên làm phu quân đi! Ái du, phụ thân, nhân gia xem bọn họ mỗi một người đều mặt đỏ tim đập, ái du. . . "

Lúc này, Dạ Từ Huyền hoàn toàn khẳng định, khẳng định là không hề tìm phu quân cho Vương Linh Nhi. Nhịn xuống vài tiếng "Ái du" mang đến cảm giác nôn mửa, một thân thể mập mạp, ngũ quan đều nhu đến cùng một nơi béo muội muội còn cố ý dậm chân, một dậm này Dạ Từ Huyền cảm giác được lời đài lung lay mấy cái.

Béo muội muội dần dần tới gần hai người, đôi mắt đào hoa mạo hiểm ở trên người nàng cùng "Mặt oa nhi" không ngừng bay tới thối đi, như là bác gái ở chợ mua thức ăn nhìn thấy bắp cải trắng nõn. Phi phi phi, nào có người so sánh mình với cải trắng.

Người dưới đài thấy một nữ nhân béo nũ lắc lắc eo thùng nước tới gần Vương viên ngoại, nữ nhân này quả nhiên đủ "Viên". Viên xấp xỉ thành quả cầu, cùng một chủng loại với lão cha, sao lại khác Vương tiểu thư vừa rồi một trời một vực vậy?

"Viên Viên, này..." Chỉ sợ không được!

"Ài du, phụ thân, nhân gia không chịu, nhân gia muốn hấn, hoặc là hấn làm phu quân Viên Viên..."

Viên Viên một lần lại một lần chỉ vào Đỗ Từ Đằng cùng Dạ Từ Huyền, hai người trừ bỏ ác hân, sắc mặt "Hoàng sợ", còn lấy hai tay che ngực. Nếu cưới cô gái này, Vương viên ngoại ra giá một trăm vạn hoàng kim, bọn họ thà chết không theo, thề sống chết bảo vệ "Trong sạch"!

Trận tuồng tuyển phu quân cho Vương Linh Nhi, biến thành trường hợp Vương Viên Viên "Đoạt phu". Thư sinh nhìn đến Vương Viên Viên, trong mắt toàn là phức tạp!

"Người đâu, bắt hai người này lại cho bốn tiểu thư, đợi bốn tiểu thư hào hào chọn một!" Nói xong, một bên chảy nước miếng, một bên dùng ánh mắt đáng khinh nhìn quét hai người.

"Viên Viên, không được hồ nháo!"

Wương viên ngoại cảm giác đau đầu sâu sắc, nhị nha đầu yêu thích nữ nam người nhà bọn họ ai ai cũng biết, luôn luôn mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng hiện tại giấy không gói được lửa!

"Không cần, đám cầu nô tài các ngươi còn không mau bắt bọn họ lại cho bốn tiểu thư!"

Wương Viên Viên không để ý đến lão cha nhà mình, rống lớn một tiếng, đôi chân mập mạp lại dậm một cái, lần này Dạ Từ Huyền rõ ràng cảm giác được đong đưa! Lôi đài này chắc qua không xong, một cước này có thể so với Hầu ca triệu hồi thổ địa gia gia —— đất rung núi chuyển!

Bọn gia đình thập phần do dự, trước kia hoạt động xấu cướp bóc nữ nam đều tránh mọi người, hiện tại rõ như ban ngày nhị tiểu thư lại muốn cưỡng đoạt "Phụ nam đẳng hoàng"! Làm sao bây giờ?

Người dưới đài xem náo nhiệt, có vì tránh cho phiền toái, đã chạy mất. Mà thừa lại, thuần túy đều là "Không sợ chết", hóa ra lời đồn "Nhị nữ nhi Vương gia yêu thích nữ nam" là thật. Thú vị, thật sự rất thú vị!

Wương viên ngoại cũng vạn phần rối rắm, dè dặt tức giận, tiến đến trước mặt nữ nhi: "Viên Viên, hôm nay là ngày tuyển phu cho tỷ tỷ ngươi, chuyện của ngươi trễ một chút phụ thân làm chủ cho ngươi được không?"

Mọi người đều nhìn ra được Vương viên ngoại vừa dỗ lại lừa, hóa ra nhị tiểu thư trong nhà mới là siêu cấp tổ tông vô địch sét đánh, kết luận này mọi người xem thế là đủ rồi!

"Không được! Nam nhân của Vương Linh Nhi nàng được Viên Viên coi trọng, nàng cũng nên đưa cho ta! Nàng là thứ nữ, ta mới là đích nữ! Hừ!"

Wương Viên Viên không thuận theo, mồm lớn hất một cái, thành công đụng Vương viên ngoại lão đảo, nếu không phải quản gia kịp thời ra tay đỡ lấy, tuyệt đối Vương viên ngoại sẽ có kết cục ngã gục!

"Các ngươi không động thủ, bốn tiểu thư tự mình bắt!"

Wương Viên Viên dứt lời, mở ra ma trảo, nhắm phía hai người Dạ Từ Huyền, miệng còn nhớ kỹ "Ài du, phu quân..."

"Ta lặc!"

Dạ Từ Huyền giật nảy mình, đang chuẩn bị vận công tránh ra, giây tiếp theo lại bị "Mặt oa nhi" bắt được tay nàng: "Huynh đệ đi mau!"

Dạ Từ Huyền bị Đỗ Từ Đằng ôm trong lòng, chân vừa ly khai chỗ đứng vừa rồi, thân mình cồng kềnh của Vương Viên Viên đã tới, sau đó dưới chân bất ổn, quảng ngã như chó ăn cứt (nguyên văn tác giả), quỳ rạp trên đất oa oa kêu to: "Bắt lấy bọn họ, bắt lấy bọn họ..."

Hai tay nàng ta đánh lên lôi đài, hai người bay ra thật xa trừ bỏ bên tai tiếng gió còn nghe thấy "Oanh" một tiếng..

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bụng Đau

Dạ Ảnh và Tuyệt Nhất ở xa xa nhìn phòng bếp khói đặc cuộn cuộn, thập phần ăn ý bị ai ở trong lòng: Tha thứ chủ tử đi, ngài ấy tuyệt đối không phải có

ý đến ép buộc! Ngươi ấy là chuyên môn đến phá hư!

"Tuyệt Nhất, ngươi nói chủ tử sẽ thành công sao?" Dạ Ảnh ôm ngực dùng khuỷu tay chọc chọc nam tử băng sơn bên cạnh hỏi.

Trên gương mặt khốc khốc của Tuyệt Nhất rõ ràng hiện lên một tia ghét bỏ, không e dè vỗ vỗ nơi vừa rồi Dạ Ảnh vừa chạm qua, lạnh như băng nói: "Sở chỉ vì sao?"

Dạ Ảnh đối với "Thối ở sạch" của hắn thập phần bất mãn, khóe mắt liếc hắn: Khinh bỉ! Nghiêm trọng khinh bỉ! Huynh đệ như tay chân, tay chân chạm một chút vào quần áo của ngươi ngươi ghét bỏ cái gì! Hiện tại hắn đột nhiên nhớ tới Mị Ảnh là tốt nhất, trừ bỏ ngẫu nhiên đấu đấu võ mồm, kỳ thực ở chung cũng rất tốt!

"Hai loại!" Đương nhiên là cháo và Vương phi!

"Chưa hẳn!"

"Tiểu gia hôm nào đó tổ giác ngươi... A ha ha..." Ai kêu ngươi ghét bỏ ta! Khóe miệng Dạ Ảnh vui vẻ, rõ ràng kéo thật cao ba cm!

"... !"

Hai chữ đơn giản của Tuyệt Nhất, đúng là một lời trúng đích, rất nhanh sẽ nghiệm chứng đích xác "Chưa hẳn"! Vì thế, đồng chí Dạ Ảnh khắc sâu cảm nhận được: Thực tiễn quả nhiên là chân lý kiểm nghiệm tiêu chuẩn duy nhất!

...

"Ai —— "

Đỗ Tử Đằng nhìn ô áp rỗng tuếch, trong lòng có chút thất lạc. Tay phải vẫn còn duy trì tư thế ô áp giai nhân, mà giai nhân đã đứng cách hắn khoảng cách năm thước có hơn.

"Hai đại nam nhân ô áp cùng nhau, không biết còn tưởng rằng bốn thiếu gia có ham thích bắt lương cùng huynh đài!" Dạ Tử Huyền khí định thần nhàn đứng yên, run run một thân trường bào trắng tuyết, mọc ra cây quạt, tự khoe phong lưu lung lay hai cái.

Khóe miệng Đỗ Tử Đằng run rẩy, sắc mặt rất khó coi. Hai đại nam nhân? Nàng là nam nhân sao? Hắn duyệt nhân vô số, khụ khụ... Đương nhiên là nữ nhân! Làm sao có thể có loại ham mê này, vì thế đen mặt thanh âm hữu lực trực tự leng keng phun ra: "Ta —— tính —— thù —— hướng —— thật —— bình —— thường!"

Nhất là hai chữ bình thường, như là nghiêng răng nghiêng lợi từ trong hàm răng rít lên!

Còn nữ nhân vật chính vĩ đại của chúng ta, nghe xong lời hắn nói, cực không kiên nhẫn vươn tay phải ngoáy ngoáy lỗ tai —— chuyện bình thường hay không bình thường liên quan sợi lông gì tới ta! Dù sao ta đối với ngươi không có hứng thú!

Đỗ Tử Đằng bị Dạ Tử Huyền coi thường, thật sự tức giận đến bụng đau! Trên mặt oa nhi manh kỳ quái, thật rõ ràng xuất hiện không thể tin. Với khuôn mặt này của hắn, có thể nói nam nữ ăn thông, vì sao nữ nhân này không có hứng thú với hắn!

Ừm, ngươi là nam nữ ăn thông! Nhưng mà nhân gia hiện tại là Dật Vương phi nữ phần nam trang, nam không nam, nữ không nữ, không ở trong phạm vi nam nữ ăn thông —— đương nhiên không có lực sát thương với nàng!

"Ta nói xú nha đầu, sao nàng lại không có hứng thú với ta?"

Đỗ Tử Đằng thuận tay ngắt một cọng cỏ đuôi chó ngậm trong miệng, rất không phục hồi.

"Ha ha ha ha..."

"Nha đầu, cười cái gì?" Chẳng lẽ bị điểm huyết cười? Không có khả năng, có người gần đây sao hắn có thể không biết!

Một người có diện mạo "Oa nhi" mạnh mẽ cho người ta thiên hôn địa ám, miệng ngậm cỏ đuôi chó, giả bộ lưu manh du côn, ai có thể không cười?

Đột nhiên, tiếng cười của Dạ Tử Huyền im bất định chỉ, dùng giọng nói âm xấp xỉ khối băng hỏi: "Ngươi làm sao mà biết ta là nữ?"

Nói xong, ánh mắt hung tợn xích lõa nhìn chăm chăm Đỗ Tử Đằng, có mục đích gì? Nhanh nói ra, bằng không đừng trách bốn tiểu thư giết người diệt khẩu! Phòng chừng giết người diệt khẩu có chút khó, nếu ngươi là nhân vật nguy hiểm, chẳng phải chậm trễ thời gian bốn tiểu thư chạy trốn!

"Yên tâm, nàng xem ta thành thật đáng yêu, thiên chân vô tà, văn võ song toàn, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, sao có thể là người xấu!"

Công phu tự kỷ của Đỗ Tử Đằng cũng đã luyện đến cảnh giới nhất định, người bình thường thúc ngựa đều đuổi không kịp. "Làm sao có thể là người xấu" trả lời tương đương khẳng định, nói xong, còn một bộ biểu cảm "Lấy tâm tiểu nhân đo lòng quân tử" trắng mắt liếc Dạ Tử Huyền.

Được, hôm nay xem như gặp được đối thủ! Đối thủ gì à? Ha ha, đương nhiên là đối thủ không biết xấu hổ!

Ngẩng đầu nhìn trời sắc, mẹ kiếp, đã trễ thế này, nhanh trở về, bằng không bị tiểu nhân Hiên Viên Đình bắt được bím tóc, về sau ra ngoài sẽ không dễ dàng như vậy!

"Sắc trời đã muộn, hẹn gặp lại!" Mới vừa đi hai bước cảm thấy không ổn, người này làm hại nàng mất đi mấy ngàn lượng vàng, nói cái gì cũng không muốn gặp lại: "Không hẹn gặp lại!"

"Ai, nha đầu!" Nội tâm Đỗ Tử Đằng bị nhục: "Có thể nói tên nàng với ta không?"

"Vô danh!"

Đỗ Tử Đằng thấy nàng đã bay thật xa, cao giọng hô: "Ta gọi Đỗ Tử Đằng!"

"Phanh" một tiếng là thanh âm vật nặng rơi xuống đất, Dạ Tử Huyền nghe thấy tiếng "Bụng Đau" thật không hình tượng từ trên ngọn cỏ lau té xuống. Nhả ra một ngụm cỏ khô ở trong miệng, nội tâm thập phần tích, hung tợn nói: "Bụng Đau! Lão nương thề, lần sau gặp lại ngươi, nhất định đánh cho ngươi kêu bụng đau! Hừ!"

Đứng dậy vỗ vỗ bùn đất, chà chà chân, phiêu nhiên rời đi..

Đỗ Tử Đằng nghe được thanh âm trọng vật rơi xuống vừa rồi, khi đuổi tới nơi xảy ra chuyện, trên đất chỉ còn một cái hố ...

Phủ Dật Vương!

Dạ Tử Huyền vừa một chân rảo bước tiến lên cửa lớn phủ Dật Vương, đã thấy Thúy Nhi đứng ở cửa lớn đợi nàng nửa ngày, "Tiểu thư, người đã trở lại, nô tì lo lắng gần chết!"

"Lo lắng ta làm gì!" Dạ Tử Huyền trắng mắt liếc nàng ta, chẳng lẽ nha đầu này còn không quen hành vi của nàng?

Đích xác lo lắng, nhưng là lo lắng nô tì với người cùng nhau bị Vương gia quăng ra khỏi Vương phủ! Thúy Nhi thật không nghĩa khí ở trong lòng châm chọc nói!

Thúy Nhi dè dặt cẩn trọng kéo kéo tay áo Dạ Tử Huyền, Dạ Tử Huyền thấy thật kỳ quái, hôm nay nha đầu này sao lại lạ thế nào ấy? Thực muốn đi tìm cái kính lúp tinh tế xem xét một phen.

Nàng vừa mới chuẩn bị hỏi nha đầu kia bị cái gì thì Hoa Ảnh xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của nàng. Hoa Ảnh một thân quần áo sắc xanh biếc, diện mạo thanh tú, nhưng tuyệt đối không coi là tuyệt thế mỹ nữ, ở bên ngoài nàng ta rất là cung kính mở miệng nói: "Vương phi, chủ tử ở thư phòng chờ ngài!"

Dạ Tử Huyền gật gật đầu, liếc mắt nhìn nha đầu, hi giận đều hiện ra như vậy không tốt, không tốt... Chính là, nàng ta là người của Hiên Viên Đình, được hay không được liên quan sợi lông gì tới nàng! Đi nhanh tới thư phòng, không lại nhìn Hoa Ảnh ở phía sau đang liếc mắt.

Trong lòng Hoa Ảnh rất bất bình, chủ tử mười ngón tay không dính nước, vì muốn xin lỗi Vương phi kiều ngạo này, tự rửa tay làm canh thang. Nàng chán ghét Vương phi, nhiều hơn nữa là ghen tị bản thân chưa từng được có.

Đi đến cửa thư phòng, muốn vào nhìn một phen, nhưng thu được ánh mắt Dạ Ảnh, không tình nguyện đứng ở cửa. Đợi Dạ Tử Huyền trở ra, thay nàng đóng cửa lại.

Sau khi Dạ Tử Huyền vào nhà, theo bản năng ngẩng đầu, phá động đã không còn tồn tại. Trong phòng cũng đã dọn dẹp sạch sẽ, chuyện tối hôm qua cho tới bây giờ như là chưa từng xảy ra. Hiên Viên Đình ngồi ở trước bàn, nhìn chằm chằm cái chén gì đó đen tuyền trước mặt, thẳng đến lúc Dạ Tử Huyền vào nhà, mới ngẩng đầu lên nhìn nàng cười khanh khách.

"Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo! Hiên Viên Đình, ngươi muốn làm gì?"

Buổi chiều hôm nay Dạ Tử Huyền bị béo muội muội làm cho sợ tới mức sinh ra di chứng, hai tay ôm ngực hỏi.

Hiên Viên Đình nhiệt tình tặng vọt, sau khi nhìn thấy động tác của nàng, nháy mắt bị dập tắt năm mươi độ. Chẳng lẽ hành vi tối qua của hắn rất hào phóng?

Dạ Ảnh và Tuyệt Nhất vừa nhìn thấy động tác của nàng, kém chút nữa từ chỗ tối ngã xuống. Vương phi, xin nhờ ngài lần sau cho một ít chỗ tốt có được không? Mỗi lần đều như vậy, tài sản là sinh mệnh của chúng ta khó lòng mà đảm bảo an toàn!

"Ăn cháo!"

Hai chữ ngắn gọn, làm cho ánh mắt Dạ Tử Huyền cũng dời đến chén nước đen xì đó!

----- Ngoài lề -----

Bụng Đau là khách quen của thanh lâu, công phu ẩm giường tuyệt đối là nhất lưu!

Khụ khụ. . .

Về sau, Đỗ Từ Đăng là hảo bằng hữu của nữ nhân vật chính!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Vương Phi Hảo Mãnh

Editor: Bộ Yến Từ

"Đây là cái gì?"

Dạ Từ Huyền cầm cái muỗng trong tay, một bên quấy thứ đen như mực bên trong chén hời. Nói thật, trừ bỏ nhìn ra được có chút mỡ lạp, một đồng hắc lạp là ngoạn ý gì? Nàng nhìn thấy là một trận ác hàn!

Ôi trời ơi! Trên thế giới còn có thứ gì đó càng buồn nôn hơn so với "Viên Viên", thì chính là cái chén mà Hiên Viên Đình gọi là "Cháo"!

"Cháo, có phải sắc hương vị đều đủ hay không?"

Hiên Viên Đình mặt dày nói xong câu "Sắc hương vị đầy đủ", thể diện màu mặt ửng hồng đỏ lên, ánh mắt lóe ra chứng tỏ hân hoan. Là tự tay hắn làm, sắc hương vị hoàn toàn không có!

"Ha ha ha ha ha..."

Trong thư phòng truyền ra một trận tiếng cười như chuông bạc, bụng nàng đau vì cười, thật sự là sắc và vị đều đầy đủ, liếc mắt nhìn chén cháo đen như than, ngửi khê có thể ngửi từ xa tám trượng.

Dạ Ảnh và Tuyệt Nhất liếc mắt nhìn nhau, quả nhiên như tuyên ngôn "Chưa hẳn" của Tuyệt Nhất! Năng lực học tập ở phương diện khác của chủ tử nhà mình, bọn hắn thúc ngựa cản không nổi. Nhưng những chuyện như xào rau, chủ tử thiếu sạch ba cái phòng bếp của Vương phủ, đi mượn phòng bếp cách vách của Hầu gia gia, cũng đốt trụ luôn. Nhưng mà, thành quả cuối cùng vẫn là chén cháo "Cháo than đen"!

Rất cục Vương phi đem bực tức buổi sáng tìm trở về, tận tình cười, ai bảo trước kia chủ tử luôn chê cười năng lực học tập của bọn họ kém! Hôm nay bọn họ cũng muốn tận tình cười đủ!

"Ai làm vậy? Trù nghệ này thật sự đạt tới cảnh giới nhất định!"

Lại quấy chén cháo than đen cố ý hỏi, thật sự không dám tưởng tượng! Hiên Viên Đình lại có "Bản sự" bực này, thật sự là bội phục!

Bị giáp thương mang cơn châm chọc, gương mặt tuấn tú của Hiên Viên Đình biến đổi đủ dạng màu sắc đẹp mắt cực kỳ, khoe miệng co rúm, còn có nhàn nhạt xấu hổ, hân hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào, hân hận nghĩ lại nghe xong! Căn cứ mục đích xin lỗi, hiện tại hắn không muốn nói! Chính là không muốn nói!

"Người đâu, truyền lệnh!"

Làm nguyên một buổi trưa, đói chết khiếp, còn bị nha đầu kia cười nhạo, buổi sáng hôm nay không coi ngày —— vợ chồng hai người không thích hợp chạm mặt!

Rất nhanh, hạ nhân đã bung đồ ăn lên, cung kính thối lui đến một bên, trên bàn hai người tâm tư khác nhau ăn cơm, một bữa cơm, chưa nói quá một câu!

Sau khi ăn xong, hai người đều tự làm công việc riêng của mình, thẳng đến giờ Tý, chuyện ngủ không thể không đặt tới trên mặt bàn!

"Vì sao chỉ có một phòng, một giường?"

"Bôn vương không có thị thiếp, chẳng lẽ ở cùng Vương phi còn muốn phân phòng ngủ?"

"Người có thể đi tìm một người!"

"Nàng..."

Hiện tại Hiền Viên Đình có một loại xúc động muốn bóp chết nàng, thật sự là tức chết hần, lúc nào nàng cũng "Rộng lượng" như vậy!

"Ngươi ngủ trên đất đi!" Ngủ khí không phải hỏi, mà là một câu trần thuật!

Hiền Viên nhìn nhìn mặt đất lạnh như băng, đánh chết hần cũng không chịu, cuối thu đầu đông bảo hần ngã ra đất nằm ngủ, không có cửa đâu! Có cái phúc lợi nào tốt hơn so với mỹ nhân trong ngực?

"Nằm mơ!" Mỗ nam nhàn nhạt trả lời.

Nhưng mà, Dạ Từ Huyền nàng cũng không phải dễ khi dễ, lách mình chạy đến trước giường, buông hồng trướng, chui vào trong chăn, sau đó nói: "Mộng đẹp!"

Nằm mơ thôi, hắc hắc, đương nhiên là mộng đẹp!

Hiền Viên Đình sao có thể dễ dàng mắc mưu, cởi giày, cũng lách mình đến trên giường. Sau đó hai tay đi túm chăn của Dạ Từ Huyền, nhát thời, giường lách lư lợi hại, "Chi dát, chi dát...", dưới hồng trướng, bóng dáng hai người giao thoa, làm cho người ta sinh ra vô hạn mơ màng...

Tuyệt Nhất quay đầu rồi đi, cảm giác vi diệu trong nội tâm rất là phức tạp. Chẳng lẽ lúc trước hần cứu nàng, ở mình mình bên trong cũng là nhất định sao?

Dạ Ảnh thấy Tuyệt rồi đi, bữu môi, đánh bóng mắt chó đánh giả giường lớn lách lư tùy thời có thể vỡ vụn, thâm than thở trong lòng, chủ tử nhiều năm không chạm qua nữ nhân, vừa biết được chút hương vị, khẳng định là muốn ngừng mà không được! Khó trách dừng mãi như vậy...

Trong giường, hai người chưa kịp giường cùng chăn "Tur đánh", Dạ Từ Huyền thối hoắc chân một cước đến trên mặt Hiền Viên Đình, hai chân thon dài của Hiền Viên Đình kẹp lấy thân thể nàng sống chết không buông, hai tay nắm giữ tay nàng, trung gian hai người cách nhau là cái chăn vô tội... Cứ như vậy, Dạ Từ Huyền trừng mắt Hiền Viên Đình, Hiền Viên Đình tựa tiểu phi tiểu xem Dạ Từ Huyền...

Di, làm sao lại ngừng? Sức chiến đấu của chủ tử cũng quá không được đi! Tốt xấu cũng muốn làm một đêm bảy lần chứ! Bằng không chính là đánh mất thể diện nam nhân! Lúc Dạ Ảnh cảm thấy không thú vị muốn rời đi, thanh âm trong trướng hồng mơ màng truyền ra, đủ làm cho hần chấn kinh giống như ăn đại tiện nửa ngày sau mới hồi phục tinh thần lại.

"Ta ở phía trên!"

"Ta ở phía trên!"

...

Vương phi hảo mãnh! Thật sự hảo mãnh!

Vì thế, trong thư phòng liền truyền ra từ ngữ "Ta trên ngươi dưới", "Ngươi dưới ta trên", hạ nhân trực ban, tất cả đều đỏ mặt, Vương gia uy mãnh thì thôi đi, vậy mà Vương phi cũng dừng mãnh đến trình độ như thế... Ngày mai nhất định phải điệu thấp, không thể để cho Vương gia và Vương phi biết bọn họ nghe thấy đối thoại tối hôm qua, bằng không nhất định sẽ bị bí mật xử tử!

Hai người vẫn giằng co không trên không dưới trên giường, ai cũng không chịu nhượng bộ. Hiền Viên Đình nghĩ tốt đẹp là cùng nhau ngủ, nhưng mà dựa theo thái độ của nhà đầu kia, nguyện vọng cùng nhau ngủ tốt đẹp hiển nhiên không quá hiện thực!

Vì thế, hai người giằng co một buổi tối, ai cũng không ngủ. Khi hai người vác đôi mắt gấu mèo xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều là biểu cảm "Ta mình bạch" —— tối hôm qua, tình hình chiến đấu quả nhiên kịch liệt...

"Vương gia, Vương phi, xe ngựa tiến cung đã chuẩn bị tốt!"

Quản gia vào cửa bẩm báo xong, biểu cảm có chút kỳ quái nhìn thoáng qua hai người đang ăn đồ ăn sáng, sau đó cuống quýt cúi đầu. Buổi sáng nghe đồn không biết có phải thật sự không?

Hiền Viên Đình nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó ăn bữa sáng phong phú, so với mấy chén "Cháo than đen" ngày hôm qua, tay nghề đầu bếp thật sự quá tốt, vừa ăn vừa gạt đầu, ăn ngon! Hoàn toàn không có chú ý tới mâu quang dị thường của mọi người!

Dạ Từ Huyền cắn một ngụm bánh bao bột ti trong tay, nhìn người nào đó ăn rất vui vẻ, bay qua một ánh mắt như đao, ăn điểm tâm đều dọa người như vậy!

"Vương phi, ăn được không?"

Hiền Viên Đình ăn uống thỏa thích, buông đũa, tâm tình thật vui vẻ hỏi!

Hết thấy lại phù hợp lời đồn, Vương gia "Ăn no", sáng nay thật sự không giống người thường! Nhất là đối với Vương phi!

"Tốt lắm!"

Dù cho tâm tình đều bị phá hủy, đến cả bộ dạng hần chưa ăn qua mỹ vị, thời gian một bữa cơm, Dạ Từ Huyền đã đưa hần khách sáo một phen, lại đáng thương không dưới mười lần tám lần!

"Vậy đi thôi, mẫu hậu còn chờ đó!"

Người nào đó tâm tình cực tốt dẫn đầu đi ra ngoài, Dạ Từ Huyền biết biết miệng, giương nanh múa vuốt sau lưng hần, chậm rãi đuổi kịp.

Một loạt động tác của nàng, bọn hạ nhân hầu hạ trong phòng đều trừng lớn mắt chó, sáng tinh mơ liền ăn đại tiện, cả kinh miệng hợp không lên!

Vương phi thật lớn gan! Về sau thấy nàng nhất định phải đường vòng đi! Dám ở phía sau Vương gia làm động tác nhỏ, giết chết hần đơn giản giống như bóp chết một con kiến. Mọi người hiểu ý, thầm than mình thông minh, nhanh như vậy hiểu được Vương phi!

Dạ Từ Huyền ngồi ở trong xe ngựa chộp mắt một chút, lưng lạnh cả người lạnh, lại là quy tôn tử nào đang mắng nàng..

----- Ngoài lề -----

Hảo mãnh ~ thật sự hảo mãnh ~

Thu đi ~ phúc lợi đã tới rồi ~ thịt thịt đã tới rồi ~

Ps: Con thỏ: Vì sao không thu?

Độc giả: Không muốn thu. . .

Mỗ thỏ: Vì sao không muốn thu?

Độc giả: Bởi vì không có thịt thịt. . .

Ô ô. . . Ta sẽ tận lực đem thịt cống hiến ra, hiện tại không có thịt, các ngươi trước khăng thịt thỏ được không?

[Từ: Dạ Ảnh ca! Đầu óc ca thật bã chó, suy nghĩ đen tối quá đi! Dạy hư trẻ nhỏ. Haiz, dựa theo những gì mà Dạ Ảnh ca ca rình coi trên nóc nhà từ việc “phòng the” của chủ tử - hành vi cả gan làm loạn của ca ta suy đoán rằng, ít nhất ca làm “chuyện ấy” cũng trên dưới bảy tám lần một đêm mới đủ. Thật trâu bò?!?]

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Nằm Mơ Đi

Trên cây chỉ còn thừa thớt vài chiếc lá vàng, một nam nhân manh củi hai chân, dáng vẻ chưa tỉnh ngủ. Miệng nói lầm nhảm "Mất ngủ", "Lại mất ngủ", trên gương mặt trắng nõn mặt ừ mầy chau, dưới mí mắt là quầng thâm vô cùng rõ ràng.

Một thằng nhóc bảy tám tuổi mở cửa phòng, nhìn lão đầu đang nằm lên cây đón ánh mặt trời, dụi dụi mắt, ánh mắt mê hoặc nhìn chăm chăm người sống dở chết dở trên cây, duỗi bàn tay nhỏ bé gãi đầu, không hiểu hỏi: "Ca ca, sao hôm nay ngươi dậy sớm thế?" Thật sớm, bình thường không phải mặt trời lên đỉnh đầu mới rời giường sao?

Nam nhân manh manh liếc mắt nhìn thằng nhóc, ban đầu muốn nó gọi hần là thúc thúc nhưng làm cách nào thằng nhóc này cũng không chịu, nói rằng hần chỉ lớn hơn nó vài tuổi thôi. Đều do gương mặt của hần gây họa, hần đã hai mươi sáu rồi, được chưa?

"Ôi —— "

Trong thời gian cảm thán. Đủ để chạy đến chợ, sau đó quay trở lại! Làm bậy... Đỗ Từ Đằng hần thật sự đã làm bậy... Xứ nha đầu đó sợ là đã sớm quên mất hần rồi! Tội nghiệp hần còn vì nàng mất ngủ một buổi sáng!

"Ca ca, ngươi còn chưa trả lời ta đấy!"

Đỗ Từ Đằng không kiên nhẫn nhìn nó một cái, sao hôm nay lại cảm thấy Tiểu Bảo đặc biệt âm?

"Mất ngủ!"

"Tại sao lại mất ngủ?"

Thằng nhóc ôm suy nghĩ "Không hiểu thì hỏi", quyết định truy hỏi kỹ càng sự việc. Đôi mắt to đen nhánh ngập nước nhìn ca ca bất cứ lúc nào cũng có thể từ trên cây ngã xuống đất.

Một giọt mồ hôi lớn trên trán Đỗ Tử Đằng nhỏ xuống, hồi hận phát điên chuyện hắn đưa thằng nhóc này về nuôi. Sớm biết thằng nhóc này lú ra lú rú không ngừng thì hắn đã ném nó vào núi cho sói ăn! Hắn thật sự không biết nên giải thích lý do vì sao mình mất ngủ! Nói đến xú nha đầu đó sao? Khụ khụ. . . . Tử Đằng hắn rất cao thượng, tuyệt đối sẽ không dạy hư người bạn nhỏ!

Không thể trêu vào, ta trốn thôi!

Vậy thì đi uống hoa tửu(1) thôi, chắc là hồng nhan tri kỷ đó lộ vai đẹp hắn có thể ngủ được...

(1) Hoa tửu: uống rượu có kỹ nữ hầu!!!

"Ô, ca ca ——" Tiểu Bảo nhìn bóng lưng Đỗ Tử Đằng đã đi xa, bỗng nhiên bừng tỉnh gật đầu, "Hóa ra ca ca muốn cô nương!"

...

Cung Phượng Tê.

Thanh Cô dẫn một nha đầu từ ngoài đi vào, hành lễ với thái hậu, sau đó cung kính mở miệng nói với Dạ Tử Huyền: "Vương phi, nên dâng trà rồi!"

Nghe được dâng trà, trong nháy mắt mọi người đang tán gẫu vui vẻ trở nên yên tĩnh lại, Dạ Tử Huyền thở ra một hơi, cuối cùng lỗ tai cũng được giải phóng. Đứng dậy cung kính quý xuống, sau đó tiếp nhận chén trà trong tay cung nữ, giọng nói trong trẻo vang lên: "Mẫu hậu, mời uống trà!"

"À —— tốt, tốt, tốt!"

Thái hậu vui vẻ nói liền ba chữ tốt, tiện sát hoàng hậu nương nương ở một bên. Hồi tưởng lại lúc bà ta dâng trà, mặc dù trên mặt thái hậu mỉm cười nhưng trong đó có mấy phần chân thật cũng chỉ có lão thái bà này tự mình biết.

Thái hậu uống một ngụm, sau đó đưa chén trà cho Thanh Cô rồi lấy một hộp gỗ từ tay Thanh Cô đưa cho Dạ Tử Huyền, "Nha đầu, đây là lễ vật mẫu hậu cho con! Muốn con sớm sinh một đứa cháu trai cho ai gia!"

Vừa nói câu này, trong lòng mọi người đều có chút khác thường. Phi tần còn chưa sinh ra long tử vô cùng hâm mộ, sinh ra long tử càng thêm ghen tị, chẳng lẽ các nàng sinh ra không phải cháu sao? Thậm chí ở trong lòng khinh thường cười nhạo: Ai mà không biết Dật vương không được, còn sinh con trai! Sợ là sau này vương phi không chịu nổi tịch mịch!

Trong lòng Dạ Tử Huyền hết sức khinh bỉ lão thái bà này, đám cháu trai cháu gái của bà có thể lập thành hai đội bóng đá, lại còn nhớ nhung muốn nàng sinh, nàng còn rất trẻ, được không hả?

"Mẫu hậu hà tất chế nhạo Huyền Nhi!" Lời khách sáo, giong ả ai mà không biết nói!

Cố nén không thoải mái, âm thầm trừng mắt nhìn Hiên Viên Đình, sinh con? Hừ hừ, tuyệt đối không được! Nằm mơ đi!

Hiên Viên Đình nhận được ánh mắt không mấy tốt đẹp của người nào đó, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, giả vờ như không có chuyện gì nâng chén lên uống trà. Trường bào màu trắng tôn lên đáng vẻ trịch tiên không nhiễm bụi trần của hắn, động tác tao nhã, cao quý mê người.

"Ôi ôi ôi, nha đầu này còn ngược ngạo nữa! Mau mau đứng lên đi!" Thái hậu nương nương chỉ lo vui mừng, xem nhẹ hoàng hậu ở một bên nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó có chút ái muội nói với Hiên Viên Đình: "Đình Nhi, con nên nỗ lực nhiều hơn!"

"Khụ khụ khụ..."

Lần này không chỉ mình Dạ Tử Huyền không nhận được, ngay cả Hiên Viên Đình đang uống nước trà yên ổn cũng bị câu nói mẫu hậu mình làm cho nghẹn. Từ khi nào thì mẫu hậu trở nên... Bất quá, hắn sẽ mau chóng bắt được tiểu nữ nhân này!

"Không có chuyện gì chứ?" Thấy con trai bị nghẹn, vội vàng lên tiếng hỏi.

Hiên Viên Đình vẫy vẫy tay, sắc mặt ứng đo, xem ra bị nghẹn không nhẹ, chỉ là đang cất lực nhịn xuống. Còn Dạ Tử Huyền lại cao hứng hồng hồng rồi, đáng đời, đáng đời!

"Mẫu hậu, đệ muội cũng đã dâng trà, sáng nay cơ thể con dâu có chút không khỏe, muốn lui xuống trước!" Hoàng hậu ác độc liếc mắt nhìn Dạ Tử Huyền, sau đó giả bộ uể oải cáo từ với thái hậu.

Lập tức thái hậu có chút không vui, nghiêm mặt nhìn hoàng hậu, "Hoàng hậu ngày ngày vất vả công việc hậu cung, quả thật có chút nặng nề, thân thể không chịu nổi, ai gia sẽ nói với hoàng đế, thông cảm cho người! Đi xuống đi!"

Hoàng hậu nghe đến đó, nội tâm nhảy bén giống lên hồi chuông mãnh liệt, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi. Thái hậu nói như vậy, bề ngoài là thông cảm, trên thực tế không phải đang phản tán quyền lợi của bà ta ở hậu cung sao? Lão thái bà đáng chết, lão bất tử!

"Tạ mẫu hậu thông cảm, con dâu xin cáo lui!"

Hoàng hậu cố nén lửa giận, đoan trang hành lễ với thái hậu nương nương, sau đó để Lưu ma ma đỡ về tẩm cung. Đi ngang qua chỗ Dạ Từ Huyền ngồi, ánh mắt kia hận không thể xé nát Dạ Từ Huyền thành mảnh nhỏ. Con tiện nhân này, giết cháu ruột của mình, bản cung sẽ không bỏ qua cho ngươi! Trong lòng âm lãnh cười, chẳng mấy chốc ngươi sẽ xuống địa ngục làm bạn cùng Liễu Nhi!

Hiên Viên Đình đang quan sát Dạ Từ Huyền, không ngờ lại thấy được ánh mắt lạnh lẽo của hoàng hậu, sắc mặt của hân trong nháy mắt trở nên lạnh băng, khóe miệng hơi nhếch lên, muốn động đến Huyền Nhi vậy phải xem ngươi có mệnh đó hay không!

Đám tân phi cũng nghe thấy chuyện hoàng hậu bị phân quyền, trong lòng vui như nở hoa. Nhà mẹ đẻ thế lực không bằng hoàng hậu, sau khi tiến cung mỗi một người đều bị hoàng hậu ức hiếp; trên triều đình, cha và anh cũng bị phe phái thừa tướng chèn ép, thật là phiền lòng! Bất quá hiện tại, hiếm khi nhìn thấy hoàng hậu ăn quả đắng, tự nhiên muốn hài lòng vui vẻ một phen!

Hoàng hậu đi rồi, các nàng ở chỗ này chính là tự tìm mất mặt, còn không bằng về sớm một chút viết một phong thư, nói cho cha biết tình huống hậu cung hôm nay. Nói không chừng, trên triều đình cha và anh cũng có thể hãnh diện một phen!

Vì thế, các nương nương người người xinh đẹp như hoa đều ào ào đứng dậy cáo từ với thái hậu. Ngày hôm nay thái hậu rất cao hứng, cũng không khó để, phát phát tay cho các nàng lui xuống. Trong lòng đám tân phi này đánh chủ ý gì, bà rõ ràng như gương!

"Con dâu cáo lui!"

"Con dâu cáo lui!"

...

Cuối cùng cũng yên tĩnh, Dạ Từ Huyền không chút hình tượng hít sâu hai cái, nụ cười trên mặt biến mất, tán gẫu với nữ nhân trong hậu cung quả thực chính là giày vò. Cũng còn tốt khi nàng không có gã cho hoàng đế, nếu không mỗi ngày đều phải đối mặt với đám nữ nhân đó, sớm hay muộn nàng cũng sẽ buồn bức mà tự sát!

"Đều đi rồi, vợ chồng son các con ở lại dùng cơm trưa cùng mẫu hậu!"

"Vâng, mẫu hậu!"

Lần này, khó có dịp hai người trăm miệng một lời đáp, thái hậu cao hứng giống như tiểu hài tử nháy mắt với Thanh Cô.

----- Ngoài lề -----

Con thỏ cũng nhớ "Đỗ Tử Đông", làm một người thích ngủ muộn!

Ai, nguyện vọng lớn nhất của con thỏ chính là làm thần trộm, nhưng mà phải đi đâu tìm sư phụ?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Ăn Cơm Bá Vương

Edit: Bộ Yến Từ

Cùng thái hậu dùng xong cơm trưa, Hiên Viên Đình được hoàng đế gọi đến ngự thư phòng, còn Dạ Từ Huyền thì đau khổ bị thái hậu nương nương lôi kéo nói thật nhiều chuyện, trong mười câu là có ba câu thổi phồng con trai Hiên Viên Đình của mình, ngoài ra bảy câu còn lại đều nói tới cháu trai còn chưa có sinh ra!

Nàng ngồi nghe lão bà lái nhái! Đủ một canh giờ, nghe bà kích động nói đến mức muốn nhảy lên!

Nằm ở trong xe ngựa, Dạ Từ Huyền nhớ lại những câu nói đó, mặt còn hơi nóng lên, "Cái gì gọi là phải biết tiết chế, đừng luôn ở trong bồn tắm", "Cái gì gọi là có phải cảm thấy con trai của ta rất mạnh?", "Có phải kỹ thuật con ta rất tốt?".... Trời ạ, bà già đáng chết này dám đi nghe lời đồn? Thật sự tức chết nàng!

Bồn tắm bị hỏng, là do nó bị tảng đá đập vỡ đã được chưa? Tiểu đệ của hân mạnh mẽ chỗ nào? Kỹ thuật tốt chỗ nào hả?

"Vương phi, nghĩ gì thế? Gương mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên?"

Hiên Viên Đình nhìn mỗi nữ nào đó phì cười muốn phun lửa, cười khẽ, trong giọng nói còn mang theo mê hoặc.

"Đương nhiên là.... Không nghĩ gì hết!"

Dạ Từ Huyền lấy lại tinh thần, nếu nói trắng ra chính là thượng bất chính hạ tắc loạn, khẳng định tên này cũng không phải thứ tốt lành!

Đương nhiên Hiên Viên Đình biết mẫu hậu mình nói gì với nàng dâu nhỏ, đơn giản chính là đề tài sinh con, thực ra hẳn cũng đồ mờ hồ hởi muốn hỏi mẫu hậu mình: Hoàng huynh sinh cho người nhiều cháu trai cháu gái, hà tất cưỡng cầu hai người bọn họ! Nếu thực sự có thêm thằng nhóc con, chẳng phải thể giới của hai người bọn họ sẽ bị ngâm nước nóng!

"Vương phi, thực ra lời mẫu hậu nói có chỗ cần tiếp thu, nếu không buổi tối chúng ta thử xem?"

"Cút!"

Trên đùi người nào đó trúng một cước, một trận kêu rên qua đi, trên áo choàng trắng như tuyết bất ngờ in một dấu chân, chỉ cần người không bị mù có thể thấy được!

Dạ Ảnh vội vàng xe, dùng nội lực nghe nhất cử nhất động bên trong, sau khi mặc niệm cho chủ tử nhà mình xong lại bắt đầu cảm thấy vui sướng khi người gặp họa: Rất cực có người trị được chủ tử rồi!

Đang suy nghĩ, thì thấy một bóng người màu tím bay xuống xe ngựa, tiếp theo là một bóng người màu trắng, Dạ Ảnh nhanh chóng ngừng xe ngựa, đuổi theo. Hai người này lại vừa xướng vừa bay?

...

"Tiểu nhị, cho một ấm trà, giới thiệu một chút món ăn chiều bài của các người!"

"Vâng, hai vị chờ một lát!"

...

"Công tử, mặc dù nơi này không sánh được Tuyệt Vĩ Thiên Hạ nhưng chuyện làm ăn vẫn là người đông như mắc cửi, có lẽ, sẽ có thu hoạch."

Nam tử mặc y phục màu đen gập đầu, đường nét gương mặt nhu hòa, ngũ quan anh tuấn, môi hơi mím lại, đôi mắt hoa đào thật là mê người, bên hông giắt một ống tiêu màu xanh xám, rất là phong lưu phóng khoáng. Hắn ta hơi nghiêng đầu, nhìn quét đại sảnh dưới lầu, tinh tế đánh giá người ra vào.

Đột nhiên, hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt, nam anh tuấn tiêu sái, nữ hoạt bát đáng yêu, dáng người yếu điệu, hai người đi chung một chỗ rất là đẹp mắt như là thần tiên giáng trần, vô hình hấp dẫn ánh mắt mọi người bên trong, còn mơ hồ lộ ra hơi thở hào hoa phú quý.

Hắn ta càng không nhịn được nhìn thêm một lát!

Trần nhìn theo tầm mắt của hắn ta, cũng thấy được hai bóng dáng kia, mà khi bọn hắn nhìn thấy sườn mặt hoàn mỹ của nam nhân đó thì chấn động: Tại sao hắn có thể xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ thật sự là trùng hợp? Lối giải thích này không có khả năng lắm!

"Công tử —— "

Nam tử mặc y phục đen lắc đầu, ra hiệu cho hắn không được hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì, hắn ta thấy được thứ càng làm cho mình cảm thấy hứng thú hơn!

Tiểu nhị thấy có khách đến, nhanh chóng sải bước chạy đến trước mặt bọn họ, ân cần cầm khăn lau bàn thay họ, cúi đầu khom lưng hỏi: "Hai vị khách quan, muốn ăn cái gì?"

"Chọn món ăn chiều bài của các người!"

Là do ngày hôm đó lúc Dạ Từ Huyền đi ngang qua nơi này, thấy khách hàng chật ních nên đề ý. Đối với ăn, dựa theo trí nhớ của nàng, nàng không thể quên được!

"Vâng!"

Hiên Viên Đình tao nhã nhắc ấm trà lên rót cho Dạ Từ Huyền một chén, ngón tay thon dài đem chén trà đưa cho nàng, sau đó cũng rót cho mình một ly. Đột nhiên nha đầu này bay ra khỏi xe ngựa, còn dọa hắn nhảy dựng. Khi tới đây, hắn mới hiểu rõ, hóa ra nghe được hương vị "Đồ ăn" mà đến!

Dạ Từ Huyền luôn cảm thấy trên lầu có người nhìn chằm chằm nàng, loại cảm giác mất cảm này càng ngày càng tiến rõ ràng theo võ công của nàng. Đột nhiên ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn về phía đó nhưng đã trống tuếch, trên bàn chỉ còn lại một bầu rượu cô quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 60: Ăn Cơm Bá Vương (Tiếp)

"Huyền Nhi, sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu không?"

Hiên Viên Đình cảm thấy vẻ mặt Dạ Tử Huyền có chút kỳ quái, hơi lo lắng, vì thể diện đành mở miệng hỏi, mu bàn tay còn xoa lên trán nàng.

Vừa vặn, tiểu nhị bưng trà bánh đến: "Không có chuyện gì, thơm quá!"

Cũng khó nói, chắc có lẽ là cảm giác của nàng sai rồi. Trà bánh thơm ngát, vừa vào miệng đã tan ra, ngon không thể tả!

"Tiểu nhị, ta muốn hai hộp điểm tâm này mang đi!"

"Vâng!"

"Công tử, vì sao chúng ta muốn..."

"Đi thôi! Tìm người nhìn chăm chăm bọn họ, chúng ta đổi nhà!"

Nữ nhân đó lại ở cùng lạnh lùng, xem ra cây quạt buổi tối hôm đó là thật! Vì sao cây quạt độc nhất thuộc về Ngọc Diện công tử lại cho nha đầu đó? Quan hệ của bọn họ là gì? Tại sao lại xuất hiện ở Hán Thành? Chẳng lẽ cũng giống như Mộ Dung Chiêu, là vì vật kia mà đến?

"Phải!"

Trần rất là nghi hoặc, chỉ là chạm mặt Ngọc Diện công tử mà thôi, sao công tử phải trốn chứ? Nhìn nữ tử ăn không hề có hình tượng đó, chẳng lẽ là. . .

"Nha đầu, vì sao lại thích ăn như vậy chứ?"

Hiên Viên Đình vô cùng khó hiểu, đối với ăn, hắn không kén ăn, cũng không có gì đặc biệt yêu thích. Chỉ là sau khi biết nha đầu này, hắn có ảo giác "Ăn" chính là chuyện quan trọng nhất trong đời!

"Ăn là một loại hưởng thụ!"

Tâm tình Dạ Tử Huyền không tệ, ăn bánh ngọt ngon lành, nhàn nhã uống một ngụm trà ngon, chậm rãi nói.

"Hưởng thụ?"

"Đúng vậy, chưa nghe nói qua có một loại người gọi là kẻ tham ăn sao?" Sau khi nghĩ lại, không đợi Hiên Viên Đình trả lời, bổ sung thêm: "Người khẳng định chưa từng nghe qua!"

Hiên Viên Đình không hỏi nữa, tao nhã gấp một khối bánh ngọt, nhẹ nhàng cắn một cái, mùi vị cũng không tệ, vừa vào miệng liền tan ra, gần bó lưu hương.

Dạ Tử Huyền thấy nam nhân này ăn uống tao nhã, trong lòng trực tiếp chửi má nó, chỉ là ăn bánh ngọt mà cũng có thể ăn tao nhã cao quý như vậy, nếu so sánh với nàng khó mà nói tương ăn của nàng đạt được thanh nhã, nó xứng đáng với danh hào ăn uống như dã nhân!

"Thế nào, lại mất hứng?"

Nhẹ giọng nói khẽ, dường như muốn hòa tan nàng. Nữ nhân thanh âm dễ nghe thì thôi đi, vì sao giọng nói của nha đầu này cũng trầm thấp gọi cảm như vậy?

"Ăn no rồi!"

"Được! Đi thôi!"

Hiên Viên Đình nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng không có từ chối hắn!

"Ồi chào, khách quan còn chưa có trả tiền đó!"

Tiểu nhị xách theo hai hộp bánh ngọt gọi to sau lưng bọn họ, làm cho khách nhân đang ăn ngẩng đầu lên nhìn hai người, đều là đáng vẻ xem kịch vui.

Hiên Viên Đình không thèm quay đầu, vẫn phong lưu phóng khoáng nắm lấy tay Dạ Tử Huyền, bước đi tao nhã, cảm giác này đúng là quá tốt!

Nhưng mà, vui quá hóa buồn chính là từ ngữ bản thân hấn tạo ra!

"Công tử, người còn chưa có trả tiền!"

Tiểu nhị nhanh chóng chạy tới trước mặt bọn họ, ngăn cản hai người! Hai người này ăn mặc phú quý, vậy mà đi ăn cơm bá vương (ăn chùa), mà lại còn dám nghênh ngang như thế. . .

"Hiên Viên Đình.."

Gương mặt nhỏ nhắn của Dạ Từ Huyền đỏ ửng, lại nói, tình tiết trong mấy cuốn tiểu thuyết không phải chủ tử ăn cơm có người chạy việc trả tiền sao? Dạ Ảnh chết ở đâu rồi?

"Dạ Ảnh!"

Nụ cười trên mặt Hiên Viên Đình không còn nữa, gương mặt đủ màu như là cửa hàng thuốc màu, màu sắc phong phú cực kỳ đẹp mắt. Cuối cùng gương mặt tuần tú biến thành xanh mét, vất nhẹ một cái có thể ra nước —— cái tên Dạ Ảnh đáng chết này!

"Có thuộc hạ! Không biết chủ tử. . ." Có gì cản dận!

Khi Hiên Viên Đình nhìn thấy nửa râu kẹo hồ lô trên tay Dạ Ảnh, ánh mắt hận không thể xé nát hấn, thân là một trong tứ đại ám vệ, lại. . . Lại... Thật sự là da ngựa! Hắt tay vén rèm che, lên xe ngựa!

"Dạ Ảnh đồng chí, tự cầu phúc đi!" Dạ Từ Huyền đồng tình nhìn hấn ta một cái, trong mắt chỉ có vui sướng khi người gặp họa, món nợ người nợ lão nương còn nhớ không!

"Đây là tiền cơm của công tử, không cần thối lại!"

Tuyệt Nhất đưa cho tiểu nhị một thỏi bạc, lách mình lên xe ngựa, vội vàng đánh xe đi. Để lại Dạ Ảnh cảm nửa râu kẹo hồ lô, đứng trong gió run lẩy bẩy...

----- Ngoài lề -----

Vận mệnh Dạ Ảnh đồng chí thật bị thảm. . . .

Nữ chính sẽ mượn cơ hội trả thù. . . .

Bất quá trước kia. . . Hắc hắc. . . Con thỏ cười gian. . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Người Chết Chắc Rồi

Hiên Viên Đình nằm nghiêng ở trên xe ngựa, sắc mặt có thể so với vật thể không rõ trong nhà vệ sinh, tỏa ra áp suất thấp, làm cho Dạ Từ Huyền cũng nhịn không được rùng mình mấy cái. Xem ra lần này tức giận không nhẹ, đường đường là Dật vương lại bị nói ăn quýt, ngấm lại liền cảm thấy khô hải, còn giữa ban ngày ban mặt trở thành sự thật, có thể thấy tương lai của Dạ Ảnh sẽ vô cùng khổ sở!

"Tuyệt Nhất, đi biệt viện!"

"Dạ! Chủ tử!"

Biệt viện? Không trở về vương phủ? Đáp án không thể giao làm sao bây giờ? Nếu như trì hoãn một ngày sẽ tổn thất rất nhiều, không được? Nàng không muốn đi biệt viện!

"Hiên Viên Đình, chúng ta trở về vương phủ được không?"

Dạ Từ Huyền lấy tay nhẹ nhàng lôi kéo góc áo người nào đó. Giọng nói trở nên dị thường mềm mại, từ từ nhắm hai mắt hờn dỗi khiến cho Hiên Viên Đình nhịn không được cả người nổi đầy da gà.

"Tại sao?" Nhân nhạ hỏi, vừa nghĩ tới chuyện hôm nay Dạ Ảnh làm hấn mất hết mặt mũi, hấn hận không thể lột da tiểu tử kia! Vất vả diễn một màn lãng mạn, lại bị râu kẹo hồ lô của tiểu tử đó phá hư không còn một mảnh, còn bị hiểu lầm là ăn cơm bá vương! Thật là đáng giận!

"Có việc mà!" Càng ngày càng nịnh nọt nói, sợ giọng nói hơi lớn sẽ chọc giận hấn!

"Chuyện gì?"

"Ách. . ."

Có vẻ như người nào đó không biết nàng hợp tác cùng Mộ Dung Chiêu, son trang thiếu chủ gì đó, nếu như làm tốt quan hệ, nói không chừng có một ngày nàng lưu lạc giang hồ còn có thể đi quấy rầy một phen. Chuyện này, đúng là không lâu nữa sẽ thực hiện, đương nhiên, nói sau đi!

"Không nói thì không quay về!"

Hôm nay hấn hạ quyết tâm, không chinh đồn tên tiểu tử đó thì khó mà tiêu mối hận trong lòng! Lại nói, đêm nay giết gà dọa khỉ, nếu không cánh cứng rồi sẽ bay đi hết.

"Tuyệt Nhất, thông báo với đám người Mị Ảnh, giờ Tý gặp!"

"Dạ!"

Có vẻ như Tuyệt Nhất đã đoán được tại sao chủ tử muốn triệu tập những người khác, xem ra hôm nay tiểu tử Dạ Ảnh chạy trời không khỏi nắng. Dạ Ảnh biết đoán mạng, không biết có tính ra được đêm nay hấn ta có kết cục gì không nhỉ?

Không trở về thì thôi, cùng lắm thì đêm nay không ngủ, lần nữa viết ra giấy! Hiên Viên Đình người chơi đùa quá tàn nhẫn, một ngày nào đó lão nương sẽ đòi lại. Hừ, ta cười lừa xem tập bài hát —— chờ xem!

Nghe nói chủ tử dẫn vương phi trở về, người trong biệt viện vô cùng cao hứng, từ rất sớm đã chuẩn bị ôn hòa cung kính đứng ở cửa nghênh đón.

"Tham kiến vương gia, tham kiến vương phi!"

Quần gia dẫn đầu mọi người, cung kính mở miệng. Mặc dù thanh danh vương phi không tốt lắm, nhưng mà, thật sự rất đẹp! Phong thái thiên nhân, đứng chung một chỗ cùng chủ tử thì chính là một đôi bích nhân! Bất quá, hình như sắc mặt chủ tử hôm nay không tốt lắm!

"Chủ tử, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, người muốn tắm rửa trước hay là dùng bữa trước?"

"Tắm rửa!"

"Vâng!"

Dạ Tử Huyền đi theo Hiên Viên Đình quẹo trái quẹo phải, trời ạ, có vẻ như biệt viện này còn lớn hơn vương phủ. Mặc dù không xa hoa bằng phủ Dật vương nhưng lại giản dị tao nhã. Là một nơi nghỉ dưỡng tuyệt vời!

Trong viện, trên hành lang đặt một chậu hoa lan, chợt làm cho nàng nghĩ tới cái gì đó nhưng loại cảm giác này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, kết quả chẳng bắt được gì cả. Lúc này từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều không có khí chất hoa lan, thật không biết xảy ra cái gì? Tự dụ sao? Đúng là mĩa mai!

"Vào đi!"

"Làm gì?"

Rõ ràng vừa rồi hấn nói muốn tắm rửa còn dẫn theo nàng quẹo trái quẹo phải, hiện tại ở chỗ nào cũng không biết. Có phải hấn thú tính quá độ hay không, muốn cưỡng ép nàng? Vừa nghĩ tới, Dạ Tử Huyền lạnh từ đầu đến chân!

"Tắm rửa!"

Không nghĩ tới tên sắc phu này lại nhanh chóng lộ rõ nguyên hình như vậy, còn dám nói một cách hợp tình hợp lý "Tắm rửa"? Đùa gì thế, nàng muốn tắm uyên ương cũng sẽ không tìm hấn, được chưa? Nói không chừng thân thể trong sạch cũng không còn!

Trời xanh ơi. . . Mặt đất ơi. . . Mau cho sấm sét tới đánh chết sắc quỷ này đi!

Đột nhiên, bầu trời đêm truyền đến một tiếng vang thật lớn: "Ầm ầm", "A ——"

Một giây trước nguyên rùa hấn bị sét đánh, giây sau giống như khảo nghiệm bắm ở trên người người ta, chuyện này... Thật sự rất dọa người!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Người Chết Chắc Rồi (Tiếp)

"Ta. . . Ta sợ!"

Cơ thể nàng run rẩy, vùi đầu vào trong ngực Hiền Viên Đình, bắp thịt toàn thân đều căng thẳng.

Lại vang lên một tiếng "Àm àm", hai tay người trong ngực giống như ôm chặt hơn nữa. Bụng căng thẳng, yết hầu trở nên khô khốc, hai tay cũng dần dần ôm lấy eo nhỏ của nàng, ôm chặt nàng vào trong ngực: "Đừng sợ, đừng sợ, ta ở đây!"

Vỗ vỗ lưng nàng, có chút vất vả đóng cửa phòng tắm lại. Bên ngoài, sấm chớp to lớn rạch ngang bầu trời giống như con rết ngủ đông trên tấm màn đen, rất là khủng bố. Từng tiếng sấm khác thường, cũng làm chấn động hồn phách người. Đã bắt đầu mùa đông rồi, sao lại có thể có sét đánh? Thật là chuyện lạ!

Người trong ngực còn truyền đến tiếng nước nở nghẹn ngào, quần áo ở sống lưng đã bị mồ hôi làm ướt đầm, nha đầu này không sợ trời không sợ đất, sao lại sợ tiếng sấm cơ chứ? Hắn không biết, nàng đã từng trải qua một buổi tối khủng bố, chính là lúc tiếng sấm sét đan xen!

Dáng vẻ này của nàng, còn có thể tắm rửa? Nếu như hắn giúp nàng cởi quần áo, phỏng chừng chờ nàng lấy lại tinh thần, hắn sẽ bị nàng lột một lớp da! Vì thế, người nào đó hung tợn dồn tất cả tức giận lên trên người Dạ Ảnh, đáng thương Dạ Ảnh. . .

...

"Đại nhân, bọn họ dùng chân ở một tòa phủ đệ gọi là 'Thanh Phong tiểu viện'!" Trần vừa nhận được tin tức, lập tức đến truyền tin.

"Ừ, địa điểm ở đâu?"

Mặc phát cao oản, đường nét gương mặt hoàn mỹ đang nhảy nhót dưới ánh đèn, càng thêm quyến rũ. Khóe miệng lạnh như băng hơi gọi lên, uống sạch một ly rượu mạnh, cổ họng có chút cay, tàn nhẫn trong mắt càng ngày càng đậm, đêm nay nhất định là một đêm không tầm thường!

"Phía Tây ngoại thành!"

"Chuẩn bị nhân thủ, đêm nay nhất định phải giết nữ nhân đó! Nói không chừng nàng đã nói chuyện mình nhìn thấy cho lạnh lùng rồi!"

"Dạ!"

Trần xoay người đi ra ngoài, khóe miệng gọi lên nụ cười lạnh, hắn thích mùi vị của máu!

Thanh Phong tiểu viện.

"Chủ tử vội vã triệu tập chúng ta trở về, có phải xảy ra đại sự?" Nam tử mặc áo đen lạnh lùng hỏi, gương mặt anh tuấn băng sơn hoàn toàn không kém cạnh Tuyệt Nhất.

Tuyệt Nhất không nói chuyện, chỉ nhàn nhạt nhìn Dạ Ảnh, hắn không muốn nói chuyện với kẻ dở hơi này. Thời gian làm việc, lại thích đi ăn vặt giống như một cô nương, làm hại chủ tử bị người ta hiểu lầm là ăn quỵt mất hết thể diện ở tù lâu!

Ám Ảnh không bỏ qua chi tiết Tuyệt Nhất nhàn nhạt liếc mắt nhìn Dạ Ảnh, Dạ Ảnh là người trẻ tuổi nhất trong năm người bọn hắn, tính tình hướng ngoại, bình thường rất thích đùa giỡn, không phải là. . .

Mị Ảnh mặc y phục màu đỏ, yêu điểm động lòng người, làm nổi bật lên nụ cười yêu dã nhìn Dạ Ảnh, vui sướng khi người gặp họa hỏi: "Dạ Ảnh, không phải người lại gây chuyện nữa chứ?"

"Trời xanh ơi, hãy cho sét đến đánh chết ta đi!"

Dạ Ảnh không để ý tới Mị Ảnh, "Thành kính" quỳ xuống, chỉ cầu tự mình giải quyết! Hôm nay hắn làm cho chủ tử bị mất hết mặt mũi, nếu truyền ra tin tức "Ăn com bá vương", đừng nói chủ tử mất mặt mà cả toàn bộ hoàng tộc cũng sẽ bị dân chúng chế nhạo, tội của hắn thật sự đáng chết vạn lần! Nhưng mà xâu kẹo hồ lô kia cũng không phải của hắn, nội tâm oan uổng hô to, mở miệng rống lên: "Sấm sét mau đến đánh chết ta đi!"

Một loạt động tác làm bộ này khiến khóe miệng bốn người Tuyệt Nhất đều giật giật. Đúng là còn chưa biết tiểu tử này lại có thiên phú diễn kịch, nếu bộ dạng của hắn bị thuộc hạ mình trông thấy không biết "Này tín" của Dạ đại nhân hắn có tổn hại không nữa!

"Nói đi, rốt cuộc người đã làm gì khiến chủ tử tức giận?"

Hoa Ảnh cũng thấy kỳ quái, rốt cuộc chuyện lớn cỡ nào mới có thể khiến chủ tử vội vã triệu tập toàn bộ bọn họ đến đông đủ? Đây là chuyện chưa từng xảy ra!

"Àm. . ."

"Là một chuyện quá đáng." Dạ Ảnh còn quỳ trên mặt đất, đạo thiên lôi vừa rồi thật sự hù chết hắn, cũng may không bỏ lên người hắn: "Ta nhất thời sơ

sấy, làm cho mọi người trong tử lâu hiểu lầm chủ tử ăn cơm bá vương!"

"Cái gì?"

Ngoại trừ Tuyết Nhất, về mặt ba người còn lại là không thể tin được lên tiếng, sau đó cùng nhau dùng ánh mắt "Ta hiểu rồi, ngươi an tâm đi thôi" nhìn hấn —— ngươi chết chắc rồi!

Tuyết Nhất nhìn bầu trời đêm xuất thần, cũng không biết hấn đang nghĩ cái gì. . . .

----- Ngoài lề -----

Đây là do đồng chí Dạ Ảnh đồng tự tìm đường chết!

Nữ chính sẽ bắt lấy cơ hội này cố gắng sửa chữa hấn một phen. . . .

Chờ mong “Ngày lành” của đồng chí Dạ Ảnh đến!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Nàng Trúng Độc

Qua một thời gian thì tiếng sấm lại vang lên, Hiên Viên Đình đứng giờ xuất hiện trong thư phòng ở biệt viện. Hơn nữa, trong lòng hấn còn ôm một con bạch tuột làm cách nào cũng không chịu buông tay.

Đừng nói tắm rửa, ngay cả bữa tối cũng chỉ tùy ý ăn vài miếng. Rốt cuộc nha đầu này đã từng trải qua chuyện gì mới có thể thành ra thế này, hôm khác hấn nhất định sẽ tìm cơ hội cố gắng hỏi một chút, nên sớm giải quyết thôi. Mùa đông thì còn tốt, nếu như là mùa hè cứ bám chặt vào hấn không chịu tắm rửa chẳng phải khó chịu chết sao?

Hiên Viên Đình cứ như vậy ôm nàng ngồi ở trên sạp quý phi (giường nhỏ). Ánh mắt hàm xuân của Mị Ảnh nhìn hấn cười, vương phi bị bệnh rồi sao? Nếu không thì tuyết đồi chủ tử sẽ không chiếm được tiện nghi. Ám Dạ đứng ở một góc, lẳng lặng nhìn, còn trên gương mặt thanh tú của Hoa Ảnh càng hiện rõ sự hung ác, dựa vào cái gì nàng được chủ tử chăm sóc? Dạ Ảnh quỳ trên mặt đất "Tự thân khó bảo toàn", vào lúc này không có thời gian bát quái; chỉ có mình Tuyết Nhất, trong con ngươi lạnh lùng để lộ ra sự đau xót.

Hiên Viên Đình thuận lợi đắp một tấm chăn mỏng lên trên người đang nằm ổ trong ngực, liếc mắt nhìn Dạ Ảnh đang quỳ trên mặt đất, lạnh lùng mở miệng hỏi: "Dạ Ảnh, cần cơ hội giải thích không?"

Ánh mắt bốn người còn lại đều không tự chủ được phóng tới trên người Dạ Ảnh, tiểu tử này sợ là "Chạy trời không khỏi nắng" rồi! Không ai dám mở miệng xin tha cho hấn, bất luận nguyên nhân là cái gì, kết quả đều do hấn sai lầm!

"Chủ tử, thuộc hạ..."

"Có người!"

Dạ Ảnh vừa mở miệng, Hiên Viên Đình đã dùng chưởng phong làm tắt hết toàn bộ nến trong phòng, mọi người cảnh giới, bao gồm Dạ Ảnh đang quỳ dưới đất cũng chạy trở lại cương vị của mình, hiện tại không phải lúc bị phạt. Ngôi nhà này cũng không phải do Hiên Viên Đình đứng tên, tại sao lại có người tìm đến chỗ này? Là vì chuyện gì?

"Ầm ầm —— "

Bầu trời lại vang lên một tiếng sấm lớn, Dạ Từ Huyền mơ mơ màng màng nói mớ, la to: "Không cần —— không cần —— mẹ —— "

Mẹ? Ngoại trừ Dạ Ảnh, trong nháy mắt đầu óc đám người trong chỗ tối chết lặng, đây là từ ngữ gì vậy? Vương phi bám dính lên trên người chủ tử đã đủ kỳ quái, hiện tại càng quỷ dị đến cực điểm.

Hiên Viên Đình đề phòng bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu, ôm thật chặt nàng ở trong ngực. Hấn nhìn bộ dạng lúc này của nàng, trái tim của hấn giống như bị ai đâm một dao, đau tan lòng nát dạ!

Một tia chớp sáng ngời qua đi, cửa phòng bị mở ra có bốn bóng người đi vào, nhưng trong nháy mắt đã ngã xuống, chưa kịp phát ra âm thanh nào, cửa thư phòng lại tự động đóng lại! Tiếp theo, lại có một đám hắc y nhân tiến vào, không biết kiếm của ai cắt đứt cổ kẻ địch, máu tươi vẩy trên cửa. Lúc ánh sáng tia chớp xẹt qua có thể thấy rõ ràng máu tươi không kịp động lại dọc theo khe rãnh cửa sổ từng giọt từng giọt rơi xuống, một giọt lại nối tiếp một giọt...

"Ồ trong này!"

Không biết là ai rống lên một tiếng, hắc y nhân từ bốn phía vung thanh kiếm lạnh lẽo tụ tập về hướng thư phòng. Mặc dù trên căn bản hạ nhân trong biệt viện đã chết hết nhưng mục tiêu từ đầu đến cuối của bọn hắn chỉ có một, chính là Dạ Từ Huyền.

Trong nháy mắt, trong thư phòng liền phát ra âm thanh đao kiếm tiếp xúc cùng tiếng người chết ngã xuống đất. Năm người Tuyệt Nhất suất lĩnh ám vệ bảo hộ hai người Hiên Viên Đình ở phía sau, hình thành một vòng bảo hộ. Lần này kẻ địch đến hơi nhiều, rốt cuộc là tại sao? Chủ tử không quan tâm tới triều chính, chẳng lẽ chức vị không liên quan đến cục diện triều đình đã bị người phát hiện sao?

Đột nhiên, trong đám hắc y nhân có người ra lệnh, "Giết nữ nhân trong lòng Ngọc Diện công tử, đại nhân có thưởng!"

"Dạ!"

Bấy giờ đoàn người Hiên Viên Đình mới hiểu được, vì sao đám người này lại đến đây. Nhưng mà, cuối cùng thì nha đầu đã chọc tới ai, họ lại không tiếc mua người giết chết nàng? Thế nhưng bất kể là ai, động người của Hiên Viên Đình hắn, đều phải chết!

"Giết!"

Sau khi rít lên một tiếng, người hai bên bắt đầu đánh nhau túi bụi. Hiên Viên Đình vẫn ngồi trên ghế dựa như cũ, lẳng lặng ôm người trong ngực. Trán của nàng nóng quá, đang khỏe mạnh sao có thể đột ngột phát sốt?

Ánh mắt lạnh lẽo đảo qua đám sát thủ đang muốn xông lên phía trước, như nhìn người chết. Lưu loát điểm huyết ngũ của Dạ Từ Huyền, nhẹ nhàng đặt nàng nằm lên giường nhỏ, nói: "Bảo vệ vương phi!" Hắn lập tức gia nhập chiến đấu, còn Tuyệt Nhất và Âm Ảnh chính là người đầu tiên lui về phía sau, gánh vác trọng trách bảo hộ Dạ Từ Huyền.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Nàng Trúng Độc (Tiếp)

Hiên Viên Đình đến chỗ nào, sát thủ nơi đó trong nháy mắt bị mất mạng, hoảng sợ trốn to ánh mắt không kịp phản ứng đã ngã xuống đất. Tóc đen tung bay, khoe miệng lạnh lẽo, làm cho cả người hắn thoát nhìn không còn ôn hòa nữa mà như là Tu La trong địa ngục bò lên, tàn sát tính mạng như giun dế. Không lâu lắm, toàn bộ hắc y nhân trong phòng ngã xuống, không có một ai chạy thoát.

Chúng ám vệ đều hoảng sợ, sát khí tỏa ra trên người chủ tử rất khủng bố, cho tới bây giờ bọn hắn chưa bao giờ thấy qua. Kẻ địch đã giải quyết xong, ngoại trừ mấy người Dạ Ảnh, những người khác lại biến mất không thấy. . .

"Lập tức đi thăm dò, ai dám đụng đến người của ta, bốn vương muốn làm cho hắn ta sống không bằng chết!" Hạ xuống mệnh lệnh vô cùng lạnh lẽo, một bóng đen lập tức biến mất.

"Đi tìm Quý Y, những người khác lập tức trở về vương phủ!"

"Dạ!"

Mọi người lĩnh mệnh, mỗi người quản lý chức vụ của mình!

Khi Hiên Viên Đình trở lại bên cạnh Dạ Từ Huyền, lại khôi phục dáng vẻ ôn nhã bình thường. Dịu dàng ôm lấy nàng, dùng mặt dán lên trán nàng, sau đó đi nhanh ra ngoài. Đêm nay vốn không cần phiền tới hắn động thủ, chỉ là, phải tốc chiến tốc thắng!

...

"Đại nhân, thất bại rồi! Không có người nào trở về!"

Khi Trần thu được tin tức thì cũng hết sức khiếp sợ, phải có thực lực cường đại cỡ nào, mới có thể làm cho toàn bộ người bọn họ phải đi một đi không trở lại? Hơn nữa, hắn đã đi kiểm tra thi thể, tất cả đều là một đao trí mạng, kiến huyết phong hầu (thấy máu là chết)! Ngọc Diện công tử đã cường đại đến mức độ này rồi sao?

Nam Cung Nhạc nghe xong, chau mày, lửa giận dưới đáy lòng bùng phát. Sắc mặt hắn dần dần đỏ lên sau đó nhanh chóng xanh mét, cổ trướng lên như muốn nổ tung, gân xanh trên trán dữ tợn dọa người, nắm đấm đánh mạnh lên bàn tạo ra một tiếng "Bùm". Sau đó "Phịch" một tiếng, cái bàn vỡ nát.

"Một đám phế vật!"

Sớm biết vô dụng như vậy, hắn nên tự mình xuất mã, gặp gỡ lạnh lùng, nhìn thử xem rốt cuộc hắn có bao nhiêu năng lực đấu với mình! Nữ nhân đó

không chết, ngược lại tồn thất một nhóm người, thật sự là ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo!

"Đại nhân bớt giận!"

Trái tim Trần "Lộ bộ" roi, hiện tại nếu lại kích thích một chút, nói không chừng kế tiếp tan xương nát thịt chính là hắn ta. Đại nhân tuyệt đối sẽ không cam tâm, mình chủ hạ chiếu lệnh gấp làm sao bây giờ?

Sau nửa ngày, Nam Cung Nhạc vừa nãy tàn nhẫn khát máu đáng kị dị giống như biến mất. Dưới đôi mày kiếm là một cặp mắt hoa đào dài nhỏ, tràn ngập đa tình, khiến người ta không cẩn thận sẽ trầm luân rơi vào. Mũi cao thẳng, độ dày môi vừa phải đỏ mọng lúc này lại đang nở nụ cười làm người ta lóa mắt.

Trần kinh hãi, đáng về đại nhân "Mặc Tiêu công tử" của bọn hắn như đi dưới ánh mặt trời, như vậy thì hắn càng thị huyết, càng tàn nhẫn, đều được che dấu dưới lớp da mặt ôn nhuận đó.

"Ám không được, trực tiếp đến mình!"

Rõ ràng là một công tử ôn nhuận như ngọc, vừa mở miệng nói chuyện lại như hàn băng đóng băng ngàn năm, làm cho tóc gáy người ta dựng đứng, không chế không được run rẩy...

"Dạ!"

Phủ Dục vương!

Quý Y đã kiểm tra cho Dạ Từ Huyền, ngoại trừ bị sốt, hắn ta phát hiện ra một chuyện vô cùng thú vị —— nàng bị người ta hạ độc!

Nếu đổi thành các đại phu khác, loại chất độc này trước khi chưa bị dẫn phát e là kiểm tra không ra. Trước đó lúc hắn ta bắt mạch thì hơi kinh hãi, sau đó xoắn tay áo Dạ Từ Huyền lên, ở trên cánh tay của nàng rõ ràng có ba điểm đen không hề bắt mắt, xem ra độc chưa bị dẫn phát. Đây thật sự là chuyện không thể tưởng tượng nổi, thân thể nàng vẫn còn hoàn bích! Xem ra lời đồn đãi bên ngoài vẫn có sai lầm!

"Công tử, thân thể vương phi cũng không lo ngại, chỉ là... Chỉ là bị người ta hạ độc!"

Hiên Viên Đình vừa nghe thấy nàng bị hạ độc, sắc mặt biến đổi, lo lắng hỏi: "Tiên sinh có thể giải loại độc này?"

Trên gương mặt tinh xảo của Quý Y hiện lên chút khó xử: "Mặc dù loại độc này tàn nhẫn, nhưng chỉ cần không bị dẫn phát thì không có gì đáng ngại. Nếu như bất hạnh dẫn phát mầm độc, thuốc giải cần Thất Thái Tuyết Liên ngàn năm nở hoa làm thuốc dẫn, trong vòng một canh giờ ăn vào mới có thể thuốc đến bệnh trừ!"

Hiên Viên Đình nghe xong, chau mày, hai mắt nồng đậm tức giận, muốn tìm Thất Thái Tuyết Liên ngàn năm nói dễ hơn làm, kẻ xấu này... Thật độc!

"Xin hỏi tiên sinh loại độc này là sao? Cái gì sẽ dẫn phát chất độc?"

Quý Y gật đầu, liếc mắt nhìn thoáng qua trong phòng, vẻ mặt có chút treu ghẹo tiến đến thì thầm vài câu bên tai Hiên Viên Đình, sau khi hắn hoảng sợ chính là giận dữ!

----- Ngoài lề -----

Nữ chính trúng độc

Huhu. . . .

Phúc lợi của nam chính lại bị trì hoãn. . . .

Đây là một loại độc rất thú vị. . . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Ta Rơi Tiền

Dạ Từ Huyền tỉnh lại, đã là buổi sáng ba ngày sau.

Mở mí mắt nặng nề, tầm mắt còn có chút mơ hồ, dụi dụi con mắt, ngọc nhan hoàn mỹ như kiệt tác của trời cao chiếu vào trong con ngươi màu mực. Nhìn hắn có chút tiêu sái, lông mày nhíu lại, sắc mặt hơi tái nhợt. Nàng đã ngủ bao lâu, chẳng lẽ hắn luôn luôn trông chừng?

Nàng nhớ ngày hôm đó có tiếng sấm, còn có chớp giật giống như con rết, đều cực giống đêm đó, cái đêm mà cả đời sẽ trở thành ác mộng, cả đời nàng không thể quên được.

Bỏ qua những bi thương được chôn sâu trong ký ức, nàng yên tĩnh nằm ở trên giường, ngược mắt nhìn nam nhân bá đạo lại keo kiệt hình như có cái gì đó thay đổi, ở trong những ngày tháng bình thản mà thay đổi. Có lẽ, nàng sẽ dần dần yêu hắn, sau đó bắt đầu cuộc sống mới, trong lòng không cần ngẫu nhiên tưởng tượng cảm thấy may mắn tìm được tên cảnh sát chết tiệt kia, sau đó cùng nhau tìm phương pháp trở về.

Dáng dấp lúc hần ngủ yên thật mê người, Dạ Từ Huyền nhìn không được đưa tay ra, muốn xoa mặt hắn, trên gương mặt sạch sẽ như ngọc không có một chút khuyết điểm. Nhưng mà bàn tay vừa duỗi ra đến giữa không trung, lông mi nam nhân dựa vào đầu giường hơi nhúc nhích, như là sắp tỉnh, bàn tay sắp làm tặc của nàng lặng yên rút lại. Quả nhiên, hần tỉnh lại nhìn thấy nàng tròn tròn mắt, còn nhìn chăm chăm hắn, sắc mặt vui vẻ: "Người đâu, vương phi tỉnh, truyền lệnh!"

"Dạ!"

"Ngủ ba ngày, chờ nàng rửa mặt xong là có thể dùng bữa!" Tuy là giọng nói của hắn rất nhạt, thế nhưng ức chế không được vui vẻ, trời mới biết mấy ngày nay nàng hôn mê hắn sợ hãi bao nhiêu.

"Cái gì? Ta ngủ ba ngày?"

Cử động cơ thể như một con cá chép, từ trên giường nhảy xuống, về mặt cầu xin ngửa mặt lên trời gào to: "Tiền của ta! Bạc ơi! Bạc..."

Một tiếng rống giận vang lên làm cho Hiên Viên Đình sợ, kéo nàng qua, đưa tay sờ lên trán nàng. Chẳng lẽ bị sốt choáng váng rồi? Hay là chất độc ảnh hưởng xấu đến đầu óc?

"Ta không bệnh, ta khỏe lắm!"

Không chút khách khí một tát đập rớt móng vuốt của hắn, nhất thời trên tay Hiên Viên Đình có một vết đỏ ửng. Mà đoạn tình cảnh vừa rồi bị Hoa Ảnh bụng nước rửa mặt vào nhìn thấy, trong lòng càng thêm căm hận Dạ Từ Huyền. Nhất định nàng sẽ tìm cơ hội giết chết nữ nhân đáng chết này, lại dám kiêu ngạo với chủ tử.

"Được được được... Huyền Nhi hết bệnh rồi, hiện tại nên rửa mặt!" Ngoài miệng thì dụ dỗ nhưng trong lòng lại nghĩ: Không được, vẫn nên mời Quý Y đến xem, nếu không hắn sẽ không yên lòng. "Được, vừa vặn ta cũng đói bụng!"

Hiếm khi nàng biết nghe lời, rất ngoan ngoãn chuẩn bị xuống giường mang giày thì người nào đó đã dịu dàng nâng chân nàng lên, thay nàng mang giày.

"Hiên Viên Đình..."

"Ta nguyện ý!"

Ba chữ rất đơn giản, cũng không phải lúc nào cũng có thể nghe thấy ba chữ này. Đây là thời đại lấy nam nhân làm đầu, đều do nữ nhân hạ nam nhân, vậy mà hắn lại chịu hạ mình mang giày thay cho nàng. Dạ Từ Huyền rất xúc động, vành mắt đỏ lên, từ khi ba ba chết đi, không có người đàn ông nào mang giày thay nàng!

"Phịch", cái chậu đồng chứa nước bị rơi xuống... "Xin lỗi chủ tử, thuộc hạ không cẩn thận trượt tay, thuộc hạ bằng lòng chịu phạt." Trong miệng thì Hoa Ảnh xin khoan dung, nhưng sự thù hận trong mắt không thể nào che giấu được, cúi đầu che đi sắc mặt dữ tợn đáng sợ. Tại sao chủ tử lạnh lùng thiếu ngữ với bọn họ lại dôn hết ân nhu với nàng ta?

"Mau đi bưng một chậu khác vào đây!"

"Dạ!"

Tâm tình Hiên Viên Đình cực tốt, nên không muốn so đo cùng Hoa Ảnh, Huyền Nhi bình an tỉnh dậy, chỉ là một chậu nước mà thôi.

Còn trong nội tâm Hoa Ảnh lại thấy vô cùng ủy khuất, chủ tử lại vì nữ nhân này mà thay đổi, nàng là ám vệ lại bị phái tới chăm sóc chuyện ăn uống và sinh hoạt cho nàng ta, nàng không cam lòng. Nàng có thể bước lên một trong năm đại ám vệ, thực lực đương nhiên không thể khinh thường, quan trọng nhất chính là được chủ tử tán thành, còn hiện tại thì sao? Ở trong mắt chủ tử, nàng chỉ là hạ nhân mà thôi...

Ở trong chỗ tối Dạ Ảnh nhìn thấy cảnh này, mày hơi cau lại, chẳng lẽ là ảo giác của hắn? Liếc mắt nhìn Tuyết Nhất, tiểu tử này vẫn giữ vẻ mặt băng sơn, vậy chắc là hắn bị hoa mắt thôi!

Rất nhanh, Hoa Ảnh lại bưng một chậu nước trở về, cúi đầu đặt chậu nước lên bàn, đang chuẩn bị thay Dạ Từ Huyền vắt khăn mặt, lại nghe được một giọng nói trong trẻo dễ nghe truyền đến: "Hoa Ảnh, để ta tự mình làm!"

"Dạ, vương phi!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Ta Rơi Tiền (Tiếp)

Cắn chặt răng phun ra vài chữ, nhanh chóng lui ra ngoài, nàng đã khó có thể ức chế sát khí của bản thân với nữ nhân kia. Nếu còn không đi, sẽ bị chủ tử phát hiện, vậy thì chỉ có con đường chết. Nàng nhất định phải giết nữ nhân kia, nàng ghen tị phát điên, đứng, nàng không hề che giấu tự nói với mình: Nàng đang ghen tị.

"Huyền Nhi, để ta!"

Nhẹ nhàng sờ sờ đầu nàng, sau đó đặt nàng ngồi lên ghế, vén ống tay áo rộng rãi, vờn cánh tay trắng thuần ôn nhu vắt khăn lau mặt thay nàng. Nàng im lặng nhìn bóng lưng của hắn, nghe tiếng nước róc rách, nước mắt không nhịn được rơi xuống!

Tao nhả xoay người, lại thấy rõ ràng trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng có vết nước mắt, kéo nàng vào trong lòng mình, cầm hân đặt trên vai nàng, một mùi thơm tươi mát của hoa lan truyền đến, thấm vào ruột gan. Dạ Từ Huyền chôn đầu trong lồng ngực hắn, hít hít mũi, khóc suốt mướt. Hắn vẫn duy trì tư thế đó, dịu dàng an ủi, Tuyệt Nhất nấp trong tối, trái tim hắn ta như bị người ta đâm một đao vô cùng đau nhức, tại sao lại như vậy?

Không biết khóc bao lâu, ánh mắt nàng hồng hồng do khóc, nhìn người bị nàng xoay vòng vòng, áo bào trắng lem luốc nước mắt nước mũi, nghẹn ngào cười, áy náy nói: "Thực xin lỗi, ta làm bẩn quần áo người rồi!"

"Không sao, giặt sạch là được!"

Dạ Ảnh nuốt chút nữa từ trên đỉnh té xuống: "Giặt sạch là được"? Chủ tử đã hết bệnh sạch sẽ rồi sao? Quần áo bị làm bẩn thiêu lại không có xé nát, còn dám nói giặt sạch là được. Tam quan bị phá hủy! Quả nhiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Đột nhiên, nàng biến sắc, xoẹt một cái chạy đến trước bàn tìm kiếm tờ giấy ngày hôm đó nàng viết. Nhưng tìm nửa ngày vẫn không thấy, sợ là đã bị hạ nhân vứt đi, vì thế, rất không có hình tượng khóc: "Bạc của ta, tiền của ta..."

"Huyền Nhi, tiền nàng để ở đâu?"

"Là bản thảo của ta! Tờ giấy viết chữ rất xấu bằng bút lông, hu hu..."

Ấm vệ trong tối hận không thể chọc mù hai mắt, hủy lỗ tai mình, vương phi vừa khóc vừa la khiến cho bọn họ chịu không nổi! Chủ tử, chúng thuộc hạ mãnh liệt yêu cầu thay ca với người của Vạn Tín lâu, tuy là một chút lại còn không có ngày nghỉ, nhưng mà lỗ tai được thanh tĩnh!

Hiên Viên Đình nghe được chữ "Rất xấu" khoe miệng khê cong lên, còn có chút tự mình hiểu lấy, quả thực rất xấu, hơn nữa xấu đến mức cuộc đời này chưa bao giờ thấy. "Ồ, ném rồi!"

Hiên Viên Đình nhân dịp nói, thành công làm cho tiểu mỹ nữ hoạt bát xù lông lên: "Ném rồi? Hiên Viên Đình, người có biết nó có thể tạo ra nhiều tiền cho lão nương hay không?"

"Phịch", chỉ nghe thấy tiếng một vật nặng rơi xuống đất, cái gì vậy?

"Ta giúp nàng chép lại lần nữa, cũng bỏ sung hết phần còn lại, sau đó giao cho hỏa kế phòng sách Hàn Lâm phái tới!" Thấy nàng xù lông, khoe miệng hân cong lên nụ cười, dần dần nở rộ, cuối cùng thành một đóa Tuyết Liên trắng noãn.

Lại nói, nha đầu này, tại sao lại thích tiền như vậy chứ? Vậy hắn có nên giao chìa khóa kho phòng vương phủ cho nàng không đây?

"Thật sự?" Nàng liếc xéo hắn rõ ràng không tin, nhưng cũng quên lời hắn vừa nói "Cũng bỏ sung hết phần còn lại".

Hiên Viên Đình gật đầu, nha đầu, dạy hắn nói nàng cái gì là thật?

Mồ nữ gật đầu, rốt cục yên lòng, sau đó vui rạo rức kéo Hiên Viên Đình qua nói chuyện, vẻ mặt vô cùng kích động, phảng phất như nhìn thấy bạc bay tới tay nàng..

Hiên Viên Đình đang cao hứng nói lại đột nhiên bị nàng đánh gãy: "Tên tiểu tử Dạ Ảnh, người xử trí làm sao?"

"Bịch", lại là tiếng một vật nặng rơi, rốt cuộc thì Dạ Ảnh hân đắc tội cô nãi nãi này khi nào? Mới có thể khiến nàng lao tâm mong nhớ?

Ông trời ơi, lần này thật sự chết chắc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Đi Dọn Nhà Xí Đi (1)

Edit: Bộ Yên Tử -

"Vẫn chưa, ta muốn để nàng tự mình quyết định!" Hiền Viên Đình cung chiêu nhìn tiểu kiều thê nở nụ cười, âm áp giống như gió xuân tháng ba, hiện tại Dạ Ảnh vừa nghe đã tự biết kết cục của mình.

"Ồ —— "

Một chữ ồ này, lại cố ý kéo thật dài, âm điệu biến hóa vài nhịp điệu, làm cho Dạ Ảnh sợ tới mức muốn nằm trên đất giả chết. Roi vào tay chủ tử nhiều nhất là chết, nhưng nếu như roi vào tay vương phi, hẳn có linh cảm, hẳn sẽ sống không bằng chết!

"Dạ Ảnh!"

Sau khi quát nhẹ một tiếng, Dạ Ảnh đồng chí không kịp phui bụi bặm trên người đã phải xuất hiện trước mặt hai vị chủ tử, vẻ mặt còn khô hơn mướp đắng (khô qua), thật sự làm cho người ta không thể nhẫn tâm trừng phạt hẳn. Nhưng mà, Dạ Từ Huyền là ngoại lệ. Có thể có cơ hội lấy việc công báo thù riêng, nàng nhất định sẽ thực hiện lời thề đêm đó, ha ha ha ha....

Dạ Từ Huyền giả bộ chỉnh chỉnh thân hình, sau đó biểu hiện ra dáng vẻ công tư rõ ràng, lạnh lùng hỏi: "Dạ Ảnh, ngươi có biết tội của ngươi không?"

"Thuộc hạ biết tội! Xin vương phi xử phạt!"

Ngâm bồ hòn làm ngọt, hoàn toàn là vì hấn sơ xuất! Thật ra xâu kẹo hồ lô đó không phải của hấn, hấn cũng không biết tại sao đứa bé đó lại đột ngột kín đáo đưa kẹo hồ lô cho mình, hấn oan uổng! Hấn còn oan uổng hơn cả Đậu Nga! Tháng sáu đâu chỉ có tuyết rơi? Mà thứ rơi vào tháng sáu là máu của hấn! Thế nhưng, cuối cùng vẫn do hấn làm cho chủ tử bị mất mặt, đây không phải chuyện nguy hiểm!

"Hừm, rất tốt!"

Chỉ một câu rất tốt, trái tim nhỏ của Dạ Ảnh đã nhảy nhót bình bịch, hấn là nam tử hán đại trượng phu, không sợ chết; nhưng mà, hấn rất sợ chờ chết! Trời ạ! Nói chuyện với vương phi quả nhiên là tra tấn tinh thần! Nhìn chủ tử nhà mình, đang phong tao nhìn vương phi kiều ngạo, trời ạ... Cứu Dạ Ảnh đi!

"Huyền Nhi..."

Vốn dĩ Hiền Viên Đình định mở miệng, để Dạ Ảnh được chết một cách thoải mái, một trăm bản tử hoặc là một trăm roi da, quả thực lần này làm cho hấn mất hết mặt mũi, cũng nên khiến hấn ta nhớ lâu một chút. Nhưng mà bây giờ lại bị tiểu nha đầu tiểu vung tay lên bắt trở lại, xem ra nàng còn muốn làm ác hơn!

"Vương gia, bên ngoài có nghe đồn nói rằng Dật thân vương và Dật vương phi ăn cơm bá vương sao?"

Hiền Viên Đình nghĩ một lát, hai ngày nay thật sự không có nghe báo lại, sau đó rất thành thật lắc đầu, "Không có!"

Không có là rất bình thường, xác thật Dật vương rất ít ở tại kinh thành, người biết hấn thật sự quá ít. Phòng chừng người bát quái đều truyền ra là một đôi thần tiên quyến lữ, quần áo bất phẩm lại đi ăn cơm bá vương vẫn vẫn...

"Ồ, thật sự là quá tốt!" Miệng thì nói tốt nhưng gương mặt nhỏ nhắn của nàng vừa nhú lại, không có một chút dáng vẻ cao hứng.

Hiện tại không chỉ Dạ Ảnh, Hiền Viên Đình cũng thấy sững sốt, không có truyền ra ngoài thì nên mừng rồi, sao nàng lại có vẻ không được vui? Chẳng lẽ nàng muốn truyền ra ngoài hay sao? Chuyện này không có khả năng!

"Vương phi, tại sao lại thờ dài?"

Vợ chồng hai người kẻ xướng người họa, trái tim nhỏ bé của Dạ Ảnh thật sự chịu không nổi kinh hách, đang chuẩn bị mở miệng tự lĩnh hình phạt, lại bị giọng nói nũng nịu đánh gãy: "Không có gì, nếu không có lời đồn xấu, lỗi của Dạ Ảnh cũng nhẹ, vương gia tha cho hấn đi!"

Dạ Ảnh vừa nghe, suýt nữa nhảy lên, vương phi tốt bụng như vậy sao? Nàng cầu tình cho hấn, vừa rồi hấn còn hiểu lầm nàng, thật sự là tội đáng chết vạn lần. Về sau nhất định hấn sẽ thề sống chết bảo hộ vương phi, nàng thật sự quá tốt! Đại nhân không chấp tiểu nhân, "Bụng tử tướng có thể chống thuyền" chính là đang nói lòng dạ vương phi nhà hấn!

"Haizz ——" lại thờ dài một tiếng, than thở làm cho tim của Hiền Viên Đình cũng nát.

"Huyền Nhi, sao lại luôn thờ dài? Khó chịu chỗ nào sao?" Dạ Ảnh cũng thân thiết nhìn nàng, chẳng lẽ vương phi thật sự không thoải mái, vậy thì hấn phải nhanh chóng đi mời Quý Y bắt mạch cho nàng, nếu có vấn đề vậy thì không tốt.

Còn Hiền Viên Đình lại không nghĩ vậy, ngay từ đầu khi nghe tin Dạ Ảnh không có bị phạt, nàng cũng tuyệt đối không dễ dàng buông tha tên tiểu tử này, quả nhiên ——

"Haizz, con cháu Vương thẩm sắp sinh, đặc biệt xin nghỉ về nhà, người quét dọn nhà xí đột ngột thiếu người, bốn vương phi đang bận khoản không biết đi đâu tìm người thay vào! Haizz ——"

Khỏe miệng Hiền Viên co giật mấy cái không thể nhận ra, coi như Vương thẩm xin nghỉ, vương phủ lớn như vậy mà việc tìm người quét dọn nhà xí phải cần làm phiền nàng hay sao? Hắn đã đoán được nàng muốn làm gì, vậy thì cố gắng cùng nàng diễn là được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 63.2

"Hiện tại bốn vương phái người tìm một người tới làm?"

"Tốt thì có tốt, nhưng mà, ôi —— bạc! Ôi ——" đáng về đây ai oán, hận nghiêng răng nghiêng lợi giống như nàng lĩnh tiền công giả, như kẻ thù giết cha...

Dạ Ảnh đang nhiệt tình muốn đi mời Quý Y trong nháy mắt bị một chậu nước lạnh dập tắt, nếu như đã nghe đến đó còn không hiểu thì hắn sống mấy năm nay uống phí. Hắn không sợ quét dọn nhà xí, nhưng vương phi cũng quá độc ác đi? Lẽ nào để cho nàng ăn một bữa cơm bá vương lại khiến cho nàng hận hắn, không thể nào! Lẽ nào nàng đã biết hắn là cái tên thầy tướng số "Quẻ quẻ không đúng" rồi sao?

Không cần —— lần trước túm lấy nàng như vậy, nàng còn không tìm cơ hội giết chết hắn à! Vì thế trong lúc Hiền Viên Đình khó xử, Dạ Ảnh dừng cảm phấn đấu quên mình đứng ra: "Chủ tử, vương phi, công việc này giao cho Dạ Ảnh đi! Thuộc hạ nhất định tận tâm hoàn thành!"

Về mặt quân tử thẳng thắn vô tư, thấy chết không sờn, làm cho trong lòng Dạ Tử Huyền hết sức mừng rỡ, hừ hừ, đây chính là kết cục người đắc tội bốn vương phi —— dọn nhà xí đi thôi!

"Chuyện này làm sao có thể? Dạ Ảnh người đường đường là ám vệ đầu lĩnh, nếu truyền ra, sẽ rất mất mặt đó. Không được, suy nghĩ cho thanh danh của vương gia, bốn vương phi không thể đáp ứng thỉnh cầu này của người!" Dạ Tử Huyền làm bộ giật mình nhìn hắn, đường đường chính chính nói, phảng phất đúng là suy nghĩ mặt mũi cho Hiền Viên Đình.

Dạ Ảnh có một loại kích động muốn tự sát, về sau tuyệt đối không nên đắc tội vương phi, thật là sống không bằng chết! Rõ ràng muốn hắn đi quét dọn nhà xí, còn muốn hắn phải tự mình mở miệng "Thỉnh cầu", vương phi, người không nên chơi đùa người ta như vậy!

"Không, vì vương gia và vương phi, thuộc hạ cam tâm tình nguyện làm tất cả mọi chuyện! Tuyệt không có nửa câu oán hận!"

Dạ Ảnh đã không còn để ý đến sinh tử và thanh danh, nhưng chờ hắn quét dọn xong nhà xí mười ngày, đám huynh đệ hắn né tránh hắn mười ngày không nói, sau đó mỗi ngày còn ném hắn vào ao nước, đặt một cái tên vô cùng xinh đẹp: Rửa sạch mùi vị "Kẻ cặn bã"! Trời mới biết, nước đó lạnh bao nhiêu!

"Được rồi, thấy người trung thành tận tụy với vương gia và bốn vương phi như vậy, bốn vương phi đồng ý thỉnh cầu của người, cố gắng làm tốt, làm tốt sẽ được tăng lương! Chỉ cần mười ngày là được!"

Mục đích đạt thành, tâm tình sáng khoái nói không nên lời!

Tăng lương? Vương phi, về sau lão gia ngài chịu buông tha thuộc hạ là tốt rồi, thật sự, không cần tăng lương!

"Tạ vương phi, thuộc hạ cáo lui!"

Bước chân hết sức nặng nề, từng bước một bước về hướng "Chiến trường", nơi đó sẽ làm cho người ta "Phản phát đồ cường", thế nhưng cũng dễ dàng hơn "Kích khởi dân phản"! Các huynh đệ, Dạ Ảnh đi rồi, các người bảo trọng, chỉ mong mười ngày sau Dạ Ảnh không bị hun chết, vẫn cứ kiên cường sống sót...

Tuyệt Nhất và các ám vệ khác đang lén lút xem, đều là đáng về không thể tin nổi nhìn vương phi yếu ớt xinh đẹp, chiêu này thật sự quá độc ác, sau đó bọn họ âm thầm thế ở trong lòng: Về sau nhất định lấy vương phi làm chủ, sai đâu đánh đó, tuyệt không vi phạm, lại càng không dám đắc tội nàng, bằng không chính là dẫm vào vết xe đổ của Dạ Ảnh!

A men, phù hộ cho Dạ Ảnh! Dùng ánh mắt đồng tình nhìn theo bóng dáng Dạ Ảnh bước vào "Thánh địa", "A ——"

Không lâu lắm, một tiếng thét chói tai truyền vào lỗ tai từng người trong vương phủ, thật là thê thảm, cũng thật thê lương...

"Huyền Nhi, Vương thẩm xin nghỉ lúc nào?" Biện pháp chính người của nhà đầu quá khủng bố, không có nổi khổ da thịt, càng không cho người ta chết, nàng muốn người đó chịu tra tấn tinh thần sau đó sống không bằng chết!

"Hiện tại!" Chóp chóp đôi mắt to, nói một câu với không khí: "Tuyệt Nhất, bây giờ ngươi đi cho Vương thẩm nghỉ phép mười ngày!"

"Dạ!" Lưu lại âm thanh, người đã sớm bay ra ngoài.

"Nàng đó ——" Trong mắt Hiên Viên Đình tràn ngập cung chiều, thực không có biện pháp với nha đầu này!

"Đói bụng! Tại sao thức ăn còn chưa có đưa tới?"

"Người đầu, tới phòng bếp nhìn xem!" Người của phòng bếp gần đây rất nhàn.

Bọn họ là có khổ khó nói, vương gia đốt cháy ba cái phòng bếp, hết thấy muốn khôi phục nguyên trạng, còn phải đợi thời gian hai ngày, đúng là làm khó để bọn họ chết thôi. Chủ tử, bọn họ đã rất nhanh rồi..

Rất nhanh, một bàn thức ăn ngon được đưa lên, mãnh liệt làm dậy lên cảm giác tham ăn của người nào đó....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 64

Edit: Bộ Yến Tử -

Sau khi Dạ Từ Huyền tỉnh lại, Hiên Viên Đình liền liệt nàng vào cấp bậc động vật quốc bảo, bảo vệ tương đối chặt chẽ, cái này không cho làm cái kia cũng không cho chạm. Luôn cảm thấy hần là lạ, nhưng mà, người ta hết sức ân cần hầu hạ mình, lại không có ý đồ không an phận, đáng về thanh tâm quả dục làm cho người ta nhìn không được muốn trêu chọc, có gì không đúng sao? Nhưng nàng lại cảm thấy hình như có chỗ nào đó không đúng, chỉ là, không đúng chỗ nào nàng lại không thể nói rõ!

"Huyền Nhi, đang nghĩ gì vậy?"

Hiên Viên Đình lại bụng thức ăn ngon vào, nhìn mẫu nữ nào đó ngồi trên ghế cười ngây ngô, khoe miệng khẽ nhếch lên nụ cười, đưa tay nạo nạo lên chiếc mũi ngọc tinh xảo của nàng, dịu dàng hỏi. Hần đúng là nắm chặt cờ hiệu “Hương thụ”, sưu tập thức ăn ngon xung quanh vì nàng, không biết, bánh ngọt của các thành trấn bên cạnh có bị hần gom đi hết hay không! Lúc này vẫn còn nóng hổi!

Dạ Từ Huyền lườm hần: "Mùa đông lạnh cóng tay cóng chân, ngươi còn tẩy máy tay chân, không sợ lạnh à! " Thật ra, tay của hần vẫn rất ấm!

"Ha ha ha..."

Hần lại vui vẻ cười ra tiếng, nha đầu này —— thật sự không có cách nào nắm bắt được nàng!

Hôn mê ba ngày, lại bị cấm túc hai ngày, cảm giác mình cũng sắp nổi mốc rồi! Ba ngày lại mất về nhà mẹ đẻ cũng không đi, không biết nên ăn nói chuyện này với phụ thân tướng quân như thế nào, không biết bọn họ có lo lắng không. Ôi, nên tìm thời gian trở về xem thử.

"Hiên Viên Đình, thật khó chịu! Ta muốn hoạt động một chút!"

Buồn bức mấy ngày, những ngày tháng này quá khó chịu, xương cốt cả người đều cứng ngắc, ăn nhiều, hoạt động ít, rõ ràng có thể cảm giác mình béo lên. Gần đây người nào đó ăn ngủ như lợn, đột nhiên cực kỳ có hứng thú với chuyện luyện võ, muốn Hiên Viên Đình dạy nàng mấy chiêu, vậy chẳng phải nàng chính là cao thủ?

Hiên Viên Đình nhìn đôi mắt như bảo thạch của nàng, chuyển động quay tròn, e là lại đang nghĩ ra ý định quý quái gì đó. Chuyện ám sát mấy ngày hôm trước hần không dám nói với nàng, càng không thể giải thích với nàng, như vậy nàng sẽ sống thật vui vẻ!

"Huyền Nhi muốn thế nào?"

Hoạt động một chút? Chẳng lẽ Huyền Nhi đang ám chỉ hần sao? Nhưng mà.... Hiện tại Hiên Viên Đình hận chết người hạ độc, đáng chết, đây không phải đang cất xén phúc lợi của hần sao? Chỉ có thể nhìn, không thể ăn, cuộc sống như thế này đến khi nào mới kết thúc!" Có phải võ công của người rất lợi hại?" Đột nhiên, Dạ Từ Huyền dựa sát đầu qua, khoảng cách rất gần hô hấp của hai người đều có thể cảm giác được.

Hiên Viên Đình nghe thấy tiếng hô hấp nhàn nhạt của nàng, trong lòng một trận xao động, nhanh chóng nghiêng mặt sang chỗ khác vuốt tóc không thèm để ý. Nhưng mà nói đến võ công, hần vẫn rất đặc ý, sửa sang lại quần áo, sau đó duỗi ngón tai trắng nõn như rễ hành ra gẩy tóc mai, phong tao nói: "Hiểu sơ!"

Chỉ là hiểu sơ? Mụ nội nó! Mẫu nữ rất không nề mặt lườm hần, sau đó lại nằm lên ghế tựa, vô cùng xem thường nói: "Hóa ra chỉ là hiểu sơ mà thôi, còn

tưởng rằng người rất lợi hại đó! Thật sự là lãng phí nét mặt!"

Hắn chỉ là đang khiêm tốn thôi mà? Ngọc Diện công tử hắn đứng đầu tam đại công tử trong giang hồ, ngoại trừ tướng mạo, thân thủ của hắn chính là hạng nhất, nha đầu này... Sớm biết vậy hắn sẽ nói mình rất lợi hại, cần gì tự hạ thấp giá trị bản thân nói là "Hiếu sơ", ở trước mặt nha đầu này tuyệt đối không thể giấu giấu giếm giếm, nhất định phải bày ra mặt cường đại nhất của mình.

"Vừa rồi bốn vương nói là Tuyệt Nhất, còn võ công của bốn vương thì xuất thần nhập hóa, thần long thấy đầu không thấy đuôi!" Mỗ vương gia không chút khách khí đã kích Tuyệt Nhất, sau đó rất đáng xấu hổ tự nâng cao giá trị bản thân!

Tuyệt Nhất nuốt chút nữa ngã xuống đất, vất vả ổn định cơ thể, than thở vì sao chủ nhân lại trở nên vô sỉ như vậy, mặc dù hắn không theo kịp hắn ta, nhưng mà, cũng mạnh hơn gấp trăm lần, ngàn lần hiếu sơ mà.

"Thật sự?"

Nha đầu này tại sao lại không tin, chẳng lẽ còn lưu lại di chứng chén cháo lần trước hắn làm? "Đương nhiên. Tuyệt Nhất, cùng bốn vương tỷ thí một lần đi!"

"Dạ!"

Tuyệt Nhất đột ngột hiện thân, sau đó hai người bay ra ngoài, dừng lại ở khoảng đất trống trước cửa thư phòng. Một thanh hàn kiếm, một cây quạt mạ vàng, tiếng đánh nhau lách cách làm cho đám hạ nhân đứng xa xa vây xem, chỉ thấy hai người bay lên bay xuống, chưởng phong ở tay trái giao nhau, tay phải cầm vũ khí tiếp xúc phát ra tiếng nổ mạnh giống như tiếng vang. Tiếp theo, thân hình hai người dùng tốc độ mắt thường khó nhìn thấy di chuyển, không nhìn rõ bóng người, chỉ nghe được tiếng đánh nhau...

"Chủ tử, thuộc hạ thua!" Lúc mọi người đang sững sờ, Tuyệt Nhất đã quỳ một gối xuống đất —— nhận thua!

Hiên Viên Đình vừa lòng gật đầu "Ừ" một tiếng, tâm tình rất tốt, tiểu tử Tuyệt Nhất này lại xuất toàn lực đánh nhau với hắn, làm hại hắn phải dùng thời gian một phần ba nén nhang mới đã bại hắn ta, thật sự có chút không đáng yêu! Khoảng nợ này, hừ hừ, hắn nhớ kỹ

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 64.2

Hiên Viên Đình nhìn bộ dạng ngốc manh của mỗ nữ, trộm hôn một cái, hết sức đặc ý hỏi: "Huyền Nhi, thế nào?"

"Cút!"

Bị ăn đậu hủ, mỗ nữ lửa giận công tâm, nhân lúc người ta không để ý bàn chân nhỏ dùng sức giẫm lên chân to của Hiên Viên Đình, mới vừa rồi còn khen hắn thanh tâm quả dục, thực ra lại là một con sói ăn thịt! Hiện tại nàng đôi ý rồi!

"Á —— "

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, mau mau đến từ chỗ nào thì về chỗ đó đi, lá gan vương phi quá lớn rồi, lại dám mắng rồi còn đánh cả vương gia. Cửa thành cháy, ngàn vạn lần đừng gây ra tai vạ cho cá trong chậu, bọn họ cái gì cũng không thấy, mau mau rút lui! Thế là, đám người hầu chụm lại xem kịch vui giả vờ làm đã điều, bỏ chạy tứ tán!

"Huyền Nhi, đau ——" Hiên Viên Đình vô cùng đáng thương nhìn Dạ Tử Huyền, như một đứa bé bị ủy khuất chờ đợi người lớn vỗ về, rốt cuộc thì ngày hôm nay hắn cũng biết tiểu tử Kỳ Tu trải qua đêm đó ra sao rồi, hôm sau đi đường rất bất tiện!

"Biết đau, sau này thành thật một chút!" Lườm hắn một cái, đi tới trước mặt Tuyệt Nhất, mỉm cười gọi: "Tuyệt Nhất sư phụ!"

Hiên Viên Đình vừa nghe, mặt trở nên đen xì, hắn đã biểu hiện ra hết, tại sao lại chọn Tuyệt Nhất? Chẳng lẽ tiểu tử đó soái hơn hắn? Sờ sờ gương mặt tuấn tú của mình, thờ dãi tự nói không thể nào! Sau đó ra sức nháy mắt với Tuyệt Nhất, muốn hắn ta từ chối, nhưng Tuyệt Nhất lại làm như không thấy cúi đầu không trả lời.

"Hiên Viên Đình, ta muốn Tuyệt Nhất dạy ta võ công!" Tay nhỏ chống nạnh, dậm chân, thật sự tức chết nàng!

"Huyền Nhi, không bằng vì phụ tử mình..."

"Không cần!"

"Huyền Nhi..."

"Không được!" Tinh khí này, giống hệt lúc đoán mệnh ngày hôm đó. Chuyện người không muốn làm, bản vương phi có rất nhiều thời gian chơi cùng các người!

"Nếu vương phi kiên trì, Tuyệt Nhất người cẩn thận chỉ bảo một chút!" Mỗi một chữ đều được Hiên Viên Đình nghiêng răng nghiêng lợi nói ra, ánh mắt nhìn Tuyệt Nhất cũng xoẹt lên lửa giận, nhưng đáng tiếc, lửa giận núi băng, cũng không thể cọ ra lửa!

"Dạ! Thuộc hạ tuân mệnh!" Giọng nói vẫn lạnh lùng, không chút gọn sóng, cũng không có bất kỳ hưng phấn gì. Có lẽ, tiếp cận nàng có thể biết nàng có phải nữ hài năm đó hay không, cũng rất khó nói! Đương nhiên, cho hấn ta mượn mười lá gan cũng không dám đi nhìn trộm vương phi tắm rửa, nhiều lần thử thăm dò chắc sẽ có sơ hở! Còn phần tình cảm kia của hấn ta cũng không biết là bởi vì ai!

"Hừ —— "

Mỗ vương gia vung tay áo bào, lôi kéo Dạ Từ Huyền đi đến Tây Uyển, nói không chừng, con sắc cầu kia sẽ có cơ hội biến chuyển...

Tây Uyển!"Đa Đa, người nói đi có phải tiểu thư không cần chúng ta nữa không?"

Khi Dạ Từ Huyền vừa đến Tây Uyển, thì thấy Thúy Nhi không có chút hình tượng nào ngồi xổm trên mặt đất đùa giỡn nói chuyện với con chó lớn, nói rất nhẹ, nhưng khi nghe vào lại làm cho lòng người chua xót! Tiểu nhân Hiên Viên Đình này, lại không cho nha hoàn hồi môn của nàng hầu hạ nàng! Hừ! Tiểu nhân!

"Ô ô ——" Đa Đa nằm nhoài trên đất, cũng ủ rũ buồn bã, sau khi nghẹn ngào hai tiếng thì im lặng. Muốn đáng thương bao nhiêu thì có đáng thương bấy nhiêu!

"Đa Đa, có phải vương gia chán ghét người không, nếu không thì tại sao lại không hạ lệnh cho người ăn thịt?" Thúy Nhi lại tiếp tục vuốt lông rậm của Đa Đa, hỏi.

"Ô ô —— "

Dạ Từ Huyền đứng phía sau các nàng mặt đã đen như đáy nồi, Hiên Viên Đình lại dám ngược đãi chó của nàng, dù sao đó cũng là ngự ban, thật sự là đáng giận!

Hiên Viên Đình vốn nghe câu chán ghét con chó, trong lòng rất đắc ý, không sai, hấn rất ghét con chó háo sắc này; nhưng mà Thúy Nhi nói câu "Không cho ăn thịt" thành công vút hấn xuống vực sâu vạn trượng, phải biết rằng, nha đầu này coi trọng con chó như mạng! Xong rồi, xong rồi... Hấn lại bị xui xẻo!

"Hiên —— Viên —— Đình" Mỗ vương phi nổi cơn giận dữ, rít ra từng chữ, dọa mỗ vương gia sùng sờ: "Huyền Nhi, nàng hãy nghe ta nói..."

"A! Tiểu thư, vương gia..."

Thúy Nhi biết mình đã gây ra họa, sợ tới mức cả người run cầm cập, tiểu thư phát tính khí lớn như vậy, lời nói lúc nãy của bọn họ chắc chắn đã bị nghe thấy, hiện tại khẳng định vương gia hận không thể giết nàng ta và Đa Đa, số mệnh của nàng ta sao lại khổ như vậy chứ?!

"Ô ô —— "

Đa Đa nhìn thấy Dạ Từ Huyền, vọt lên phía trước nhảy vào lòng nàng cọt cọt, thành công làm cho mỗ vương gia ghen tuông quá độ, trong phạm vi trăm mét đều có thể ngửi được mùi dấm chua...

----- Ngoài lề -----

Vương gia vĩ đại của chúng ta đã biến thành "Thê nô" rồi!

Đáng thương cho nam chính, trừ tình thoảng trộm hương, thì không có chút thịt nào!

Vừa muốn đấu với chó, vừa muốn dụ dỗ thê tử, còn phải rửa sạch tội danh bị bịa đặt, tóm lại hấn rất thảm!

Còn đồng hài Tuyệt Nhất băng sơn của chúng ta, trái tim vô cùng rối loạn, ôi ~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Có Một Chân

"Thúy Nhi, Đa Đa, chúng ta đi!" Dạ Từ Huyền trừng mắt nhìn Hiên Viên Đình, hận không thể xé nát hắn, sau đó dẫn theo con chó háo sắc và Thúy Nhi đi về phòng, đêm nay để cho hắn ngủ ở phòng chứa củi!

"Huyền Nhi —— "

Trên gương mặt tuyệt sắc của Hiên Viên Đình trong nháy mắt trở nên khó coi, cau mày, gương mặt tuấn tú ửng đỏ, mặt như đưa đám nhìn kẻ vô tình đi xa, là hắn dẫn nàng đến, kết quả nàng dẫn con chó háo sắc đi, để lại mình hắn, thật sự trộm gà không được còn mất nắm gạo, tiền mất tật mang!

"Huyền Nhi, đợi ta với!"

Thúy Nhi đi sau lưng Dạ Từ Huyền, dùng khoeo mắt liếc nhìn Hiên Viên Đình, tại sao nhìn vương gia lại không thấy ngái áy tức giận, trái lại còn cảm thấy oan ức? Chẳng lẽ ngái áy không ghi hận mình? Không thể nào, nói xấu sau lưng chủ nhân chỉ có con đường chết!

Hiên Viên Đình như một con gió lướt qua Thúy Nhi, nhẹ nhàng túm lấy tao áo tiểu nữ nhân, cực kỳ giống một đứa nhỏ làm sai, khăn cầu mẩu thân tha thứ. Đáng về uất ức của hắn, lại rất giống đứa nhỏ bị hàng xóm đánh về nhà cáo trạng, làm cho đám ám vệ hoảng sợ roi cầm, tại sao lại giả trang như vậy quay trở về rồi. Đó vẫn là chủ tử của bọn họ sao?

"Buông tay!"

"Buông tay, ngươi có nghe thấy không!"

"Ngươi buông tay ra cho ta!"

"Hiên Viên Đình, nếu ngươi còn không buông tay, ta sẽ...."

...

Thế nhưng Hiên Viên Đình vẫn quyết tâm, một đường túm nàng trở về phòng ngủ, thành công làm cho hạ nhân trong phủ bị phá hủy tam quan!

"Ngươi đi ra ngoài, sau này Đa Đa sẽ ngủ với ta! Thúy Nhi hầu hạ!" Trong lúc Hiên Viên Đình không hề cảnh giác, bị Dạ Từ Huyền đẩy ra khỏi cửa phòng ngủ, đợi hắn phản ứng kịp muốn đi vào thì "Ầm" một cái, cửa phòng đã bị đóng chặt, đụng trúng chóp mũi, suýt chút nữa kẹp gãy cái mũi anh tuấn.

Thư phòng!

Mị Ảnh mặc một bộ hồng y chói mắt, ám vệ người ta đều mặc thống nhất một màu đen, còn hắn ta thì ngược lại, trong năm ám vệ ngoại trừ Tuyệt Nhất và Âm Ảnh mặc hắc y, ba người còn lại đều mặc màu mình yêu thích. Dù sao thì hiện tại tâm tình hắn không tốt, nên nhìn cái gì cũng thấy phiền muộn.

"Hồng y của ngươi rất chói mắt!" Hắn thật sự không bỏ xuống được sĩ diện, càng nói không nên lời, hiện tại chỉ có thể tự mình tìm chuyện nói.

"Hả —— "

Mị Ảnh không hiểu, lời kéo quần áo nhìn nửa ngày, bộ quần áo này hắn ta đã mặc gần hai mươi năm, chủ tử cũng biết chỉ có hồng y mới có thể biểu lộ ra khí chất yêu nghiệt độc nhất của hắn ta mà, tương đương với ngầm đồng ý cho hắn ta mặc đồ đỏ, tại sao hôm nay chủ tử lại xoi mói nó?

"Chủ tử, Mị Ảnh mặc hồng y là cần cho công việc!" Đang ở thanh lâu, không ăn diện yêu mị một chút, làm sao có thể hấp dẫn ánh mắt khách khứa, lại từ trên người bọn họ moi lấy tín tức. Tuy là nam tử, nhưng ăn diện như vậy, hắn ta còn đẹp hơn nữ chủ ba phần, điểm lệ bảy phần!

"Ừ", từ chối cho ý kiến! Làm sao mở miệng đây?

Xoa xoa mi tâm, sắc mặt có chút quần bách, còn có chút xấu hổ. Nhìn Mị Ảnh một chút, cúi đầu, lại tiếp tục ngẩng đầu nhìn Mị Ảnh, sau đó lại cúi đầu... Lập lại không dưới mười lần, nhìn như vậy làm cho Mị Ảnh cảm thấy trong lòng sợ hãi, không phải chủ tử coi trọng hắn ta chứ? Không cần! Mị Ảnh dùng hai tay ôm ngực, bộ dạng thà chết chứ không chịu khuất phục nhìn Hiên Viên Đình, hai người cứ kéo dài như vậy!

Trái tim từng ám vệ đều sắp chịu không nổi nữa, vương phi cổ lĩnh tinh quái thì thôi đi, sao bây giờ chủ tử nhà mình cũng trở thành bộ dạng "Thẹn thùng" này rồi? Chủ tử bọn họ không chạm vào nữ nhân, nhưng cũng không phải đoạn tụ? Chẳng lẽ lời đồn là sự thật? Ngày hôm nay, thủ lĩnh Mị Ảnh sắp bị chủ tử bạo hoa cúc?

Cuối cùng, Mị Ảnh thất bại. Hôm nay chủ tử rất kỳ quái, vô hình thả ra khí thế làm cho hắn ta nhìn không được run lên, lẽ nào là độc của vương phi... "Chủ tử, Thất Thái Liên ngàn năm có thể có tin tức?"

"Khụ khụ...." Giả bộ ho hai tiếng, phát hiện hành vi vừa rồi của mình rất không ổn, vô cùng xấu hổ nói: "Đề Vạn Tín lâu đi thăm dò, hắn là rất nhanh sẽ có tin tức!"

Do thời gian sinh trưởng và màu sắc mà gọi nó là Thất Thái Liên ngàn năm, sinh trưởng trên sông băng vạn năm cực kỳ lạnh lẽo, ngàn năm nở hoa một lần, hoa có bảy cánh, mỗi cánh có màu khác nhau, giá trị làm thuốc cũng không giống nhau. Tương truyền trên thế gian chỉ có một đóa, từ triều đình cho đến giang hồ, cũng vì đó mà tranh cướp không ngừng, mấy trăm năm qua đều là gió tanh mưa máu! Giang hồ đồn đãi, Thất Thái Liên ngàn năm rơi vào trong tay người cô độc Miêu Cuồng, không rõ tung tích!

Chương 72: Chương 65.2

"Chủ tử..." Ngài triệu thuộc hạ tới có chuyện gì không? Ngài như vậy khiến cho nội tâm thuộc hạ không yên! Vạn nhất, ngài không nhận được muốn bạo súc Mị Ảnh, thật dọa người đó!

"Mị Ảnh, bốn vương có việc muốn ngươi cố vấn, chỉ là cố vấn một chút, không hơn!" Nét mặt già nua của mỗ vương gia ửng hồng, còn cố ý nhấn mạnh chỉ là "Cố vấn", ở trong lòng lại tự mình an ủi, cố vấn một chút, nói rõ mình vẫn biết một ít. Còn nếu như nói hẳn không biết, vậy hành vi của hẳn trong mắt mọi người càng thêm kỳ quái!

"Tất cả ám vệ, lùi khỏi phạm vi ngoài trăm mét!"

Hiên Viên Đình vừa dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng vang "Vèo vèo", mặc dù các ám vệ đều rất hiểu kỳ, nhưng vẫn nhanh chóng rút đi!

Phảng phất như Mị Ảnh vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không phải bị chủ tử kéo lên giường bạo hoa súc, cố vấn cái gì cũng không có vấn đề: "Chủ tử, mời nói!"

"Khụ khụ.... Khụ khụ...."

Thật là rối rắm, cũng thật thẹn thùng, đường đường là thân vương, Ngọc Diện công tử trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy lại xin thuộc hạ chỉ bảo làm sao thu phục nữ nhân, nét mặt già nua này biết đặt ở đâu! Truyền ra ngoài, bằng hữu trên giang hồ còn không cười đến rụng răng!

"Chủ tử!"

Mị Ảnh nghe được ám vệ lui ra, trái tim vừa thả xuống giờ lại nhấc lên, trong lòng loạn lung tung phèo, đứng như mụ mòi làm thùng nước, đứng ngồi không yên. Không phải chủ tử sẽ mạnh mẽ thi bạo mình chứ!

"Mị Ảnh, làm cách nào để theo đuổi nữ nhân?" Vừa dứt lời, nét mặt già nua của Hiên Viên Đình nóng lên, đỏ ửng như mông khi, dùng sức nâng chén trà lên uống, không dám nhìn Mị Ảnh!

"Hô ——" Mị Ảnh thở phào nhẹ nhõm, hóa ra là muốn chiến lược tình yêu! Hẳn ta thật sự nghĩ nhiều, ôi! Sợ bóng sợ gió một hồi! Thế nhưng, hẳn ta không ngờ tới, đám ám vệ vừa lui ra đã bắt đầu thảo luận vấn đề "Chủ tử ở trên, Mị Ảnh thủ lĩnh ở trên!"

"Chủ tử, ngài sẽ không?"

Mị Ảnh có chút đắc ý về thủ đoạn tán gái của mình, đang ở "Đạp Tuyệt Tâm Liễu", gặp được rất nhiều mỹ nữ, nhưng người xưa có nói: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ*, kỹ không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được.... Hắc hắc, trộm không được con gái hoàng vẫn có sức hấp dẫn hơn so với đám kỹ nữ tự ngã vào lòng.

*Kỹ: kỹ nữ, điểm, đi.

Hiên Viên Đình đỏ mặt lắc đầu, nếu như hẳn biết, còn có thể bại bởi con chó thối tha chết tiệt đó à. Ngẫm lại liền thấy giận!

"Chủ tử, ngài đưa lỗi tại đây!"

Mị Ảnh nở nụ cười thần bí, đôi mắt hoa đào hoạt chuyển động, Hiên Viên Đình bán tín bán nghi đưa lỗi tại qua: "Chủ tử, ngài trước như vậy.... Sau đó là như vậy.... Thật sự không được, đến lúc đó đi ra ngoài thuộc hạ tự mình thực chiến cho ngài xem!"

Hai người châu đầu ghé tai, từ khe cửa chạm trở nhìn vào, như là kẻ tai nói nhỏ, động tác thân mật vô cùng, khiến người ta không thể không suy nghĩ lệch lạc. Thế giới thật là khéo, Dạ Từ Huyền phần nộ nhìn cảnh đó, Hiên Viên Đình đáng chết, thậm chí ám vệ bên cạnh cũng bị ăn sạch sành sanh, được lắm đoạn tụ. Nàng cũng không biết tại sao bản thân lại tức giận như vậy, tóm lại hiện tại nàng muốn bóp chết hai người trong thư phòng.

Đáng thương cho hai người Hiên Viên Đình, bởi vì ở trong phủ, lại có ám vệ, cho nên hạ thấp tính cảnh giác, khiến Dạ Từ Huyền "Vừa vận bất bở".

"Vương phi!" Tuyệt Nhất có việc ra ngoài một chuyến, lại thấy nàng một mình phần nộ ở bên hồ ném đá, trong lòng có chút đau lòng, không nhận được lên tiếng gọi.

"Sur phụ!" Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn che kín u ám, mặt mày ừ rừ, cực kỳ uất ức.

Đúng vậy, hẳn chỉ là "Sur phụ", không thể vượt qua, hẳn chỉ cần cố gắng bảo vệ nàng là được rồi!

"Sư phụ, Hiền Viên Đình cùng Mị Ảnh.... Cùng Mị Ảnh... Oa..." Còn chưa nói hết, đã khóc lên, khóc làm cho tim gan Tuyết Nhất đều đau.

"Vương phi, chủ tử cùng Mị Ảnh như thế nào?"

Tuyết Nhất muốn ôm nàng vào lòng, nhưng mà, hần biết hần không thể, chỉ có thể đau lòng nhìn nàng ngồi trên mặt đất khóc, hần.... Bất lực!

"Bọn họ là đoạn tụ, hai người bọn họ có một chân! Hu hu..."

Dạ Tử Huyền vừa dứt lời, đã không thấy bóng dáng Tuyết Nhất, không thể nào.... Sao có thể có chuyện đó...

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Đồi Lục Mao Phong (1)

Edit: Bộ Yến Tử

Lúc Tuyết Nhất bay đến vị trí ẩn nấp ở thư phòng thì Mị Ảnh cũng vừa chuẩn bị rời đi, thấy Mị Ảnh cùng chủ tử không có gì dị thường, trong lòng biết thật sự có thể Vương phi đã hiểu lầm. Nhưng lại không thể đi chất vấn chủ tử, chỉ có thể tranh thủ thời gian xuống tay từ chỗ Mị Ảnh!

Hiền Viên Đình phát phát tay với Mị Ảnh, bóng dáng chói mắt của Mị Ảnh biến mất trong nháy mắt, sau đó hần hỏi hư không: "Tuyết Nhất, có tin tức truyền về?"

Tuyết Nhất như quỷ xuất hiện trong thư phòng, mặc dù sắc mặt vẫn lạnh lẽo như trước, nhưng trong mắt lại nổi lên chút gợn sóng làm người ta không dễ phát hiện, máy móc mở miệng: "Hồi chủ tử, tạm thời không có!"

"Ừ", nhắm mắt xoa xoa mi tâm đang cau lại, trong lòng có chút phiền muộn, phải làm sao mới có thể khiến nha đầu gặp mặt hần? Tạm thời không thể nào trực tiếp ăn sạch sành sanh, tình độc chết tiệt, làm cho hần nhin thật vất vả!

Tuyết Nhất đỏ mặt hời như thác, nhìn chủ tử ngồi trên ghế vừa gật đầu lại lắc đầu, thật là kỳ quái! Hần chỉ mới đi ra ngoài một lát, tại sao lại có cảm giác chủ tử biến thành một người khác? Vừa mới mở miệng chuẩn bị báo cáo một chuyện khác, lại nghe thấy quản gia dẫn người vào, thật là tôn kính, Tuyết Nhất nhìn thoáng qua chủ tử còn đang gật gù, lắc mình ẩn đi.

"Thái tử điện hạ, xin chờ một lát!"

Quản gia cũng đỏ mặt hời hột, Thái tử đến vương phủ không tìm Vương gia lại đi tìm Vương phi. Vương phi hành tung bất định, ông ta biết đi chỗ nào tìm cho hần? Rơi vào đường cùng, không thể làm gì khác hơn đành phải dẫn người đến thư phòng.

Hiền Viên Hạo lễ phép gật đầu, một thân bạch y xuất trần, gương mặt tuấn tú tươi cười, dáng người cao ngất, ở trong quần doanh ngày người ít ngày, màu da trở thành màu tiêu mạch, lộ ra một cổ anh khí quân nhân. Nếu như bị các tiểu thư nhìn thấy, không biết lại sẽ bị lạc bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.

"Vương gia, Thái tử điện hạ tới!"

Tay phải chống đầu, mắt Vương gia đang chăm chú suy nghĩ rốt cục lấy lại tinh thần, "Kế hoạch truy thê" đột ngột bị quản gia đánh gãy nên có chút căm tức, cái tên kẹo da trâu đó hôm nay lại rảnh rồi?

Trong trí nhớ Hiền Viên Đình, khi hần mười tuổi trước khi vào quân doanh, bên người luôn có hai tiểu oa nhi đi theo, một người là Thái tử Hiền Viên Hạo, một người nữa là Nhân vương Thế tử Hiền Viên Kỳ Tu, hai thằng nhóc suốt ngày đi sau lưng hần kêu "Tiểu hoàng thúc". Hần luôn chê hai tên tùy tùng này phiền phức, trăm phương nghìn kế muốn bỏ rơi hai người, Hiền Viên Kỳ Tu thành thật hơn Hiền Viên Hạo một chút, còn Hiền Viên Hạo lại giống như kẹo da trâu, bỏ rơi cũng bỏ không được, lúc nào cũng bám dính lấy hần mới thôi."Cho hần vào đi!"

"Dạ! Thái tử điện hạ, xin mời!"

Quản gia mở cửa thư phòng, cung kính mời Hiền Viên Hạo đi vào, sau đó đóng kín cửa đi tới tiền viện. Rất nhanh Hoa Ảnh bùng trà lên, liếc chủ tử nhà mình một cái, cuống quýt lui xuống.

"Ồ, Thái tử điện hạ không tiếc thời gian rảnh rồi hạ cố đến hàn xá của tiểu hoàng thúc người?"

Hiền Viên Đình không đợi Hiền Viên Hạo mở miệng, không mẫn không nhạt mở miệng trước, cười như không cười nhìn hần ta. Thân thể là của Hiền Viên Đình, linh hồn là của chính mình, đối với những ký ức khắc cốt ghi tâm trong đầu vẫn còn có chút xúc động nhẹ nhàng!

Hiền Viên Hạo vừa nghe, lập tức vẻ mặt như đưa đám, kỳ quái nói: "Tiểu hoàng thúc, người đứng là oan uổng chết người nhà, Hạo Nhi nhớ người! Thật

sự!"

"Ha ha ha..." Hiên Viên Đình vui vẻ cười ha ha, tiểu tử này, làm Thái tử nhiều năm như vậy, vẫn không khác biệt như hồi nhỏ đi sau lưng hắn, không biết những đại thần theo phái Thái tử nghe thấy sẽ có cảm tưởng gì!

Hiên Viên Hạo cũng không khách khí, nâng trà lên uống hai ngụm, Tây Hồ Long Tinh tốt nhất, mùi vị thật sự là tuyệt hảo, tiểu hoàng thúc đúng là biết hưởng thụ. Chờ lát nữa xin một ít về hảo hảo hưởng thụ một phen!

"Nói đi, tìm bản vương có chuyện gì?" Vô sự không đăng tam bảo điện, tính cách tiểu tử này hẳn hiểu rất rõ!

Hiên Viên Hạo bị chọc thủng tâm tư, cũng không cảm thấy xấu hổ, "Hắc hắc" cười gượng hai tiếng, ghé sát đầu vào trước mặt hoàng thúc nhà mình, lộ ra hàm răng trắng tinh nói: "Hạo Nhi đặc biệt đến tìm tiểu hoàng thám!"

"Cốp", một cái cốc đầu vang dội cho tên tiểu tử thói vong ơn phụ nghĩa này, lại không phải đến tìm hắn, vậy mà mình còn dùng Tây Hồ Long Tinh tốt nhất tiếp đãi hắn ta?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bản Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đổi Lọc Mao Phong (2)

Edit: Bộ Yển Từ

"Người đâu, đổi trà của Thái tử thành Lọc Mao phong!" Hiên Viên Đình nhìn ra ngoài cửa hét lớn, đãi ngộ trong nháy mắt khác nhau một trời một vực!

"Hoàng thúc, người quá độc ác!" Hiên Viên Hạo sờ sờ đầu bị gõ đau, thâm hận bản thân vừa rồi không uống nhiều thêm hai ngụm, đúng là hối hận xanh cả ruột.

Chỉ chốc lát sau, nha hoàn thật sự bưng một ly Lọc Mao phong lên, hay là đi tìm quản gia muốn, trà của Vương gia trà đều là trà ngon thượng đẳng, loại kém cỏi này thật sự trong công khoản đặt mua của vương phủ không có.

Hiên Viên Hạo tha thiết mong chờ nhìn "Tây Hồ Long Tinh" của mình bị đổi thành "Lọc Mao phong", ôi, thất sách thất sách! Có lần này, lần sau lại đến cọ trà, sợ là chỉ có mệnh uống Lọc Mao phong.

Hiên Viên Đình nhìn cháu ruột vô cùng đáng thương, không biết tại sao trong lòng lại thấy sáng khoái tuyệt vời? Bưng ly trà Tây Hồ Long Tinh của mình lên hưởng thụ uống liền hai ngụm, còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ bần: "Hừm, trà ngon, quả nhiên là trà ngon!"

Các ám vệ đã trở lại vị trí cũ, nghe được cuộc đối thoại thì mồ hôi chảy ròng ròng, chẳng lẽ chủ tử của bọn họ bị người ta đánh tráo, nếu không thì làm thế nào giải thích cho hành vi ấu trĩ này, hơn nữa còn là cháu ruột của mình? Trong lúc nhất thời, bọn họ không thể nào tiếp thu!

"Hoàng thúc!"

Hiên Viên Hạo giống như một đứa nhỏ, tức giận đặt mông ngồi trên ghế, ngửi hương thơm của Tây Hồ Long Tinh, nhưng uống Lọc Mao phong, thật sự là tra tấn tinh thần!

Chơi đủ rồi, cũng nên nói chính sự, lại uống một ngụm trà, không mặn không nhạt hỏi: "Nói đi, tìm tiểu hoàng thám người làm chi?"

Rốt cục vòng trở về, Hiên Viên Hạo đặt chén trà trong tay xuống, bầu không khí mù mịt lúc này không còn tồn tại, cười hi hi nói: "Đến xin rượu uống!"

Phải nói rằng hương vị rượu nho của tiểu hoàng thám thật sự quá tốt, vốn đang cảm thấy không thèm ăn, từ ngày đó ở bờ sông gặp được tiểu hoàng thám, lần thứ hai nhắc tới "Rượu nho", sau khi hồi cung liền ngày đêm tưởng niệm mùi vị ngọt ngào kia, trái hẳn phải nhin, rốt cục mặt dày tới cửa xin rượu uống.

Hiên Viên Đình vừa nghe, hóa ra tiểu tử này nhớ rượu. Cũng khó trách, kỹ thuật ủ rượu của nha đầu quả thực rất tốt, mùi vị vừa vặn, khiến người ta dư vị vô cùng.

"Thật sự không khéo, tiểu hoàng thám của ngươi không ở trong phủ!" Ngàn vạn lần không thể để cho hắn ta nhìn thấy tiểu nha đầu tức giận, bảo đảm không tiếp tục để mình làm ra chuyện mất mặt. Mặt mũi có thể vứt bỏ, nhưng tuyệt đối không thể vứt trước mặt người ngoài!

Rõ ràng Hiên Viên Hạo có chút không tin, dùng cặp mắt hoa đào đa tình phóng điện với hoàng thúc: "Vậy khi nào nàng trở về?"

"Cái này không rõ, có thể một chốc cũng có thể rất trễ mới về." Hiên Viên Đình tròn mắt nói dối, nói dối một lần lại một lần, mặt không đỏ thò không gấp!

Thiết, hoàng thúc người lữ quý đi thôi! Hiện tại trong ngoài hoàng cung đều loan truyền Dật Vương gia cùng Dật Vương phi ân ái như thế nào, gần bó keo sơn, người cam lòng để tiểu hoàng thẩm đi ra ngoài lâu như vậy?

Hiên Viên Đình bị cháu trai nhìn thấu tâm sự, ho khan hai tiếng: "Nếu không ngại về cung trước đi, hoàng huynh biết ngại chạy loạn khắp nơi, lại trách cứ ngại!"

"Ta đã xin chỉ thị của phụ hoàng, ta ở đây chờ hoàng thẩm trở về!"

Nói đùa, hẳn ta tới cửa xin rượu uống, cũng do phụ hoàng ám chỉ có được không? Ông ta là vua một nước nên không thể để xuống mặt mũi đến đòi rượu, dù sao thì Hiên Viên Hạo hẳn ta cũng đồng lứa với bọn họ, không sợ mất mặt, đến lúc đó tiểu hoàng thẩm không nỡ cho rượu mới là mất mặt! Hi hi!

Hiên Viên Hạo ở trong lòng đánh bàn tính bùm bùm, còn Hiên Viên Đình ngồi trên ghế lại đen mặt, khó trách tiểu tử này có thời gian rảnh ra cung tới nơi này "Xin rượu uống", lại là do hoàng huynh âm thầm gợi ý. Bất quá, dựa theo tình tình nhà đầu, tuyệt đối sẽ không làm vụ mua bán thâm hụt tiền, chờ một lúc có kịch vui để xem!

"Tuyệt Nhất, đi ra ngoài tìm Vương phi, nói Thái tử đến!"

"Dạ!"

Hiên Viên Hạo vừa nghe phái người đi tìm, trong lòng vui vẻ, quay đầu lại về mặt u ám nói: "Tiểu hoàng thúc, chất nhi muốn uống Tây Hồ Long Tỉnh!"

Liếc mắt nhìn Hiên Viên Hạo, bộ dạng ủy khuất làm cho người ta chịu không nổi, nhưng mà, Hiên Viên Đình hẳn sao lại là người chịu không nổi? Bắt đầu tỉnh tã nói chuyện cười!

"Uống tạm đi, tiểu hoàng thúc ngại không có quan chức, lại không béo bở, phải dựa vào bổng lộc thân vương nuôi gia đình sống tạm, trà Long Tỉnh, chỉ mời ngại uống được một chén!"

"Tiểu hoàng thúc...."

Các ám vệ bị diễn xuất tỉ mỉ của Thái tử thuyết phục, đồng thời cảm thán chủ tử nhà mình keo kiệt, chao ôi, keo kiệt... Tài sản trên danh nghĩa của chủ tử có thể cho Thái tử điện hạ uống Tây Hồ Long Tỉnh mấy đời!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Chó Cẩn Hạo Tử (1)

Tuyệt Nhất đã biết Dạ Tử Huyền ở đâu, vận khinh công bay thẳng đến chỗ cần đến, quả nhiên, xa xa nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đang ném đá vào hồ. Nhẹ nhàng đáp xuống, thả chậm bước chân, hết sức chuyên chú nhìn nữ tử như hòa làm một cùng sắc trời, tinh khiết và tốt đẹp.

"Ồ, sư phụ, người tới rồi!"

Tâm tình của Dạ Tử Huyền đúng là tốt lên rất nhiều, quay đầu lại nhìn Tuyệt Nhất, nụ cười vui vẻ nở trên gương mặt đáng yêu, vuốt nhẹ qua trái tim không gợn sóng của Tuyệt Nhất.

"Ừ", thanh âm rất nhạt, không cần thận nghe, căn bản nghe không thấy: "Vương phi, tâm tình tốt hơn rồi sao? Thực ra chủ tử cùng Mị Ảnh không phải như người nghĩ!"

Chủ tử giữ mình trong sạch nhiều năm, tuy không chạm qua nữ nhân, nhưng tuyệt đối không phải đoạn tỵ; còn Mị Ảnh mỗi ngày ở thanh lâu, nữ tử đi theo hẳn ta không có một ngàn, cũng có tám trăm, cho nên, không thể nào có ham mê đó.

"Hừ, ngại không được nói tốt thay bọn họ, bốn Vương phi tận mắt nhìn thấy chẳng lẽ là giả?" Nhắc tới Hiên Viên Đình, cổ lửa giận trong lòng nàng nhịn không được muốn phun ra, thật vất vả mới không chế được lửa giận, hít sâu mấy lần, sau đó cười hi hi nhìn Tuyệt Nhất: "Sư phụ, ngại tìm ta có việc?"

Nàng không tin chủ tử cùng Mị Ảnh, trong lòng Tuyệt Nhất không biết nên thấy buồn bã hay là vui vẻ, nói chuyện vẫn lạnh lẽo như trước: "Ừ, Thái tử tới, muốn đến xin rượu uống, chủ tử đã từ chối, nhưng Thái tử kiên trì không đi, cho nên muốn mời người qua đó!"

"Hiên Viên Hạo đến xin rượu uống?" Ở trong lòng nhanh chóng nghĩ đối sách, rượu này không phải tặng không: "Ừm, biết rồi, lập tức đi qua!"

Ngày hôm đó ở bờ sông ngại còn nợ ta một ân tình? Bây giờ còn muốn đến xin rượu uống, trên đời này làm gì có nhiều bữa ăn miễn phí như vậy! Dạ Tử Huyền vận khinh công bay về phòng, dẫn theo Đa Đa, tin tưởng số tiền kiếm được từ rượu sẽ dễ như trở bàn tay! Ha ha, nàng thật sự quá thông

minh!

"Tiểu thư, người làm như vậy có tốt không?"

Thúy Nhi nghe được lời Dạ Từ Huyền dạy cho Đa Đa, sợ tới mức run cầm cập, lá gan tiểu thư quá lớn, gọi thẳng tên húy của Vương gia không nói, còn dám đục khoét Thái tử, quan trọng tương lai Thái tử là hoàng thượng!

"Câm miệng!" Dạ Từ Huyền trợn mắt nhìn nha hoàn đang ngăn cản nàng, vuốt vuốt bộ lông dài của Đa Đa, còn dùng gương mặt nhỏ nhắn cọ lên mũi Đa Đa, sùng ái hỏi: "Bảo bối, có nhớ kỹ hay không?"

"Ồ ô ——" Đa Đa cực kỳ thông minh đáp lại nàng hai tiếng, giống như đang nói: Chủ nhân yên tâm, đặt ở trên người ta đi!

"Ừm, thực ngoan, buổi tối bổn tiểu thư tự mình làm đồ ăn ngon cho ngươi!"

Vì thế, một người một chó đi về phía thư phòng, Thúy Nhi đứng ngốc cả buổi, rốt cục từ trong run rẩy tìm được bản thân, cất bước chạy đi, tiểu thư tuyệt đối không nên gây ra chuyện phiền phức gì nữa!

...

"Ây da, Hiên Viên Hạo Từ ngươi tới rồi?"

Dạ Từ Huyền lôi kéo con chó, một cước đá văng cửa thư phòng, liền nhìn thấy Hiên Viên Hạo, cười vui vẻ chào đón hảo hữu. Một cước kia giống như đá lên trên người Hiên Viên Đình, trán hắn có một giọt mồ hôi lớn chảy xuống, con giận của tiểu nha đầu còn chưa có tiêu hết!

"Huyền. . . Hắc hắc, tiểu hoàng thân tốt!"

Hiên Viên Hạo Từ? Trí nhớ của Huyền Nhi đúng là rất tốt, bí danh hai năm trước của bản cung vẫn nhớ rõ như thế, còn tưởng rằng nàng thay đổi, chẳng qua là trở nên to gan hơn mà thôi!

"Rất khỏe! Không biết tìm ta có chuyện gì?"

Nét mặt Dạ Từ Huyền như thường nhìn hắn ta hỏi, khiến cho hiện tại hắn ta không được tự nhiên, còn có chút không mở miệng được!

"Vương phi, Thái tử chất nhi nói, nhớ rượu nàng ư!" Hiên Viên Đình cười nịnh nọt, ở trước mặt tiểu nữ nhân này, hắn đã mất phương hướng của mình! Cố gắng lấy lòng nàng, giúp nàng kiếm được tiền, đây là nhiệm vụ hàng đầu!

"Đúng vậy đúng vậy!" Hiên Viên Hạo cũng thuận theo, vội vàng gật đầu đáp, ôi, việc tòi phụ hoàng ám chỉ thật sự rất khó khăn!

Không biết Dạ Từ Huyền giả vờ không hiểu, hay là không hiểu thật, nhìn Hiên Viên Hạo rồi quay sang nhìn Hiên Viên Đình, sau đó mặt mày khó xử nói: "Chắc là ngươi không biết, rượu lần trước chỉ còn một vỏ, hơn nữa hiện tại tiết trời đã qua, không có nho. Thừa lại tí xiu, ta đã dự định đưa cho tẩu lâu Tuyệt Vĩ".

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bổn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Chó Cẩn Hạo Tử (2)

Dứt lời, lộ vẻ khó xử nhìn Hiên Viên Hạo, Thái tử, người không thể khiến bổn Vương phi làm người không giữ chữ tín!

"Tiểu hoàng thân, chia một chút là được!" Hiên Viên Hạo xị mặt xuống, mở miệng, mắt mặt thì cứ mắt mặt đi!

"Thái tử —— "

"Gâu gâu gâu. . . " Vốn Đa Đa đang yên tĩnh nằm trên mặt đất, đột nhiên xoay một cái đứng lên, nhìn Hiên Viên Hạo sủa inh ỏi, thiếu điều xông lên cắn một trận.

"A —— tại sao lại có chó?" Đừng nghĩ Hiên Viên Hạo hắn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ duy nhất một loại súc sinh là chó, hiện tại có một con chó lớn cao tới bắp đùi hắn ta, thật dọa chết người!

"Đây là Đa Đa, hoàng thượng ngự ban!" Dạ Từ Huyền làm bộ hoảng sợ giải thích với hắn ta, sau đó nói ám hiệu với Đa Đa: "Vương gia —— chàng xem làm thế nào mới tốt?"

Dự định đưa cho tẩu lâu Tuyệt Vĩ? Tại sao hắn lại không biết gì hết? Tiểu nha đầu này lại muốn đào hố gom tiền! Hiên Viên Đình giả bộ đắm chiêu, khó

xử: "Thái tử, người xem —— "

Trời ạ, vừa mới nói xong, Đa Đa liền xông về phía Hiên Viên Hạo, há to miệng xé áo bào của hắn ta, như là nổi điên.

"A —— cắt ngay —— cắt ngay —— cứu mạng —— cứu mạng..."

Một tiếng "Thái tử" của Hiên Viên Đình, lần thứ hai ám hiệu cho Đa Đa, xông về phía Hiên Viên Hạo cắn xé, tuy rằng chỉ xé rách quần áo, nhưng vẫn làm cho Hiên Viên Hạo sợ chết khiếp. Vốn có thể một tát đánh bay con chó dữ, nhưng đó là chó ngự ban, lại không thể xuống tay, thật sự là giận mà không dám nói gì!

Trong phòng quanh quẩn tiếng kêu cứu mạng của Hiên Viên Hạo, đôi vợ chồng vô lương dùng khẩu hình nói: Chó cắn Hạo Tử! Hiên Viên Đình giật giạt khóe miệng, trong lòng lại mừng rỡ, nha đầu này mưu ma chước quỷ thật nhiều! Chuyện chó cắn Hiên Viên Hạo, sợ là có tiếng lóng!

"Vương gia, thực xin lỗi, khiến chất nhi bị sợ hãi!" Dứt lời, Đa Đa lại khôi phục yên tĩnh, đóng đưa thân thể to mọng đi trở về cạnh Dạ Tử Huyền, ngoan ngoãn nằm sấp xuống!

Đáng thương cho Hiên Viên Hạo ngoại bào đã rách tả tơi, thật là mất mặt! Không còn chó dữ truy đuổi, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, thở hổn hển!

"Hiên Viên Hạo Tử, người không có chuyện gì chứ?" Dạ Tử Huyền cao thấp đánh giá một vòng, có ba phần thật lòng hỏi.

Hiên Viên Hạo khoát tay, ở trong lòng than thở, lần sau coi như phụ hoàng có kẻ đao lên cổ hắn, hắn cũng sẽ không đi! Nếu không bị cắn chết, cũng bị hù chết tươi!

"Tiểu hoàng thẩm, rượu của người bán cho tửu lâu Tuyệt Vĩ bao nhiêu tiền?"

"Hai ngàn hai!" Đồ vật mà có tiền cũng không mua được, giá tiền không phải do nàng định đoạt sao: "Hai ngàn hai một bình, một tiểu đàn có thể làm ra năm bình!"

Giá trên trời! Tiểu hoàng thẩm, có phải người muốn chôn sống cháu ruột của mình hay không? Hiên Viên Hạo quay đầu, dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn Hiên Viên Đình: Tiểu hoàng thúc, người nói một tiếng đi!

"Hạo Nhi, rượu này quả thực rất đắt, ở toàn bộ Hoa Hạ, chỉ có mình tiểu hoàng thẩm người biết ủ, hơn nữa hiện nay chỉ có một vò! Một tiểu đàn!" Mỗ Vương gia xấu bụng khi nói chuyện mặt không đỏ tím không đập mạnh, tuy rằng chỉ có mình Huyền Nhi biết sản xuất, nhưng hắn dám đánh cược, trong tay Huyền Nhi tuyệt đối không chỉ có một vò!

"Huống hồ bản Vương phi không thể cho người, người nên biết, làm trái điều ước phải bồi thường ngân lượng gấp hai lần!" Dạ Tử Huyền ở một bên nghe Hiên Viên Đình nói xằng nói bậy, nhin không được châm thêm dầu!

"Tiểu hoàng thẩm, đây là ngân phiếu hai vạn hai, người bồi thường cho chương quỹ tửu lâu Tuyệt Vĩ đi, nói rượu này bản Thái tử muốn!"

Hiên Viên Hạo từ trong lòng móc ra một xấp ngân phiếu đưa cho Dạ Tử Huyền, mỗ nữ tham tiền nội tâm kích động, sắc mặt có chút khó xử nhận ngân phiếu nói: "Được rồi, vậy ta cố gắng nói cùng chương quỹ, trước cung ứng cho bọn họ rượu trái cây khác!"

"Cám ơn hoàng thẩm, cám ơn hoàng thúc!" Hiên Viên Hạo bật cao ba trượng, thật sự quá tốt, hoàn toàn không nghĩ tới đây là cái bẫy do đôi vợ chồng vô lương bố trí.

"Tuyệt Nhất, đem vò rượu đó đưa đến Đông cung cho Thái tử!"

"Gâu gâu gâu..."

Đột nhiên, Đa Đa lại nhảy tới tát Hiên Viên Hạo, Hiên Viên Hạo sợ tới mức sắc mặt khảm trương, lắc mình bay ra ngoài: "Tiểu hoàng thúc, tiểu hoàng thẩm, chất nhi cáo từ!"

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Nàng Lại Không Chết

"Huyền Nhi, nàng muốn đi đâu?"

Nhìn thấy Dạ Tử Huyền quyết tuyệt xoay người, mí mắt cũng không thèm nâng, trái tim của hắn lộp bộp đau. Diễn cũng đã diễn cùng nàng, tiền cũng đã lừa, tiểu tử kia cũng bị nàng thả chó cắn, tại sao vẫn còn chưa nguôi giận? Chẳng lẽ con chó đó thật sự quan trọng như vậy sao?

"Trở về ừ rượu, kiếm tiền!" Dạ Từ Huyền không có xoay người, không mặn không nhạt nói, còn gơ tay phải lên quơ quơ ngân phiếu trong tay với hắn.

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, cảm thấy rất đau đầu, coi như mấy ngày nay ngược đãi con chó háo sắc đó, cũng không đến mức muốn hắn đường đường là thân vương phải đi xin lỗi con chó đó chứ! Không được, hắn tuyệt đối không thể vứt bỏ mặt mũi. Nàng thích bạc như vậy, hắn đưa cho nàng thì được rồi, còn có...

Cung Phượng Minh!

Hoàng hậu nương nương cao quý đoan trang ngồi trên cao, bộ quần áo màu hồng bao bọc đáng người uyển chuyển, trên đầu cài trâm phượng Cửu Vĩ giống như Phượng Hoàng sau khi dục hỏa trùng sinh, trông rất sống động. Qua tuổi ba mươi, bảo dưỡng vô cùng tốt, như là cô nương hai mươi; cổ áo kéo mở, da thịt ở cổ trơn bóng như dương chi, trắng nõn nhẵn nhụi; trang điểm thêm chút phấn, kiêu nhan áp đảo ba ngàn mỹ nhân hậu cung, lúc này giữa lông mày bà ta mờ mờ có một cổ lệ khí, đôi mắt lộ ra nồng đậm hận ý.

"Àm", tay ngọc trắng thuần vô lên tay vịn tháp quý phi, dọa Cửu Công chúa và Hạ Tuyết ngồi phía dưới nhảy dựng.

Lệ khí giữa hai hàng lông mày của Hoàng hậu càng ngày càng nặng, trong mắt không thể che giấu được lửa giận và lòng đố kỵ, ánh mắt hung ác cùng thanh âm nắm chặt tay ngọc vang lên khanh khách, làm gì có nửa điểm uy nghi của mẫu nghi thiên hạ, ở trong mắt người khác chính là một ác phụ.

"Tại sao con tiện nhân đó còn chưa chết, còn sống rất tốt? Há?" Ánh mắt hung ác của Hoàng hậu bắn về phía Hạ Tuyết, Hạ Tuyết sợ tới mức khuôn mặt nhỏ tái nhợt, nếu không phải giờ phút này đang ngồi, rất có thể sẽ co quắp ngã trên đất.

"Sao không trả lời bản cung? Lúc đó không phải nói không có chút sợ hãi nào sao? Vậy tại sao bây giờ tiện nhân đó còn sống vui vẻ, xác chết vùng dậy?" Ngừ khí hùng hổ dọa người, lời nói ác độc, cực kỳ lạnh lẽo giống như băng tuyết khắc nghiệt mùa đông, đâm vào lòng người đau đớn.

"Mẫu hậu —— "

"Câm miệng!"

Hiên Viên Tĩnh vốn định cầu tình thay Hạ Tuyết, vừa mới mở miệng, đã bị Hoàng hậu ngăn cản. Nhìn dáng vẻ gầy yếu đáng thương của biểu tỷ, hiện tại nàng ta càng thêm hận không thể xé nát Dạ Từ Huyền. Cũng phải, vậy mà tiện nhân kia lại không chết? Rất kỳ quái!

Chẳng lẽ...

"Cô cô, sau khi biểu muội đắc thủ, đã cho ta một ánh mắt. Sau đó chúng ta cũng đã xác nhận qua, nhưng mà Tuyết Nhi thật sự không biết vì sao lại như vậy, chẳng lẽ... Chẳng lẽ bọn họ không có viên phòng, hơn nữa quả thật Dật Vương gia giống như lời đồn trên phố?"

Hạ Tuyết thật vất vả tìm về chính mình, run rẩy nói rõ tâm tư của mình, nhưng lại lọt vào sự phản bác của Hoàng hậu!

"Không thể nào!" Hoàng hậu bình bình tức giận trong lồng ngực, uống một ngụm trà hoãn lại nói: "Cơ sở ngầm trở về báo cáo với bản cung, quả thực hai người đã viên phòng, bọn họ tận mắt nhìn thấy! Đêm đó ngay cả giường đều sụp!" Hoàng hậu hoàn toàn không kiêng kị trước mặt là hai nữ tử chưa lấy chồng, Hạ Tuyết và Hiên Viên Tĩnh nghe xong đã sớm mặt đỏ tới mang tai!

"A —— biểu tỷ, không phải tỷ nói độc kia. . . ." Hiên Viên Tĩnh đột nhiên nghĩ tới lời Hạ Tuyết nói: Viên phòng sẽ chết! Nhưng mà mẫu hậu nói đã viên phòng, tại sao lại không chết?

"Tuyệt đối không thể nào, hắn không thể gạt ta!" Hạ Tuyết mở to hai mắt đâm lẹ, kích động lắm lắm, đồng tử nháy mắt phóng đại mấy chục lần, trên gương mặt như hoa như ngọc che kín dữ tợn và sợ hãi.

"Tuyết Nhi, độc bí ẩn như vậy, rốt cuộc là người phương nào đưa cho ngươi?" Hoàng hậu thấy cảm xúc của nàng ta có chút không khống chế được, hơn nữa nghe khẩu khí nàng ta người cho nàng ta độc là người tin cậy, không khỏi đề thấp giọng hỏi, muốn tìm hiểu là ai cho nàng ta!

"Cô cô, Tuyết Nhi không thể nói, Tuyết Nhi đã thề, bất luận như thế nào cũng sẽ không khai ra hắn!" Người kia vốn nên chết rồi, các ngươi sẽ không hi vọng hắn còn sống, hắn cũng không muốn để các ngươi biết hắn còn sống.

"Không được, ta phải hỏi hắn, tại sao lại như vậy!" Hạ Tuyết kích động lao đi, lại bị ám vệ của Hoàng hậu ngăn lại.

"Tuyết Nhi, ngươi quá kích động rồi!"

Hạ Tuyết giống như đột nhiên hiểu rõ cái gì, lau nước mắt, khôi phục bộ dáng ôn nhu lúc trước, sau khi dịu dàng cúi đầu với Hoàng hậu, phát tay áo rời đi.

"Người đâu, đi theo nàng, có động tĩnh gì, lập tức trở về hồi báo!" Dứt lời, một bóng đen bay ra ngoài, Hiên Viên Tĩnh chỉ cảm thấy trước mắt có màu đen thoắt qua, tốc độ kia thật sự nhanh đến mức con mắt khó có thể bắt giữ.

"Mẫu hậu, tiện nhân kia hại chết biểu ca, lại ở trên tiệc mừng thọ Hoàng tổ mẫu nhục nhã biểu tỷ, còn khắp nơi làm khó Tĩnh Nhi, mẫu hậu, người phải làm chủ cho chúng con!"

Gương mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay của Hiền Viên Tịnh đầy nước mắt, nàng ta chỉ muốn tiện nhân thích cướp sự yêu thương của cha với mình từ nhỏ chết đi, sớm quên sạch mỗi lần đều do chính bản thân bởi lòng tìm vết, Hạ Liễu chết cũng là trừng phạt đúng tội, sai lầm của mình lại ném ra sau đầu, trong mắt đều là thù hận nồng đậm.

Hoàng hậu ngoắc ngoắc tay với nữ nhi bảo bối, Cửu Công chứa chậm chạp bước tới gục trong lòng bà ta, càng khóc càng thương tâm, Hoàng hậu vuốt ve đầu nàng ta, độc ác nói: "Tịnh Nhi yên tâm, nàng cùng mẫu thân tiện nhân của nàng cướp đi tất cả mọi thứ, mẫu hậu sẽ làm cho nàng trả lại gấp trăm lần!"

"Ừm, mẫu hậu tốt nhất!" Nín khóc mỉm cười, kiều diễm trong mắt lại lộ ra vẻ độc ác, đắc ý!

"Người đâu —— "

...

Phòng bếp phủ Dật Vương!

"Vương gia, người. . ." Tại sao lại tới nữa? Phụ trách phòng bếp Điền thúc nhìn thấy Hiền Viên Đình lại đích thân tới nhà bếp, muốn nói lại thôi, nhà bếp này mấy ngày hôm trước bị Vương gia đốt, vẫn chưa có hoàn toàn khôi phục hình dáng ban đầu!

Hiền Viên Đình nhìn thấy bộ dáng nom nớp lo sợ của ông ta cũng không tức giận, nhàn nhạt lườm bọn họ một cái, phất phất tay: "Đều đi xuống đi!" Hắn không đến làm sao mà nấu cháo cho nha đầu?

"Dạ!"

Chủ nhân đã lên tiếng, cho dù biết rõ một lát nữa nhà bếp sẽ bị đốt cháy, vẫn không có lựa chọn nào khác nên vẫy vẫy tay với những người trong bếp.

"Lão nô cáo lui!"

Thanh tràng xong, Tuyết Nhất ôm kiếm lùi đến cửa nhà bếp, trên mặt không chút biểu cảm. Hiền Viên Đình nhìn chăm chăm nguyên liệu nấu ăn trong bếp nửa ngày, đắc ý nở nụ cười, ngón tay trắng như rễ hành lấy hai cây hành, cầm một miếng gan heo đâm máu, còn có gừng, tỏi cùng một ít củ cải...

Chỉ chốc lát sau, Tuyết Nhất nghe trong nhà bếp truyền ra tiếng "Leng keng thùng thùng", chắc là chủ tử đã bắt đầu làm. Có vẻ như lần này thành thạo hơn so với lần trước!

"Khụ khụ. Sự phụ, phòng bếp cháy sao?"

Dạ Tử Huyền vì khao thưởng cho con chó thông minh kia, đang chuẩn bị xuống bếp làm cơm chiên cho nó, kết quả vừa đi vào sân, liền bị khói đặc sặc đến mức nước mắt chảy ròng ròng, mà nàng mơ mơ hồ hồ nhìn thấy Tuyết Nhất lại đứng ở cửa nhà bếp, nơi khói đặc nhất!

"Tham kiến Vương phi!"

Tuyết Nhất thấy nàng khó chịu, trong nháy mắt đi đến trước mặt nàng, xuất phát từ lễ tiết cung kính mở miệng nói, sau đó dùng tay áo thay nàng xoa tan khói.

"Những thứ hư lễ này sau này ta không muốn nghe lại, người nói thử xem, bên trong làm sao vậy?" Dạ Tử Huyền che miệng mũi hỏi, cháy nhà làm sao lại không chữa cháy!

"Là Vương gia!"

"Cái gì?" Dạ Tử Huyền khiếp sợ, nam nhân mười ngón tay không dính nước lại vào nhà bếp làm cái gì? Chén cháo than đen ngày đó còn chưa hết mơ tưởng, hôm nay còn muốn mất mặt xấu hổ lần nữa?

"Vương gia nói, muốn làm cho người một chén cháo giống như lúc trước!"

Tuyết Nhất dứ lời, ở tại chỗ chỉ nghe được một tiếng "Tên ngốc", trước mắt đã không còn bóng dáng của nàng. Tuyết Nhất cười khổ, không cần đoán, nàng đã vào nhà bếp, chủ tử trong lòng nàng chung quy không giống nhau, chỉ là nàng không biết thôi!

"Hiền Viên Đình —— "

Nam nhân đưa lưng về phía nàng sững sờ trong nháy mắt, xoay người lại, gương mặt vốn nên sạch sẽ không có khuyết điểm, giờ phút này bản giống một con mèo hoa, làm gì có tí tẹo hơi thở nhỏ nhả bình thường, kinh ngạc qua đi, lộ ra nụ cười tươi như ánh mặt trời: "Huyền Nhi —— "

"Đồ ngốc!"

Dứ lời, nàng đã nhào vào trong ngực hắn, hai tay ôm lấy vòng eo gầy gò của hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78: Lại Bắt Đầu Khởi Sự

Editor: Bộ Yến Từ

"Ha ha. . . ."

Hiên Viên Đình không nghĩ tới bản thân sẽ có thu hoạch rất khá, "Kế hoạch truy thê" vừa mới bắt đầu, mỗ nữ đã rơi vào cạm bẫy của hắn. Hắn cảm giác được tiếng tim đập "Bang bang" của thiên hạ trong lòng, hình như còn đang lau nước mũi lên trường bào màu trắng của hắn.

Giờ phút này hắn đã quên bản thân đang làm cái gì, đôi tay dính máu bắn gắt gạo giam cầm nặng trong lòng, nếu như hiện tại trời đất thay đổi, cũng không thể nào tách bọn họ ra.

Mùi vị gì vậy? Tanh hôi khó ngửi!

"A —— cái tay bẩn của ngươi!"

Có thể nói, Dạ Từ Huyền dùng mũi ngọc tinh xảo thành "Mũi chó", ngửi mùi tanh hôi trên người người nào đó, dùng hai tay đẩy hắn ra, đập vào mắt là hai bàn tay còn chưa kịp rửa sạch vì vừa cắt gan heo.

"Hiên Viên Đình, ngươi thật là ghê tởm!"

Cởi ngoại bào của mình ra, chẳng ngờ trên lưng có hai dấu bàn tay máu, thật là khủng bố. Dấu bàn tay kia, còn dính một ít mảnh vỡ gan heo, nhìn đã thấy buồn nôn. Tại sao lúc tự mình làm lại không có cảm giác này nhỉ?

"A —— Huyền Nhi đi mau, cháy rồi!" Trong lúc Dạ Từ Huyền bàng hoàng, Hiên Viên Đình quát to một tiếng, kéo nàng vào trong ngực mình, lắc người ra khỏi nhà bếp: "Tuyệt Nhất, gọi người cứu hỏa!"

Dứt lời, đã không thấy bóng dáng hai người!

Nhà bếp lại bị cháy? Nghe tin, đám người Điền thúc vội vã chạy tới, đồng thời xách theo vại nước dập tắt lửa. Trong lòng cũng có chút bức dọc, nhưng giận mà không dám nói gì. Vương gia đến một lần đốt một lần, đang yên đang lành chạy tới nhà bếp làm cái gì? Chiến trường của hắn là ở triều đình!

"Điền thúc, lại uống phí tiền sửa nhà bếp!" Một người trẻ tuổi dáng dấp khỏe mạnh khẩu khí khinh già già đầu, có chút tiếc nuối nói, bạc vừa mới chi tiêu liền đổ sông đổ biển. Tại sao Vương gia lại thích đốt nhà bếp đến vậy?

"Cầu Nhi, không được nói bậy. Mau mau đi tìm người đến sửa chữa!" Tuy là Điền thúc lập tức quát hắn ta một tiếng, nhưng mà cũng nhìn ra được trong mắt ông ra cũng rất tiếc! Đang tốt đẹp, Vương gia lại đến làm loạn!

"Ồ!"

Cầu Nhi sờ sờ cái đầu tròn của mình, vòng vèo từ cửa sau vương phủ đi ra ngoài.

...

Dạ Từ Huyền bị hắn một đường ôm về thư phòng, hai người từ trong nhà bếp đi ra đều vô cùng nhếch nhác, trên người bẩn thỉu, ngoại trừ gắm vốc làm quần áo tốt nhất, đáng đáp bản thủ cực kỳ giống thành viên của thiên hạ đệ nhất đại bang phái!

"Hoa Ảnh, đi múc nước cho Vương gia tắm rửa!"

Hoa Ảnh tròn hai mắt lên như chuông đồng, trong lòng rất không hiểu, chẳng lẽ chủ tử lại đi nhà bếp? Khẳng định lại là nữ nhân này! Đến cùng, nàng tốt ở chỗ nào?

"Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không mau đi!" Trong lòng Dạ Từ Huyền có chút phản cảm không rõ với Hoa Ảnh, bất giác giọng điệu có chút nặng. Hoa Ảnh lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn nàng một cái, không cam lòng đáp: "Vâng, Vương phi!"

"Hiên Viên Đình, sau này ngươi muốn uống cháo cứ nói với ta là được, không được tiếp tục đốt nhà bếp!" Dạ Từ Huyền nói xong liền xoay người, đi xuống bếp như là đi phóng hỏa, vương phủ nhiều bạc hơn nữa cũng không chịu nổi tiêu xài như vậy!

"Nàng... Biết rồi?"

Hiên Viên Đình cho rằng nàng đã biết sự tích quang vinh mấy ngày hôm trước của mình, có chút lúng túng hỏi.

Dạ Tử Huyền có chút không phản ứng kịp, xoay người suy tư nhìn chằm chằm mẫu Vương gia nào đó, trực giác của mẫu Vương gia là để cho hắn lại tiếp tục lịch sử vinh quang một ngày nào đó! Kết quả là, nguyệt nguyệt nở nụ cười, nói: "Kỳ thực ta cũng không nghĩ tới, không nghĩ tới ngày đó giận dữ đi nấu cháo, lại đốt sạch ba căn nhà bếp của Vương phủ, còn đốt luôn nhà bếp của Vĩnh Lạc Hầu gia sát vách!" Hiên Viên Đình nói xong, không được tự nhiên mỉm cười.

"Cái gì? Ba căn nhà bếp của vương phủ đều bị người đốt? Còn đốt luôn của nhà sát vách?" Dạ Tử Huyền nhìn hắn như nhìn thấy quỷ, trời ạ, có cần phá sản như vậy không?

"Đúng vậy, nàng không biết sao? Huyền Nhi, thực ra. . . ." Chờ hắn phản ứng lại, đã muộn rồi, mẫu nữ bày ra dáng vẻ "Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép", lắc lắc đầu: "Sau này cảm người đến nhà bếp, trừ phi có ta đi cùng!"

Nói xong, không chờ hắn phản ứng, đã xoay người, lưu lại một bóng lưng thanh lệ.

"Huyền Nhi, nàng đi đâu vậy?"

"Tắm rửa!"

...

Tình cảm của hai người bởi vì chén cháo đó mà ấm lên, vừa dùng xong đồ ăn sáng, quân gia liền vội vàng đi vào báo cáo, nói trong cung truyền thánh chỉ đến, đề bọn họ tới tiền đình tiếp chỉ!

Hiên Viên Đình nhìn nha đầu còn đang buồn ngủ, trong lòng vui vẻ, bàn tay to nắm tay nhỏ của nàng, cười có chút phong tao* lôi kéo nàng đi về phía tiền đình.

Phong tao: hay nghĩa khác là lãng lợ, là loi.

Vừa bước vào tiền đình, Lưu công công đến truyền chỉ nhìn thấy hai người nắm chặt tay nhau, nhìn Hiên Viên Đình cười ái muội, giọng the thé nói: "Vương gia Vương phi thật là ân ái, Thái hậu nương nương biết nhất định sẽ mừng rồi!"

"Làm phiền Lưu công công!"

Lưu công công này Dạ Tử Huyền là gặp lần đầu, tuổi tác dường như còn nhỏ hơn Vạn công công, mặt thoa phấn trắng đến dọa người, môi mỏng thoa son đỏ, trang điểm như là Bạch Vô Thường trong phim ma hiện đại, tay hắn còn dùng tư thế lan hoa chỉ cảm phát trần, đạo hạnh kém xa Vạn công công! Đang yên đang lành đến truyền thánh chỉ gì thế, chẳng lẽ muốn Hiên Viên Đình trở về triều đình?

"Vương gia, Vương phi tiếp chỉ đi!"

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng Đế triệu viết: Dật thân vương Hiên Viên Đình, Tuyên Đức minh ân, giữ tiết tháo, phẩm rất tán thưởng. Nay phẩm nghe tin không có thiếu sót, chỉ có một mình chính phi, đúng là không nên; nay, con gái Thừa tướng Hạ Tuyết cùng con gái nhà Hộ bộ Thượng thư Cổ Á Hi, đoan trang tao nhã, có lễ giáo, ban làm Trắc phi của Dật Vương, hi vọng cùng chung tâm lòng, cố gắng tôn trọng nhau, chớ phụ ý phẩm, chọn ngày tốt thành hôn. Khâm thủ."

Nạp thiếp? Thánh chỉ tứ hôn! Cầu Hoàng Đế này có phải không vừa ý bọn họ sống thoải mái, hâm mộ ghen ghét, đặc biệt gây ra phiền phức cho nàng! Dạ Tử Huyền vừa mới chuẩn bị tức giận, lại bị Hiên Viên Đình kéo lại, âm thầm lắc đầu với nàng, vươn tay qua đỉnh đầu, lạnh lẽo nói: "Tạ chủ long ân!"

Lưu công công đặt thánh chỉ vào trong tay Hiên Viên Đình, khóe miệng nhếch lên chút ý cười, còn lườm Dạ Tử Huyền một cái, lại vẫn giữ được bình tĩnh, cuối cùng là Hoàng hậu nương nương quá xem thường nàng rồi! Vốn định làm cho nàng kháng chỉ, tốt nhất là xé thánh chỉ, trị nàng tội coi rẻ quân vương và tội đồ kị, hiện tại thì không thể rồi! Ha ha, chỉ mong hai vị tiểu thư kia có thể giúp nương nương hoàn thành tâm nguyện.

"Dật Vương gia, ta phải hồi cung phục mệnh rồi! Cáo từ!"

"Lưu công công, xin mời!"

Hiên Viên Đình ra hiệu cho bảo quân gia tặng "Tiền nước trà", sau đó tiến bước Lưu công công Bạch Vô Thường đi, Dạ Tử Huyền kim nén lửa giận rốt cục bộc phát.

"Hiên Viên Đình, người giải thích một chút cho ta, tại sao đang yên đang lành hoàng thượng rãnh rỗi đến mức đau "bì" hay sao mà lại nhét vào hai Trắc phi cho người?" Thật sự là khinh người quá đáng, bọn họ mới thành thân bao lâu, liền đưa đến hai Trắc phi, Hạ gia cùng Cổ gia đều có cừu oán với nàng, đây không phải cố ý đưa người vào khiến nàng không thoải mái sao?

"Huyền Nhi, trước tiên nàng đừng nóng giận, ta tiến cung hỏi hoàng huynh một chút!" Hiên Viên Đình cũng nổi giận đầy bụng, đang yên lành hoàng huynh thêm loạn cái gì, không biết hắn chỉ vừa ý tiểu nữ nhân trước mắt này sao? Nói đường đường chính chính rằng người ta ân ái ra sao, biết ân ái còn có nhét người vào làm chi!

Mối tha thứ cho tên hỗn đản* này vài ngày, liền thích thiêu thân tứ hôn, nếu như các nàng dám vào cánh cửa này, nàng có rất nhiều phương pháp đưa các nàng ra ngoài!

Hỗn đản: tên khốn.

"Hoàng thượng thích thì để hần thu đi, phá hư hạnh phúc của người khác, đó là tổn hại âm đức!"

Ánh mắt Dạ Từ Huyền lạnh lẽo quét về phía Hiên Viên Đình, đám hạ nhân này thâm hận, giá như vừa rồi họ không nghe thấy gì cả, ngay cả hoàng thượng mà Vương phi còn dám nguyên rủa, bọn họ nghe thấy có phải bị bí mật giết chết hay không? Tuyệt đối không nên, bọn họ sẽ cố gắng quản kín miệng mình!

Hạ nhân đứng ở một bên như lá rụng trong gió, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị cuốn vào lốc xoáy! Thế nào mà nhìn qua Vương gia giống như thật cao hứng?

"Biết rồi!"

Hần đưa tay cạo cạo cái mũi nhỏ của nàng, xoay người ra cửa sảnh: "Chuẩn bị ngựa xe, tiến cung!"

----- Ngoài lề-----

Thời khắc ngược nữ nhân cận bã sắp tới rồi, sắp trở thành trợ bụi, chính chết nữ nhân cận bã~

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Sứ Mệnh Hoàng Tộc

Editor: Bộ Yến Từ

Ngự thư phòng!

"Hoàng Thượng, Dật Vương cầu kiến!" Vạn công công nhẹ nhàng đẩy cửa ngự thư phòng ra, tay phải cầm phát trần khoát lên trên cánh tay trái, nhỏ giọng nói.

Hiên Viên Tề hạ triều trở về ngồi trên long ý, vừa mở ra một quyển tấu chương, nhấc ngự bút lên, viết xuống tấu chương mấy chữ to cứng cáp hữu lực, có chút chế nhạo nói: "Tiểu Yêu này cũng thật là, buổi sáng vừa tứ hôn, cũng không cần vội vã tiến cung tạ ơn như vậy chứ! Tuyên!"

"Dạ!" Vạn công công lui ra ngoài, trở lại hành lễ với Hiên Viên Đình, cất giọng the thé nói: "Dật Vương, xin mời!"

"Làm phiền công công!"

Hiên Viên Đình đáp lễ lại, đi rất nhanh, tiêu sái bước tới cửa ngự thư phòng. Vạn công công nhìn bóng lưng gầy gò rắn chắc, trong lòng lại sinh ra cảm khái đại nghịch bất đạo: Khí thế Dật Vương mờ hồ lộ ra, lại còn khí phách hơn Hoàng Thượng ba phần!

Vạn công công vì chính ý nghĩ của mình làm cho hoảng sợ, thấy không ai chú ý đến luống cuống của mình, chỉnh lại thái độ, vội vàng đi theo.

"Hoàng huynh!" Hiên Viên Đình thi lễ với người ngồi trên long ý, người trên long ý cũng không ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục khua ngự bút phê duyệt tấu chương.

"Tiểu Yêu, đệ đặc biệt đến tạ ơn sao?" Giọng nói có phần uy nghiêm vang lên, quanh quẩn trong ngự thư phòng rộng lớn.

Tiểu Yêu? Nơi nào đó trong lòng đột nhiên trống rỗng, lại sinh ra chút đau đớn. Từ sau năm đó, đã không còn nghe qua! Hiên Viên Đình, đau đớn cùng cảm hận của người ta đều biết, thứ người để ý nhất định ta sẽ cẩn thận bảo vệ thay người!

"Không phải!" Trả lời như đinh đóng cột, không chút dong dãi dây dưa: "Hoàng đệ tới thỉnh hoàng huynh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!"

"Ồ?" Hiên Viên Tề buông ngự bút trong tay, uy nghiêm trên mặt lại lộ ra chút ý cười, nhìn qua vô cùng không phối hợp.

Hiên Viên Đình cũng không đáp lời, không chút thoái nhượng cùng ông ta đối diện, mười năm, vì tìm nàng mười năm mà tách khỏi triều đình, mà mười năm đó lại chỉ vì bảo vệ một thứ gì đó, chẳng lẽ còn không đủ sao?

"Ha ha ha..." Hiên Viên Tề đột nhiên cười ha hả, tiếng cười sang sảng xuyên thấu qua ngự thư phòng, những thị vệ đang trực đều không hẹn mà cùng nhau liếc mắt nhìn về phía ngự thư phòng, hôm nay Hoàng Thượng có vẻ thật cao hứng, mặt rồng vô cùng vui vẻ!

"Hoàng huynh, ta mới thành thân cùng Huyền Nhi mấy ngày, không muốn nạp Trắc phi! Quan trọng nhất chính là, cả đời này, trong lòng hoàng đệ chỉ có một mình Huyền Nhi, cũng chỉ có Huyền Nhi mới là thê tử của hoàng đệ! Nhược thủy ba ngàn, chỉ lấy một gáo, thỉnh hoàng huynh tác thành!" Hiên Viên Đình gần từng tiếng nói với Hiên Viên Tề, mỗi chữ đều âm vang hữu lực, nặng nề đâm vào trong lòng Hiên Viên Tề.

Nhược thủy ba ngàn, chỉ lấy một gáo? Thân là người hoàng gia, vì triều đình kết thông gia chính là sứ mệnh của hoàng tộc, bất luận xuất phát từ nguyên nhân gì! Hiền Viên Đình, người đều không thể thay đổi cùng xoay chuyển! Huống hồ, người đã cưới được người người muốn, cưới thêm một người thì có làm sao?

Nhớ năm đó, có một nữ tử dịu dàng, nữ tử mà ông ta muốn dùng cả đời bảo vệ, cuối cùng vì cướp đoạt ngôi vị Hoàng Đế, tự tay mình đẩy nàng đến bên cạnh nam nhân khác, trở thành tân nương của người ta. Hiện tại ông ta hối hận, ngày tháng lạnh lẽo ngồi trên vị trí cao này ông ta đã chịu đủ lắm rồi, đáng tiếc, coi như buông tha ngôi vị Hoàng Đế, nàng cũng không thể nào trở lại bên cạnh mình! Đời người không có thuốc chữa hối hận, ông ta cũng chưa chắc buông bỏ được ngôi vị Hoàng Đế!

"Đệ đừng quên, đệ là người hoàng gia! Sứ mệnh hoàng tộc lại là cái gì!" Một câu nói ngăn ngừa, chặn đứt đường lui của Hiền Viên Đình, đây là sứ mệnh của người hoàng gia, cũng chính là bi ai của người hoàng gia! Nhưng mà, hắn sẽ không ngồi chờ chết!

"Trăm mệt mỏi, lui ra đi!"

Hiện tại, ngay cả hư lễ Hiền Viên Đình đều miễn, vung tay áo rộng rãi, xoay người đi ra ngoài! Nếu muốn hắn cưới hai nữ nhân kia, làm mất đi giấc mộng xuân thu của các người! Thân thể hắn là người hoàng gia, nhưng linh hồn thì không phải! Dù sao cũng là thân vương du thủ du thực, đắc tội ai cũng không sao cả! Nếu mất hứng, giang hồ to lớn, còn không có chỗ cho Ngọc Diện công tử hắn dung thân hay sao?

Hiền Viên Tễ nhìn bóng lưng kiên cường dứt khoát của hắn, cũng hiểu rõ tính cách của hắn, nói không cưới sẽ tuyệt đối không cưới, coi như Lễ bộ sắp xếp xong ngày, hắn cũng sẽ không xuất hiện bãi đường! Vậy thì, đừng trách ông ta cắt đứt đường lui của hắn!

"Người đâu, truyền khẩu dụ của trẫm, trước khi Dật Vương trở về phủ, trực tiếp nâng hai vị tiểu thư vào phủ Dật Vương, không được sai lầm!"

"Dạ!"

Mặc dù đây là đề nghị của Hoàng Hậu, nhưng khi cẩn thận nghĩ lại, đó cũng là một chủ ý không tệ: Lợi dụng cừu oán của Cổ gia và Hà gia với Dạ gia, đưa Cổ Á Hi và Hạ Tuyết vào phủ chắc chắn Dạ Từ Huyền sẽ bị bắt chết, không có chuyện gì thì cũng có thể gây ra chút phiền phức cho Hiền Viên Đình. Phe phái Hạ Thừa tướng cũng có thể kiềm chế Đại Tướng quân Dạ Tu La, hai người đều không có con trai, nhưng công cao chấn chủ, khó tránh khỏi không có tâm phản bội! Còn hoàng đệ của ông ta, mặc dù trên triều không có một nửa chức quyền, nhưng ông ta lại cảm thấy bất an mơ hồ. Lại nói, vị trí này. . . Bản thân ông ta làm sao vậy? Chẳng lẽ là già rồi?

Cung Phượng Tê!

Thái Hậu lớn tuổi, xương cốt càng ngày càng mệt mỏi rã rời, buổi sáng thức dậy không bao lâu, lại ngủ tiếp. Khi Hiền Viên Đình đến cung Phượng Tê, bà vẫn còn ngủ.

"Thanh Cô, mẫu hậu bà ấy —— "

"Đình Nhi đến đây sao?"

Hiền Viên Đình vừa mới hỏi nửa câu, Thái Hậu liền bừng tỉnh, nghe con trai mình đến có chút vui sướng, vội lên tiếng hỏi.

Mười năm nay, hắn rất ít ở lại hoàng thành, luôn ở chung ít mà xa cách thì nhiều. Nếu không phải vì đại thọ của mình, lại tứ hôn cho hắn, e rằng hắn đã rời khỏi! Tìm lâu như vậy cũng không có kết quả, nói không chừng đứa trẻ đó đã chết rồi!

"Đúng vậy, mẫu hậu!" Hiền Viên Đình cũng chẳng kiêng dè, trực tiếp vào phòng ngủ Thái Hậu, phía sau bức rèm che, mới vài ngày không gặp Thái Hậu lại làm cho người ta có cảm giác già nua thêm! Hắn cảm thấy có chút đau lòng, mẫu thân của mình thật sự già đi!

"Mẫu hậu thức dậy, một lát nữa sẽ dùng bữa cùng Đình Nhi! Thanh Cô, hầu hạ ai gia thay quần áo!" Thanh Cô nghe gọi, buông chén cạnh bát bảo trong tay xuống đi tới phòng ngủ.

"Mẫu hậu, trời lạnh, người nên nằm xuống đi!" Hiền Viên Đình muốn để Thái Hậu khuyên Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, không tới bước cuối cùng, hắn sẽ không kháng chỉ. Dù sao, đó là người thân thật sự của Hiền Viên Đình!

"Không sao. Thanh Cô, đến thời gian ngọc thiện rồi à?" Cười hề hề lắc đầu với Hiền Viên Đình, tiếp tục hỏi Thanh Cô.

"Sắp đến rồi!"

"Ừm, truyền lệnh đi!"

Thanh Cô lui đi ra ngoài, Thái Hậu nhìn mặt mày con trai có chút rầu rĩ, ngoại trừ Hoàng Đế, sợ là không ai dám khó xử hắn, vì thế mở miệng hỏi: "Đình Nhi, chẳng lẽ hoàng huynh con lại làm cái gì?"

"Mẫu hậu. . ." Hiền Viên Đình có chút kinh ngạc, rồi con người đen nhánh xuống, nơi nào đó trong lòng có chút xúc động: "Sáng nay hoàng huynh hạ thánh chỉ, muốn nhi thân thành hôn cùng hai vị tiểu thư Cổ gia, Hạ gia!"

Thái Hậu rũ mắt, tựa hồ đang suy xét cái gì, hồi lâu sau, thanh âm có chút mỏng manh hỏi: "Nha đầu nghĩ sao?" Thực ra không cần hỏi cũng biết, người

đến từ thế giới kia, sao có thể cho phép trượng phu tam thế tứ thiếp, ôm ấp đề huề, mà bản thân bà năm đó cũng không có lựa chọn nào khác!

"Huyền Nhi mất hứng, nhi thần cũng không vui, cả đời này nhi thần chỉ thừa nhận Huyền Nhi là thế tử!"

Thái Hậu hơi kinh ngạc, không nghĩ tới con trai nhỏ của bà lại có ý nghĩ "Một đời một kiếp một đời người"! Trong mắt hần hoàn toàn đứt khoát, đối với nha đầu, cũng là một việc rất may mắn!

"Ừ, mẫu hậu đã biết! Trễ một chút mẫu hậu sẽ đi nói với hoàng huynh con!" Thái Hậu lôi kéo con trai, trong ánh mắt ngoại trừ yêu thương còn chút áy náy, năm đó đã cướp đi thứ thuộc về hần, bây giờ cũng nên cố gắng hết sức bảo vệ tình yêu của hần thôi!

"Tạ mẫu hậu!"

"Đứa nhỏ ngốc, đi thôi, dùng bữa cùng mẫu hậu!"

"Được!"

Hiên Viên Đình thở dài nhẹ nhõm một hơi, mẫu hậu ra mặt, có lẽ còn có một tia hi vọng. Chỉ là hần không nghĩ tới, trong khi hần đang dùng ngự thiện, hai cổ kiệu hoa đã được nâng đến phủ Dật Vương!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Cửa Hồng Bị Sập

Editor: Bộ Yến Từ

Hiên Viên Đình nhàn nhã trở lại phủ Dật Vương, vừa xuống xe ngựa thì thấy ở cửa lớn hai cổ kiệu hoa cực kỳ chói mắt, trong lòng kêu to không tốt, vội vàng lui trở lại trong xe ngựa, ngón tay thon dài vén một góc rèm cửa sổ lên, thì nhìn thấy nữ nhân chơi đùa với chó trên nấc thang, không phải Dạ Từ Huyền thì là ai?

Nhìn thấy dáng vẻ thanh thần của nàng, chắc là trong lòng đã nghĩ sẵn chủ ý thu thập nữ tử mặc giá y phản hồng kia, vậy thì hần tình nguyện trốn ở cửa hàng trang sức xem hí kịch!

"Dật Vương phi, tạp gia phụng khẩu dụ của Hoàng Thượng, đưa hai vị Trắc phi đến phủ Dật Vương, người phải người chặn ở cửa lớn chẳng lẽ là muốn kháng chỉ hay sao?" Lại là Lưu công công thoa ba tầng bột phấn, vẩy vẩy phất trần, xấu xí chỉ vào đám người hầu phía sau Dạ Từ Huyền!

"Đa Đa, thanh âm này thật chói tai, là đang gọi người sao?"

Dạ Từ Huyền không để ý tới Lưu công công, đùa với Đa Đa, ý tứ trong lời nói đều châm chọc Lưu công công là chó săn. Khiêng đến đây thì thế nào? Dạ Từ Huyền nâng không cho phép, Thiên Vương lão tử cũng đừng nghĩ có thể bước vào cửa lớn!

"Dật Vương phi, người..." Trong nháy mắt, mặt mũi Lưu công công lúc đỏ lúc trắng, hần ta là người của Hoàng Hậu nương nương, thế nhưng cũng không có mấy người giáp thương mang cơn chửi mắng hần ta, thật sự là tức chết mà.

"Lưu công công, bôn Vương phi thế nào?"

Dạ Từ Huyền mở to đôi mắt ngập nước, hết sức vô tội nhìn Bạch Vô Thường bắt nam bắt nữ, trong lòng vui vẻ mừng: Có bản lĩnh người cần ta đi! Người cần ta đi!

"Người. . ." Chẳng lẽ thừa nhận bản thân là chó? Trong khoảng thời gian ngắn, lại không biết nói cái gì cho tốt, dứt khoát đứng một bên làm người vô hình!

Hạ Tuyết cùng Cổ Á Hi bị gạt sang một bên, trên mặt hai người khỏi phải nói có bao nhiêu khó coi. Suy cho cùng, Hạ Tuyết vẫn giữ được chút bình tĩnh, dùng ánh mắt ác độc nhìn chằm chằm Dạ Từ Huyền, không có mở miệng. Còn Cổ tiểu thư lại không nhịn được, gương mặt mềm mại giống thứ tỷ Cổ Á Đồng đã chết đến bảy phần, tính ẩn nhẫn lại chênh lệch một vạn tám ngàn dặm!

"Dạ Từ Huyền, dù thế nào thì chúng ta cũng được Hoàng Thượng tự mình tứ hôn làm Trắc phi cho Vương gia, người lại ngăn cản, còn nói năng lỗ mãng mắng Lưu công công là chó, người phạm vào điều thứ bảy, là tội ghen tị, người không xứng làm Dật Vương phi!"

"Chát", vốn tất cả mọi người đang thấp giọng thảo luận, lại bị tiếng tát tay làm cho chấn động bối rối, Dật Vương phi lại đánh Cổ Trắc phi chưa vào cửa! Đây. . .

"Dạ Từ Huyền, người. . ."

Lại thêm một tiếng "Chát", chặn lời Cổ Á Hi trong cổ họng. Trong nháy mắt, Cổ Á Hi sờ bên mặt bị sung phù, không hiểu tại sao Dạ Từ Huyền lại đột ngột ra tay đánh nàng ta, hai mắt không dám tin nhìn nàng: "Người dám đánh ta?"

Dạ Từ Huyền thối thối bàn tay có chút đỏ lên của mình, trong lòng cực kỳ khinh bỉ tư duy của nữ nhân này, lão nương đã đánh người rồi người còn hỏi "Người dám đánh ta", ngu không ai bằng!

Mà mặt mũi Lưu công công bên cạnh cũng rất đẹp mắt, màu sắc rất đa dạng. Không ai dám bói móc lời Dạ Từ Huyền nói, tuy bản thân có chút khó chịu cũng cố mà nhịn, nhưng nữ nhân này lại làm rõ mình là chó, thật ngu xuẩn. Trông cậy vào nàng ta thay Hoàng Hậu nương nương trừng trị Dật Vương phi, thật sự quá khó khăn, bản thân nàng ta không được, còn chưa vào cửa đã bị người ta chinh chết, coi như đốt nhang cho Cổ gia!

"Đây là giáo huấn để người hiểu rõ cần phải biết thứ tự tôn ti!" Ánh mắt Dạ Từ Huyền sắc bén nhìn Cổ Á Hi kiêu căng ương ngạnh: "Thứ nhất, người chưa gõ vào vương phủ, một tiểu thư nhà Thượng Thư nhìn thấy bốn Vương phi không biết hành lễ sao? Dám gọi thẳng tọc danh của bốn Vương phi, phải bị tội gì? Thứ hai, cho dù người được phong làm Trắc phi Dật Vương, phiên người hiểu rõ, hậu viện vương phủ do ai định đoạt, ai mới là thê của Vương gia!"

Chỉ "Thê" nói đặc biệt nặng, thê thiếp có phân chia, hai người Hạ Tuyết ghen ghét đỏ mặt!

Mọi người vốn phần nộ, lúc này phản ứng lại, đúng vậy, Cổ tiểu thư chỉ là Trắc phi, vừa rồi lại luôn miệng gọi tọc danh của Vương phi! Thật sự là chẳng phân biệt tôn ti, đáng đánh! Vì thế, Dạ Từ Huyền giành được đồng tình của rất nhiều người!

Cổ Á Hi bị đánh hai bạt tay, gương mặt xinh đẹp đã sưng đỏ. Nàng ta không nghĩ tới, bản thân ở Cổ phủ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, còn chưa vào cửa phủ Dật Vương đã bị Dạ Từ Huyền mạnh mẽ đánh, còn đánh một cách danh chính ngôn thuận, căn bản không dám đánh trả. Hơn nữa, vừa rồi tốc độ của nàng nhanh như vậy, xem như nàng ta có đánh trả cũng không nhất định chiếm được chỗ tốt! Cho nên, im lặng đứng qua một bên!

Hai bạt tay kia Dạ Từ Huyền dùng hết sức đánh xuống! Nàng ôm thái độ: Người không phạm ta ta không phạm người, nếu như người phạm ta, nhỏ cỏ tận gốc, giết gà dọa khỉ!

"Vương phi tỷ tỷ, vừa rồi ngài nói 'Người được phong làm Trắc phi của Dật Vương', câu nói kia chính là đồng ý sao? Nếu có giữ lời, Vương phi tỷ tỷ cũng nên cho chúng ta vào cửa!"

Hạ Tuyết đứng ở một bên tọa sơn quan hổ đấu, muốn trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Chờ nàng đấu với Cổ Á Hi xong, từ bên trong kiếm tiện nghi, nào có chuyện tốt như vậy! Hạ Tuyết, người còn đáng ghét hơn Cổ Á Hi ngu ngốc này!

Hiên Viên Đình thấy Hạ Tuyết bói móc lỗi trong lời nói của Dạ Từ Huyền, vừa mới chuẩn bị đứng dậy ra ngoài chặn hai nữ nhân này, không nghĩ tới Dạ Từ Huyền lại cười hi hi nhìn Hạ Tuyết nói: "Hai người các người muốn bước vào cửa phủ Dật Vương?"

Hai người gật đầu như đảo tỏi, Cổ Á Hi chịu đựng đau rất trên mặt, hạ thấp tư thái: "Thỉnh cầu Vương phi tỷ tỷ cho muội muội vào cửa!"

Ồ, nhanh như vậy đã chịu thua, nhìn bề ngoài không giống! Chẳng qua, cũng không có chuyện gì, muốn vào cửa cũng được, đến lúc đó muốn ra cửa thế nào nàng mặc kệ!

"Được!"

Người xem náo nhiệt không nghĩ tới Dạ Từ Huyền lại đáp ứng sáng khoái như thế, chắc là Vương phi nương nương mới thành thân vài ngày thì thấy Vương gia nạp thiếp, trong lòng có chút không dễ chịu, nên mới tới cửa phát tiết ác khí, thật sự rất thảm. Tức phụ hoàng gia cũng không dễ làm! Vì thế, trong lòng mọi người lại cảm thấy không đáng thay nàng, trong lúc vô hình mỡ Vương phi lại thuận lợi chiếm được đồng tình!

Hiên Viên Đình cũng thấy khó hiểu, buổi sáng còn phản đối, hận không thể xé nát hoàng huynh, sao bây giờ lại trở nên dễ nói chuyện đến thế?

"Chủ từ!"

Tuyệt Nhất nhẹ nhàng gọi một tiếng, trong mắt đều là bóng dáng nữ tử quật cường, hẳn cảm thấy đau lòng thay nàng. Tuy không phải lỗi của chủ từ, nhưng mà, chung quy vẫn là do chủ nhân mà thành!

Hiên Viên Đình cho rằng Tuyệt Nhất muốn hấn ra mặt, hấn lác lác đầu, hẳn biết tuyệt đối Dạ Từ Huyền không thể nào dễ dàng chịu thua như vậy! Quả nhiên ——

"Khiêng vào từ cửa sau!"

"Cái gì?"

"Cái gì?"

....

Người chung quanh đều cho rằng mình nghe lầm, khiêng từ cửa sau vào? Cổ Á Hi cùng Hạ Tuyết không dám tin mở miệng, còn Lưu công công bị Cổ Á Hi đắc tội, đã đứng ở một bên xem cuộc vui!

"Dạ Từ Huyền, dựa vào. . ."

"Chát", hôm nay tần suất tát tay rất cao nha, vốn tưởng rằng Hạ Tuyết có thể may mắn thoát khỏi, xem ra mình thật sự đánh giá nàng ta quá cao!

"Hạ đại tiểu thư, 'Đệ nhất tài nữ' Hán Thành, lễ giáo cũng không hơn thế này!"

Dạ Từ Huyền lắc lắc tay, thật là, xem ra mình phải lập tức tìm một tay chân. Nếu dựa theo tần suất này, trong vòng một ngày, cần phải đánh mỗi người mấy chục tát tay, nếu như lần nào nàng cũng phải động thủ, vậy chẳng phải đôi tay xinh đẹp này bị phế sao?

Dạ Từ Huyền không biết xấu hổ YY ở trong lòng, sau đó còn nghĩ có cần tìm Hiền Viên Đình đòi tiền hay không! Tính toán nhỏ nhặt lại vang lên "Bùm bùm!"

"Chỉ có Vương phi cười vào cửa mới có thể đi cửa chính, thật không khéo, cửa hông của vương phủ sáng nay mới bị sập, còn chưa kịp sửa chữa, vậy trước tiên ủy khuất hai vị muội muội đi cửa sau rồi!" Dạ Từ Huyền ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hai vị tiểu thư, nói lời kết thúc: "Tất cả mọi người tản ra đi, hai vị Trắc phi nương nương sắp vào cửa rồi!"

Dạ Từ Huyền dẫn mọi người đi vào từ cửa lớn, còn căn dặn người đóng cửa lại. Người đưa thân đứng ở cửa ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, không biết làm thế nào cho phải! Cô Á Hi lại nhận mệnh đi đến kiệu hoa, trước tiên vào cửa rồi nói; còn Hạ Tuyết thì ôm gương mặt sưng đỏ, trong mắt toàn là căm hận đối với Dạ Từ Huyền, nhục nhã này nàng ta sẽ đòi lại gấp trăm lần! Hừ, Dạ Từ Huyền, chúng ta cứ chờ xem!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Nhân Lúc Nóng Phải Đánh Chó

Editor: Bộ Yến Tử

Kiệu hoa được khiêng đi, người xem náo nhiệt cũng không còn hứng thú rời khỏi đó, mang theo tin đồn sốt dẻo "Trắc phi đại bất kính, Vương phi đóng cửa chính", bắt đầu rầm ran đến phố lớn ngõ nhỏ. Trong khoảng thời gian ngắn, nhân khí của Dạ Từ Huyền lại tăng vọt!

"Chủ tử, chúng ta vào thôi!"

Hiện tại Tuyệt Nhất vô cùng đau lòng nha đầu cậy mạnh kia, lại không thể để lộ trước mặt Hiền Viên Đình, mùi vị bứt rứt đó không nói ra được.

Trong lòng Hiền Viên Đình cực kì mừng rỡ, hai nữ nhân này tuy rất đáng ghét, thế nhưng lại kích thích tiểu nữ nhân kia nói ra câu: Ai mới là chủ nhân hậu viện vương phủ, ai mới là thê của Vương gia! Vậy là nàng đã thừa nhận nàng là thê tử của hắn sao, hắn biết nha đầu kia cũng yêu hắn! Vì thế, ném tất cả những thứ không vui ra sau đầu, hiện tại tâm tình của hắn rất tốt!

"Ừ, vào tiếp tục xem diễn!" Nha đầu kia cho các nàng vào cửa, tuy đã nhục nhã hai đích nữ vào bằng cửa sau, nhưng mà, hắn tin rằng vở hí kịch này tuyệt đối vẫn chưa xong!

Cung Phụng Minh!

"Nô tài khấu kiến Hoàng Hậu nương nương!"

Lưu công công nghĩ lại mà sợ quý gối trên sàn nhà lát đá cẩm thạch*, cúi đầu, trên sống lưng ứa ra mồ hôi lạnh. Bởi vì Cô Á Hi đắc tội mình, đứng ở một bên không để ý chuyện, thuận theo Dật Vương phi để kiệu hoa của hai người đi vào từ cửa sau vương phủ. Nhưng mà, bên trong còn có cháu gái ruột của Hoàng Hậu! Trước đó muốn cho Cô Á Hi một bài học, thế nào lại quên mất chính chủ! Nếu như Hoàng Hậu nương nương biết, vậy thì thảm ...

"Đã bẩm báo qua với Hoàng Thượng rồi sao?"

Hoàng Hậu lập đi lập lại việc thưởng thức chu sa trên khẩu, rất vừa lòng, không nghĩ tới tay nghề của tiểu nha hoàn vừa mới tiến cung này còn tốt hơn so với lão nhân trong cung. Có thể giữ ở bên người, thưởng xuyên thay đổi chút thủ đoạn!

"Dạ, nô tài đã trở lại bẩm báo, không dám chậm trễ nửa điểm liền đến đây!"

Lúc nên tranh công vẫn sẽ không quên, nhưng lúc này, quần áo trên lưng hắn ta đã ướt đầm! Mệnh nô tài chính là ti tiện, nói không chắc khi nào sẽ đầu một nơi thân một nẻo, sống ở trong cung, càng như băng mỏng trên giày!

"Hừm, Dật Vương không ngăn cản?" Hoàng Hậu cũng có chút kỳ quái, buổi sáng Hiền Viên Đình còn đến tìm Hoàng Thượng muốn từ hôn, khiêng

người vào phủ lại không ngăn cản, đúng là có chút bất ngờ. Đây dường như không phải tác phong của nam tử ôn hòa kia!

"Hồi nương nương, Dật Vương không ở trong phủ!"

"Ồ?" Hóa ra là như vậy, thảo nào Hoàng Thượng cuống lên như vậy, chà, thật là thú vị! Xem ra Hoàng Đế cũng rất sợ!

Lưu công công quỳ trên mặt đất, không dám thở mạnh, nương nương tuyệt đối không nên hỏi tiếp, còn hỏi nữa, làm rõ từng việc, hẳn ta sẽ gặp vận đen!

"Ừm, đi xuống đi! Bản cung có việc sẽ lại truyền cho người!"

Lưu công công vội vàng cúi đầu khom lưng đáp, sau đó hai chân run lên rồi khỏi cung Phượng Minh. Thật là nguy hiểm, nếu như Hoàng Hậu biết hai vị Trắc phi nương nương bị đánh, còn được khiêng vào từ cửa sau, vậy là đang đánh lên mặt bà ta! Nói không chừng dưới cơn nóng giận lửa sẽ rơi lên đầu hẳn ta!

"Mẫu hậu, tại sao Tuyết Nhi biểu tỷ đồng ý gả cho Tiểu Hoàng thúc?" Cửu Công chúa từ phía sau đi ra, có chút không hiểu biểu tỷ* kiêu ngạo như không tước kia. [Biểu tỷ: chị bà con – chị con cô, cậu hoặc dì.]

Hoàng Hậu nhìn nữ nhi của mình một lát, cười có chút làm cho người ta sợ hãi nói: "Bởi vì, nàng ti tiện giống như mẫu thân nàng!"

Tiền thính phủ Dật Vương!

"Tham kiến Vương phi tỷ tỷ!"

Hạ Tuyết cùng Cổ Á Hi nhẫn nhịn lửa giận vào bằng cửa sau, vừa xuống kiệu đã bị Hoa Ảnh gọi tới tiền thính. Tuy Hoa Ảnh chán ghét Dạ Từ Huyền, nhưng đột nhiên có thêm hai nữ nhân cướp chủ tử cùng nàng ta, trong lòng nàng ta cũng cực kì căm tức. Vì thế, rất hợp tác lĩnh mệnh dẫn hai vị Trắc phi tới, dù sao nhìn tình địch của mình ăn quả đắng cũng là việc may mắn trong đời người!

Dạ Từ Huyền ngồi trên chủ tọa, chậm rãi phẩm trà, ăn trà bánh rất ngon miệng, thảnh thơi còn cho Đa Đa một miếng, người không biết còn tưởng rằng người trong phòng đang dụ dỗ chó.

Còn người hầu ở bên cạnh lại hận bản thân có thể tự động biến mất, bầu không khí như vậy thật là khủng khiếp. Vương phi vô cùng dũng mãnh, ngay cả Vương gia và Hoàng Thượng cũng dám mắng, tuyệt đối sẽ không đối xử tử tế với hai vị Trắc phi nương nương. Ông trời ơi, cái gì bọn họ cũng không muốn nhìn, không muốn nghe, van cầu ngài thương xót, cho bọn họ lui xuống làm việc đi!

Khoan hãy nói, phòng chừng vừa vặn ông trời rãnh rồi đau "bĩ", mới giải quyết loại việc nhỏ này cho bọn họ, bởi vì một giây sau Dạ Từ Huyền nói với bọn họ: "Đều lui xuống đi, dặn nhà bếp thêm đồ ăn, chúc mừng hai vị Trắc phi nương nương!"

"Dạ!"

Mọi người như được đại xá, nhanh chân bỏ chạy, sợ chạy chậm nửa nhịp liền bị tóm trở lại tiếp tục chịu đầu độc bởi bầu không khí áp bức thế này.

"Chủ tử! Xem ra Vương phi nương nương rất buồn!"

Mị Ảnh sờ sờ cái cằm trơn bóng, hết sức thú vị trêu chọc, ai không nhìn ra tâm tình hiện tại của Vương phi rất không tốt, tuyệt đối sẽ không hào tâm làm tiệc chúc mừng vì hai nữ nhân kia!

"Người tới làm chi?"

Đương nhiên Hiên Viên Đình cũng nhìn ra tâm tình Dạ Từ Huyền không tốt, tâm tình nàng không tốt, vậy chứng tỏ hẳn cũng gặp xui quấy theo, thật vất vả mới bồi dưỡng một chút cảm tình, nói cái gì cũng không thể bị hai nữ nhân này phá hủy!

"Xem đi!" Mị Ảnh không hề che giấu chút nào cười nói, cười phong tao bổ sung thêm: "Ta cũng báo tin cho Âm Ảnh biết rồi!"

Hiên Viên Đình nhìn thẳng nhai này một cái, không đáp lời, tiếp tục quan sát nhất cử nhất động của Dạ Từ Huyền. Chẳng qua, bốn vương có rất nhiều lý do tìm các người tính sổ, còn nữa, Dạ Ảnh vẫn đang cọ rửa nhà xí chính là vết xe đổ của các người!

Hạ Tuyết cùng Cổ Á Hi cũng sừng sốt, lại muốn thêm đồ ăn chúc mừng các nàng, là thiệt hay giả? Nữ nhân này có lòng tốt vậy sao? Tuyệt đối không thể! Sau đó, hai người đều dùng dáng vẻ cảnh giác nhìn nàng.

Dạ Từ Huyền cũng không giận, cười thâm trong lòng, vào cửa dễ dàng, ha ha —— muốn ra ngoài mới khó! Chờ một lúc cũng đừng oán trách lão nương ả, là do các người tự tìm!

"Cảm tạ Vương phi tỷ tỷ!"

Mặc kệ như thế nào, trước mới bị đánh mặt là "Không giáo dưỡng", tuy trong lòng không vừa ý đủ điều, nhưng vẫn muốn giữ mặt mũi!

"Ừ, đừng khách khí!" Dạ Từ Huyền phát phát tay, cực kì ý tứ nói, bỗng nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy, Cổ Á Hi cùng Hạ Tuyết cũng không phải biết nên đối đáp như thế nào!

Vì thế, ba người lại không ai nói chuyện, ngoại trừ con chó lớn trên đất thường thường phát ra tiếng kêu "Ồ ồ", bên trong đại sảnh yên tĩnh đến mức có thể nghe cả tiếng kim rơi.

Không biết qua bao lâu, Dạ Từ Huyền đùa với chó một mồi, gọi người đổi một ly trà, uống hai ngụm. Cô Á Hi và Hạ Tuyết cuống quýt xuất giá, cơm trưa cũng chưa được ăn, đứng hơn nửa ngày, nước cũng không uống một ngụm, thân thể vốn đơn bạc nay lung lay như sắp đổ, cũng không biết lúc nào sẽ ngã xuống!

"Ủm, trà ngon!" Dáng vẻ ha hề của Dạ Từ Huyền giống như lúc cùng Hiền Viên Đình chinh Hiền Viên Hạo, trong mắt nhiễm chút ý cười, mở miệng hỏi: "Hai vị muội muội vô cùng ái mộ Vương gia sao?"

Không chỉ hai vị tiểu thư trong đại sảnh không biết tại sao nàng lại hỏi vậy, mà ngay cả mấy người hé cửa đứng ngoài nhìn cũng sững sốt, Vương phi muốn làm cái gì?

Cô Á Hi xấu hổ đỏ mặt, che mặt gật đầu, đặc biệt càng ái mộ sau khi nghe nói Dật Vương gia dừng mãnh như thế nào, hận không thể lập tức nằm vật xuống giường, chờ Dật Vương giả lâm. Còn Hạ Tuyết lại do dự hồi lâu, vẫn gật gật đầu, đương nhiên, trái lại nàng ta không phải ái mộ Dật Vương, nàng ta hận Dạ Từ Huyền! ____ [Từ: edit tới đây tự nhiên sao thấy CAH cực kì dễ tiện nhĩ??]

"Vậy thật đúng lúc!" Dạ Từ Huyền cực kì nghiêm cần gật gật, tự nói với mình: "Đã như vậy, trước tiên tỷ tỷ làm phiền hai vị muội muội thay Vương gia quét dọn một chút, mỗi đêm hẳn đều muốn dùng nhà vệ sinh! Vương gia biết, nhất định sẽ rất cảm kích hai vị muội muội!"

Khóe miệng mấy người ngoài cửa giật giật, không hẹn mà cùng nhau nhìn Hiền Viên Đình, rốt cuộc thì nhà vệ sinh ở vương phủ bản bao nhiêu? Một Dạ Ảnh còn chưa đủ, còn muốn liên lụy tới hai Trắc phi nương nương như hoa như ngọc?

"Dạ Từ Huyền, ngươi khinh người quá đáng!"

Hạ Tuyết lại phạm vào kiêng kỵ, tức giận bật thốt, lần này trên mặt lại không bị tát tay.

Gương mặt sưng phù như đầu heo Cô Á Hi tỏ vẻ bất mãn, một là vì Dạ Từ Huyền phái các nàng đi quét nhà vệ sinh, hai là Hạ Tuyết gọi tục danh của nàng mà không bị đánh!

"Hoa Ảnh, và miệng! Cho đến khi Hạ trắc phi ghi nhớ mới thôi!" Có vẻ như Hoa Ảnh cũng không muốn gặp hai nữ nhân này, vậy mượn nước đẩy thuyền, bán cho nàng ta một cái nhân tình!

"Dạ, Vương phi!"

Cũng không biết Hoa Ảnh từ nơi nào xông ra, trong mắt đều là vui sướng khi người gặp họa, giờ tay lên, lưu loát roi lên mặt Hạ Tuyết, trong nháy mắt trong đại sảnh rộng lớn vang lên tiếng "Chát chát", lạnh lạnh dễ nghe!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Gia Thê Quản Nghiêm

Editor: Bộ Yến Từ

"Hoa Ảnh, được rồi!" Dạ Từ Huyền mang theo nụ cười có ba phần giả tạo nhìn Hạ Tuyết, nhìn thế nào thì trong mắt cũng chỉ toàn là khiêu khích: "Chắc hẳn Hạ Trắc phi đã nhớ kỹ rồi! Hạ muội muội?"

Hạ Tuyết dùng hai tay ôm lấy gương mặt nóng bừng, hai mắt âm độc nhìn Dạ Từ Huyền và Hoa Ảnh, nó thì đáng chết này, cũng dám đánh nàng ta, chuyện hôm nay Hạ Tuyết ta sẽ nhớ kỹ. Dạ Từ Huyền, chúng ta chờ xem!

"Muội muội, ngươi đừng âm ức, Hoa Ảnh là thị vệ bên người gia, đã quen múa thương cầm côn, khó tránh khỏi dùng sức hơi nặng, muội muội không nên ghi hận mới phải! Hiểu không?"

Hoa Ảnh vừa nghe Dạ Từ Huyền nói như thế, hóa ra tiện nữ nhân này còn ghi hận mình, không chút do dự lại tát thêm một cái lên gương mặt sưng phù như đầu heo: "Không được dùng loại ánh mắt bất kính này coi rẻ tôn nghiêm của Vương phi!"

Hoa Ảnh đúng là thông minh, phải sạch quan hệ với bản thân không còn một mảnh, nàng ta chỉ phụng mệnh Vương phi, Dạ Từ Huyền mới là người xấu thật sự! Nhưng Dạ Từ Huyền cũng không giận, cười như không cười nhìn kiêu nhan của "Đệ nhất tài nữ Hán Thành" đã biến thành đầu heo, trong lòng vô cùng hả giận, còn Hoa Ảnh, sau này có rất nhiều cơ hội! Nàng là một người có cừu tất báo!

Cổ Á Hi ở bên cạnh cười sắp ngất, Hạ Tuyết đáng chết này ngày thường ý vào bản thân là chất nữ [1] của đương kim Hoàng Hậu, không ít lần ngáng chân nàng ta cùng các tiểu thư nhà quan khác. Hôm nay đúng lúc, nàng ta bị đánh thành bộ dáng này, cho dù có dùng linh đan diệu dược mười ngày nửa tháng cũng không thể khôi phục. Dật Vương gia còn không phải vật trong túi nàng ta!

"Vương phi, Hi Nhi bằng lòng quét dọn nhà xí vì Vương gia!" Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt [2], hiện tại tiếp tục phản kháng, không thể nghỉ ngơi chính là lấy trứng chọi đá!

Dạ Từ Huyền nghiêng đầu nhìn gương mặt sưng phù như cái bánh bao của Cổ Á Hi, nữ nhân này đang tính toán cái gì nàng còn không rõ sao? Nếu muốn quét dọn nhà xí, vậy bốn Vương phi sẽ chơi cùng ngươi một lát!

"Vẫn là Cổ muội muội hiểu lí lẽ, bốn Vương phi sẽ cố gắng ở trước mặt Vương gia nói tốt cho ngươi vài câu!"

"Cảm tạ Vương phi tỷ tỷ!"

Cổ Á Hi vừa nghĩ tới chuyện Dật Vương gia giống như người bình thường, linh hồn đều không còn. Bộ dạng lẳng lơ này của nàng ta, làm cho Dạ Từ Huyền hận nghiền răng, tên hỗn đản kia rõ ràng là đoạn tụ còn có thể trêu hoa ghẹo nguyệt, thật sự tức chết nàng rồi!

"Hoa Ảnh, dẫn Cổ Trắc phi đến đó, để Dạ Ảnh nghỉ một lát đi!"

"Dạ!"

Cổ Á Hi đặc ý nhìn Hạ Tuyết một cái, uốn éo eo nhỏ đi theo Hoa Ảnh, nhưng chẳng được bao lâu đã bị thương bị Dạ Ảnh đá xuống hố xí!

"Hiên Viên Đình, lăn ra đây!" Nay, xem diễn lâu như vậy cũng nên đủ rồi, đáng giết ngàn đao!

Hạ Tuyết sững sờ, nữ nhân chua ngoa này quả nhiên dũng mãnh, ngay cả tên hủ của Dật Vương cũng dám gọi thẳng không chút kiêng kị, thật sự là gan lớn bằng trời, sao lại không lợi dụng một phen! Hiên Viên Đình bị gọi tới tên, vô vị sờ mũi, ba tên thuộc hạ không thềm để tâm lộ ra vẻ mặt vô cùng sung sướng khi thấy người gặp họa nhìn hân, hân thực sự có chút kích động muốn chinh lại môn phong [3]!

"Vương phi tỷ tỷ, ngươi gọi thẳng tọc danh của Vương gia là đại bất kính, nếu như truyền ra ngoài mặt mũi Vương gia biết đặt ở đâu, chẳng lẽ tỷ tỷ muốn bị bêu danh là ‘Nữ nhân chua ngoa’, tỷ tỷ làm vậy có phải là gan quá lớn không?" Nghe thấy tiếng bước chân, khéo miệng Hạ Tuyết gọi lên chút ý cười, trong mắt đều là ác độc!

"Hiên Viên Đình, ngươi thấy sao?" Nàng thật sự không muốn đề ý đến nữ nhân chết bầm này, nhưng tại sao nàng ta lại giống như chó điên quần quýt lấy nàng cần không buông, thật sự không có thuốc nào cứu được! Nàng ta cho rằng châm ngòi mấy câu là được rồi sao, đích xác là đã đánh giá bản thân quá cao!

"À, gia thế quần nghiêm!" Không có nửa điểm lúng túng, lúc nói trên mặt còn mang theo ý cười!

"Phịch, phịch, phịch" bên ngoài vọng tới ba tiếng vật nặng ngã xuống đất, chủ tử, người thật sự đã vứt hết mặt mũi nam nhân chúng ta! "Sợ vợ" là sỉ nhục các nam nhân! Chủ tử ~

"Thiếp thân gặp qua Vương gia!" Hạ Tuyết mang gương mặt đầu heo, dịu dàng cúi đầu với Hiên Viên Đình, tuy mặt bị đánh ngay cả cha nàng ta cũng nhận không ra, nhưng tư thái yếu điệu vẫn rất câu hồn!

"Thiếp? Thiếp của ai?" Hiên Viên Đình lộ ra dáng đáp không hề biết chuyện, chọc cho Dạ Từ Huyền vui vẻ, kỹ năng diễn xuất này có thể đảm đương được vị trí Ảnh Đế đấy, chắc chắn chắc, diễn quá tuyệt vời!

Hạ Tuyết tức giận suýt chút nữa ngất xỉu, nàng ta không tin hân không tiếp thánh chỉ tứ hôn của Hoàng Thượng, bây giờ còn hỏi nàng ta là ai?! Đôi cầu nam nữ không biết xấu hổ này, thật sự là một đôi trời đất tạo nên!

"Thái độ bên này của chủ tử cực kỳ rõ ràng, có muốn đi sang bên kia xem không?" Mị Ảnh vuốt cằm đề nghị cùng hai người huynh đệ!

Vừa nói xong, đã không thấy bóng dáng hai nhân sĩ bát quái [4]. Ai nói nữ nhân mới là ngon nguồn bát quái, những nam nhân bọn họ cũng không thể thỏa mãn tinh thần bà tám mà!

Nhà xí vương phủ!

Dạ Ảnh đau khổ cầm bàn chải chải bên trái, chải bên phải, nhằm chán tới cực điểm. Nhà xí chuyên dụng của chủ tử, mỗi ngày đều có người dọn dẹp, làm sao có thể rất bẩn? Nhưng Vương phi lại không buông tha cho hân ta, luôn luôn tới đây giám sát không nói, còn đứng thật xa dạy hân ta xướng cái gì mà "Hi bá bá", để hân ta vừa làm vừa xướng, thật là "Lời nói vô cùng hoang đường, chặn ngang nước mắt chua xót"!

"Hi bá bá, hi bá bá, hi bá bá."

"Hi bá bá, hi bá bá."

"Hi bá bá, hi bá bá, hi bá bá."

"Hi bá bá, hi bá bá."

1! 2! 3! 4! NO!

"Lạnh ờ lạnh đau ờ đau hừm hừm

Trái tim của ta

Chờ à chờ mộng ơ mộng điên ừ điên

Mời người cầm lấy trả lại cho ta

Ăn ta, nhổ ra cho ta."

"Phốc", mỗi lần xướng đến đây, hần ta liền xướng không nổi nữa, ai lại ở nhà xí xướng rằng "Người ăn ta nhổ ra cho ta", ngấm lại đã buồn nôn, Vương phi quá độc ác!

Ba người Tuyệt Nhất ngồi ở trên đỉnh xem huynh đệ của mình, nghe ca khúc mà bọn họ không hiểu, khoe miệng giật giật, ót đồ mờ mờ hôi rùng rùng, biện pháp chinh người của Vương phi thật sự có thể nói là nhất tuyệt. Chỉ là, Cổ Trắc phi kia sao còn chưa tới?

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Cổ Á Hi mang gương mặt bánh bao xuất hiện sau lưng Dạ Ảnh, thấy Dạ Ảnh mặc bộ y phục màu trắng, bước nhỏ chỉnh tề đi tới bên cạnh hần ta, ơ, lớn lên thật là đẹp trai! Phủ Dật Vương thật sự là người tài ba xuất hiện lớp lớp, ngay cả người quét dọn nhà xí lớn lên cũng đẹp mắt như thế! Câu phụ thân gả cho Dật Vương gia, quả nhiên là lựa chọn chính xác!

"Xin chào, chẳng lẽ người chính là Dạ Ảnh trong miệng Vương phi tỷ tỷ sao?" Trí nhớ thật là tốt, Dạ Từ Huyền nói một lần, ngay cả tên của hần ta đều nhớ kỹ!

Dạ Ảnh nghe tiếng vang, ngừng bàn chải trong tay, khoe khoang phong lưu đứng lên, sửa lại y phục một chút, ra về tiêu sái đáp: "Chính là tại hạ! Không biết tiểu thư..." Là ai? Chạy đến nhà xí hậu viện làm gì?

"Bản Trắc phi là Cổ Trắc phi Vương gia mới nạp, người nhìn thấy bản Trắc phi vì sao không hành lễ?" Cổ Á Hi vừa cảm thán Dạ Ảnh lớn lên đẹp trai, còn không quên ghé tòm lên mặt!

Nhưng mà, Hoa Ảnh cũng không cho nàng ta toại nguyện, lạnh lùng nói: "Dạ Ảnh, Vương phi cho người nghỉ ngơi một lát, chuyện còn lại giao cho Cổ Trắc phi hoàn thành!"

"Thật sự?" Dạ Ảnh nhảy dựng một cái cao tám trượng, trong lòng cảm kích Dạ Từ Huyền đến roi nước mắt, Vương phi thật sự quá tốt, giống như phụ mẫu tái sinh của hần ta! Cổ Trắc phi? Vương phi lại cho nàng ta vào cửa? Đáp án không cần nói cũng biết! Đám người này giúp Vương phi tán ra ác khí, cũng dễ cho mình sớm ngày thoát ly hình phạt "Nhà xí"!

Không chút khách khí nhét bàn chải trong tay vào tay Cổ Á Hi, để lộ ra hàm răng trắng nói: "Làm phiền Trắc phi nương nương!"

Cổ Á Hi còn chưa lấy lại tinh thần, trong tay đã bị nhét vào một cái bàn chải bốc mùi hôi thối, vừa định ném xuống, âm thanh âm u của Hoa Ảnh lại truyền đến: "Trắc phi nương nương không yêu Mộ Vương gia sao?" Chẳng lẽ điểm ấy đã chịu không nổi?

Vừa nghĩ đến nam tử tuần mỹ y phục tung bay, Cổ Á Hi nhin xuống cảm giác buồn nôn, chán ghét chuẩn bị mở bàn chải, Dạ Ảnh không chút khách khí tặng nàng ta một cước, thành công đá nàng ta xuống hố xí, sau đó bày ra vẻ mặt chính nghĩa nói: "Cổ Trắc phi, quét dọn phía dưới mới có thành ý!"

"A ——" Mổ nữ bị đá xuống hố xí, đặt mông ngồi ở trong hố xí, nhin không được lớn tiếng hét rầm lên.

Còn ba người trên nóc nhà, đồng loạt lắc đầu, Dạ Ảnh vì lấy lòng Vương phi, cũng không đến mức không thương hương tiếc ngọc như vậy chứ! Nhìn đáng vẻ đáng thương của Cổ Á Hi, trong lòng đám huynh đệ của Dạ Ảnh cảm thấy mình trở thành một ác nhân chân chính!

"Cổ Trắc phi, cố lên nha!"

Không cần dọn dẹp hố xí, thật sự thoải mái, Dạ Ảnh nằm ở trên hành lang gấp khúc huyết sáo ngắm mặt trời lặn, tâm tình tốt nói không nên lời!

Chú thích:

[1] Chất nữ: cháu gái ruột.

[2] Kẻ thức thời mới là tuần kiệt: hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi.

[3] Môn phong: hay còn gọi là gia phong, tức chỉ nề nếp gia đình.

[4] Bát quái: tức là bà tám/ nhiều chuyện.

Chương 83: Cái Chết Của Hạ Tuyệt

Editor: Bộ Yến Tử

"Người nói chúng ta có nên đánh theo Dạ Ảnh không?" Mị Ảnh đắm chiều nhìn hai vị huynh đệ, kỳ thực hắn ta rất muốn đi giết cọt Dạ Ảnh một phen, lúc này nội tâm hắn ta đang kêu gào!

"Đáng đời!" Tuyệt Nhất không khách khí nói ra hai chữ, ngày đó hắn ta nói muốn đi "Tổ giác" hắn, lúc đó hắn không tỏ thái độ, nhưng không có nghĩa là hắn đã quên, trái lại việc này hắn nhớ rất rõ ràng.

"Rất thối!" Âm Ảnh thật không nghĩa khí nói ra hai chữ, như là trần thuật một chuyện, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo không có một tia biểu cảm dư thừa!

Kỳ thực, so với đã kích Dạ Ảnh, hắn ta thà rằng mình cách xa Dạ Ảnh một chút, đừng dính mùi hôi thối ảnh hưởng đến kế hoạch tán gái buổi tối của hắn ta! Cười gượng mấy tiếng: "Đi thôi, chủ tử bên kia hắn là có tình huống mới!"

Tiền thánh phủ Dật Vương!

"Rốt cuộc người rắc cái gì trên người Huyền Nhi?" Hiên Viên Đình không chút do dự nắm chặt hàm dưới của Hạ Tuyệt, hai mắt bắn ra hàn quang lạnh lẽo hồi.

"Muốn biết sao, Dật Vương gia? Ha ha. . . Rất nhanh người sẽ biết!" Hạ Tuyệt ác độc nhìn Dạ Từ Huyền, hiện tại ước gì nàng chết đi! Nàng ta không tin Dạ Từ Huyền đã không phải thân bích thân, bởi vì được kia, không thể là giả!

"Nóng quá!" Sau khi bị thuốc bột dính lên người, Dạ Từ Huyền liền cảm giác cổ họng phát khô, cả người như có ngàn vạn con kiến đang bò, toàn thân đều nóng lên, mẹ kiếp, đây chẳng lẽ chính là mị dược trong truyền thuyết? Nữ nhân chết tiết này cũng quá độc ác đi!

"Chủ tử!" Tuyệt Nhất tiếp nhận Hạ Tuyệt trong tay Hiên Viên Đình, xuống tay còn nặng hơn Hiên Viên Đình ba phần. Cổ Hạ Tuyệt đỏ bưng, nhưng trong mắt đều là khoái ý (sảng khoái). Bản thân nàng ta còn sống chính là sỉ nhục gia tộc, tựa như ca ca, cho nên nàng ta không sợ chết, chỉ là trước khi chết nàng ta phải kéo nữ nhân này chôn cùng!

"Huyền Nhi!" Hiên Viên Đình vừa chạm tay vào Dạ Từ Huyền, nàng liền quần tóe, dùng sức cọ cọ trên người hắn!

"Chủ tử, là Quan Âm tu y tán!" Mị Ảnh sống ở thanh lâu, cô nương vì tăng thêm hứng thú xấu, ngẫu nhiên sẽ văng theo khách nhân dùng chút thủ đoạn, trong đó 'Quan Âm tu y tán' chính là loại lợi hại nhất trong đó.

Tên là "Quan Âm tu y tán", cho dù là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, lục căn thanh tịnh cũng không chịu nổi dược tính của thuốc này!

"Đáng chết!" Hiên Viên Đình mắng to, một tay ôm Dạ Từ Huyền vào lòng, tiểu yêu tinh nhúc nhích quần lên ngực hắn giống như sâu lông, khiến cho bụng hắn căng thẳng, miệng đắng lưỡi khô. Có trời mới biết hắn muốn nàng bao nhiêu, nhưng mà, không thể được!

"Vương gia, còn không cứu nàng, nhất định nàng sẽ chết! Ha ha..." Hạ Tuyệt biết bản thân đã không còn đường sống, trước khi chết giúp cô cô [1] loại bỏ tiện nữ nhân này cũng coi như báo đáp ân tình mấy năm nay của bà ta! Ác độc nhìn Dạ Từ Huyền, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng!

Tuyệt Nhất vừa nghe lời của nàng ta, không chút nương tay đẩy nàng ta ngã xuống đập vào cột nhà, Hạ Tuyệt phun ra một ngụm máu tươi, cực kỳ chật vật!

"Chủ tử, hãm băng Hàn Băng Trì!" Mị Ảnh nhanh chóng suy tư một phen, tám phần độc kia cũng là do nữ nhân này hạ, thấy Vương phi không chết, mới tiếp tục bù thêm, bất luận như thế nào, nàng ta đều muốn Vương phi chết!

"Ừ!" Hiên Viên Đình ôm Dạ Từ Huyền, lại đá một đá vào ngực Hạ Tuyệt, nàng ta ói ra mấy ngụm máu tươi, nằm trên mặt đất hấp hối, gần như mất nửa cái mạng!

"Đừng giết chết nàng ta, ra ngoài tìm vài tên khất cái vào! Mị Ảnh, chuyện còn lại, người biết nên làm sao rồi chứ?" Dám đụng người của Hiên Viên Đình hắn, thì phải chết!

"Dạ, chủ tử!"

Ba người Mị Ảnh biết Hiền Viên Đình thật sự tức giận, nếu không sẽ trực tiếp cho nữ nhân này một kiểu chết thống khoái, nếu chủ tử nổi giận, vậy thì trước khi chết cũng cho nàng ta ném thù hương vị "Quan Âm tu y tán"!

Ám Ảnh lắc mình đi ra ngoài, vài cái khắt cái làm sao mà đủ, ít nhất phải tìm một tá [2], bằng không nữ nhân kia không sẽ hiểu bản thân phạm vào sai lầm gì!

Mị Ảnh vội vàng bay trở về "Đạp Tuyết Tầm Liễu" lấy thuốc, không chú ý tới trong đôi mắt khảm trên gương mặt băng sơn của Tuyết Nhất là thống khổ thế nào! Nàng gọi hắn ta một tiếng sư phụ, nhưng hắn ta lại không bảo vệ tốt nàng, hắn ta hận mình vô năng!

Hầm băng!

Hiền Viên Đình ôm Dạ Từ Huyền đi tới ao trong hầm băng Hàn Băng, nước ao tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương. Gương mặt nhỏ nhắn của Dạ Từ Huyền lúc đỏ lúc trắng, miệng không ngừng hô: "Nóng quá. . . Lạnh quá... Hiền Viên Đình nóng quá. . . Nóng quá. . . Lạnh..."

Hiền Viên Đình đứng ở cạnh ao, trái tim như bị lăng trì, nhìn dáng vẻ khó chịu của Dạ Từ Huyền, hắn hận không thể tự mình ném trái đau khổ đó, thanh âm khàn khàn khích lệ nàng: "Nha đầu, nàng kiên trì một chút, nhịn một chút sẽ qua! Nha đầu. . ."

"Hiền Viên Đình, ta rất lạnh, rất lạnh. . . A. . . Nóng quá. . ." Nội tâm nóng, thân thể lạnh, tư vị hai tầng băng hỏa cực kỳ khó chịu!

Hiền Viên Đình rất muốn nhảy xuống ôm nàng vào trong ngực, nhưng mà, hắn không thể, nàng chỉ có thể tự mình chống chọi, bằng không, bất luận thế nào nàng chỉ có chết! Cho nên, hắn không thể mềm lòng, hắn không thể. . .

Hắn nắm chặt hai tay gân xanh như ản như hiện, nội tâm chịu đựng thống khổ to lớn này, nhìn Dạ Từ Huyền nằm ở trong ao, lúc này hắn hận không thể xé nát à Hoàng Hậu đáng chết kia! Khẳng định chuyện này là do nữ nhân đó làm, hoàng huynh là đồng lõa, lí trí còn sót lại nói cho hắn biết, nếu Huyền Nhi xảy ra chuyện không may, hắn sẽ không chút mềm lòng đoạt lại thứ thuộc về Hiền Viên Đình mười năm trước! Để cho tất cả bọn họ đều sống không bằng chết!

Phòng chứa củi phủ Dật Vương!

"Người ta ném bên trong, tổng cộng mười bảy người!" Âm thanh của Ám Ảnh buông xuống như từ thần, lạnh lẽo không chút độ ấm, làm cho cả người Hạ Tuyết không ngừng run rẩy!

Tuyết Nhất túm Hạ Tuyết, đột nhiên nàng ta cảm thấy vô cùng bất an, trong lòng chợt hiểu rõ cái gì, trợn tròn mắt không dám tin hỏi: "Các người. . . Các người. . . Muốn làm gì?"

"Muốn người trước khi đi cố gắng hưởng thụ một chút, chắc hẳn người cũng rất muốn thử một lần, chỉ là vướng ngại những nguyên nhân khác nên không dám thử. Đây nha, mấy ca ca có lòng từ bi thỏa mãn người một lần! Hạ đại tiểu thư xuống dưới phải nhớ kỹ các ca ca đây!"

Mị Ảnh vừa nói xong, Tuyết Nhất không chút thương tiếc ném nàng ta vào, người trong phòng đã sớm trúng dược, sớm chờ đến khát khao khó nhịn!

Một đám khắt cái trúng dược, thêm vào một nữ nhân như vụ vật. . . Ngấm lại... Từ từ nghĩ đi!

Nơi này tĩnh lặng một ngàn chữ. . .

Cầm ghét cùng ác độc nguyên rủa tràn ngập trong nội tâm nàng ta, chỉ là không có hồi hận. Nước mắt lạnh lẽo theo khóe mắt chảy xuống, một giây trước là Đại tiểu thư cao cao tại thượng của Tướng phủ, đảo mắt, nàng ta trở thành nữ nhân có đẳng cấp thấp hèn như mẫu thân mình. . .

Tuyết Nhất cùng Ám Ảnh đã sớm chạy trốn ba trượng có hơn, thật sự là không chịu nổi, bọn họ cũng là nam nhân bình thường! Dường như Mị Ảnh víu khe cửa nghe không đã ghiền, dùng ngón tay đâm thủng giấy cửa sổ, quan sát tình hình chiến đấu bên trong, phải biết rằng, mười tám thí không phải lúc nào cũng có may mắn thường thức!

Ám Ảnh và Tuyết Nhất đứng ở xa xa khóe miệng không ngừng run rẩy, tại sao bọn họ lại có một huynh đệ thối rửa như vậy, thật sự là mắt mặt bà ngoại ở nhà... Chẳng qua, lại nói bà ngoại mình là ai?

Không biết qua bao lâu, trong phòng chỉ còn lại tiếng gầm nhẹ của khắt cái, ba người chuẩn bị đi vào phòng chứa củi nhìn kết quả thì thấy ở chỗ gặp khúc hành lang Hiền Viên Đình và Dạ Từ Huyền đang đi tới. Vương phi không có chuyện gì? Thật tốt!

Chú thích:

[1] Cô cô: bác; cô (chị/ em gái của bố).

[2] Một tá: được quy ước là 12. Chỉ sử dụng phổ biến ở Việt Nam còn theo quy ước các nước khác không sử dụng đơn vị này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đi Báo Tang

Editor: Bộ Yến Tử

"Vương gia, Vương phi!"

Ba người đứng ở một bên, Mị Ảnh giống như vô tình nhìn phòng chứa cũi! Sau đó cặp mắt hoa đào của hắn ta không ngừng đảo qua đảo lại trên người Hiên Viên Đình, có vẻ như đang nói: Chủ tử, có phải chưa ăn được thức ăn mặn nên rất buồn bực? Ồ, ha ha ha. . .

Ám Ảnh cúi đầu không nói, Tuyết Nhất lại có chút thất thần nhìn Dạ Tử Huyền, tóc nàng vẫn còn ẩm, chỉ là thay một bộ y phục khô ráo mà thôi. Hắn đau lòng, nhưng mà cái gì cũng không thể hỏi, không thể nói, chỉ có thể canh giữ ở một bên nhìn nàng vui vẻ đau buồn, tất cả những thứ đó chung quy không phải vì hắn. Đây là yêu, yêu say đắm không thể nào nói ra khỏi miệng!

Hiên Viên Đình có ảo giác, luôn cảm thấy Tuyết Nhất có chút thay đổi, nhưng chuyển ánh mắt tới trên người hắn, vẫn là vẻ mặt băng sơn, ánh mắt ngưng tụ đến một điểm, cũng không biết suy nghĩ cái gì, bề ngoài giống hệt lúc trước, xem ra là hắn đa tâm!

"Mị Ảnh, ngươi đi đâu vậy?"

Dạ Tử Huyền nhìn thấy Mị Ảnh đi ra ngoài, lạnh nhạt mở miệng, ánh mắt vừa rời hắn ta nhìn Hiên Viên Đình, nàng thu hết vào đáy mắt, hai tên đoạn tụ đáng chết này! Ở trước mặt nàng còn dám mất đi mây lại, không biết ở sau lưng nàng còn làm ra chuyện gì nữa!

Mị Ảnh có chút bồn chồn, hắn ta đắc tội Vương phi ở đâu rồi sao? Trên gương mặt yêu nghiệt lộ ra ý cười, nói: "Đi báo tang ạ!"

"Hừ!"

Dạ Tử Huyền lườm hắn ta một cái, ở trong lòng ân cần thăm hỏi mấy chục lần tổ tông hai người, đụng phải Hiên Viên Đình, sau đó dùng "Phật Sơn vô ảnh cước" đá văng cửa phòng chứa cũi!

Các người đoán, nàng nhìn thấy gì?

Ngoại trừ nam tử cười trên người người nào đó, tất cả những người khác đều thành từng bộ thi thể "Gà làm sẵn", nơi nào đó tất cả đều máu thịt be bét, xem ra không phải tinh tấn nhân vong, mà là tinh huyết không được phóng thích dẫn đến thảm kịch! Trên thi thể người nữ, còn một người đang gian thi [1], phát tiết thú tính! Trong tình huống này chỉ có thể khái quát bốn chữ: Vô cùng thâm!

Hiên Viên Đình kéo nàng qua, xoay đầu nàng vào trong ngực mình, thanh âm tà tử nói: "Ngoan, thứ này dơ bẩn không nên nhìn, buổi tối ngủ không được! Muốn xem, sau này vì phu cho nàng xem đủ, bảo đảm đáng người sẽ không khiến nàng thất vọng!"

"Ưm", rên lên một tiếng đau đớn, chân trái Hiên Viên Đình bị véo một cái thật hung ác.

Tuyết Nhất cùng Ám Ảnh cái gì cũng không có nghe, cái gì cũng không thấy, hai người ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn bầu trời đêm, ồ, sao đêm nay thật là đẹp. . .

"Huyền Nhi ——" thấp giọng gọi, như là chịu oan ức vô cùng lớn, bầu môi, làm cho người ta nhìn không được phá hủy tam quan!

"Cô Á Hi thích quét dọn nhà xí, để nàng ta làm bạn cùng Dạ Ảnh đi! Còn nữa, nơi này tự ngươi xử lý sạch sẽ, ta mệt mỏi!" Dạ Tử Huyền nhìn dáng vẻ của người nào đó, có cảm giác thất bại sâu sắc quanh quẩn trong lòng, nhưng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi bổ sung thêm: "Chờ làm xong chuyện này, ta lại tính toán chuyện ngươi có một chân nợ cũ cùng Mị Ảnh!"

Mỗ Vương phi không chút che lấp cao giọng "Đâm thùng" mối quan hệ của người nào đó và Mị Ảnh, ngoại trừ Tuyết Nhất, trên đầu Hiên Viên Đình cùng Ám Ảnh ào ào có ba dấu chấm hỏi lớn: Đây là tình huống gì?

Chủ tử có một chân với Mị Ảnh?

Hắn có một chân với Mị Ảnh?

Chuyện khi nào? Vì sao không ai biết? Ai nói? Nhất định hắn phải bóc một lớp da của người nọ!

"Huyền Nhi ——" đợi khi Hiên Viên Đình lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ, Dạ Tử Huyền chỉ lưu lại cho hắn một bóng lưng mơ hồ. . .

"Dọn chỗ này cho sạch sẽ, sau đó đưa thi thể Hạ Tuyết trở về Hạ gia! Còn lại làm thế nào, không cần bốn vương dạy các người chứ?"

"Dạ, chủ tử!"

Nhà xí phủ Dật Vương!

"Cổ Trắc phi, người quét dọn xong rồi sao?"

Dạ Ảnh lại trưng ra gương mặt tuần tú hoa đào, đều sắp khóc, hắn ta thật sự rất muốn quay về nghỉ ngơi! Mùa đông lớn, buổi tối rất lạnh!

"Xong rồi!"

Cổ Á Hi vất vả mới bò từ trong hồ xí ra ngoài, thở hồng hển, nhìn đi nhìn lại một mảnh hỗn độn trên người, cảm giác buồn nôn lại truyền đến: "Oe. . . . Oe. . . ."

Dạ Ảnh nhìn thấy thứ nôn ra, mẹ kiếp, mấy ngày nay kìm nén cảm giác buồn nôn rồi cuộc nhện không được nữa, xoay người qua một bên nôn, cho đến khi nôn ra cả mặt vàng mới cảm thấy đỡ hơn.

Mỗi người vịn một cái lan can, mặt tái nhợt, thấy trong mắt đối phương đều có cảm giác "Tĩnh táo", thật sự là "Bạn gay tốt" cùng chung chí hướng!

"Dạ Ảnh đứng không, bản Trắc phi có thể trở về nghỉ ngơi sao?" Cổ Á Hi yếu ớt hỏi, hiện tại thể xác và tinh thần của nàng ta đều vô cùng mệt mỏi, căn bản không muốn đến dùng bữa cùng gặp mặt Hiên Viên Đình, hiện tại nàng ta đang nghĩ thầm nên tắm một cái cho thật sạch sẽ, sau đó nằm xuống ngủ!

"Hắn là. . . . Không thể đi!"

Dạ Ảnh nghĩ, hắn ta cũng không dám tự tiện làm chủ thả nàng ta trở về, nếu không bản thân lại gặp xui xẻo! Vương phi rất hung mãnh, hắn ta không dám đặt tội!

"Còn không thể sao?"

Cổ Á Hi muốn khóc, vì ngưỡng mộ mỹ mạo cùng dũng mãnh của Hiên Viên Đình, xung phong nhận việc gả vào. Nhưng mà, còn chưa thấy được mặt Dật Vương không nói, đường đường là đích nữ lại được nâng vào từ cửa sau, còn bị Dật Vương phi đánh hai tát tai, sau đó còn phải quét dọn nhà xí. . . . Nghĩ vậy, nàng ta cảm thấy cực kỳ oan ức!

"Ô ô ô. . . ." Kỳ thực nàng ta cũng không có ý xấu, không nghĩ tới muốn báo thù cho Cổ Á Đồng: "Cha, nương, Hi Nhi muốn về nhà... Ô ô..."

"Cha, nương... Hi Nhi muốn về nhà... Hi Nhi không lấy chồng... Hi Nhi muốn về nhà..."

Dạ Tử Huyền nghe tiếng khóc nghẹn ngào của nàng ta, lắc lắc đầu, thật sự là nha đầu bị chiều hư. . . Hoàn hảo là nàng ta có giác ngộ, đúng lúc bị nàng nghe được, bằng không, nàng ta chính là Hạ Tuyết kế tiếp!

"Đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Cổ Á Hi nghe thấy giọng của Dạ Tử Huyền, tiếng khóc im bặt, mặt không tin nhìn nàng, hít hít mũi, rất đáng thương!

Gương mặt tuần tú của Dạ Ảnh tức giận bất bình nhìn Dạ Tử Huyền, Vương phi, người quá không công bằng, đãi ngộ khác biệt này cũng quá rõ ràng đây! Khuỷu tay lại cong ra bên ngoài, cong quá lợi hại, cẩn thận không thể quay lại nguyên vẹn!

"Tạ Vương phi tỷ tỷ!"

Hiện tại Cổ Á Hi rất mang ơn, cảm động đến rơi nước mắt, kéo tay áo bản thiêu lau khô mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn cười như đóa hoa.

"Đừng vội cảm ơn, Hạ Tuyết đã chết. Hiện tại người có hai con đường để chọn, thứ nhất, làm Trắc phi Dật Vương, kết cục giống như Hạ Tuyết; thứ hai, quét nhà xí vài ngày rồi trở về Cổ phủ!"

Không chút che giấu uy hiếp, dọa Cổ Á Hi sợ tới mức liên tục lùi về sau mấy bước, gương mặt trắng bệch không chút sức, trong mắt cực kỳ sợ hãi. Hạ Tuyết làm sao lại chết? Hai người mới tách ra bao lâu, đã âm dương xa cách. Dật Vương phi này căn bản không giống như lời đồn kiêu căng ương ngạnh, ngực lớn không có đầu óc, trái lại, nàng rất khủng bố!

Dạ Ảnh cũng sùng sốt, Hạ Tuyết đã chết rồi! Tốc độ này nhanh đến mức khiến người ta tặc lưỡi, e là tất cả những thứ này không thoát khỏi liên can tới chủ tử! Chủ tử như vậy rồi loạn nam? Chủ tử là nam nhân im lìm, vì cho thấy tâm chí, khẳng định có tham dự vào!

"Nghe hiểu sao?"

Dung nhan tuyệt sắc kéo ra ý cười, nhìn qua lạnh lẽo không có chút cảm tình, cực kỳ giống hoa Bi Ngạn nở rộ bên cầu Nại Hà, quanh năm không úa tàn, yêu kiều và xinh đẹp!

"Nghe... Nghe... Nghe hiểu!"

Cổ Á Hi nơm nớp lo sợ trả lời, ánh mắt nhìn về phía Dạ Tử Huyền như thấy ma quỷ, còn có chuyện mà nàng ta không biết, Vương gia tuần mỵ trong cảm nhận của nàng ta, bản thể chính là thị huyết! Thế nhân đều bị bề ngoài dịu dàng ôn nhuận của hắc lừa gạt!

"Hoa Ảnh, dẫn Cổ tiểu thư xuống!"

"Dạ!"

Nhìn Cổ Á Hi đi xa, Dạ Ảnh cười hi hi lên đến trước mặt Dạ Tử Huyền, vuốt cái trán trơn bóng hỏi: "Vương phi, có Cổ tiểu thư quét dọn nhà xí, có phải Dạ Ảnh có thể công thành lui thân không?"

Dạ Tử Huyền liếc xéo thẳng nhai này một cái, hàm răng thật trắng, trắng đến mức nàng muốn đánh người: "Người hiện tại cách bốn Vương phi không đủ một thước, muốn luân chết bốn Vương phi, phạt thêm mười ngày. Mỗi ngày hát mười lần bài (Hi bá bá) thật hoàn chỉnh!"

"Vương phi. . ."

Dạ Ảnh nhún người nhảy ra ngoài một trượng, gương mặt tuần tử đau khổ kêu rên, Vương phi người không nên tuyệt tình như vậy. . .

Chú thích:

[1] Gian thi: làm tình với thi thể người chết./

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chính Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ta Tên Đại Ca

Editor: Bộ Yến Tử

"Xú nha đầu, người đã ở nơi này của ta nửa tháng, ngày mai là giao thừa, người không có nhà để về sao?" Đỗ Tử Đằng bụng hai đĩa thức ăn từ phòng bếp đi ra, rất mất hứng hỏi.

"Ca ca, không cho huynh đuổi tỷ tỷ đi!" Tiểu Bảo bĩu môi, mắt hứng mở to mắt trừng Đỗ Tử Đằng, tựa như đang mắng một tên khốn tội ác tày trời!

"Ừm, Tiểu Bảo thực ngoan!" Dạ Tử Huyền bẹp một cái trên gương mặt nhỏ nhắn béo mập của Tiểu Bảo, cười hi hi nói, ánh mắt nhìn về phía Đỗ Tử Đằng toàn là khiêu khích!

"Hừ! Ăn com!" Không để ý tới Tiểu Bảo ăn cây táo rào cây sung, Đỗ Tử Đằng cầm đũa dùng sức bới com vào trong chén của mình, đầu heo sắp vùi vào trong chén, rất giống người mới được thả ra khỏi đại lao...

Vào cái đêm nửa tháng trước, vốn muốn hỏi một chút nên xử lý chuyện Hạ Tuyết thế nào, nhưng vừa vào cửa Hiên Viên Đình rất là loi ôm nàng, vừa sờ vừa hôn. Lúc đầu còn có chút ngượng ngùng không quen, thế nhưng nàng cảm nhận được Hiên Viên Đình yêu thích nàng, sau đó nàng cũng chấp nhận. Vì thế, nàng chủ động đáp lại nụ hôn mãnh liệt của hắn. Nào ngờ, lúc hai người ý loạn tình mê, nam nhân đáng chết kia lại bỏ rơi nàng, một mình chạy mất...

Mẹ kiếp, khuất nhục này thật sự làm cho người ta không thể nhịn được nữa, [bad word] your mother chạy loạn ngàn vạn lần trong lòng nàng, xi và Hiên Viên Đình cùng Mị Ảnh cận kề. Giải thích duy nhất cho hành động chạy trốn của Hiên Viên Đình chính là hắn là đoạn tụ, thù hoan ái với nàng nhưng vào một khắc cuối cùng thì tỉnh táo, cảm thấy không thể chấp nhận nữ nhân, có lỗi với Mị Ảnh. Sau đó, "Sự thật" Hiên Viên Đình là đoạn tụ liền mọc rễ nảy mầm trong lòng nàng!

Trong cơn giận dữ, nàng chạy trốn. Nhưng chưa chạy được bao xa thì chạm mặt Đỗ Tử Đằng rảnh rỗi đi dạo lúc nửa đêm, không thể về nhà mẹ đẻ, bản thân lại không có chỗ để đi, thế là đi theo Đỗ Tử Đằng. Cũng tốt, phòng nhỏ ở vùng ngoại thành, người của Hiên Viên Đình sẽ không tìm thấy nàng, mà nàng không nghĩ tới, một lần ở, lại ở nửa tháng, cũng sắp đến Tết! Vậy nàng có nên trở về hay không?

"Xú nha đầu, người tên là gì?"

Đỗ Tử Đằng rất căm tức, từ khi xú nha đầu này đến đây, ăn com của hắn ta, ngủ giường của hắn ta, hắn ta phải nằm trên đất trong mùa đông khắc nghiệt. Nuôi nàng nửa tháng, thậm chí còn không biết tên họ của nàng. Thật là uất ức!

"Không tên!"

Đỗ Tử Đằng dùng vẻ mặt "Ta không tin" nhìn Dạ Tử Huyền, sao có thể có chuyện đó? Ăn một bữa com, hắn ta liền hỏi một lần, hỏi đến hắn ta cũng phiền. Nhưng mà, không thể luôn gọi "Xú nha đầu, xú nha đầu"! Huống hồ, từ nội tâm hắn ta rất muốn biết tên của nàng! Từ thế ngày hôm nay không nói, sẽ không bỏ qua!

Tiểu Bảo chớp mắt to, nhìn Dạ Từ Huyền, lại nhìn Đỗ Từ Đăng, đột nhiên cảm giác ca ca thật hung dữ, tại sao lại luôn xua đuổi tỷ tỷ đi? Tỷ tỷ thật đẹp, ca ca là tên ngu ngốc! Tiểu Bảo lại gấp thức ăn vào miệng, ăn ngon lành nói: "Ca ca, huynh có thể gọi nàng là tức phụ (vợ)!"

"Nói vậy!" Mặt già của Dạ Từ Huyền đỏ ửng, trừng mắt nhìn Tiểu Bảo, xem ra tiểu tử thú vị này cũng là đồ xấu xa!

Gương mặt tuần tú của Đỗ Từ Đăng cũng đỏ ửng, nhanh chóng gấp thức ăn vào chén Tiểu Bảo, đồ ăn chất cao như ngọn núi nhỏ, sau đó hung tợn nói: "Ăn cơm của đệ đi!"

Giảm bớt xấu hổ vừa rồi, Đỗ Từ Đăng cảm thấy không thể để nàng ăn chùa uống chùa, nhất định phải làm rõ thân phận bồi cảnh của nàng. Xú nha đầu này ở đây hết ăn rồi ngủ, hết ngủ lại ăn, cũng không thèm bước ra cửa tiểu viện nửa bước! Lười như heo!

"Người thật sự muốn biết?" Dạ Từ Huyền để đĩa xuống, nhìn về phía Đỗ Từ Đăng trong mắt lóe lên chút giảo hoạt.

"Ừ!"

"Ta nói tên, sau này người chỉ có thể gọi tên của ta, không thể gọi ta là xú nha đầu?" Âm thanh quyến rũ đặc biệt mê người, làm cho người ta đỡ xuống từng tầng từng tầng phòng ngự, từng bước rơi vào bẫy rập do nàng thiết kế.

Hiện tại Đỗ Từ Đăng đã có chút hoài nghi, có phải chính mình lại dao động hay không? Chăm chú, cẩn thận quan sát biểu cảm trên mặt nàng, tựa hồ không giống như đang nói dối. Vì thế gật gật, gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai, nghiền ngẫm nói: "Nói đi!"

Dạ Từ Huyền chuyển động đôi mắt to xinh đẹp, không nói làm người ta kinh ngạc đến chết không thôi: "Ta tên Đại Ca!"

"Đại Ca?" Đỗ Từ Đăng cảm thấy nghi hoặc thông qua ngôn ngữ, gương mặt trẻ con nhìn nàng lẩm bẩm nói.

"Này —— tiểu đệ ngoan, ăn cơm!" Tâm tình Dạ Từ Huyền rất tốt gấp cho hắn ta một khối thịt béo!

"Phụt!" Xú nha đầu nhà người, lại gài bẫy ta, nào có người có tên thế này? "Khụ khụ. . . ." Phản ứng lại, Đỗ Từ Đăng phun ra ngụm đồ ăn trong miệng, rơi giữa mi tâm của Tiểu Bảo, sau đó rơi vào trong bát cơm Tiểu Bảo. "A —— thật là ghê tởm!"

Một ngụm thức ăn đã nhai không ra hình dạng, thành công khiến Tiểu Bảo hét rầm lên, sau đó khóc nức, từ lúc nào ca ca trở nên ác tâm như vậy?

"Tiểu Bảo, chớ khóc chớ khóc. . . ." Miệng nàng dỗ Tiểu Bảo, mắt trừng Đỗ Từ Đăng, đúng là buồn nôn chết người! Một bộ mặt câu hồn, sao lại như vậy... Ghê tởm quá đi! Nàng thật sự không tìm được từ nào để hình dung hắn ta!

"Ách. . . Tiểu Bảo. . . ." Ho nửa ngày, chậm rãi bình tĩnh hơi thở Đỗ Từ Đăng cũng thấy áy náy, một bàn đồ ăn đều bị hắn ta làm bẩn, còn ăn được à!

"Ta phải ra ngoài một chuyến, thuận tiện mua quần áo mới mừng năm mới cho Tiểu Bảo! Tiểu Bảo, đi thôi!"

Tiểu Bảo vừa nghe mua quần áo mới, lập tức tắt vòi nước, nháy mắt trời quang mây tạnh, cười như đóa hoa! Còn vừa chạy, vừa nhảy! Dạ Từ Huyền kéo tay Tiểu Bảo, nhớ tới nam tử ôn nhuận như ngọc ở phòng sách Hàn Lâm chia hoa hồng (lãi/lợi nhuận), e là tổng cộng cũng không ít!

Phủ Dật Vương!

"Tìm được rồi sao?" Hiên Viên Đình dựa vào ghế Thái Sur, trên gương mặt tuần dật có thêm chòm râu quai nón, hình tượng lồi thối lếch thếch như là già đi vài tuổi: "Rốt cuộc thì nàng chạy đi đâu!"

Hiện tại hắn thật hận chết bản thân, hận bản thân vô năng, mới để nàng trúng tình độc đáng chết kia, còn gạt nàng, làm nàng hiểu lầm hắn có một chân cùng Mị Ảnh. Hiện tại tốt rồi, nàng chạy mất, hắn tình nguyện tiểu tức phụ (cô vợ nhỏ) mặt mày dữ tợn trừng hắn, đánh hắn, nhưng dù sao cũng tốt hơn tình cảnh nóng ruột nóng gan thế này!

"Hồi chủ tử, vẫn không có!"

Mặc dù trước tiên Hiên Viên Đình phái người tìm Dạ Từ Huyền, nhưng trừng phạt của Dạ Ảnh mười ngày cũng không thiếu một ngày, mới từ trong hồ phân đi ra, liền bắt đầu dẫn người tìm xung quanh. Không có ghi chép ra khỏi thành, mỗi cái thanh lâu khách sạn đều tìm không dưới mười lần, nhưng vẫn không gặp được người!

"Những người khác tiếp tục tìm, người đi theo ta đến Tuyệt Vĩ từ lâu một chuyến!"

"Dạ, chủ tử!" Dạ Ảnh lách mình đi ra ngoài, rất nhanh đã trở lại. Lúc này, Hiên Viên Đình đã thay xong quần áo, hai người đi về hướng Tuyệt Vĩ từ lâu.

Tuyệt Vĩ từ lâu!

"Tiểu Bảo, trước tiên tỷ tỷ dẫn đệ đi ăn, được không?" Dạ Từ Huyền dắt Tiểu Bảo đến cửa Tuyệt Vĩ, hơn nửa tháng không bữa ăn ngon, ngũ tạng lục phủ đều đang kháng nghị! Bạc quan trọng, nhưng cũng phải an ủi bản thân trước một thoáng không phải sao?

"Tốt tốt. . . ." Tiểu Bảo cầm kẹo hồ lô trong tay, nghe nói có đồ ăn ngon, hết sức vui vẻ!

"A, Dật. . ." Vương phi, tiểu nhị nhìn thấy Dạ Từ Huyền ra dấu cho hắn ta, nhìn qua tiểu thi hài bên cạnh, hắn ta cũng là người thông minh, gật gật đầu dẫn hai người đi vào.

"Tỷ tỷ, nơi này thật là đất!" Tiểu Bảo lặng lẽ nói với nàng, bởi vì cậu nhóc nhớ Đỗ Từ Đăng từng dẫn cậu đến đây ăn một lần, bỏ ra thật nhiều ngân lượng! Tỷ tỷ ở nhờ nhà bọn họ, không phải không có tiền sao?

Ở trong lòng Tiểu Bảo, Dạ Từ Huyền là người nghèo, còn nghèo hơn bọn họ, nếu không sẽ không nhờ cậy ở lại nhà ăn chùa uống chùa. Đương nhiên, đây là do Đỗ Từ Đăng nói cho cậu biết! Còn có chuyện mà Tiểu Bảo không biết, Đỗ Từ Đăng than khóc, những thứ tiền tài bất nghĩa có thể đủ cho bọn họ tiêu xài hai đời!

"Không sao, tỷ tỷ có tiền!" Dạ Từ Huyền nhìn cậu cười cười, sau đó ngẩng đầu nói với tiểu nhị: "Bưng đồ ăn bằng hiệu của các người lên đi!"

"Dạ!"

Tiểu nhị vừa đóng cửa, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến thanh âm của tiểu nhị: "Vương gia, ngài đã tới, xin mời vào trong!"

Hầu bàn cho rằng Dạ Từ Huyền và Hiên Viên Đình hẹn nhau, tự chủ trương đẩy cửa phòng riêng ra, Hiên Viên Đình vốn đang nghỉ hoặc thì mất lại sáng lên, phảng phất cả người đều sống lại: "Huyền Nhi —— "

Hắn đẩy hầu bàn qua một bên, trong nháy mắt đã ôm Dạ Từ Huyền vào trong lòng, trối buộc sít sao, hắn vô cùng sợ hãi tất cả chỉ là mộng, mỗi mòng khẽ mờ: "Huyền Nhi, Huyền Nhi. . . "

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệm: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Bị Oan

Editor: Bộ Yến Tử

Cả người Dạ Từ Huyền cứng ngắc, thậm chí dài, mỗi lần ăn cơm đều gặp phải người đáng ghét, thật sự là ngã móc meo huyết thống mười tám đời! Tên đoạn tụ đáng chết này không phải thích Mị Ảnh sao? Ôm nàng chặt như vậy làm gì? Cố ý ở trước mặt người ngoài diễn ân ái à? Sau đó lại về vương phủ treu chọc hồ ly tinh. Xem nàng đầu cùng bọn họ?

"Buông ra!"

Hiên tại vừa thấy hắn, nàng lại nhớ đến khuất nhục tối hôm đó, hận không thể xé nát tên đoạn tụ đang sống sờ sờ này!

Hiên Viên Đình sao có thể nghe nàng, thật vất vả tìm được nàng, sáng nhớ chiều mong nửa tháng, sao có thể nói buông liền buông! Ôm nàng vào trong ngực, chân thực cảm nhận sức sống tỏa ra bốn phía trong mỗi tế bào!

"Buông tỷ tỷ ra, người là tên bại hoại!" Tiểu Bảo là đứa nhỏ gan lớn, ném kẹo hồ lô trong tay, trực tiếp vừa đánh vừa đá Hiên Viên Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận hét âm lên: "Buông tỷ tỷ ra!"

Hiên Viên Đình đối với "Quyền cước" ở trình độ này, chỉ như gãi ngứa hần, ôm Dạ Từ Huyền không chịu buông. Chẳng qua, đứa trẻ này từ đâu chui ra vậy?

"Vương phi?" Dạ Ảnh có chút không thể tin, bởi vì có việc nên đến từ lâu trễ một bước, vừa đi lên lầu ba liền thấy chủ tử ôm một người trong lòng, không phải Vương phi nhà hắn thì là ai? Chủ tử thật sự liệu sự như thần, vậy mà lại tính trúng rồi!

Không phải Hiên Viên Đình tính toán, chỉ là mèo mù gặp chuột chết. Nói trắng ra, còn phải cảm tạ tiểu nhị kia, nếu không, lại gặp thoáng qua. Bất quá, cái này cũng không phải là "Cứt vượn"!

Ồ, thế nào lại có tiểu hài nhi đánh chủ tử, hắn ta không nhìn lầm chứ! Dạ Ảnh nháy mắt hoàn hồn, túm Tiểu Bảo ra xa Hiên Viên Đình, chờ thấy rõ diện mạo tiểu hài tử, thanh âm không khỏi đề cao tám lần, còn mang theo một ít tức giận: "Lại là người!"

Đúng là đập phá thiết hài vô mịch xử, không hề phí thời gian lại có được! Chính xâu kẹo hồ lô của xú tiểu tử đáng chết này, mới làm cho Dạ Ảnh hần đây quét nhà xí mười ngày, cừu này không báo không phải quân tử!

"Oa. . ."

Tiểu Bảo định thần nhìn lại, đúng là ca ca bị cậu nhóc trêu cợt ngày đó, nhất thời sợ hãi, oa một tiếng khóc lên!

"Tiểu Bảo!"

Dạ Từ Huyền nghe thấy tiếng khóc đầy khẩn trương, đẩy Hiên Viên Đình ra, đoạt lại Tiểu Bảo trong tay Dạ Ảnh. Sau đó Dạ Ảnh lại đau khổ bị hai người tròn mắt nhìn, khổ không nói nổi!

"Dạ Ảnh, có phải người lại ngứa da?"

Dáng vẻ Dạ Từ Huyền bao che cho con tan mất trong mắt Hiên Viên Đình, người nào đó ghen tuông lan tràn, dù cho hẳn biết tên nhóc con trước mắt không phải con riêng, cũng không phải tiểu tình của nàng nhưng hẳn lại nhìn không được ăn đám chua...

Dạ Ảnh vừa thấy chủ tử nhà mình bị đồ bình dấm chua, trước đây bề ngoài tuyệt đối hòa ái dễ gần, sau lưng gây khó dễ cho người. Hiện tại thì sao? Hiện tại rõ ràng là có thù tất báo, lên lút tiếp tục làm khó người! Gài bẫy, hẳn ta lại thăm!

"Huyền Nhi ——" Hẳn lập tức giả bộ dáng vẻ tiểu tức phụ nhận hết ủy khuất, lôi kéo góc áo Dạ Từ Huyền mà ma sát, Dạ Ảnh sợ tới mức trái tim nhỏ sắp đình chỉ!

"Lập tức thu lại dáng vẻ phong tao của người đi, món nợ của người đợi lát nữa ta sẽ tính! Dạ Ảnh, tại sao lại rỗng đê đê ta?"

Cái gì? Đê đê? Thâm, đê đê của Vương phi, tiểu cửu tử [1] của chủ tử, tiên sư nó, vì sao bị thương luôn là Dạ Ảnh hẳn? Trời ạ... Tuyệt Nhất, lão tử không bao giờ đòi ban với người nữa! Bất quá, Vương phi có đê đê khi nào?

"Vương phi, kỳ thực. . . Kỳ thực. . . Ngày đó người đưa xôi kẹo hồ lô là tiểu công tử, đột nhiên cứng rắn đưa cho ta. Đứng rồi, còn có một đại hài tử..." Dạ Ảnh nuốt nuốt nước miếng, quyết định nói thực chuyện ngày hôm đó, ngày đó thực sự hẳn ta không có đi mua kẹo hồ lô!

Trong đầu Dạ Từ Huyền nhanh chóng chuyển động, đại hài tử kia tám phần chính là Đỗ Tử Đằng, chẳng lẽ sự thật đúng như lời Dạ Ảnh nói?

"Tiểu Bảo, nói cho tỷ tỷ nghe, ngày đó có phải đê và ca ca cùng nhau trêu cợt ca ca này không?" Dạ Từ Huyền ôm Tiểu Bảo ngồi xuống, mặt nghiêm cẩn nhìn Tiểu Bảo: "Bé ngoan không thể nói dối!"

Tiểu Bảo nghĩ nghĩ, nhìn người trong phòng, sau đó chớp mắt to gật đầu, cuối cùng nói ra chuyện ngày hôm đó.

Ngày đó Dạ Ảnh quả mót [2], sau đó phải đi tìm nhà xí giải quyết, vừa vận dụng phải "Đồng bệnh tương liên" là Đỗ Tử Đằng, kết quả lúc người nào đó còi dai lưng, không chỉ rút một thời bạc, còn bị rơi vào hố phân. Mà Dạ Ảnh chỉ nhân nhợt nhìn thoáng qua, giải quyết quá mót, buộc dây lưng rồi rời khỏi, Đỗ Tử Đằng há hốc mồm, cường hạo, đó là mười lượng bạc nha. Ở trong lòng cảm thấy đây là một con dê béo, nhưng cảm giác giống như là người luyến công phu. Vì thế, nhanh chóng chạy khỏi nhà xí, muốn Tiểu Bảo đi đòi lực chú ý của Dạ Ảnh, còn hẳn ta sẽ xuống tay!

Tiểu Bảo cố ý đưa kẹo hồ lô còn thừa lại cho Dạ Ảnh, sau đó đứng ở đó khóc, nói Dạ Ảnh cướp kẹo của cậu, thừa dịp Dạ Ảnh phân tâm, Đỗ Tử Đằng vẫn chưa chuẩn bị tốt để ra tay. Dạ Ảnh vừa lấy xôi kẹo hồ lô, đã bị Hiên Viên Đình quát, rời khỏi nơi thị phi, Đỗ Tử Đằng thất thủ, tiếp theo chính là cảnh sau đó —— quả nhiên là bị oan!

"Chủ tử, Vương phi, Dạ Ảnh thật sự bị oan!" Dạ Ảnh trung ra vẻ mặt như đưa đám, cực kỳ uất ức nói.

"Đỗ Tử Đằng đáng chết!" Dạ Từ Huyền nghiêng răng nghiêng lợi mắng, hóa ra ngày đó đã muốn trộm tiền của vương phủ, thật là khốn nạn. Tiền nhà nàng mà hẳn ta cũng dám đánh chủ ý! Suy nghĩ một lát, quay đầu nói với Dạ Ảnh: "Chỉ là, người có tội thì phải chịu. Rơi mất mười lượng bạc, có thể đưa cho Vương thẩm ở vương phủ hai tháng tiền lương. Phạt người dọn nhà xí mười ngày, đã lợi cho người lắm rồi!"

"Vương phi. . ."

"Ồ? Thật là đúng lúc!"

Lời nói của Dạ Ảnh đột nhiên bị người vừa xuất hiện đánh gãy, người trong phòng ào ào quay đầu nhìn về phía cửa, đập vào mắt là một nam tử phong tư yêu điệu, tóc đen vấn lên nhẹ nhàng, tóc mái được gạt qua một bên, làm cho người ta có cảm giác tùy tiện không bị trói buộc. Đường nét mặt mày ôn nhu, đôi mắt tràn ngập nhu tình, mặc một bộ y bao bao bọc dáng người thon dài, động tác tao nhã, thanh âm như ca (ca hát)!

"Thật là đúng lúc, Nam Cung huyênh mời vào!"

Hiên Viên Đình cũng không mất phong độ, mặc dù không biết tại sao Nam Cung Nhạc xuất hiện ở Hán Thành, nhưng vẫn rất khách khí mời hẳn ta. Trong bụng đã biết Mộ Dung Chiêu đến Hán Thành, lúc này lại gặp mặt Nam Cung Nhạc, hai người này đều chạy đến Hán Thành góp vui, xem ra không phải là trùng hợp!

"Vậy tiểu đệ cung kính không bằng tuân mệnh!" Nam Cung Nhạc ôm quyền cảm tạ, bước chân tao nhã, cười nhạt đi vào.

"Xin mời!"

"Xin mời!"

Dạ Từ Huyền luôn nhìn Nam Cung Nhạc, người này cho nàng cảm giác rất quen thuộc, nhưng rõ ràng là nàng chưa từng gặp hắn ta mà! Rõ ràng là một công tử nhẹ nhàng tuấn lãng như ánh mặt trời, thế tại sao nàng luôn cảm thấy trên người hắn ta tồn tại loại hơi thở nguy hiểm?

"Không biết vị này là?" Sau khi Nam Cung Nhạc ngồi vào chỗ của mình, cũng không có lộ ra sát ý với Dạ Từ Huyền, mà là lễ độ gật đầu cùng nàng, nhìn về phía Hiên Viên Đình hỏi.

"À, đây là nội tử [3]. Huyền Nhi, đây là Mặc Tiêu công tử tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, Nam Cung Nhạc!"

Cố ý nói thành nội tử, chỉ vì thân phận của hắn ở trên giang hồ là một bí ẩn, không ai biết thân phận thật sự của hắn. Hắn không chỉ tinh thông võ công, còn mưu trí hơn người, cho nên đứng đầu tam công tử trong giang hồ!

"Ồ! Xin chào!" Dạ Từ Huyền cũng không nói ra, mỉm cười nhìn Nam Cung Nhạc: "Các người nói chuyện đi, ta và Tiểu Bảo sang phòng bên cạnh dùng bữa!"

"Được! Dạ Ảnh, dẫn phu nhân qua đó!"

"Dạ!"

Nam Cung Nhạc nhìn bóng lưng các nàng biến mất, khoe miệng gọi lên chút cười, chẳng trách không tiếc đưa cây quạt tượng trưng thân phận Ngọc Điện công tử cho nữ nhân này, hóa ra là phu thê! Không thể nghi ngờ, chuyện đêm đó, khẳng định Lãnh Mặc đã biết!

Đột nhiên Hiên Viên Đình có dự cảm không tốt, ánh mắt như có như không để ý trên người Nam Cung Nhạc, nhưng lại phát hiện dường như hắn ta cố ý nhìn chằm chằm Dạ Từ Huyền. Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, đây đều là chuyện hắn không thể chịu đựng được!

"Nam Cung huynh, không nghĩ tới có thể gặp được huynh ở Hán Thành, thật sự là thiên nhai hà xử bất tương phùng!"

Nam Cung Nhạc nở nụ cười: "Đúng vậy, huynh đệ cũng không nghĩ tới Lãnh huynh lại thành hôn ở kinh thành, tiểu đệ còn chưa uống được một ly rượu mừng đây! Hôm nay huynh có thể làm chủ, chúng ta uống không say không về!" Hắn ta trêu ghẹo nói, sau đó nâng ly lên một hơi uống cạn!

Hiên Viên Đình cười cười, cực kỳ hào khí đáp: "Được, hôm nay vì huynh làm chủ, chúng ta không say không về!"

Chú thích:

[1] Tiểu cử tử: cậu em vợ

[2] Quả mót: đại tiểu tiện.

[3] Nội tử: vợ/ cách gọi vợ khi giới thiệu với người ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Gương Mặt Tuấn Tú Đỏ ửng

Ba người Dạ Từ Huyền chuyển đến phòng bên cạnh, rất nhanh hầu bàn đã bưng đồ ăn lên. Dạ Từ Huyền ăn được hai đĩa, nghe được tiếng kêu “Ừ ừ” từ cái bụng của người nào đó, lòng mềm nhũn: "Dạ Ảnh, ngồi xuống cùng nhau ăn cơm đi!"

"Thuộc hạ không đói bụng!" Dạ Ảnh có chút cảm động chưa xót, nhưng mà làm sao hắn ta có thể cùng ngồi một bàn dùng bữa cùng Vương phi?

"Bảo người ăn, người cứ ăn, nói nhảm như vậy làm gì!" Dạ Từ Huyền buồn bực, cũng không biết Hiên Viên Đình huấn luyện ra dạng thuộc hạ kim cương gì thế, rõ ràng bụng đói kêu ừng ực, còn gật lắc giống như chim gõ kiến!

"Cảm ơn phu nhân!"

Kỳ thực thì Vương phi chỉ là nói năng chua ngoa, tâm địa vẫn rất thiện lương! Chỉ là, vì sao lần này Vương phi lại chạy trốn không thấy bóng dáng? Làm hại bọn họ không tìm được, chủ tử gầy đi một vòng không nói, còn đánh mất ba hồn bảy phách!

"Ngây ra đó làm gì? Không ăn thì sang một bên đi! Không được ảnh hưởng đến khẩu vị của bản Vương phi!" Dạ Từ Huyền cắt ngang suy nghĩ của Dạ Ảnh, liếc hắn ta một, ăn một bữa cơm còn vừa ngốc vừa sưng sò, chẳng lẽ không biết có câu nói ‘ăn uống có biết bao nhiêu mỹ vị’ sao? Thật sự là phung phí của trời!

"Ồ!" Dạ Ánh vui đầu vào và com, chiếc đĩa trên tay cơ bản không có động đến thức ăn trên bàn, rất nhanh hai chén com đã vào bụng, lại đứng ở một bên không đi. Dạ Từ Huyền như có như không liếc mắt nhìn hấn ta một, ở hiện đại cũng có quan niệm chủ tớ, chứ nói chi là cổ đại có tư tưởng ngoan cố thâm canh cổ đế. Tuy Dạ Ánh có chút dờ hoi, thế nhưng, ở trong lòng hấn ta quan niệm cấp bậc vẫn rất mạnh!

"Dạ Ánh, lát nữa ta muốn đi phòng sách Hàn Lâm một chuyến!" Ngươi không cần đi theo!

Dạ Ánh giật mình, nếu như lát nữa Vương phi đi rồi không trở về phủ nữa thì làm sao bây giờ? Chẳng phải chủ tử sẽ lộ da hấn ta à? Vì ngăn chặn xảy ra chuyện tương tự, hấn ta quyết định trong lúc chủ tử "Kết bạn", bản thân sẽ như một khối kẹo da trâu dính lấy Dạ Từ Huyền! Phát huy sự chuyên nghiệp của ám vệ thiệp thân!

"Thuộc hạ đi chung với người, lão bản bên kia đã tới tìm người hai lần!" Dạ Ánh chỉ tiết trả lời, có thể hiểu theo nghĩa bóng là, thực ra chủ tử đã biết rồi!

Đã như vậy, hấn là Hiến Viên Đình đã sớm biết chuyện các nàng hợp tác, suy cho cùng thì quyền sách kia bán rất chạy! Đột nhiên nàng xoay chuyển đầu óc, buông đĩa xuống hát lên: Kiểm tiền rồi kiểm tiền, không biết xài như thế nào? Tay trái ta mua Nokia tay phải ta mua Motorola, đi động của ta liên tục hoạt động một ngày đổi một số điện thoại, ta ngồi trên BMW lao vút đi, không có chuyện gì thì tắm hơi ăn tôm hùm. Ta kiểm tiền rồi kiểm tiền! Mời bà bảo mẫu, một quét dọn một nấu com một làm vú em...

Nàng háng giọng hát lớn, Nam Cung Nhạc ở cách vách "Xoảng" một làm rơi ly rượu, rượu văng tung tóe trên bàn, nữ nhân này hát cái gì thế? Trình độ ở phương diện âm luật hấn ta cũng rất khá, sao lại không biết còn có nhịp điệu này?

Thần kinh của khách nhân ăn trong đại sảnh cũng bị kiềm hãm, là ai đang phá hư cảm giác ngon miệng của bọn họ vậy? Cầm hận!

Khóe miệng Hiến Viên Đình không ngừng giật giật, trên ót đỏ xuống mấy vạch đen, tiểu nữ nhân này có biết mấy thứ này ở đây gọi là "Kinh thế hãi tục" hay không? Lần đầu tiên, hấn có cảm giác báỉ phục chịu thua!

"Lãnh huynh, không nghĩ tới tôn phu nhân còn có tao nhã bậc này!" Nam Cung Nhạc chuyển trọng tâm đến trên người Dạ Từ Huyền, giảm bớt xấu hổ vì mình làm rơi ly rượu, vừa nghe "Kiểm tiền rồi kiểm tiền", không thể phủ nhận nhịp điệu nàng hát rất vui vẻ.

"Quá khen! Lãnh mẫu uống trước!" Hiến Viên Đình nâng ly, mặt mũi cứng đờ một hơi uống cạn, ờ, trở về phải cố gắng câu thông cùng nàng một phen!

Sau khi Dạ Ánh còn chìm trong (Hi bá bá), rồi tới (Kiểm tiền), Vương phi thật sự là nhân tài, cái gì cũng hát được! Ngoại trừ câu "Kiểm tiền", thế nào mà một câu hấn ta cũng nghe không hiểu! Chẳng lẽ trí tuệ của hấn ta bị thoái hóa? Tư duy cũng không theo kịp? Hấn ta vừa hai mươi, tuổi tác không lớn lắm mà!

Tiểu Bảo tò mò nhìn Dạ Từ Huyền, wao, tỷ tỷ hát nghe thật hay, thanh âm thật đẹp, đáng tiếc là nghe không hiểu nàng đang hát cái gì!

"Đi thôi!"

Dạ Từ Huyền hát đúng là rất sáng khoái, hai người nhìn thật lâu không lấy lại tinh thần, ôm lấy Tiểu Bảo, nhảy xuống cửa sổ, quả nhiên cảm giác "Không đi đường bình thường" rất tốt! Dạ Ánh theo sát phía sau, ngộ nhờ làm thất lạc nhất định phải chết!

Phòng sách Hàn Lâm!

"Chường quầy, ta tìm Mộ Dung lão bản của các ngươi!" Dạ Từ Huyền dắt Tiểu Bảo đang ăn kẹo hồ lô gõ gõ quầy hàng.

Chường quầy ngẩng đầu đánh giá nàng một phen, gật gật đầu, sau đó cung kính nhưng không hèn mọn nói: "Cô nương, xin mời đi theo lão phu!"

Dạ Từ Huyền liếc mắt nhìn Dạ Ánh, ý bảo hấn ta ở bên ngoài chờ, nhưng nói cái gì Dạ Ánh cũng không nghe, ôm lấy Tiểu Bảo, đi theo phía sau nàng!

Dạ Từ Huyền đã đến lần thứ hai, nên không có ngạc nhiên đối với cảnh sắc bên trong như trước, Dạ Ánh chỉ là hơi sững sờ, phía sau lại có một cảnh sắc khác, còn Tiểu Bảo thì tròn tròn mắt, kinh ngạc thốt lên: Thật là đẹp, thật là đẹp, hoàn toàn là một nhà quê!

Vừa vặn, Mộ Dung Chiêu đang đứng ở trên cầu, cũng không biết là thưởng thức phong cảnh, hay là cố ý đứng ở đằng kia chờ nàng!

"Mộ Dung lão bản!"

Dạ Từ Huyền gọi Mộ Dung Chiêu một tiếng, bóng lưng thon dài kia xoay người, mặt nạ ngọc che khuất tất cả vẻ mặt, chỉ có đôi mắt lấp lánh hữu thần nhưng nhu tình như nước!

"Dật Vương phi, Chiêu đã chờ ngươi thật lâu!" Nếu không, hấn ta đã sớm rời khỏi, trở về thiên hạ đệ nhất trang.

Dạ Ánh nhìn thấy Mộ Dung Chiêu, trong lòng rơi lộp bộp, kêu to không tốt. Mộ Dung Chiêu, thiếu trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, người ta gọi hấn là Ngọc Địch công tử (Sáo Ngọc công tử). Vô công chi hơi kém hơn chủ tử một bậc, hấn ta tinh thông âm luật, cùng Mặc Tiêu công tử chẳng phân biệt được cao thấp. Hấn ta lại là lão bản ở nơi này, hơn nữa còn quen biết Vương phi?

Ngọc Địch công tử ôn nhu đa tình, mỹ nữ tuyệt đẹp, có phải hấn ta yêu Vương phi nhà hấn hay không? Chủ tử có biết không? Có nên bẩm báo chủ tử không nhỉ? Bẩm báo sẽ lộ vào sự trả thù của Vương phi? Dạ Ánh đứng ở một bên, không chi trong lòng rối rắm như bánh quai chèo, ngay cả ruột đều thất lại không thể kiểm soát được!

"Thật xin lỗi, lúc trước có việc, rời khỏi mấy ngày!" Dạ Từ Huyền vội vàng tìm một lý do không đến nơi đến chốn.

Mộ Dung Chiêu không truy cứu nữa, mời Dạ Từ Huyền đến tiểu trúc giữa hồ, nhìn Dạ Ảnh cùng Tiểu Bảo, cười rạng rỡ, sau đó dẫn ba người vào tiểu trúc!

"Dạ Ảnh, người và Tiểu Bảo ở dưới lầu chờ ta, ta có chuyện muốn bàn bạc cùng Mộ Dung lão bản!" Dạ Từ Huyền không muốn để Dạ Ảnh biết nàng buôn bán lời bao nhiêu tiền, đây chính là tài sản riêng!

"Dạ, Vương phi!"

"Dặt Vương phi, xin mời!" Mộ Dung Chiêu vừa lòng gật đầu, xem ra miệng của tiểu nha đầu này cũng rất kín!

Dạ Từ Huyền không khách khí, lập tức lên lầu hai, Mộ Dung Chiêu là một công tử văn nhã tốt đẹp, thế nào lại đi đeo cái mặt nạ rách, không biết còn tưởng rằng hắn ta vô cùng xấu xí đấy!

Uống một chén trà nóng, cảm giác cả người đều ấm áp. Hương trà phân tán bốn phía, nóng hổi, bay theo gió trong phòng trúc.

"Không biết Mộ Dung lão bản tìm ta có chuyện gì?" Dè dặt một chút, không nên vừa đến đã nói tới tiền, như vậy rất tổn thương tình cảm. Nhưng mà, nếu nói tình cảm chẳng phải sẽ thiệt hại tiền? Đường như giao tình của bọn họ không đến mức cản trở tới tiền!

Lúc này Mộ Dung Chiêu đã tháo mặt nạ ngọc xuống, tuấn nhan không chút tí vết mím cười, nữ nhân này thật là thú vị: "Đương nhiên là việc Vương phi tìm tại hạ!"

"Ách. . ." Dạ Từ Huyền nhìn hồ ly trước mặt, có kích động muốn đánh hắn ta! Quá giáo hoạt!

Mộ Dung Chiêu thấy dáng vẻ ả nhân của nàng, cười ra tiếng: "Ha ha. . ." Tiếng cười sang sảng vang vọng trong tiểu trúc, Dạ Ảnh nghe được nhú chặt mày. Nếu như chủ tử hỏi, Vương phi cùng Ngọc Định công tử chuyện trò vui vẻ, có tức giận một chương bỏ hắn ta ra không nhỉ?

"Vương phi, đây là phần ngân phiếu phía sau, hai mươi vạn lượng!" Ngón tay trắng nõn thon dài từ trong lòng lấy ra một chồng ngân phiếu đưa cho Dạ Từ Huyền: "Người kiểm lại đi!"

"Không cần kiểm, không cần kiểm. . ."

Dạ Từ Huyền dùng hai tay tiếp nhận ngân phiếu liền ôm vào trong lòng, còn vỗ vỗ ngực, giống như sợ Mộ Dung Chiêu hối hận sẽ đoạt lại. Một loạt động tác làm cho Mộ Dung Chiêu chảy mồ hôi, khóe miệng giật giật! Nữ nhân này. . .

"Nghe nói người là thiếu trang chủ thiên hạ đệ nhất trang, vậy nhà người có mở kỹ viện ở Hán Thành không?" Hừ, nàng muốn Đạp Tuyết Tầm Liễu của Mị Ảnh đóng cửa, để Hiên Viên Đình hào hảo trừng trị hắn ta!

"Có thì có, chỉ là. . ." Quy mô không lớn như Đạp Tuyết Tầm Liễu!

"Thật sự quá tốt!" Dạ Từ Huyền đột nhiên gào to, dọa Mộ Dung Chiêu nhảy dựng: "Mộ Dung công tử, rất nhanh khách nhân ở Đạp Tuyết Tầm Liễu sẽ đến bên này của chúng ta!" Dạ Từ Huyền âm hiểm cười nói, dường như bản thân đã nhập cổ!

"Ồ? Vương phi có biện pháp gì?"

Nhân tình Mộ Dung Chiêu sáng lên, "Đạp Tuyết Tầm Liễu" luôn đè ép "Mộ Yên các", lần này có thể chen ép "Đạp Tuyết Tầm Liễu", thật sự là quá vừa lòng! Mà hắn ta, tựa hồ cũng chưa từng hoài nghi Dạ Từ Huyền có khả năng này!

"Năm sau chúng ta lại nói chuyện này, không vội, ta về lập kế hoạch, đến lúc đó phái người đưa đến thiên hạ đệ nhất trang cho người! Ở nơi này ta có thứ tốt, người xem!"

"Được!" Mộ Dung Chiêu mở trang giấy kia ra, nhìn xong gương mặt tuấn tú đỏ ửng, nữ nhân này. . . Lúc ngẩng đầu lên, nha đầu trước mặt đã sớm không rõ tung tích. . .

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Người Chính Là Kiếm

Đoàn người Dạ Tử Huyền trở lại vương phủ, trời đã tối. Mà sau khi Hiên Viên Đình chia tay Nam Cung Nhạc, phát hiện có người theo dõi, vì không muốn đánh rần động cỏ, đi mấy vòng mới vút được đuôi. Sau đó phái người theo dõi ngược lại, hẳn muốn xem xem người phía sau sai khiến là ai?

Hiên Viên Đình nằm ở trên giường, nhiều lần trằn trọc, gối đơn khó ngủ. Xa cách nửa tháng, quan tâm không dứt, nhưng mà vẫn muốn ôm nàng âu yếm một lát, thế nhưng đứa nhỏ chết tiết kia lại quán quít lấy Huyền Nhi không buông, nói là sợ hãi. Một mình ngủ ở giường cứng trong thư phòng! Rất lạnh! Giống như lãnh cung!

Dạ Tử Huyền không thể nào biết, Tiểu Bảo ranh ma quỷ quái đang thay Đỗ Tử Đằng đấu tranh cùng Hiên Viên Đình, ở trong mắt cậu nhóc, ca ca đẹp mắt hơn Vương gia sắc mặt như đáy nồi làm người ta chán ghét này! Tỷ tỷ nên ở cùng ca ca, bởi vì phu quân chính quy của nàng rất xấu! Đương nhiên, lúc này đây, mình nên ngủ cùng tỷ tỷ xinh đẹp!

Nếu Hiên Viên Đình biết tâm địa gian xảo của đứa nhỏ chết tiết này, thật không biết có phải dưới con thịnh nộ trực tiếp ném cậu nhóc ra khỏi vương phủ hay không?

"Nương tử. . . Nương tử... Nàng phụ lòng nam tử. . ."

Ám vệ bị tiếng "Phụ lòng nam tử" như sấm sét đánh ngoài khét trong sống, bắt đầu đồng tình với Dạ Tử Huyền, chủ tử cũng quá không thể thỏa mãn ham muốn, Vương phi cả đêm không cùng phòng đã trở thành kẻ phụ lòng nam tử? Hơn nữa nghe giọng điệu của chủ tử rất giống nàng dâu nhỏ bị phu quân vút bỏ, gọi rất mất hồn! Chủ tử, người là nam nhân! Bình thường chút, được không?

"Huyền Nhi. . . Huyền Nhi. . ."

Phòng ngủ cách thư phòng không xa, Dạ Tử Huyền rời giường đi nhà xí, nghe được thanh âm giống như chiêu hồn của mỗ Vương gia, nhất thời sắc mặt như đáy nồi, quay về phía thư phòng rống lên một câu: Gọi xuân thì đi tìm Mị Ảnh, hẳn sẽ cố gắng thỏa mãn người!

Tiếng rống này, chứng minh lời đồn mấy ngày trước: Chủ tử có một chân cùng Mị Ảnh thủ lĩnh! Thế là, chúng ám vệ đều khóc nước nỏ, chỉ vì hình tượng của Hiên Viên Đình trong lòng bọn họ sụp đổ trong nháy mắt, tín ngưỡng của bọn họ cứ như vậy bị hủy diệt!

Không hiểu ra sao lại ghen tuông, làm cho Dạ Tử Huyền rất khó chịu, hẳn thích nam nhân liên quan cộng lòng gì tới nàng? Nàng tức giận như vậy làm gì? Nếu hẳn thích nam nhân, sao nàng lại không đi tìm Lãnh Mạc, tìm biện pháp trở về hiện đại! Ý niệm này vừa nảy sinh, sau khi Dạ Tử Huyền đếm hàng vạn con cừu đáng ghét, đồng thời cũng nỗ lực Vương gia mất ngủ cả đêm. . .

Ngày thứ hai Dạ Tử Huyền vừa dùng xong đồ ăn sáng, Hoa Ảnh đã đưa tới một bộ cung trang màu tím cùng một cái áo choàng màu trắng làm từ lông hồ ly. Vuốt chập bông mềm mại ấm áp, nàng lại nghĩ đến da thảo giá cao thái quá đặt trong tủ kính thủy tinh ở thế kỷ 21, thế sự quả là biến đổi thất thường, bản thân hiện tại còn là phu nhân của người ta!

"Tiểu thư, mau thay đi, Vương gia nói hôm nay tiến cung sớm một chút, trong cung sẽ cử hành yến hội! Văn võ bá quan đều phải dẫn theo gia quyến tham dự! Những công tử tiểu thư kia, nếu như nhìn vừa ý, Hoàng Thượng sẽ hạ chỉ tứ hôn! Còn nữa nha. . ." Cái miệng nhỏ của Thúy Nhi nói không ngừng, nửa tháng không gặp tiểu thư, đúng là vô cùng nhung nhớ!

Vừa nghe đến Hoàng Đế, sắc mặt thoáng chốc trở nên rất khó coi, từ khi ông ta hạ thánh chỉ phá hoại hạnh phúc của người khác, nàng hận không thể trảm vài cái bao bố lên đầu ông ta, sau đó gắn sức đánh ông ta một trận thật đau đớn. Càng đừng hi vọng có thể uống rượu nho, nàng hận không thể thưởng cho ông ta một bình nước tiểu! Mới có thể giải đi mối hận trong lòng! Bất tri bất giác, mỗ nữ nào đó đã mài răng xoàn xoạt!

"Tiểu thư, người có nghe nô tì nói không, đêm nay sẽ dựa vào một ít thi từ ca phú, không cho người lừa bịp qua cửa giống lần trước!" Ở trong mắt Thúy Nhi, tiểu thư nhà nàng múa thương cảm bỗng (gây), học vấn trong bụng tuyệt đối không có! Đêm nay nếu như mất mặt phải làm sao bây giờ?

"Hừ!" Thi từ ca phú, bản thân không có trình độ làm mấy bài, lão nương còn không biết đạo văn sao? Tùy tiện lấy một bài, đều làm cho bọn họ sùng bái nàng giống như nước sông Hoàng Hà, thao thao bất tuyệt. . .

"Vương phi, chủ tử đề nô tì tới hỏi ngài có thể đi chưa?"

Lão quân gia rất không hiểu nổi quan hệ giữa Vương gia và Vương phi, Vương phi đã sớm ngồi trên đầu chủ tử, vậy mà chủ tử lại bày ra dáng dấp vui vẻ chịu đựng. Càng kỳ quái hơn là, tựa hồ Vương phi còn cảm thấy rất uất ức?

"Đi thôi!"

Thúy Nhi mở cửa, Dạ Tử Huyền mặc cung trang vào giống như nữ vương cao quý lãnh diễm, màu tím càng tôn lên dáng vẻ khoan thai đẹp đẽ của nàng, áo choàng màu trắng, nổi bật gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn ửng hồng, quân gia nhìn mà mắt cũng choáng váng. Đợi bóng lưng Dạ Tử Huyền biến mất, quân gia mới lấy lại được tinh thần, cảm thán một câu Vương phi thật đẹp, sau đó sải bước chạy ra ngoài!

"Huyền Nhi!"

Hiên Viên Đình thấy Dạ Tử Huyền xinh đẹp như tiên nữ hạ phàm, trong mắt tỏa ra ánh lửa nóng rực, trái tim gia tốc, như là không cần thận sẽ xé tan

lòng ngực mà ra. Mầu tím, thực thích hợp với nàng! Đương nhiên, cũng thích hợp với hân!

Dạ Từ Huyền thấy y bảu mầu tím tảo bạo trên người, khoe miệng giết giết, vậy mà còn biết mặc y phục tình nhân, chơi trò lãng mạn, muốn nàng tin tưởng hân trước đây không có nữ nhân, hoặc là không có nam nhân, thì chính là nằm mơ giữa ban ngày!

"Ít lãng lợ một chút, đi thôi!"

Mỗ Vương gia sờ sờ mũi, tiểu nha đầu này, sao lại nói chuyện kinh thế hãi tục như thế? Còn làm khó rất nhiều thuộc hạ ở đây đây! Cũng còn tốt, hân đã tìm ra tung tích Thất Thái Liên ngàn năm (sen bảy màu ngàn năm), chờ giải được tình độc, xem hân trừng trị nàng ra sao!

Trên trán thị vệ, phu xe không hện mà cùng đổ xuống mấy vạch đen, Vương phi thật sự không nói làm cho người ta kinh ngạc đến chết không thôi, học tam tông tứ đức, nữ giới đầu mắt rồi? Ngôn ngữ thô tục, lại không hề biết xấu hổ! Còn chủ tử nhà mình cao quý, đường đường là thân vương, bị mắng dăng về còn rất hưởng thụ! Đừng là phá hủy tâm quan! Chủ tử, người tinh táo một chút đi!

"Tiến cung!"

Chờ hai người Hiên Viên Đình đến địa điểm cung yến, văn võ bá quan trên cơ bản đã đến đông đủ! Các đại thần hỏi hột trò chuyện chính sự, các phu nhân lại nói việc nhà; một đám tiểu thư như hoa như ngọc, thẹn thùng ngấm nam tử xung quanh mà bản thân vừa ý; còn những công tử bề ngoài giống như uống rượu, thực ra cũng đang tìm kiếm cô nương mà mình thích!

Hiện trường tiệc rượu, trên đỉnh đầu mọi người treo đèn lồng đủ loại kiểu dáng, trên đèn lồng vẽ sóng động như thật, hải tử đốt pháo, bịt tai, khói hoa rực rỡ đều hiện ra hơi thở ngầy lể nồng đậm. Bàn trà xếp thành một dãy, rượu ngon, trái cây và điểm tâm. Ở chính giữa quảng trường còn dựng một cái vũ đài (sân khấu), dùng tơ lụa năm màu để trang trí, cực kì xa hoa!

"Dật Vương đến, Dật Vương phi đến!"

Lễ quan đứng giữa tiệc rượu háng giọng hô lớn, làm cho đám người đang tán gẫu vui vẻ đều ngừng nói chuyện, đứng dậy hướng hai người hành lễ. Khi bọn họ nhìn đến Dạ Từ Huyền, tất cả đều choáng váng, Dật Vương phi thật xinh đẹp, cùng Dật Vương đứng chung một chỗ giống như Thiên nhân, một đôi trời đất tạo nên, làm giảm đi tham muốn của người ngoài!

Nam tử tuổi trẻ nhìn thấy Dạ Từ Huyền đều có cảm giác hối hận không kịp, lúc trước sợ hãi "Nữ nhân đánh đá trong khuê trung" chết cũng không chịu hứa hôn cùng nàng, hiện tại trực tiếp mắng mình không biết nhìn, trở thành món ăn của người ta bản thân mới muốn ăn! Còn các tiểu thư, một đám đều muốn trừng mắt chọc thủng Dạ Từ Huyền, ánh mắt ghen tị hận không thể một đao lại một đao lãng trì nàng, khi nhìn về phía Hiên Viên Đình, đã không còn khinh thường và trào phúng, mà là nữ nhi gia thẹn thùng!*

"Khôn nạn, hoa đào của ngươi lại nở hoa rồi!" Coi như ở trước mặt mọi người, Dạ Từ Huyền vẫn véo một cái trên lưng Hiên Viên Đình!

"Ha ha. . . Cũng vậy!" Những ánh mắt như hổ như sói kia, một cái hân cũng sẽ không buông tha!

Mọi người lại kinh hãi rớt cằm, Dật Vương cùng Dật Vương phi thật sự là. . . Thật sự là quái nhân! Dật Vương phi gan lớn lại dám mắng Dật Vương "Khôn nạn", Dật Vương không chút tức giận! Các tiểu thư nghe được đối thoại của hai người, hận không thể xé nát Dạ Từ Huyền! Nữ nhân đáng chết này, không chút dịu dàng, không chút dè dặt, ngực còn không dính vết mực [1], dựa vào cái gì có được sủng ái của Dật Vương gia?

Lúc này, các nàng đã sớm quên một thời gian trước, các nàng dùng ánh mắt gì đối đãi với Hiên Viên Đình, còn sung sướng thế nào khi Dạ Từ Huyền gặp họa!

Đội phu thê Hiên Viên Đình ngồi vào chỗ của mình, Dạ Từ Huyền chậm rãi mở miệng, thanh âm không lớn, nhưng đủ để mọi người nghe rõ: "Người chính là bị coi thường, giống như dùng bữa, rõ ràng là một bàn thịt sắc hương vị, chỉ là không cần thận có một sợi rau xanh rơi vào, cứ một mực sĩ diện mình chỉ ăn thịt, còn liều ngao ghét bỏ. Chờ đến khi người khác ăn, ăn món ăn trước đó, trong lòng lại không thoải mái, muốn mạnh mẽ cướp đoạt chiếm làm của mình, làm thế nào cũng phải thêm muốn, đó ư! Ngươi nói người này, sao lại không biết tự trọng đến vậy?"

"Ừm, Huyền Nhi nói rất có lý! Ha ha. . ." Hiên Viên Đình nhìn nàng ghen, hải lòng phối hợp diễn kịch cùng nàng, đám nữ nhân kia trang điểm lộng lẫy, phóng điện khắp nơi, hân lại không có một chút hứng thú!

Đám thiên kim tiểu thư này bị đâm trúng chỗ đau, gương mặt nhỏ nhắn đã sớm lúc đỏ lúc trắng, càng hận nghiêng răng nghiêng lợi! Ánh mắt bắn ra ánh sáng độc ác, nữ nhân đáng chết này!

Chú thích:

[1] Ngực không dính vết mực: ý nói người này đốt nát, trong bụng không biết chút tri thức về thi từ ca phú. Là một kẻ ngốc.

*Tư: xin phép cho tớ chen ngang xú, edit tới đây thấy da mặt đám nữ nhân này thật là dày, còn dày hơn cả quả núi Hymalaya. Lúc trước "chỉ là mới nghe tin" Dật Vương "không được" đã vội vã tránh xa, hiện tại nghe được tin đêm tân hôn đại chiến đến gần cả giường, một đám đều hai mắt tỏa sáng mong muốn nhào vào lòng Dật Vương, thật sự quá thô bỉ (haiz, cả một đám nữ tử "tới nước" lúc nào cũng mộng xuân). Khinh bỉ, khinh bỉ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiệt: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Mục Tiêu Công Kích

Hai phu thê liên thủ, nhục nhã hòn ngọc quý trên tay vẫn vỗ bá quan một phen, không thể nghỉ ngơi, hai người lúc này đã là mục tiêu công kích của mọi người! Chẳng qua, hai người thoải mái trò chuyện, chàng chàng thiếp thiếp, căn bản không đặt những người kia vào mắt!

Dạ Tử Huyền nhìn thấy cha mẹ mình, chuẩn bị vứt Hiên Viên Đình lại đi xem bọn họ, lại bị Hiên Viên Đình kéo lại: "Đội yến hội qua đi! Nếu không, lại có chuyện thị phi!"

Bởi vì, dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, Dạ Tử Huyền gả vào phủ thân vương làm chính phi của Dật Vương, được hưởng nhất phẩm phi vị. Nền người nhà mẹ đẻ phải tới đây hành lễ với nàng, nàng tùy tiện qua đó, ngay cả Hiên Viên Đình cũng sẽ bị người ta nhạo báng! Có chút buồn bực, nàng ân cần thăm hỏi mười lần tổ chế [1] Hiên Viên gia ở trong lòng, tuy có chút không muốn, nhưng vẫn thuận theo ngồi xuống!

Cho dù Hiên Viên Đình không có một quan bán chức, cũng không nắm trọng binh, chỉ với thân phận thân vương của hắn đã không có ai dám trêu chọc! Đại thần hồ đồ, đa số đều giả vờ làm đả điều, không đi trêu chọc vị ôn thần này, tự mình uống rượu của mình. Nhưng mà, cánh rừng rộng lớn, vẫn có người lớn mật, trong đó, Hạ Thừa tướng vừa chết ái nữ chính là một người trong đó!

Hạ Thiên Hoa vừa đứng lên, muốn bôi móc tạt xấu của Dạ Tử Huyền, làm cho nàng xấu mặt, không ngờ vào lúc này Hoàng Đế dẫn chúng phi tần đến!

"Hoàng Thượng giá lâm, các vị nương nương đến!"

"Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!"

"Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Lúc này, mọi người triều bái! Dạ Tử Huyền là nhất phẩm thân vương chính phi, tuy không cần quỳ, thế nhưng tâm tình của nàng vẫn khó chịu, gặp một lần lạy một lần, chẳng phải muốn mết chết! Mỗi ngày bị người ta lạy đến lạy đi, còn muốn sống muôn tuổi, rõ là nói chuyện viên vông!

"Chúng ái khanh bình thân!" Hiên Viên Tề một bộ mình hoàng, tinh thần sáng láng, mặt lộ vẻ vui mừng, nhìn như tâm tình rất tốt!

"Tạ Hoàng Thượng!"

Mọi người đứng dậy, ngồi vào chỗ cũ, Hoàng Đế đến, cũng không phải có thể tùy ý mở miệng, không khí vốn khoan khoái bỗng chốc trở nên cứng đờ!

"Hôm nay trừ tịch [2], cả nước chúc mừng, các khanh gia không cần câu nệ, đừng vì trẫm đến mà phá hủy bầu không khí vui mừng! Yến hội bắt đầu!" Hiên Viên Tề hiên ngang mở miệng, đánh vỡ bầu không khí câu nệ vừa rồi, các đại thần đều vội vã đứng dậy kính rượu Hoàng Đế!

"Bắt đầu biểu diễn ca múa!"

Giọng lễ quan vừa hạ xuống, một đội ca cơ ăn mặc lộ liễu nhẹ nhàng đi tới, đàn sáo vang lên, các nàng nhón nhịp múa, tay áo bay lượn như nước, mặt như hoa đào, mềm mại không xương, sử dụng kỹ xảo toàn thân, chỉ cầu đạt được ưu ái của người nào đó trên địa vị cao! Nếu như được Hoàng Thượng chọn trúng, thì sẽ bay lên đầu cảnh trở thành Phụng Hoàng, sớm đã quên cái rét căm căm trong gió lạnh!

Dạ Tử Huyền vô vị ăn điểm tâm mỹ vị, ca múa này thật là dài dòng nhạt nhẽo, còn không bằng về nhà ngủ ngon! Mà tâm tư của Hiên Viên Đình đều đặt trên người tiểu nữ nhân bên cạnh, chưa từng liếc mắt nhìn vũ đạo hỗn xiêu phách lạc trên đài.

Dạ Tử Huyền cảm giác được hai đạo ánh mắt sắc bén từ cùng một phương hướng nhìn chăm chăm mình, ngẩng đầu nhìn, đúng là Hoàng Hậu cùng nữ nhi bảo bối của bà ta trên đài cao. Hoàng Hậu một thân cung trang đồ thắm, phần eo được khảm đá quý màu trắng phát ra ánh sáng chói mắt. Trên người khoác một áo khoác lông tơ màu trắng tinh, lộ ra cao quý, tao nhã, không chút đánh mất phong độ Đông Cung nương nương.

Dáng dấp của Hiên Viên Tịnh cũng coi như xuất chúng, nhưng phối hợp với ánh mắt oán hận lúc này, lại như một thiên sứ sa đọa, bề ngoài đáng yêu, nội tâm đen bẩn!

Dạ Tử Huyền không e dè đối diện ánh mắt thâm độc của Hoàng Hậu, trong mắt tràn ngập khiêu khích, không phải rất lợi hại sao? Hạ Tuyết cũng đã chết, có chiều trở gị cứ sử dụng bốn Vương phi chờ!

Hoàng Hậu thấy ánh mắt nàng không chút tránh né, tức giận cắn chặt răng. Nữ nhân đáng chết, chỉ trong vòng một ngày đã hại chết Tuyết Nhi, còn làm cho người họ Hạ không thể tới cửa hỏi tội, quả là có chút thủ đoạn! Đột nhiên, bà ta nở nụ cười đẹp như hoa anh túc [2], đẹp đến rung động lòng người, nhưng trong ngoài đều là độc!

"Sao vậy, Huyền Nhi!" Lời nói dịu dàng, quan tâm thân thiết, để một đám tiểu thư ở bên cạnh đều ghen tị. Nàng vẫn không ngừng nhai, làm cho đám tiểu thư này cười nhạo! Miệng lưỡi bén nhọn, không hề có phong độ tiểu thư thế gia vọng tộc, cũng chỉ xứng làm nữ nhi của Tướng quân lỗ mãng!

Dạ Tử Huyền trừng mắt nhìn thẳng nhai này một, cố ý tỏ ra vô cùng thân mật với nàng, sau đó để cho nàng sống trong ánh mắt lạnh tri của người khác.

Dù nàng không sợ, nhưng mà nàng bề bộn nhiều việc không rảnh quan tâm các nàng, được không? Đồ trong cung đúng là ăn rất ngon!

"Cách..." Ta xa một chút! Không được quấy rầy bốn tiểu thư hưởng dụng mỹ thực!

"Hôm nay cao hứng, không bằng để cho người trẻ tuổi luận bàn thi từ ca phú với nhau, Hoàng Thượng, ngài nói thế nào?" Đã xong một vũ điệu, toàn bộ hội trường đều an tĩnh lại, thi từ ca phú không phải tiết mục buổi tối sao?

Dạ Từ Huyền bĩu môi, nữ nhân chết bầm này thật độc, "Thi từ ca phú" không phải chặn đứt đường lui của nàng sao? Trò chơi đừng cảm thú vị của nàng đã bị bà ta bóp chết trong trứng nước, chẳng qua chỉ là thi từ ca phú, ngại cho rằng bốn Vương phi sợ ngại?

Hoàng Hậu lờm Dạ Từ Huyền, thấy gương mặt nhỏ nhắn của nàng có chút xoắn xýt, trong lòng mừng rỡ. Bản cung chính là muốn ngại xấu mặt, bao gồm nam nhân và người nhà của ngại! Rong sinh rong, phượng sinh phượng, con chuột sinh ra phải đào hàng. Đáng tiếc, Dạ Từ Huyền ngại ngay cả con chuột cũng không phải!

"Ái phi, chuyện này..." Hoàng Đế cũng có chút khó xử, nhất thời không biết có nên nhấn tâm cự tuyệt bà ta hay không!

Hoàng Hậu thần nhiên cười, dịu dàng mở miệng: "Tách cảm kỳ thư họa ra, chẳng phải càng thêm tận hứng?"

Mọi người bắt đầu nghĩ, cả đám tiểu thư đều nóng lòng muốn thử! Tách ra so, mới có thể làm nổi bậc sở trường của bản thân! Hơn nữa, trước đó có thể chọn trúng người ưu ái, tuy đề nghị này của Hoàng Hậu có chút quá sớm, nhưng quả thật uyển chuyển!

Hiên Viên Tễ gật đầu, mặt rỗng hết sức vui vẻ: "Chuẩn!"

"Nô tì cả gan, xin mời Hoàng Thượng ra đề mục!" Hoàng Hậu có năng lực vinh sủng hậu cung, Cửu công chúa có thể coi trời bằng vung, cùng hành động của nàng ta có quan hệ rất lớn! Hiện tại một bộ nhu tình như nước, cùng bộ đáng ác độc hung tàn vừa rồi như hai người khác nhau, nếu không phải Dạ Từ Huyền tận mắt nhìn thấy, còn tưởng rằng mình bị ảo giác!

"Tốt lắm, vậy lấy trừ tịch làm đề! Bắt đầu đi!"

Hiên Viên Tễ dứt lời, trên bầu trời lại lưu loát có tuyết rơi xuống. Trong mắt mọi người đều là vui thích, giao thừa năm nay đã đón nhận trận tuyết rơi đầu tiên!

"Thật sự công đức của ngô hoàng, tuyết rơi là điềm báo năm được mùa!"

Muốn nịnh hót, hừ, Dạ Từ Huyền nàng tuyệt đối là thủy tổ nịnh nọt! Trong lúc mọi người đang thán phục tuyết rơi, thanh âm không lớn không nhỏ của mỗ Vương phi rơi vào tai mọi người, Hiên Viên Tễ vui vẻ: "Hay, Dật Vương phi nói thật hay!"

Hiên Viên Đình buồn cười, nha đầu này tâm tư đúng là kín đáo, so với một câu "Tuyết rơi là điềm báo năm được mùa", công lực không thấp!

Dạ Từ Huyền nũng nịu đáp lại một câu "Hoàng Thượng quá khen", quét mắt về phía Hoàng Hậu trong mắt đều là đắc ý! Không nghĩ tới phải không? Ha ha. . .

Nhi tử của Vĩnh Lạc Hầu, Tiểu Hầu gia Lục Chính địa vị tôn quý, cũng là ngôi sao mới trên chiến trường, văn võ toàn tài! Chính khí quân nhân ở trên người hần bộc lộ ra không hề bỏ sót, hần bước ra khỏi hàng ôm quyền: "Vi thần muốn đánh trận đầu, thỉnh Hoàng Thượng chấp thuận."

Hiên Viên Tễ vẫn rất hài lòng với hần, gật đầu: "Chuẩn!"

Lục Chính cũng không ngại ngừng, cao giọng đọc:

"Kiên khôn không lạc lạc, tuế nguyệt khứ đường đường.

Mạt lộ kinh phong vũ, cùng biên bão tuyết sương.

Mệnh tùy niên dục tấn, thân dữ thế câu vong;

Vô phục đồ tô mộng, thiêu đăng dạ vị ương."

Tạm dịch:

"Trời đất vắng vẻ, năm tháng trôi qua đường đường.

Bước đường cùng mưa bệnh kinh phong, biên giới nghèo nàn no tuyết sương.

Sinh mệnh đi theo từng năm, thân cùng người đều quên.

Không phục Đồ Tô mộng, khêu đèn dạ vị ương [4]!"

Xong một bài thơ, hiện trường lặng ngắt như tờ! Không biết qua bao lâu, là ai, dẫn đầu vỗ tay, tiếng vỗ tay vang lên như sấm!

Câu thơ trong bài thơ rất bình thường, nhu hòa, không có khí phách hào hùng "Thiên địa chính khí", không có khẳng khái "Lưu lại lòng son, chiếu rọi sử sách", chỉ là biểu đạt nguyện vọng những chiến sĩ trấn thủ biên ải muốn cùng người nhà đoàn viên uống rượu Đờ Tô [5] đón giao thừa, không có từ ngữ trau chuốt hoa lệ, lại biểu đạt tình cảm cực kì chân thành!

"Lục Chinh bêu xấu!" Lục Chinh ôm quyền cảm tạ, ngồi xuống. Hán tử thẳng thắn này, Dạ Tử Huyền không chỉ nhìn thêm vài lần!

Mấy tiểu thư đã là gương mặt đỏ ửng, khăn tay che mặt, ánh mắt không ngừng liếc về phía Lục Chinh, trong lòng Dạ Tử Huyền mừng rỡ: Hoa đào nở rộ!

"Truyền ý chỉ của trẫm, khao thưởng chiến sĩ biên quan!" Hiến Viên Tề vô cùng cảm khái, mà khóe miệng Hiến Viên Đình lại gọi lên nụ cười lạnh!

Chú thích:

[1] Tổ chế: quy định của tổ tiên.

[2] Trừ tịch: giao thừa.

[3] Hoa anh túc: còn có tên gọi là cây thuốc phiện, a phiến, a phù dung, cỏ tử túc, anh túc. Tên khoa học là *Papaver somniferum* L. Họ Papaveraceae.

Đặc điểm: Cây thảo, sống hàng năm, cao 0,7- 1,5 m, ít phân nhánh, thân mọc thẳng. Lá mọc cách, lá phía dưới có cuống ngắn, lá phía trên không cuống, mọc ôm vào thân, mép có răng cưa. Lá hình trứng dài 6-50 cm, rộng 3,5- 30 cm, đầu trên nhọn, ở phía dưới cuống tròn hoặc hơi hình tim. Gân lá nổi rõ ở mặt dưới.

Có ba màu đặc trưng: màu đỏ, màu vàng và màu trắng, ngoài ra nó còn có những đóa hoa màu cam bé li ti rất ít gặp.

Mách nhỏ với các bạn, loài hoa này có ý nghĩa là tượng trưng cho tình yêu ảo mộng (một tình yêu đẹp chỉ có trong mơ, khiến người ta điêu đứng, không thể tách rời).

Mỗi màu mang một ý nghĩa riêng. Hoa anh túc trắng tượng trưng cho sự an ủi; Hoa anh túc vàng tượng trưng cho sự giàu có, uy lực và thành công; Hoa anh túc đỏ là sự khoái lạc, sự quyến rũ phù du.

Truyện thuyết về hoa anh túc

Ở một ngôi làng nọ có đôi nam nữ yêu nhau tha thiết. Một hôm chàng trai phải đi xa để tìm kiếm sự nghiệp cho mình, bỏ lại người con gái xinh đẹp với lời hứa là chàng sẽ trở về. Cô gái ấy đã từng đêm từng đêm mong ngóng, chờ đợi chàng trai. Nhiều năm trôi qua mà chàng trai vẫn không quay trở về, không một lá thư. Cô gái biết mình đã bị chàng ta lừa và cô khóc, khóc thật nhiều, thật nhiều cho đến khi đã cạn khô nước mắt, khi không còn có thể khóc được nữa. Và thế là cô đã ra đi mang theo lời hứa của chàng trai xuống nấm mồ sâu.

Chẳng bao lâu sau đó, người ta nhìn thấy từ nấm mồ mọc lên một loài hoa đẹp tuyệt trần, vẻ đẹp của nó đến mê hồn, nhìn nó người ta có thể cảm nhận được sự giàu có, thành công, sự an ủi và nhất là vẻ quyến rũ phù du giống như cô gái vậy. Loài hoa đó chính là lời nguyện của cô gái vì nếu ai ném thứ trái hay sử dụng cành, lá, cây đến hoa của loài này thì cũng bị nghiền như trúng phải bùa mê và mãi chẳng bao giờ có thể bỏ nó được.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bị Mai Phục

Editor: Bộ Yến Tử

Tiếp nối theo Lục Chinh, các tiểu thư gia xấu hổ che mặt làm một vài bài thơ, Dạ Tử Huyền ăn no, nhàm chán ngáp một cái, trời à, rốt cuộc thì khi nào mới xong đây! Bà già đáng ghét kia sao lại không tới? Hiến Viên Kỳ Tu và Hiến Viên Hạo cũng không có ở đây, thật là không bình thường!

Nhìn nam tử kia làm thơ mà giống như chơi gà, xấu xí, ánh mắt hèn mọn, mặc một bộ hoa phục cũng giấu không được ý vị cặn bã tỏa ra từ người hắn ta, người như vậy còn có thể làm thơ, đúng là một việc kì quái!

"Sự quan hưu thích dĩ thành không,

Vạn lý tương tư nhất dạ trung,

Sầu đáo hiểu kê thanh tuyệt hậu,

Hựu tương tiêu tụy kiến xuân phong."

Dịch nghĩa:

"Việc vui buồn đã thành không,

Vạn dặm tương tư một đêm trong.

Sầu đến hiểu kê thanh tuyết hậu,

Lại còn tiêu tụy gặp gió xuân."

Dường như cũng có chút tài năng!

Nếu như Dạ Từ Huyền không thấy được nam tử ma sát mặt bàn của nữ tử bên cạnh, nàng còn tưởng rằng mình nhìn lầm người! Mặc kệ ở triều đại nào, cận bã chính là cận bã, đúng là làm ra vẻ vẫn không ra người! Còn nữ tử kia nàng cũng đã gặp qua một lần, là Tề Hinh Nhi! Nam tử này có lẽ là người Tề gia! Mà nữ tử hán ta lấy lòng, bày tỏ yêu thương chính là một người khác trong đám người nàng gặp được ngày hôm đó!

Hoàng Hậu nương nương liên tục gật đầu, bà ta còn tưởng rằng cháu trai chỉ biết trầm mê ăn chơi đàn điểm nay lại biết hồi cải làm người mới, cao hứng sắp ngâm mồm không được! Hoàng Thượng cũng vừa lòng gật đầu, những người còn lại đều giật mình: Chó cũng có thể sửa được thói quen ăn cứt hay sao?*

Chỉ có một ít người trong lòng biết rõ, vị tiểu thư kia lúc này vừa giận vừa thẹn, Tề Hinh Nhi không biết ca ca nàng ta là mặt hàng nào sao? Chính mình thật sự mù mắt, vậy mà coi nàng ta là bằng hữu!

Lúc mọi người có chút lúng túng, cung nhân châm lửa từng chiếc từng chiếc đèn ngọc Lưu Ly [1], đóm lửa nhỏ đầy trời, thật là loá mắt. Bông tuyết bay đầy trời, khước mắt Dạ Từ Huyền có chút ướt át, bất tri bất giác, nàng lại nhớ nhà!

"Dật Vương phi, người là cô dâu mới, sao không làm tăng thêm chút lạc thú? Ai cũng không được trốn tránh!"

Đó là một lão bà vẫn còn phong vận [2], mặc một bộ quần áo màu tím ôm sát cơ thể, mặt trứng ngỗng, mày lá liễu, đôi mắt sâu không thấy đáy lúc này dịu dàng như nước, trong trẻo mềm mại lại không mất đoan trang phú quý, thân thể hơi đầy đặn lại có một phen ý vị khác. Dạ Từ Huyền nhìn bà ta mỉm cười, nữ nhân này đã một bó tuổi vẫn còn khoe khoang phong tao, màu tím xinh đẹp, bà ta lại dám mặc ra ngoài! Nàng khẳng định bà ta đã nhận được chỉ thị của ác phụ Hoàng Hậu, nhìn Hạ Thừa tướng bên cạnh bà ta liền biết!

Trong mắt phu thê Dạ Tu La đều là sốt ruột, Thất Nhi phải làm sao bây giờ? Hạ gia thật là quá phận, nữ nhi bảo bối của mình sao có thể để bọn họ trêu đùa, nhục nhã?

Dạ Từ Huyền cũng không tức giận, trong mắt đều là trào phúng, nghiêng đầu mỉm cười với Hoàng Hậu, chỉ là nụ cười này lại làm cho sống lưng người ta phát lạnh! Thi thể của Hạ Tuyết bà ta cũng thấy qua, tuy nội bộ bà ta cũng không ưa nàng ta, nhưng thăm trạng thật sự làm người giận sôi, tất cả đều bắt nguồn từ con ranh này!

"Bốn Vương phi tài sơ học thiên, mong mọi người đừng khinh rẻ!" Âm thanh yếu điệu, Hiên Viên Đình nghe được hô hấp trở nên dồn dập, mặt đỏ tới mang tai, tứ chi cứng ngắc!

Dạ Từ Huyền liếc mắt nhìn đèn lồng trên đỉnh đầu, đọc ra từng chữ từng chữ như châu ngọc:

"Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ.

Canh xuy lạc, tình như vũ.

Bảo mã điều xa hương mẫn lộ.

Phượng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim liễu,

Tiểu nữ doanh doanh ám hương khứ."

Dịch nghĩa:

"Gió đông thổi hoa nở ngàn cây.

Càng thổi càng roi, như mưa sao.

Ngựa quý, xe chạm trở, hương bay đầy đường.

Tiếng phượng tiêu xúc động,

Ánh trăng sáng lay động,

Một đêm cá, rồng vui múa.

(Đầu đội) mũ hình con ngài, tơ liễu vàng rủ,

Cười nói dịu dàng, hoa mai nở."

Thơ của Tân Khí Tật [3], đã bị Dạ Tử Huyền trần trụi mạo danh, mặt không đỏ, thờ không gấp! Mọi người vô cùng chấn động, cho rằng đã xong, nhưng không ngờ nàng cúi đầu đối diện cùng Hiên Viên Đình:

"Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đẳng hóa lan san xử."

Dịch nghĩa:

"Tìm hán giữa chốn đông người trăm ngàn lần,

Bỗng nhiên quay đầu,

Người kia ở ngay đó,

Nơi ánh đèn sắp tắt."

"Oanh", mọi người chỉ cảm thấy trước đây bị Dạ Tử Huyền lừa, lời bài thơ đẹp như vậy, người càng đẹp hơn, những công tử kia đều hối hận xanh cả ruột! Hiên Viên Đình vui vẻ, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, kéo nàng vào lòng, một đôi thần tiên quyến lữ đứng ở giữa sân, đáng vẻ kinh thiên, phong thái thiên nhân, ngay cả quan Ngự sử đều nghe đến nhập thần, quên luôn cả việc phải chỉ trích đối với cảnh không phù hợp này!

Hoàng Hậu tức giận đến nghiến răng, vốn muốn xoi mói châm biếm nàng, làm nàng mất mặt xấu hổ, không nghĩ tới để người ta lấy hết danh tiếng, phu thê ân ái ái trước mắt! Thật sự tức chết bà ta rồi!

Hiên Viên Tịnh bực tức dậm chân, tiện nhân này lại là người thâm tàng bất lậu, đều câu mắt hồn đám công tử kia đi rồi! Hồ ly tinh, thích giờ thủ đoạn hồ ly tinh!

Lúc Hoàng Hậu đang thống hận, Dạ Tử Huyền lại ngã vào trong ngực Hiên Viên Đình, nguyên nhân không rõ! Người ở nơi đây chín mươi chín phần trăm đều đang cười trên nỗi đau của người khác, nhưng hừ chết Dạ Tử La. Không để ý quân thần chi lễ, luống cuống rời khỏi ghế ngồi, còn Hiên Viên Đình thì đã để lại cho mọi người một bóng lưng lạnh lạnh!

Bầu không khí đột nhiên tê ngắt, trong mắt mọi người lại khó nén ý cười, ánh mắt Hoàng Hậu càng thêm đắc ý, ông trời cũng không ưa tiện nhân, muốn thu thập nàng!

"Phu thê Dật Vương rời khỏi vũ đài, đừng làm mất hứng thú của các khanh gia, chúng ta tiếp tục. . ." Nội tâm Hiên Viên Tễ rất phức tạp, liếc mắt nhìn Tướng quân phu nhân, uy nghiêm mở miệng!

Ít đi cái đình trong mắt là Dạ Tử Huyền, tâm tình của đám tiểu thư đúng là vô cùng rộng mở trong sáng, trình độ thơ từ có hơi tiến bộ. . .

Trong xe ngựa!

"Nàng lại giả bộ bất tỉnh!" Hiên Viên Đình véo tiểu nữ nhân nghịch ngợm này một cái, khóc cũng không phải, cười cũng không được!

Thế nhưng câu "Tìm hán giữa chốn đông người trăm ngàn lần, bỗng nhiên quay đầu, người kia ở ngay đó, nơi ánh đèn sắp tắt" mà nàng nói hán nhớ rất rõ, đó là nói với hán!

Thế nào? Lão nương chính là giả bộ bất tỉnh! Không chút yếu thế mở to mắt lên trừng hán, càng không cho phép mình có chút thiệt thòi, giương móng vuốt về phía eo Hiên Viên Đình, mạnh mẽ bấm một cái!

Nhìn đáng vẻ tức giận của nàng, Hiên Viên Đình lại buồn cười, lá gan của nha đầu này cũng quá lớn, tuy nói cung yến rất tẻ nhạt, nhưng giả bộ bất tỉnh

chạy trốn thì nàng là người đầu tiên trong lịch sử!

Dạ Ảnh đánh xe ngựa, khoe miệng co rút. Lá gan của Vương phi quá lớn, lại nói, có phải nữ tử đến từ thế giới kia đều cả gan làm loạn, hoàn toàn trái ngược với nữ nhân nơi này? Nghe giọng nói đứt quãng trong xe ngựa, Dạ Ảnh cảm thấy đó là một loại giày vò, chủ tử rất không giống một nam nhân!

Hai người trong xe ngựa cười đùa vui vẻ, Dạ Ảnh đột ngột kéo căng dây cương suýt chút nữa ném Dạ Tử Huyền trong lòng Hiến Viên Đình ra khỏi xe ngựa! "Dạ Ảnh. . . ." Hiến Viên Đình chuẩn bị nổi giận tức khắc cảm thấy bầu không khí không đúng, lần nữa ôm Dạ Tử Huyền vào lòng, sau đó bảo nàng chớ có lên tiếng!

"Đề nữ nhân trong xe ngựa lại, tha cho người khỏi chết!" Người mặc y phục đen ở đối diện chỉ vào Dạ Ảnh quát, một bộ tình thế bắt buộc!

Bị mai phục? Dạ Ảnh đảo mắt nhìn xung quanh, người mặc y phục đen vây quanh hai vòng, còn rất cẩn thận! Đám này cùng đám người đêm đó là cùng một bọn?

"Vậy phải xem các hạ có bản lĩnh đó hay không đã!"

Dạ Ảnh không còn hình tượng cả lơ phất lơ như bình thường, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo, ánh mắt tàn nhẫn, rút nhuyễn kiếm từ bên hông ra, một chiêu nhắm thẳng vào mặt người mặc y phục đen! Ngay sau đó, ám vệ từ bốn phía đến nhanh như gió, đánh với đám người mặc y phục đen thành một đoàn!

Tiếng động đao kiếm qua đi, máu tươi văng khắp nơi, có vẻ như sát chiêu ám vệ của Hiến Viên Đình đều là cắt cổ, ra tay tàn nhẫn, một đao trí mạng, tuyệt không thủ hạ lưu tình!

"Đừng nhìn!" Hiến Viên Đình kéo nàng vào lòng mình, trong ánh mắt đều là nghiêm túc, đám người mặc áo đen này lại là người phương nào?

Dạ Tử Huyền nghi hoặc, tại sao có thể có người muốn giết nàng? Có vẻ như kẻ thù của nàng rất nhiều, tỷ như: Ác phụ Hoàng Hậu, Hạ gia, Cổ gia. . . . Còn có khoản nợ của nguyên chủ, những thứ này nàng không có quen biết mà!

Rõ khổ, giả bộ bất tỉnh lại gặp được sát thủ, nếu như lúc này Hiến Viên Đình vứt bỏ nàng mà đi, vậy chẳng phải nàng chỉ có thể đau khổ chạy trốn?

"Huynh đệ tốt!" Một cái tát rất không khách khí vỗ vào bả vai Hiến Viên Đình!

Nàng quyết định, nếu Hiến Viên Đình là gay, làm phu thê không được, vậy nàng và hắn sẽ làm huynh đệ! Ở đây chỉ ít còn có người che chở!

Huynh đệ tốt? Khỏe miệng Hiến Viên Đình run rẩy lợi hại, lúc này không phải tỏ lộ với hắn sao? Vừa rồi vẫn là tình nhân, trước mắt đã trở thành huynh đệ, đãi ngộ khác biệt này quá lớn rồi đó? Ánh mắt hắn vừa quái dị vừa nghi hoặc nhìn Dạ Tử Huyền, nha đầu, nàng không có bệnh chứ?

Nhưng không ngờ, lúc này có đồ vật gì đó ném vào cửa xe ngựa, Hiến Viên Đình thất kinh, lập tức ngừng thở, còn Dạ Tử Huyền đã ngã vào trong ngực hắn!

Chú thích:

*Tử: ta lạy!!! (^_ ^). Tác giả viết y chang như thế, tội nghiệp cho tâm hồn “chong sáng” của ta. A men!!!!

[1] Ngọc Lưu Ly: có tên tiếng anh là Lapis lazuli. Là loại đá xuất xứ từ Pakistan, được dùng với những đá khác để làm sạch và thanh khiết cơ thể.

[2] Phong vận: bộ dạng thù mỹ/ đáng vẻ thướt tha. (Tớ nghĩ nên để phong vận nhỉ? Nếu mà một bà lão mà lại để dáng vẻ thù mỹ thì có hơi kì kì.)

[3] Tân Khí Tật: Tân Khí Tật 辛棄疾 (1140-1207) tự An An 幼安, hiệu Giá Hiên 稼軒, người Lịch Thành 歷城, tỉnh Sơn Đông.

Khi sinh ra, Sơn Đông đã bị giặc Kim chiếm. Năm 21 tuổi đã tham gia nghĩa quân chống Kim, ít lâu sau ông về với Nam Tống, từng giữ chức An phủ sứ tại Hồ Bắc, Giang Tây, Hồ Nam, Phúc Kiến, Chiết Đông. Khi tại nhậm, ông còn sáng lập Phi hổ quân đánh Kim song bị phái chủ hoà đầu hàng chèn ép, nên việc không thành, trong tâm sầu muộn. Từ của ông rất hào phóng bi tráng, nay còn lưu lại Giá Hiên trường đoản cú 12 quyển.

Bài này là “Thanh Ngọc án” tả cảnh hội hoa đăng tết nguyên tiêu. Nửa đầu tả cảnh: những đèn treo được ví như ngàn cây hoa nở, bay lên trời rồi rụng xuống như sao, những đèn hình cá rồng bay múa. Nửa sau tả người: mũ hình con ngài (náo nga nhi), tuyệt liễu là những thứ trang sức của phụ nữ thường mang trong tiết nguyên tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bốn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Người Bị Cướp Đi

Khi Dạ Tử Huyền mở mắt ra lần nữa, bên cạnh không có Hiến Viên Đình, cũng không có tiếng đánh nhau, càng không có mùi máu tươi gay mũi, ngoại

trừ nhìn bốn phía chung quanh là mặt thất phòng ở, bài trí trong phòng lại đầy đủ mọi thứ, trên vách phát ra tiếng nền đột nghe “Lách tách”, không có cửa sổ cũng không có cửa, nơi này là chỗ nào?

Đúng lúc này, âm thanh “Rầm rầm” truyền vào lỗ tai, ngay sau đó trên vách tường đối diện xuất hiện một cánh cửa đá, một hắc y nhân đi đến, phía sau còn có một nha đầu, trong tay bung đồ ăn, đầu cúi thấp gần như là vùi vào lồng ngực!

Đột nhiên trong đầu hiện lên một bóng dáng mơ hồ, kết? Nam nhân chết tiết kia! Thảm rồi, không có Mộ Dung Chiêu, càng không có Hiên Viên Đình, lần này không phải chết chắc rồi sao? Vừa định động đậy, lại phát hiện tứ chi như nhũn ra, một chút khí lực cũng không có, mẹ kiếp, chẳng lẽ bản thân lại trúng "Nhuyễn cân tán" trong truyền thuyết? Con mẹ nó!

Hắc y nhân cũng không mở miệng, nhìn nàng nằm trên giường dịch qua dịch lại, đúng là có chút ý tứ! Ban đầu muốn trực tiếp giết chết nàng, ai biết nha đầu kia lại có quan hệ với Lãnh Mạc, còn là phu thê Dật thân vương vừa thành hôn không lâu. Lúc thuộc hạ bẩm báo, hắn ta còn có chút không tin, mai phục tại phụ cận cửa lớn hoàng cung, quả thật gặp được bọn họ từ bên trong đi ra! Vì thế, hắn ta thay đổi chủ ý!

"Nha đầu, sao ngươi không hỏi xem tại sao bốn tọa không trực tiếp giết ngươi?" Nam Cung Nhạc lên tiếng, mang theo vài phần trêu tức, đôi mắt hoa đào lại nhiem lên ba phần ý cười.

Lúc này Dạ Từ Huyền đang ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà hắn ta, khi nghe thấy câu hỏi của hắn ta, trong lòng thẳng thừng mắng tổ tông nhà hắn, quả là đáng để xem thường, miễn cưỡng mở miệng nói: "Hiện tại ngươi là đao thớt, ta là cá thịt, tiểu nữ tử trí tuệ có hạn, đoán không được!"

"Ha ha. . ." Tâm tình Nam Cung Nhạc giống như vô cùng tốt, phát phát tay: "Ngươi không muốn biết nam nhân của mình thế nào à?"

"Lộp bộp" một tiếng, đúng vậy, võ công của hắn cao cường, tại sao nàng lại bị bắt ngay dưới mí mắt của hắn vậy nhỉ? Lại thêm hai phần xem thường Nam Cung Nhạc, còn hiện ra dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Lần này có lẽ hắn còn muốn cảm ơn ngươi đây, thật vất vả mượn tay ngươi làm cho ta biến mất. Đương nhiên, hắn còn phải đi tìm tiểu quan của hắn mấy mưa thất thường, nếu không thì thế nào?"

Ngọc Diện công tử là đoạn tụ? Nếu tin tức này là thật, thanh danh của hắn chắc chắn là bị hủy hoàn toàn! Chiếm được tin tức từ miệng phu nhân Ngọc Diện công tử, coi như không phải thật, cũng đúng tám chín phần!

"Ngươi lập công lớn!" Nam Cung Nhạc nói xong ném cho nha hoàn phía sau một lọ: "Cầm nò, sau khi ăn xong thì cho nàng ăn vào!" Xoay người đi ra ngoài! Cửa đá lại khép lại một lần nữa, không phải vừa rồi tận mắt nhìn thấy, Dạ Từ Huyền còn tưởng rằng nơi này là một nơi khép kín!

"Nè —— ngươi làm gì thế..."

Phù Dật Vương!

"Chủ tử, thuộc hạ vô năng, thỉnh chủ tử trách phạt!" Dạ Ảnh thẳng tắp quỳ trong thư phòng, nếu không phải hắn bắt cần, trong phút chốc khi chủ tử bay ra xe ngựa, căn bản kẻ địch không có khả năng cướp đi Vương phi. Tất cả những thứ này dường như quá mức trùng hợp!

Hắn ta làm sao biết được, Nam Cung Nhạc đã tính toán hoàn toàn tốt, trốn ở một nơi bí mật gần đó chờ cơ hội. Coi như Dạ Ảnh chống lại cùng hắn ta, cũng không có nửa điểm phần thắng đáng nói! Có thể bước lên đứng trong tam đại công tử, năng lực và võ công tuyệt đối không thấp! Hơn nữa nhóm hắc y nhân thứ ba tiếp ứng, lần này chính xác là Nam Cung Nhạc đã chuẩn bị đầy đủ!

Hiên Viên Đình xoa huyết thái dương, lòng loạn như ma! Tin tức trong đầu hắn rắc rối phức tạp, tại sao Thị Huyết Minh trong truyền thuyết lại muốn tới giết nha đầu kia? Lần trước gặp phải hình xăm này là ở biệt viện, sớm hơn chút nữa là bị chặn giết ở Lưu phủ, chẳng lẽ... Chẳng lẽ nha đầu thấy toàn bộ quá trình, vì thế bị giết diệt khẩu? Nhưng vì sao dám người kia lại mang nàng đi? Là vì muốn chuẩn bị uy hiếp hắn giao ra thứ gì sao?

Không ngừng suy nghĩ, càng thêm loạn! Lo lắng, ưu sầu, sợ hãi và bất an cực độ, hiện tại làm sao bây giờ? Rốt cuộc là ai? Từng nhân vật giang hồ đã bị hắn sàng lọc qua trong đầu, sau đó loại bỏ từng người một, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh Nam Cung Nhạc và Mộ Dung Chiêu xuất hiện tại Hán Thành!

"Người đâu, báo tin đến Vạn Tín lâu tra hành tung hai ngày gần đây của Nam Cung Nhạc và Mộ Dung Chiêu, một chút dấu vết để lại đều không được buông tha!"

"Dạ!"

Trong lòng Dạ Ảnh khổ sở vạn phần, nhớ tới Vương phi vừa gian xảo vừa nói năng chưa ngoa nhưng tâm như đậu hũ, tự trách muốn chết!

"Phốc!" Thành linh xuất hiện một chương, đánh bay Dạ Ảnh, hắn ta phun ra một ngụm máu tươi! Khi hắn ta nhìn về phía Hiên Viên Đình, trong mắt ngoại trừ tự trách thì không có nửa phần oán hận!

Một chương này của Hiên Viên Đình là vì hả giận, hai là vì để cho trong lòng Dạ Ảnh dễ chịu một chút. Hắn cũng không thể lo lắng ăn không biết vị, đêm không thể ngủ, hắn phải vực dậy tinh thần, dưỡng sức đầy đủ mới có thể cứu thoát nàng!

"Đi xuống đi, để Mị Ảnh và Âm Ảnh trở về, việc cấp bách trước mắt là phải tìm được tung tích của nha đầu, những chuyện khác đều không quan trọng!"

"Dạ!"

Chờ Dạ Ảnh rời đi, Hiên Viên Đình nhìn mấy bồn phong lan đến xuất thần, đối với ân cứu mạng của nàng hắn chỉ là cảm ơn nhưng đối với Dạ Từ Huyền,

hắn biết đó xuất phát từ yêu! Giống như đã lâu rồi hắn chưa hề đi ra, tại sao vậy chứ?

"A —— "

Cảm giác đầu đầu như búa bổ lại tới nữa, trong đầu không ngừng vọng lại ba chữ: Đi tìm nàng... Đi tìm nàng... .. Đi tìm nàng..

Vừa ngủ dậy, Dạ Tử Huyền cũng không biết hiện tại là ban ngày hay là ban đêm, duỗi tay, đá đá chân, trên người giống như không còn mềm nhũn! Vốn tưởng rằng cảm nộ cho nàng uống thuốc độc, không nghĩ tới lại là thuốc giải Nhuyễn Cân Tán. Tuy hiện tại thân thể vẫn không có sức, nhưng tuyệt đối có khí lực để nàng cất bước đi lại hơn lúc trước. Hắc y nhân kia tự tin là nơi này của hắn ta chắc chắn như tường đồng vách sắt, hay là khinh bỉ nàng không có bản lĩnh trốn thoát!

Nhìn đồ ăn trên bàn, vẻ mặt Dạ Tử Huyền như đưa đám: "Lão nương muốn ăn thịt, ăn thịt, ăn thịt. . . "

Kêu to nửa ngày cũng không ai đáp lại, nàng trực tiếp kéo cảm nộ qua hỏi:

"Cảm nộ, đây là nơi nào?"

"Cảm nộ, nam nhân kia là người lớn nhất ở nơi này sao?"

"Cảm nộ, người đi xin chỉ thị mang ta ra ngoài dạo một chút đi. . . "

"..." Cảm nộ ngoại trừ bị cảm, tám phần còn là người điếc, nếu không tại sao nàng nói lâu như vậy mà một câu nàng ta cũng làm như không nghe thấy, y hệt một xác chết di động? Hừm? Sẽ không phải là phát minh nghiên cứu người chết đó chứ? Lập tức rút tay về, dùng sức xoa xoa lên người mình! Ngán vạn lần đừng dính hooc-môn gì đó, nếu không người tiêu tiếp theo sẽ là nàng!

"Đứng là đen như chó, con mẹ nó Thượng Đế, vừa mới gả cho Vương gia đoạn tụ hỷ đi tính phúc chung thân của lão tử, vất vả lắm mới xưng huynh gọi đệ với hắn, chuẩn bị cùng cách để tái giá, đêm giao thừa ba mươi lại bị người cướp đi, qua năm mới không cá không thịt, từ đầu đến cuối đều là dưa chua cải củ, đây là nơi quý quái nào vậy? Nghèo nàn đến mức không có thịt để ăn! Không nuôi nổi thì nên để lão tử trở về, lão tử muốn ăn thịt... Ăn thịt..."

Rống xong, lại tiếp tục nằm ngay đơ trên giường, một ngày không ăn thịt, sống còn ý nghĩ gì nữa!

Hai nam nhân đứng ở cửa trên không trung nghe thấy lời nói của nàng, khóe miệng đồng loạt run rẩy, trên trán đổ mồ hôi hột, đây là dạng nữ nhân gì thế? Đứng là không có gì mà nàng không dám nói, nữ nhân này không phải là Dạ Tu La nhốt từ bên ngoài về chứ? Luôn miệng muốn ăn thịt, có phải là mấy đời rồi không hưởng qua đồ ăn mặn?

"Đại nhân, nữ nhân này phải xử lý như thế nào?"

Trong mắt Trần lộ ra đều là thù hận, ước gì Dạ Tử Huyền bị giết chết! Tốt nhất là trước đó bị người ta luân phiên, sau đó lăng trì, chờ đến lúc cắt ba ngàn năm trăm chín mươi chín đao, lại kéo đi ngũ mã phân thây!

Ai nói độc nhất lòng dạ đàn bà? Khi đàn ông độc ác, tuyệt đối còn khủng bố hơn cả phụ nữ!

"Chuyện bảo người làm, đã làm xong chưa?" Nam Cung Nhạc liếc đôi mắt khiếp gườm nhìn Trần một, âm u hỏi!

"Làm xong rồi!" Trần ngẩn ra, nhưng vẫn không sợ chết hỏi: "Vậy còn nàng. . . . "

Giống như đột nhiên Nam Cung Nhạc thay đổi tính tình, mang theo ba phần treu tức mở miệng nói: "Nếu nàng muốn ăn thịt, muốn tính phúc, bôn tọa không ngại thỏa mãn nàng!"

". . . . "

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bỏ Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Xa Xỉ! Cường Hào!

Sau khi Tuyệt Nhất rời khỏi Vạn Tín lâu, dọc theo đường đi đều nghe được các loại tin tức như "Ngọc Diện công tử là đoạn tụ", "Thực ra Ngọc Diện công tử là Dật thân vương", "Ngọc Diện công tử bị người tập kích" vân vân, trở lại Hán Thành, các tin tức này càng được dư luận truyền bá xôn xao, nhốn nháo... Còn ở trong lòng Tuyệt Nhất, khó chịu nhất là câu "Dật Vương phi bị cướp đi, dữ nhiều lành ít..."

Vì có thể sớm một chút trở lại phủ Dật Vương, nghe chủ tử tự mình giải thích quá trình, ra roi thúc ngựa, một đường chạy như điên, chờ khi hắn trở lại phủ Dật Vương, tuần mã ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, cực kỳ mệt mỏi. Thêm vào sáu thót trước, đã chạy chết bảy con tuần mã! Trong lòng Tuyệt

Nhất hoàn toàn rối loạn, thích nàng lại không thể nói ra, nhưng lại không thể khống chế được trái tim mình, sống hai mươi sáu năm, đây là lần duy nhất lòng hần rối như tơ vò! Năm đó bị đuổi giết, hần cũng không có chặt vật như thế. Không phải thân thể, mà là trái tim!

Nghe Hiên Viên Đình miêu tả xong, những người đó là hướng về phía nàng mà đến, Dạ Ảnh vô cùng tự trách, chủ tử càng tự trách. Mị Ảnh thu lại tính cách không chịu trói buộc, Âm Ảnh tiếp tục trầm mặc không nói, đáng về hai người đều như lâm đại địch.

Người cao hứng nhất, không ai khác chính là kẻ thù của Dạ Từ Huyền, Hoa Ảnh là một trong số đó. Khi nàng ta nghe nói Dạ Từ Huyền bị bắt, nội tâm hưng phấn nhảy lên suýt chút nữa phá ra một lỗ thủng. Nhưng mà, khi nhìn thấy dáng vẻ của Hiên Viên Đình, nàng ta ngầm nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rủa Dạ Từ Huyền, tốt nhất vĩnh viễn đừng trở về, hoặc là hiện tại hải cẩu cũng không còn!

Tuyệt Nhất không chịu được cảm giác chờ đợi dài vô tận, hiệu suất thu thập tin tức của Vạn Tín lâu rất cao, đó là do hần tự mình bồi dưỡng, nhưng mà, hần vẫn không thể nào ngồi yên, hoặc là nói hần không muốn đối mặt với Hiên Viên Đình. Sau khi để lại một phong thư, sai bước đến một con tuần mã, chạy đi không thấy bóng dáng!

Mấy người Âm Ảnh âm thầm lau mồ hôi thay Tuyệt Nhất, đoán rằng chủ tử sẽ trừng phạt hần thế nào, vậy mà lại không có xảy ra. Sau khi Hiên Viên Đình trầm tư thật lâu, một chữ cũng không nói, ngược lại còn để bọn họ trợ giúp Tuyệt Nhất, điều này làm cho trong lúc nhất thời mọi người không thể nào hiểu được suy nghĩ của chủ tử.

Khi mọi người lo lắng Dạ Từ Huyền có gặp bất trắc hay không, Dật Vương phi vĩ đại của chúng ta lại trở thành nha hoàn của Nam Cung Nhạc, chỉ vì khi làm nha hoàn mới có thịt ăn, còn tù nhân thì không có thịt ăn. Lựa chọn như thế nào, đối với “Động vật ăn thịt” như Dạ Từ Huyền mà nói, đó là sự tình cực kỳ côi mờ! Lại nói, nàng có lựa chọn khác sao? Không làm nha hoàn, thì sẽ bị trực tiếp giết chết! Nói dễ nghe một chút là nàng yêu quý sinh mạng, trên thực tế ư? Chính là sợ chết! Nói êm tai chút, nàng chịu nhục, cơ được giãn được!

"Dạ Thất tiểu thư, Lan Hi quận chúa, Dật Vương phi, người cảm thấy bồn toạ nên gọi người thế nào cho tốt đây?"

Trong lòng Nam Cung Nhạc lộ ra một mỹ nữ có bộ ngực sắp xé rách y phục, khoe khoang phong tình vạn chủng đút vào miệng hần một quả nho. Giờ a, giờ phút này còn có thể ăn trái cây nghịch mùa, thật sự là muốn tiện sát người khác mà! Xa xỉ! Cường hào!

Dạ Từ Huyền nhìn chằm chằm đĩa nho trên bàn, nuốt nước miếng, sau đó lắc lắc đầu. Xùy, đeo thêm cái mặt nạ rách người cho rằng có thể thành công vu oan Mộ Dung Chiêu à? Thật sự là quá coi thường cô nãi nãi người rồi, “Mùi vị cận bã” trên người người sao có thể so với khí chất như lan trên người Mộ Dung Chiêu? Ngốc x! Đợi đến lúc lão nương xoay người, không ngược chết người, lão nương sẽ không mang họ Dạ!

Nhìn dáng dấp nàng phòng quai hàm lên, là bất mãn sao?

"Nếu bất mãn, vậy bồn toạ ban thưởng Tiểu Dạ Từ cho người! Như thế nào?" Nam Cung Nhạc dùng tay bóp ngực mỹ cơ, còn dùng sức nhéo hai cái! Quả thật hần ta muốn vu oan cho Mộ Dung Chiêu, nên tạo ra một chiếc mặt nạ giống như đúc, còn có ý giả vờ phong lưu, nhưng không biết tại sao nữ nhân trước mắt lại không mắc mưu! Đừng nói kinh ngạc thốt lên, chính là không hỏi một tiếng!

"Gia, người thật là hư! Ừm ư. . ."

Dạ Từ Huyền nhìn hai người trước mắt lúc nào cũng có thể va chạm, trong lòng phát ốm. Tiếp tục nghe cái tên “Tiểu Dạ Từ” rách? Cả nhà người đều là Tiểu Dạ Từ, lão nương ban cho tên Dạ Ảnh, cư nhiên bị kẻ ngốc người đặt trên người lão nương! Vì ăn thịt, vì mạng nhỏ của mình, thật là cưỡng ép mẹ nó mà!

"Không thích?" Nam Cung Nhạc lại cố ý nắn bóp mỹ nữ kia một phen, sau đó bàn tay tà ác còn hướng về phía khu vực thần bí của nữ tử, chơi đùa nữ tử kia liên tục nũng nịu!

"Thích, rất thích!" Về mặt đó muốn bao nhiêu nịnh nọt thì có bấy nhiêu nịnh nọt, muốn bao nhiêu chân chó thì có bấy nhiêu chân chó, còn cung kính hơn so với cha mình. Dù sao thì trong lòng Dạ Từ Huyền cũng đang gào thét mẹ bà nó, bỗng nhiên nàng ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng: Không phải là sẽ chuẩn bị trình diễn đồng cung sống đấy chứ? Quá biến thái!

"Thích là tốt rồi, bồn toạ còn sợ ủy khuất người! Đi xuống trước đi, về sau người chính là nha hoàn thiếp thân của bồn toạ! Muốn ăn thịt, đương nhiên phải trả giá, nơi này không nuôi người nhàn rỗi!" Lời nói ái muội không rõ, làm cho Dạ Từ Huyền lạnh từ đầu đến chân, nha hoàn thiếp thân? Kháo, chuyện lựa xương trong trứng gà, còn không phải do hần ta định đoạt!

Dạ Từ Huyền vừa nghe, thờ phào nhẹ nhõm, rốt cục có thể đi rồi, không cần đầu độc hai mắt mình, nàng sợ mình tiếp tục nhìn, nhất sẽ bị mù con! Vì thế chạy ngay ra ngoài, giống như chạy chậm một chút sẽ bị chộp tới thị tâm. Hô to trong lòng: Mẹ kiếp, con bà nó! Tiện nam nhân!

Chờ Dạ Từ Huyền vừa đi, về mặt Nam Cung Nhạc trở nên lạnh lẽo, đẩy mỹ nữ trong lòng ngã văng ra ngoài, lạnh giọng quát: "Mau cút đi, thật buồn nôn! Chuẩn bị nước, bồn toạ muốn tắm rửa!"

"Dạ dạ dạ..."

Mỹ cơ bị ngã xuống đất, xương sườn bị gãy mất mấy cái, cắn răng, chịu đựng đau đớn, nhanh chóng chạy ra ngoài. Trễ một bước, bị gãy không phải là xương sườn, mà là mạng nhỏ!

Dạ Từ Huyền rất muốn cao giọng mắng to mười tám đời tổ tông nhà hần ta, vậy mà lại bắt nàng thay quần áo cho hần ta, ta còn giặt đồ của người! Có đôi khi, người ở dưới mái hiên của người ta không thể không cúi đầu, giặt thì giặt, lão nương nhin. Thế nhưng, mẹ kiếp, cũng không nên ném cả quần lót

của người tới cho ta nha? Một lần giặt đến ba cái? Người chính là không nói vệ sinh?

Dạ Từ Huyền dùng gậy gỗ bới móc tiết khó tởm kia, hai mắt mở lớn như sắp rơi xuống. Giặt sạch, lão nương giặt, bao người vừa lòng, không vừa lòng không cần tiền!

Cởi giày, bước hai chân vào trong chậu gỗ, dùng sức giẫm, dùng sức đập, giống như đang đập trên đầu Nam Cung Nhạc, nàng muốn giẫm đến mẹ hắn cũng không nhận ra hắn! Nơi này như là mật thất được đào ở thâm sơn, đông ẩm hạ mát, ngay cả nước suối đều ấm áp, khỏi phải nói đến ôn tuyền bốc hơi nóng. Nàng càng giẫm càng vui vẻ, tâm tình sung sướng lại bắt đầu hát: "Hi loạch xoạch hi loạch xoạch hi loạch xoạch ~"

"Hi loạch xoạch hi loạch xoạch ~"

"Hi loạch xoạch hi loạch xoạch hi loạch xoạch ~"

"Hi loạch xoạch hi loạch xoạch ~"

"..."

Nhóm sát thủ này, nghe thấy tiếng ca, đều duỗi cổ nhìn khắp nơi, lỗ tai càng dựng đứng lên, tiếng ca này thật tốt đẹp, lần đầu tiên thấy có người giặt quần áo cho đại nhân mà lại giặt đến lộ liễu như vậy! Thật không biết là hạnh phúc của nàng, hay là bất hạnh!

Rốt cuộc thì Dạ Từ Huyền cũng giẫm đến mệt mỏi, giẫm đến sáng khoái, vì thế ghét bỏ cầm tiết khó lên nhìn, chà, thế nào mà ở vị trí tiểu nhị lại có một lỗ thủng? Trời ạ, nếu như bị người kia biết, nhất định hắn sẽ phục thù, làm sao bị thủng?

Đúng lúc này, cầm nô đến, Dạ Từ Huyền cuống quýt lật mặt kia của tiết khó lại, cười hề hề nhìn cầm nô, cúi đầu khom lưng nói: "Giặt sạch rồi..." Sau đó nhanh chóng cầm quần áo lên đi phơi, chỉ lo đưa tay đến kiểm tra có giặt sạch không!

Cầm nô gật đầu, chỉ chỉ phòng bếp, ý tứ để nàng qua đó. Dạ Từ Huyền giống như chân chó, thời đại này, làm nha hoàn không dễ, một nha hoàn như người chết càng không dễ dàng!

----- Tiểu kịch trường -----

Các bạn đoán xem, Nam Cung đại gia của chúng ta nhìn thấy vị trí tiểu nhị tiết khó bị thủng một lỗ, gương mặt tuần tú sẽ có thần sắc gì đây?

Oa, haha ~

Tiểu Nhạc Nhạc: "Vì sao giặt quần lót của ta thủng một lỗ?"

Tiểu Huyền Huyền: "Người không cảm thấy mát mẻ à?"

Tiểu Nhạc Nhạc: "Đây là mùa đông, mùa đông!" (tức xạm mặt)

Tiểu Huyền Huyền: "Chính là vì mùa đông, không phải giúp người đi nhà xí không cần cởi quần à!"

Tiểu Nhạc Nhạc: "..."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Phi Nghiện: Nương Tử, Bôn Vương Chín Rồi!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.